

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Libra

BLACK
DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Libra

BLACK
DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

Orijinal adı: LIBRA - Black Dynasty Series #4

Copyright © 2020 Marilena Barbagallo

Kapak: 123rf

Roman içindeki görseller: 123rf Grafik
tasarım: Marilena Barbagallo

Bu bir kurgu eseridir. Anlatılan isimler, kişiler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, mevcut olaylar veya yerler ile herhangi bir benzerlik dikkate alınmalıdır.

tamamen rastgele.

Bu kitap telif hakkıyla korunan materyaller içermektedir ve kopyalanamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya yayınlanamaz veya yazar tarafından özel olarak izin verilmedikçe başka herhangi bir şekilde kullanılamaz. hangi koşullar altında satın alındığı veya hangi yürürlükteki kanun (633/1941 sayılı Kanun) tarafından açıkça öngörülmüştür.

I Baskı 8 Temmuz 2020

MARILENA BARBAGALLI

*Kişi her zaman bir aşk ilişkisinin sonundan korkmalıdır, bu da her
hiç bitmesin diye. Sevgi hafife
alınmamalıdır.
Onu her gün takip etmeli, onunla ilgilenmeli ve hayal etmemelisiniz
asla sınırsızmış gibi değil.
Çünkü sonsuzun peşine düşmedikçe hiçbir şey
sonsuz değildir.*

Taurus Leclerc

Özet

Okuyucu için ipuçları PROLOGUE

1_____

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

EPILOG

Tesekkür

Yazarın diğ er eserleri

Okuyucu için İpuçları

Libra, *Kara Hanedan* serisinin dördüncü kitabıdır.
Bu kendi başına bir hikaye olmasına rağmen, aşağıdaki sırayla
okumanızı öneririz:

Taurus #1

Venüs #2

Koç #3

Terazi #4

Romanın içinde İngilizce burçlardan esinlenilmiş isimler bulacaksınız.
Aşağıda bunlardan bazılarının doğru telaffuzları verilmiştir.

Boğa: *Toros*;

Koç: *Eris*; Balık:

Paisis; Yengeç:

Chenser;

Leclerc Kalesi'ne tekrar hoş geldiniz.

PROLOGUE

On üç yaz önce, bir şeyler kırılmıştı.

Derinlerde.

Orada, ruhunda.

Ödeşmek için yeterli değildi.

Borcunu ödemek için kendini hor görmesine gerek yoktu.

Hiçbir şey sonsuz suçluluk duygusunu yatıştıramazdı.

Unutmaya muktedir değildi ve hafızasını asla yok edemeyecekti.

Bunu çok iyi biliyordu.

Bu onun cezasıydı, tıpkı sürekli ilham perisine çekilen ve ona asla dokunamamaya mahkum edilen bir şairin başına geldiği gibi; parçalarını geri alması yasak olan her bir organının tamamen farkında olan bir beden gibi.

Çünkü en büyük işkenceler ve çılgın tutkular böyle doğar.

Bunu büyürken, onsuz bir adam olurken öğrenmişti. Bunu, onun elinden aldığı hayatından öğrenmişti. Anıların ipliğinde asılı duran bir varoluş, iki kayalık dağ arasındaki tehlikeli bir köprüde, damarlarında adrenalinle, düşme riski olmadan asla geçemeyeceğini bilerek geçirdiği günler.

Ve belki de onu sık sık kurak kalbinin götüren şey bu baştan çıkarıcı tehlikeydi.

Etrafına bakarak yürüdü: is ve toz, yıkım ve kırık ayna parçaları ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Bir felaket.

Ve şiirlerine tutunan tüm sanatçılar gibi, elinde kalan tek şey düşünceydi, özünün fikri, ulaşılamaz olanın farkındalığı.

Günden güne, aydan aya ve yıldan yıla bozulmaya devam etti.

Tek teselli, onun doğasının derinliklerine inmek, *ruhuyla* tanışmak ve bir fotoğrafta ona bakmaktı. Çünkü o, ilham perisinden *işkenceye* dönüşen kadındı.

Yüzündeki yara izine dokundu ve onun anısıyla canlanarak zonkladı.

Ruhunun yarısının, gitmesine izin verdiği şeyin geri kalanıyla birleşmesini engellemiştir.

Hantal varlığının, kaybettiği kişinin saflığını zehirlemesini yasaklamıştır.

Kendini mutluluktan mahrum etmiştir.

Ebedi mahkûmiyet, faiziyle birlikte ödediği bedeldi. Ne de olsa artık is, toz ve kırık ayna parçalarından oluşan boş bir kalple bunu karşılayabilirdi. Penceresiz bir oda.

Aynaya baktığında canı acıyordu, artık kendini tanıyamıyordu.

Bir bıçak aldı, bu kez kimsenin görmeyeceği bir yerden, bel bölgesinden bir yara daha açmaya kararlıydı.

Her acı anı için bir kesik. Acıya

saygı göstermek için bir kesik.

Zamanla tüm vücudunu yok edecek bir kesik.

Artık bedende bir bütün olarak kalmanın bir anlamı yoktu, zira bedeninin geri kalanı, içermesi gerekenler, onun uzaktaki ruhuyla asla birleşmeyecekti.

Gitmesine izin vermişti.

Yansımasına bakarak dişlerini sıktı ve bıçağı yanına doğrulttu.

Kumaş buz gibi çelikle buluştu, kan gözyaşları aktı. Kızıl çizgiler deriye damladı, yere damladı.

Kendine zarar verirken asla gözlerinin içine bakmazdı, bu hafif yanmanın bakışları aracılığıyla ona da ulaşabileceği korkusu onu daha da çok incitiyordu. Kendine vermek istemediği tek acı da buydu, çünkü bunun ona da ulaşacağına inanıyordu.

Artık geçmiş ve suçluluk duygusundan zarar görmüş zihninde, delilik ataklarıyla kararmış hayal gücünde, bunların bağlantılı olduğundan emindi.

Ve belki de en tatlı teselli buydu.

Ama o Zakhar Konstantin Leskov'du ve onun hayatında, bırakın ona aşık olmayı, kibarlığa bile izin yoktu.

Ayrıca, o kadın onu asla sevmeyecekti. Ve o da bunu fazlasıyla kabullenmişti.

Limuzin Moskova'nın merkezindeki sokaklarda ilerliyor. İçeride günün bir başka partisi gerçekleşiyor. Kızlar ağızlarıyla kiraz uzatarak eğleniyorlar. İçlerinden biri parlak pembe dudaklarının arasında göze çarpan mor meyveyi bana uzatıyor ama elimi sallayarak onu durdurup dikkatimi sokağa veriyorum. Yüzüm pencereye yansıyor: her zaman karanlık olan gözler, yüzümün sol tarafında göze çarpan yara izi. Temiz bir kesik.

Kremlin'in ihtişamından etkilenerek yukarı bakıyorum: zümrüt yeşili çatı, parlak bir renk veren spot ışıklarla aydınlatılıyor. Altın kubbenin tepesinde Rusya bayrağının dalgalandığı direk duruyor. Başım olabildiğince uzun süre görüntüyü takip ediyor.

Her zaman hedeflediğim büyüklük budur.

Ancak zirvenin tadını çıkarmak için sizi bekleyen ve size tepeden bakan birinin olması gerekir, aksi takdirde paylaşamazsa başarıımıza ne değer verebiliriz?

Kokpitte beni rahatsız eden bir tür müzik yayılıyor ve genç yol arkadaşlarımla hoşnutsuzluğuna rağmen hemen melodinin değiştirilmesini emrediyorum.

"Kızlar, bir oyun izlemek ister misiniz?" Şampanyamı yudumlarken yüzlerinin nasıl karardığını fark ediyorum, sanki onlara bir manastıra gidip olmak isteyip istemediklerini sormuşum gibi.

"Neden bir gece kulübünde olmasın?" diye soruyor Elizaveta, keskin tırnaklarıyla dudaklarımı okşayarak.

Parmağını ısırıyorum, falanksının etrafında sıkıca sıkıştırıyorum ve onun takdirle inlemesine neden oluyorum.

'Bugünün genç kızları gerçek güzelliğin nerede yattığına dair hiçbir fikriniz yok'.

"Bu tür bir sevimlilikten mi bahsediyorsun?" Luiza pantolonunun kumaşından taşaklarımı sıkıyor, sonra da penisimi boylu boyunca okşuyor.

"Sizi temin ederim ki aşağıda iyi bir şey yok. Sadece kötü, çok kötü bir şey bulabilirsin." Arkalığa yaslanıyorum ve vücudumun hareketleri ona fermuarımı açması için izin veriyor.

"Buna biz karar verelim," diye devralıyor Maya bacaklarımın arasından.

Elizaveta yanımda oturuyor ve parmağıyla yara izim boyunca bir çizgi çizmeye cüret ediyor. Kıskançlık ve kesinlikle ona ait olmayan bir şeyi koruma duygusuyla, onu durdurmak için bileğini tutuyorum, biraz fazla şiddet kullanarak.

"Dokunma ona.

'O çok seksi'.

"Ona dokunmamalısın". Sesimin tonunun ve dolayısıyla mesajın hem ilgili kişiye hem de diğer ikisine net bir şekilde ulaştığını fark ediyorum.

Şampanyamı yudumluyorum, gösteri bitmeden önce kalan kısa süreyi hesaplıyorum. Ne de olsa hedefim tekrar kaçmadan önce kendimi .

Ben Bol'şoj tiyatrosunun yakınında konuşlanmış adamlarımdan birine mesaj yazarken, üç refakatçim düğmelerimi çözmekten zevk alıyor.

Dilleri bedenimi tatmin etmeye başlıyor, beni doğru şekilde, tam da o anda istediğim şekilde tatmin ediyor.

"Hmm, bu çok güzel," diye inliyor kadınlardan biri, önce benim tadıma bakıyor.

Sanki onları besliyormuşum gibi teker teker sikimi onlara yediriyorum. Luiza ve Maya taşaklarımı emerken, Elizaveta başını ustaca hareket ettirerek mümkün olduğunca çok et almaya çalışıyor.

Bedenimin yarısı zevki özümsemeye odaklanmışken, diğeri Cheslav'ın cevabını okuyor: '*O ön sırada oturuyor*'.

Kendini beğenmiş bir yarım gülümseme de en ürkek yanıımı, belden yukarısını rahatlatıyor.

Kızlar, sanki böyle bir şeyi ilk kez onlar yapıyormuş gibi, grup oral seksini unutulmaz kılmak için ellerinden geleni yapıyorlar...

Bol'şoj'daki Romeo ve Juliet'i kaçırmayacağını biliyordum.
Onu tuzağa düşürmek çok kolaydı.

Öngörülebilirliği geri tepecek ve kendi tutkuları tarafından yok edilecektir. Şiirsel, değil mi?

Limuzinin ekranındaki saate bakıyorum: Kızları becermek için hâlâ tam bir saatim var. Adamıma hedefimizi gözden kaçırmamasını söylüyorum ve cep telefonumu kaldırıyorum.

"Şimdi üçünüzün de kıyafetlerinizi çıkarmanızı ve kışklarınızı koltuğun üzerinde havaya kaldırmanızı istiyorum". Fikrim gözle görülür bir şekilde onlara cazip geldi, bu yüzden şehvetli striptiz sahneleri sahneleyerek bunu gerçekleştirdiler.

Bir sigara yakıyorum ve hareketlerini izliyorum, bana yaptıkları özel dansın tadını çıkarıyorum. Onları hemen bacaklarını açmaya davet etmek kabalık olur, bu yüzden baştan çıkarıcı bir kadın olarak oynamalarına izin veriyorum, ne de olsa bu onları tahrik ediyor. Ve ne kadar çok tahrik olurlarsa, onlara istediğim her şeyi o kadar çok yapabilirim.

Vücutları yavaş yavaş ortaya çıkıyor: göğüsler, kalçalar ve belli belirsiz saç kıvrımları. Sigarayı ağzımda tutuyorum ve arabanın bölmesinde bir prezervatif arıyorum.

Gözlerimi kendi şovumdan ayırmadan paketini açtım. Penisimi elime alıyorum ve lateksin ereksiyonumdan aşağı kaymasına izin veriyorum.

"Dört ayak üzerine. Şimdi!" diye emrediyorum.

Üç kıcı da doldurulmaya hazır bir şekilde önüne seriliyor.
Sigarayı dişlerimin arasında tutuyorum ve ilk sigarayla başlıyorum.

Onları teker teker becermekten zevk alıyorum, onları aç ve işgal edilmeye istekli bırakıyorum. Her birine bir vuruş. Biri buraya, biri oraya. Bir tokat sağa, bir tokat sola. İki parmak iki farklı amda, horoz ortadaki kadının içine pompalıyor.

Sadece darbeler.

Sadece kirli seks.

Bir orkestrayı yöneten bir maestro gibi davranıyorum, ritmimi dayatıyorum ve etlerini sapkın bir senfoni içinde seslendiriyorum.

Limuzin Moskova sokaklarında ilerler, trafik ışıklarında durur ve yoldan geçenler, renkli camlar nedeniyle içeride çok daha ilginç bir şeyler olduğunu göremeden, hayranlıkla izlerler.

Üç eskortum arka plandaki müzikle inliyor. Kışklarını düzenliyorum, böylece beni çevreliyorlar, bir çeşit daire oluşturuyorlar

Etrafımda. Birine giriyorum ve çıkıyorum. Diğerine giriyorum ve çıkıyorum. Üçüncüye giriyorum ve çıkıyorum.

Hareketleri tekrarlıyor ve daha şiddetli bir şekilde vuruyorum, ta ki yeterince yorulduğumu hissedene ve kasıtlı olarak bir ışık parıltısı arayana kadar.

Sigaranın filtresini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, hazzı bastırıp birkaç saniye erteliyorum.

"Geri dön".

Biri kızıl, biri esmer ve diğeri de sarışın. Her zaman hepsini farklı seçiyorum, böylece birkaç seçeneğim oluyor. Her şeyi elde edebilecekken, neden kendinizi sınırlayasınız ki?

"Yere yat," diyorum.

Kızlar ellerinden geldiğince arabanın halısının üzerine eğildiler. Üzerimde hala kıyafetlerim var, pantolonum ve boxer'ım taşaklarımın altında, gömleğim, kravatım ve ceketim. Prezervatifi çıkarıp parmaklarımın arasından düşmesine izin veriyorum.

"Ağızlar!"

Yaratıklar itaat ettiler ve şehvetli bir şekilde başlarını eğip dudaklarını ayırdılar ve kadife dillerini dışarı çıkardılar.

Bir makine kadar hızlı otuz bir çekiyorum ve döllerimi yüzlerine ve kabarmış meme uçlarına fışkırtıyorum, kasıtlı olarak onları kirletiyorum.

"Güzellik, onun peşinden gidenlerin gözlerinde saklıdır," diyorum, önceki konuşmaya geri dönerek ve belki de onlara bir şeyler öğretmek isteyerek.

Ara sıra etrafımı sardığım genç kadınlar lüks ve şöhret peşinde. Ve ben her ikisine de sahibim. Bu yüzden ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, onlar için her zaman peşinden koşmakta ısrar ettikleri *güzellik* olacağım.

"Şimdi yalayıp kendinizi temizlemenizi istiyorum".

Birbirlerine dokunmalarını, öpüşmelerini ve istediğim gibi dilleriyle birbirlerini temizlemelerini izlerken kendimi koltuğa bırakıyorum. Spermlemleri yiyorlar, vücutlarından temizliyorlar. Açgözlü ve acımasız.

Kendimi toparlıyorum, hâlâ tahrik olan penisimi boxer'ıma geri sokuyorum ama fermuarı açık bırakıyorum. Saate bakıyorum, saat ilerliyor. Bir sigara daha yakıyorum ve şoföre bizi Bolşoy Tiyatrosu'na götürmesini emrediyorum.

"Bir dahaki sefere çarkıfelek oynayalım," diyorum proaktif bir şekilde.

"Ne oldu?" diye sorar kızıl saçlı.

"Zincir yalama," diye açıklıyorum muzipçe.

"Neden şimdi yapmıyoruz?" diye öneriyor Luiza heyecanla.

"Şimdi bir randevum var. Temizliğinizi iyi yapın."

Ben söyleyene durmamaları gerektiğinin farkında olarak performanslarına devam ediyorlar.

Telefonum koltukta titriyor, açıp cevap veriyorum.

"Konuş".

'Gösteri bitti'.

"Güzel. Tüm seyircilerin dışarı çıkmasını bekleyin ve hazırlayın."

"Ona özellikle bir şey söylememi ister misin?"

"Ona gösterinin aslında henüz başlamadığını söyleyin."

Bol'soj Tiyatrosu boşalmaya başlar. Kompozit başlıklı sütunların süslediği merdivenlerden Rus aristokrasisi geçit yapıyor: eşlerinin eşlik ettiği kürklü kadınlar, çoğunlukla yüksek finans çevrelerinden insanlar ve muhtemelen yalnız erkeklere eşlik etmesi için para ödenen genç eskortlar. Ülkemizin tarihindeki en önemli yerlerden birinde bir tiyatro prömiyerine pahalı bir bileti karşılayabilecek tüm insanlar. Geçtiğimiz beş yıl boyunca yenilediğim bir mekan.

Üç adamım tarafından takip edilerek merdivenlerden inen kalabalığı yarıyor, basamakları tırmanıyor ve binaya giriyorum. Beni tanıyan ve uzaktan selam veren insanlara başımı eğerek selam veriyor, iyi ısıtılmış lobiye ulaştığımda siyah ceketimin düğmelerini açıyorum.

Başlangıçta, insanların gözlerinin yüzümde, özellikle de yara izimde olması beni rahatsız ediyordu, ancak zamanla yara izimin öyle bir etki yarattığını fark ettim ki, bana zaten sahip olduğumdan daha otoriter ve huysuz bir hava verdi.

Ve şimdi, bu şekilde seviyorum.

Beni gözlemleyen ve markamı fark eden herkesin bana karşı bir hayranlık duyduğunu bilmek beni tatmin ediyor.

Korku, saygıyı olduğu kadar itaati de doğurur.

Siyah eldivenimi çıkarıp tiyatro müdürüyle tokalaşıyorum ve tiyatro sezonunu açmak için Shakespeare trajedisini seçmesinden dolayı onu tebrik ediyorum. Kendisine kesin talimatlar verilmiş olan adam, tesisin mümkün olan en kısa sürede kapatılmasını istediğimi biliyor.

Yakında, yani çok fazla hoşluk olmadan, en azından sözlü olarak ihtiyacımı karşılıyor.

"Tiyatromuzun prestijini korumamıza izin verdiğiniz için size teşekkürlerimi yineliyorum Bay Leskov".

'Sanat ve güzellik paha biçilmezdir, hiçbir masraftan kaçınmadığım tek alandır'.

"Kültür size teşekkür ediyor. Yakında tüm abonelerimiz dışarıda olacak ve yakında salon size kalacak. Temizlik görevlilerine sabah hemen geri dönmeleri için talimat verdim bile."

"Ona minnettarım, tüm mülkü bir geceliğine bana vermekle çok nazik davrandı.

"Burası artık sizin eviniz gibi oldu, Bay Leskov."

Vedalaştık ve ben tekrar siyah deri eldivenimi giydim.

Elbette burası bana ait, burayı orijinal ihtişamına kavuşturmak için etkileyici miktarda ruble harcadım.

Ana kapıların kapanması için yeterince bekledik. Güvenlik görevlilerimden biri kulaklıklar aracılığıyla konumlandırmaya devam edebileceğimizi bildiriyor. Arka taraftakiler de dahil olmak üzere binanın tüm girişleri yakından izlenecek.

İstasyonlara ulaştığımda, ana salona giden kırmızı kadife perdeleri açmaya hazırlanıyorum.

Bol'şoj'un ihtişamına bir bakışta hayran olmak için hemen girişte duruyorum. Havada, koltukları kaplayan yeni kumaşın kokusu hala nüfuz ediyor. Mor halı parlak bir renk, tertemiz ve pırıl pırıl.

Başımı kaldırıp muazzam kristal avizenin arka planını oluşturan buyurgan freski inceliyorum ve ardından bakışlarımı, kahramanın tam ortaya götürüldüğü, ağzı tıkanmış, bağlanmış ve şimdi de bir sandalyeye itilerek *benim* özel şovum olmaya hazır hale getirildiği sahneye çeviriyorum.

Orta koridorda yürüyorum, iki yanımda ama arkamda duran iki muhafızım bana eşlik ediyor. Ayak seslerim kumaş üzerinde hiç ses çıkarmıyor, kan dolaşıma belli bir sakinlik getirdiğini kabul ettiğim tek rahatsız edici müzik, tam da durmasını istediğim yerde duran adamın böğürmelerinden kaynaklanıyor.

Sahneye ulaşmam ve sahneye çıkan merdivenleri tırmanmam biraz zaman alıyor.

Adamlarım tezgahlarda kalıyor, bazıları birkaç kutunun üzerine yerleştirilmiş, yukarıdan izliyorlar. Sağ kolum Cheslav'ın bakışlarını yakalıyorum ve başımı sallayarak devam edebileceğimi bildiriyor. Paltomu çıkarıyorum ve adamlarımdan biri hemen onu almayı teklif ediyor. Ben de ceketimi çıkarıp ona veriyorum, beyaz gömleğim ve siyah kravatımla kalıyorum.

Bu kez, ayakkabılarımın sesi sahnenin zeminine vurarak tribünlerde yankılanıyor. Hedefime doğru ilerliyorum, onun tıkaç altında dişlerini gıcırdattığını hayal ediyorum. Etrafında biraz dolaşıyorum, sonra arkasında duruyorum ve hala eldivenli olan parmaklarımı, tam olarak üzerine bir spot ışığı tutulduğunu gösteren bir hareketle şıklatıyorum.

Ve böylece ışık çemberi manzarayı aydınlatır.

Kurbanıma yaklaşıyorum ve ona yukarıdan bakıyorum.

"Kozeroğ Maximilian Zaytsev," tam adını söylüyorum ve o bir cevap vermeye çalışıyor. "Oğlak burcu," diye ekliyorum.

Kırışmış saçları, kırışık alnından aşağı kayan boncuk boncuk terler bırakıyor. Onu son gördüğümünden beri yaşlanmış.

"Hiç ölümü düşünüyor musun?" diye soruyorum ona, cevap veremeyeceğini bildiğim halde. Gömleğimin kollarını sıvamaya başlıyorum. "Düşünüyorum. Ve ona saygı duyuyorum. Onu büyüleyici bir baştan çıkarıcı olarak hayal ediyorum. Onun çağrısını bile duyabiliyorum: destansı notaları olan bir melodi. Sen onu hiç duydun mu?"

Elimi sahnenin kanatlarından bize katılan muhafıza doğru uzatıyorum, hazırladığım dosyayı taşıyor. Açıyorum ve onun yerine geçmemi sağlayacak belgeyi çıkarıyorum.

Bunu ona gösterdiğimde gözleri öfkeyle açılıyor, ağzı bir şekilde saçma sapan kelimeler sayıklamaya başlıyor ve sandalyenin ayağına bağlı bacakları kendini tuzaktan kurtarmaya çalışırken sallanıyor.

Ama ısrar ediyorum, kâğıdı dosyasına geri koyuyorum, er ya da geç, bu gece imzalayacağının farkındayım.

"Ölümünüzün aşağıdaki gibi olduğunu varsayalım..." diye anons ediyorum, sanki bir monolog yapıyormuşum gibi. "Şu kırmızı koltuklardan birine oturuyorsunuz," diye işaret ediyorum tribünlerdeki koltukları. "Etrafınızdaki boş sıralar, sanki seyirciye ihtiyacınız yokmuş gibi. Gidişini hayranlıkla izleyecek kimse yok." Bir an ona bakıyorum, zar zor gülümsüyorum,

İstedigimi almadan yaşamayacağını çok iyi anladığını hissederek. "Son sözünün boşluğunun tadını çıkarıyorsun. Bir elinde sigara, belki. Diğerinde bir bardak viski, belki. Ve beklersiniz. Sonunun nasıl gelişeceğini görmek için beklersin." Bir süre etrafında dolaşıyorum, Romeo ve Juliet'in yatağının öne çıktığı ortamı gözlemliyorum. "Sonra da..." diye devam ediyorum eldivenli elimle omzuna bastırarak. "Bizim gibi adamların ölümden korkmaması gerekir, değil mi? Sıradan bir elbise gibi üzerimizdeyken uyanırsınız. Ona kolonya sıkarsınız, her gün onunla beslenirsiniz ve onu ceplerimizde, parmaklarımızın arasında tutarsınız, onu kontrol edebileceğimiz geçici yanılsamasıyla dünya göğünün altında yürürüz."

Yüzümü onunkinin yan tarafına doğru uzatıyorum ve ona tam olarak işaretli yanağımı gösteriyorum. Dehşetten zonklayan gözleri yara izine odaklanıyor. Yara izime gereken hürmetle ve talep ettiğim saygıyla baktığı fikri beni neredeyse tahrik ediyor.

"Ama bizim gibi insanlar ölüm üzerinde herhangi bir hakimiyet kurmayı umut edemezler, çünkü bize hakim olan, bizi pençesinde tutan ve varlığımızın her saniyesinde, istediği zaman bizi bulabileceğini hatırlatan ölümün kendisidir."

Sanki cesaretini destekliyormuşum gibi sahte bir teselli jestiyle omuzlarını ovuyorum. Öte yandan, böyle bir durumda benim önümde pantolonuna işememek için gerçekten korkusuz olmak gerekir. Genelde insanlar bunu yapar ve bu iyi bir görüntü değildir.

"Şimdi, benim senaryoma göre sigaranı söndürmeli, viskinin son yudumunu yutmalı ve o kırmızı sandalyeden kalkmalısın. Boş sıraların yanından geçmeli ve etrafındaki ıssızlığa bakmalısınız. O noktada, para ödeyen tek bir seyirciyi hak edecek iyi bir şey yapmadığınızı fark edeceksiniz. Basamakları tırmanacak, sahnenin ortasına ulaşacak ve burada, tam da şu anda içinde bulunduğunuz durumda, ışıklar sönecek ve perdeniz inecek. Tıpkı büyük bir oyunun sonu gibi. Çünkü bizim gibi insanlar, biz olduğumuz için, muhteşem bir hayat yaşadığımızı söyleyebiliriz. Değil mi *Oğlak*?" Artık mırıldanmadığı için onu sarsıyorum ve arkasında kalarak sesimi yükseltiyorum. "Sana bir soru sordum!" Omuzlarını sertçe çekiştiriyorum ve başını sallıyor, "ne istiyorsun? "u andıran bir şeyler mırıldanıyor.

Eldivenli elimi tekrar adamlarımdan birine doğru uzatıyorum, o da bana kâğıt parçasını uzatıyor ve yüzünün önünde sallayarak hafızasını tazeliyor.

"İmza".

Patronunun bunu reddetmesi beklemediğim bir cevap.

"İmza dedim. Ah, pardon, bileklerinizi çözmeliydim, haklısınız."

Gardiyanlardan biri bir sustalıyı kapıyor ve benim iznimle Kozerog'un bileklerini bağlayan ipleri kesiyor.

Dahi ağzındaki tıkaçı çıkarıp bana küfretmeye başladı, daha sonra personelimin kolları tarafından durduruldu.

"Beni bağlı tutmaya ve hatta isteğim dışında benden zorla imza almaya nasıl cüret edersiniz?"

"Bana teşekkür etmelisin çünkü bunu ben istiyorum. İki yaşında bir velet gibi yazdığın için sahtesini de yapabilirdim." İçinde belge olan dosyayı bacaklarının üzerine çarpıyorum. Adamlarımdan biri sağ elini zorla kâğıdın üzerine indiriyor ve kalemi parmaklarının arasına koyuyorum.

"Şu lanet kâğıdı imzala yoksa vücudunu delmeye başlarım."

"Taşaklarımı yala, seni bok parçası!"

Sertleşiyorum, yumruklarımı yanlarımda sıkıyorum. Ona bakıyorum, her zamanki kontrolümü korumaya çalışıyorum, pes edeceğinin farkındayım.

"Ben sadece o yeri istiyorum Kozerog, tek istediğim bu."

"Neden sana vereyim ki?"

"Çünkü orayı Leskov'lardan çaldın ve o lanet yer benim!"

"Siktir git, orospu çocuğu."

O kadar çok gülmeye başlıyorum ki, sanki gerçekten dramatik bir oyunun kahramanlarıymışız gibi odayı dolduruyorum.

"Teknik olarak, ben gerçekten bir orospu çocuğuyum. Annemin babamın fahişelerinden biri olduğunu biliyor muydun?"

"Tabii ki yaptım, onu birkaç kez becerdim."

Yüzümdeki gülümseme solmuyor, kalıyor, yara izimi süslüyor ve gözlerini bir kez daha orada emiyor.

"İmza".

"Siktir git, piç kurusu!"

"İmza".

"Beni öldürmek zorunda kalacaksın."

Cheslav bakışlarımı yakaladığında, en iyi kartımı oynama zamanının geldiğini fark ederek iç çekiyorum ve başımla inkar ediyorum. Bana cep telefonunu uzatıyor, ihtiyacım olanı göstermeye hazır.

Kilidi açıyorum ve videoyu Kozerog'a gösteriyorum.

Ve Luiza, Elizaveta ve Maya'nın iniltileri havada süzülüyor.

Oğlak'ın gözleri hala sadece üç kış görüyor, ama ağızlarını istediğim için kızlara aşağı inmelerini emrettiğimde, spermlerimin kızlarından birinin, en küçüğünün yüzüne sıçradığını fark ediyor: Luiza.

"İtiraf etmeliyim ki, üçü arasında sikimi en çok seven o."

"Seni lanet piç! Sen ölü bir adamsın! Sen öldün, Zakhar Konstantin Leskov, sen domuzlar için çürümüş bir etsin. Seni parçalara ayıracağım. Bunu biliyorsun!"

"Evet, evet, biliyorum. Ne kadar da tekrarcısın. Sadece şu lanet belgeyi imzala ve seni eve bırakayım."

"Siktir git!"

"Kızınız bıçaktan değil, sikten hoşlanıyor. Beni onun güzel vücuduna bir şey çizmeye zorlamak istemezsin. Kendi derimi oyduğumla ilgili hikayelerin hepsi doğru. Sizi temin ederim."

"Sen şeytansın!"

"Güzel, düşünmeye başladığınızı görüyorum. İmzalayalım mı?"

Kozerog sanki bir maraton koşuyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor. Her şeyi geri alıyorum: belge, kalem ve hatta video. Emin olmak için sesi bile açıyorum.

Eli kâğıdın üzerinde titriyor, kalemin topu sağ alt köşede duruyor. K harfi çiziliyor ama o vazgeçiyor ve gözleri benimkilerle kesişiyor.

"İmza".

"Seni asla kabul etmeyecekler, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunun olabileceğine pişman olmuş gibi yaparak iç çekiyorum. Bir parmağımla yanağımdaki yara izini kaşıyorum ve sonra omuz silkiyorum.

"Muhtemelen öyle olacak. Ve en iyi kısmı da bu olacak."

Oğlak burcu tam adını yazmayı bitirir ve hışımla kalemini yere atar.

"Kızımı eve getir yoksa beynini dağıtırım."

"Kızınız zaten evde. Ve sen zayıfsın, Rusya'da yönettiğin meydanı hak '.

Belgeyi Cheslav'a veriyorum, o da güvenliğini sağlayacak.

"İşbirliğin için teşekkür ederim Kozerog." Başımı sallayarak adamlarıma onu çözmelerini emrediyorum. Ayağa kalkıyor, ona sorunsuzca gitmesini işaret ettiğimi görünce şaşıyor.

Etrafına bakınıyor, bana ve orada bulunan diğerlerine güvenip güvenmeyeceğinden emin değil. Hiçbirimiz irkilmiyoruz ve o temkinli bir şekilde sahneden ayrılmasını sağlayacak basamaklara doğru yürüyor.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yanımdan geçip giderken, hâlâ siyah deri eldivenlere sarılı ellerim ceplerime giriyor.

Yavaşça yanımdan geçiyor, sahnenin sonuna geldiğine ikna olmuş bir halde.

Cebimden naylon ipimi çıkardım ve arkasından saldırarak boynuna doladım ve onu boğmaya başladım.

Ve böylece Oğlak'ın hayatının perdesi sessizce, yavaşça, kan izi bırakmadan, temiz ama acılı bir şekilde kapanır.

Kollarım kullandığım güçten yanarken onun göğsümde soluşunu izliyorum. Boğularak ölüm o kadar çabuk değildir. Bir insanın tüm nefes rezervini kaybetmesi bitmek bilmeyen dakikalar alır.

Kişisel olarak ölçemediğim bir süre sonra, leş ayaklarımın dibine çökerek yere yığılıyor.

"Keşke seni Nikita'ya götürebilseydim, seninle oynamaktan mutlu olurdu" diyorum cansız bedene, sonra adamlarıma dönüp onu götürmelerini emrediyorum.

İhtiyacım olan her şeye sahibim.

On üç yıl önce.

Boğa: 26 yıl.

Zöe: 7 yıl.

Terazi: 18 yıl.

Yanağımın altındaki yastık kılıfı gözyaşlarımla ıslanmış. Perdelerin örttüğü küçük parıltıdan güneşin doğduğunu görebiliyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama aydınlık mı karanlık mı, günler, haftalar ya da aylar mı geçmiş umurumda değil.

Benim için fark etmez ama ailem için fark eder.

"Günaydın, Bayan Terazi." Kâhyanın sesini duyduktan sonra odama girdiğini ve arkamdaki yatağımda oturduğunu fark ediyorum. "Bandajları değiştirsek nasıl olur?"

Kayıtsızca kendimi yukarı çekiyorum ve ona sağ elimi uzatıyorum. Ona asla bakamıyorum, kopmuş yüzük parmağı ve küçük parmağın görüntüsü bana sadece yaşadığım acıyı hatırlatıyor. Şimdi artık acımıyor, titiz bir bakım görüyor, ama acı sadece başka bir yere, yanması hiç durmayan ve asla iyileşmeyecek bir noktaya taşındı.

Kalbim paramparça oldu ve ruhum yönünü kara bir buluta dönüştü.

Parmaklarımı kaybettiğim anda yolumu da kaybettim.

Müller eski bandajları nazıkçe açıp yerine yerleştiriyor. Yamalı etimin görüntüsü üzerinde durmuyorum, nasıl bu kadar eksik görüldüğünü bilmek istemiyorum. Henüz yazmayı denemedim ve

Eskiden yaptığım gibi yapabileceğim, ancak doktor hayatıma eskisi gibi devam etmekte sorun yaşamayacağımı söylüyor, çünkü sonuçta yüzük ve küçük parmak pek işe yaramıyor. Eminim böyle saçma sapan şeyler söylemesinin tek nedeni, içimde taşıdığım ve şu anda kimsenin iyileştiremeyeceği en derin yarayı iyileştirmeye çalışmak.

Mermere kıymık batıran bir yıldırım gibi ışığın parıltısının içeri sızdığı pencereye doğru bakıyorum. Yaklaşan başka ayak sesleri duyuyorum ve dikkatimi onlara veriyorum.

Kardeşim Taurus, küçük kız kardeşim Zöe ile birlikte.

Leclerc ailesinin büyükleri her zaman boşuna beni buraya, şatoya getirmeye çalıştılar ama ben inatçı, aptal ve bilinçsiz olarak her zaman annemle kalmayı tercih ettim. Geçen yıl, Rusya'da, onunla ve kocasıyla birlikte, bana ait olmayan ve hiçbir zaman benim olduğumu hissetmediğim bir vatanda yaşamayı kabul ettim. Bir dünya çocuğu olduğumu ve kendimi evimde hissetmek için bir ülkeye bağlanmam gerekmediğini, bunun yerine sonuçta hepimizin kökenlerimize dönmemiz gerektiğini düşündüm.

Çocukluğumdan beri Romaric Aquarius Leclerc'le, yani gerçek babamla hiçbir şey yapmak istemedim. Beni altın sarayında tutmak ve annemden uzaklaştırmak için kelimenin tam anlamıyla beni satın almak istedi. İşaretlerin bir arada kalması gerektiğini söyledi. En azından bir kez olsun *çocuklarını* bir arada görmek istediğini söyleseydi, belki onu er ya da geç bir ebeveyn figürü olarak tanıyabilirdim. Ama durum hiç böyle olmadı.

Yine de hepsini dinlemeliydim ve kaleye sadece tatiller için gelmek yerine buraya kalıcı olarak taşınmalıyım.

Ama artık böyle.

Taurus ve Zöe el ele yatağıma doğru ilerliyorlar.

Leclerc'lerin ilki ve sonuncusu.

"Bugün nasılsın, Terazi?" Küçük kız kardeşim kolunun altında tahta bir kutu tutuyor.

Boştaki elimi uzatıyorum, Müller'in diğeriyle ilgilenmesine izin veriyorum ve yüzünü okşuyorum.

"Ben iyiyim bebeğim. Sorduğun için teşekkürler."

Kardeşim ilerledi ve şimdi yatağımda dört kişiyiz.

Zöe, "Sana getirdiğimiz hediye ver," diyerek hediye bana uzatmaya davet etti.

"Teşekkür ederim!"

Uşak elimi sarmak için temiz bir bandaj açmak üzereyken Taurus onu durduruyor ve hediyesi keşfetmem için beni serbest bırakıyor. Tabut çok eski görünüyor, kapağında süslemeler var, muhtemelen el yapımı, *Terazi* sembolünü süslemek için, *Terazi*, benim burcum, altında düz bir çizgi olan yarım daire şeklinde stilize edilmiş.

Bu yadigâr, hanedanımdaki tüm Terazilere ait olmalı.

"Aç şunu!" Bir an için Taurus'un mavi gözleri gözlerime giriyor ve artık bir zamanlar inandığım gibi acıma, endişe ya da hayatımı kontrol etme arzusu okumuyorum, şimdi daha önce hiç hissetmediğim ve kimsenin bana vermediği bir sevgi görebiliyorum. Bu bakışı bir baba şefkatine çok benzetiyorum.

Sandığı açıyorum ve mavi bir minderin üzerinde, bileklerinde değerli taşlar olan bir çift siyah deri eldiven duruyor.

Onları sadece sol elimle çekip çıkarıyorum, çünkü sağ elimi kullanmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim, çok güzeller," diye gülümsemeye çalışıyorum.

"Terazi burcunun rengi parlak mavi, değil mi?" diye mırıldanıyor Zöe, kutunun içindeki yastığı işaret ederek. Hazırlığını takdir ederek başımı sallıyorum. "Ve bunlar da Tomaline," diyerek manşet kancalarını gösteriyor.

"Yeşil Tomalina Terazi taşı, değil mi?".

Yakın zamanda hanedanımızın temel tarihini öğrenmiş olmalı. Ne kadar şirin!

"Bu kadar küçük olduğun halde çok şey biliyorsun."

"Bütün Leclerc'ler bunları bilir," diye cevap veriyor, mavi gözlerini neşeyle parlatarak. Çok tatlı ve Boğa'ya çok benziyor. İkisinin de koyu renk saçları ve aynı renkte gözleri var. Onun minyatür bir hanım evladı versiyonuna benziyor.

Evin en büyüğü sağ eldiveni alıyor ve el hareketleriyle beni elimi içine sokmaya davet ediyor, daha doğrusu eldivenden geriye ne kaldıysa.

"Şimdilik bu anıyı uzakta tutmak istediğinizi fark ettim" diyor. "Bu yüzden senin için kendini rahat hissetmeni sağlayacak bir obje yaptırdım. Geçmişle ne zaman ve nasıl başa çıkacağına karar verene kadar bunu takabilirsin. Yüzük parmağı ve küçük parmak serttir, bu yüzden kavramana yardımcı olacaktır.

Kalan parmaklarımı sokuyorum ve o da düğme görevi gören Tomalina'yı kancalıyor.

Yumruğumu sıkıyorum ve hemen fark ediyorum ki hâlâ tek parça halinde görünüyorum.

"Hatırası uzakta kalacak, en azından göz için. Teşekkürler Boğa, ve sana da teşekkürler küçük *Balık*!"

"Sen de bu ailenin bir parçasısın Terazî," diye karşılık veriyor kardeşim. "Bize teşekkür etmene gerek yok. Her bir Leclerc'e ait olan her şey hepimize aittir, dolayısıyla bu kale de sizindir. Biz bir çember gibiyiz, parçalardan sadece birinin bağını gevşetirsen, hepsi çöker. Bu yüzden birbirimiz olmadan var olamayız. Biz birleştik ve sonsuza kadar da birleşeceğiz".

"Keşke burada kalabilseydim". Zöe sesli bir şekilde kıkırdar.

"Sormana bile gerek yok!" diye cevap veriyor. "Burası senin evin."

Hediyenin bana nasıl uyduğuna bakıyorum ve parmaklarım beş gibi görünüyor. Diğerleri neyi özlediğimi asla göremeyecek. Eldiven yokluğunu gizleyecek, tıpkı kalbimin onun anısını gölgede bırakacağı gibi.

Bugün.

Aylardır önemli bir proje üzerinde çalışıyorum. Şirketim her zaman aksesuarlarla, özellikle de eldivenlerle ilgilendi. Stilistlerimin ilgilendiği birkaç endüstriyel hat dışında hepsini kendim tasarlıyorum. Ancak şimdi, doğru becerilere sahip olmadığımı kabul ediyorum ve mühendislik alanında biraz araştırma yapmak zorunda kalıyorum. Elleri ya da parmakları olmayanlar için sıradan bir aksesuardan gerçek bir proteze dönüşecek ilk eldivenin yaratılması konusunda bana talimat verebilecek kalifiye bir kişiyi işe almanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum.

Bu fikir o kadar iddialı ki hiçbir masraftan kaçınmamaya karar verdim.

Bitmiş ürünün bir robot gibi görünmesini istemiyorum, bir giysi parçası gibi görünmesini ve her şeyden önce göz alıcı görünmesini istiyorum. Başkalarıyla aynı olmamanın nasıl bir his olduğunu ve vücudunuzun bir parçasını kaybetmeyi kabullenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum, işte bu yüzden

Eli olmayan ya da parmaklarını kaybeden herkesin özel *Libra Leclerc* eldivenleriyle dolaşabilmesini istiyorum.

Belgelerimi klasörde tutuyorum. iPad'i çantasına geri koyuyorum ve bilgisayarı kapatıyorum. Geri kalan eşyalarımı topluyorum ve ofisten ayrılıyorum. Çalışma arkadaşlarımın hepsi Avrupa'nın farklı yerlerinden gelen çok genç, neşeli ve dinamik insanlar. Her biri şirketimin ruhunu tam olarak yansıtıyor.

Şimdiye kadar onlar benim için gerçek bir ikinci aile oldular, çünkü Viyana'da sadece eşim var. Onun arkadaşlıklarından hiç hoşlanmadım, her zaman kendi küçük çekirdeğimi yaratmaya çalıştım ve bunu günlük olarak etrafımı saranlardan tamamen farklı insanlarla yapabildim. İş adamları, bankacılar, ünlü kadınlar ve film yıldızlarından oluşan lüks dünyamdan uzak kişileri bilinçli olarak seçtim. Ben sıradan insanları severim; çok çalışan, eve gelip stüdyo dairesinin pencere pervazına koymak için bir fide alan; Cumartesi gecesi şehir merkezindeki bir barda bira içen; yüksek sosyeteye ait olduğum için asla benzeyemeyeceğim insanları.

Duvarlarında çok renkliliğin göze çarptığı ortak odaya doğru ilerleyin. Alan, tüm pastel renkleri çağrıştıran koltuklarla bezenmiş. Bir gökkuşağı odası gibi görünüyor, yine de kafa karıştırıcı bir şey yok. Her şey zevk ve karakterle sunuluyor. Bazı tasarımcılar samba adımlarını taklit ederek dans ederken Latin müziği odayı işgal ediyor. Hepsine gülümsüyorum, onları selamlıyorum ve iyi bir hafta sonu diliyorum. Açıkçası, patron olarak, eskiz ve projelerle dolu masayı kaçırmıyorum. Kendilerine izin verdikleri rahatlama anına rağmen, yine de görevlerini tam olarak . Bu yüzden, her zaman önce görevlerini tamamlamaya hazır olduklarını bilerek onları kendi hallerine bırakıyorum. Bana kalırsa, artık iş gününün geri kalanında parti yapabilirler.

Şoförlerimden birinin, daha doğrusu kocamın şoförlerinden birinin beni beklediği caddeye varıyorum. Beni izlemek, korumak ve Gemini'nin kıymetli Kontes Libra Leclerc Hill'e kimsenin dokunmaya cesaret edemeyeceğine dair güvence vermek için para alan insanlar.

Akıllı telefonumdaki saate bakıyorum, saat on dokuz on beşi gösteriyor. Ekranda kardeşimden gelen bir bildirim yanıp sönüyor. Arabaya oturuyorum ve kendimi mesajları okumaya adıyorum.

KOÇ: Küçük kız kardeşim nasıl bir yaş daha büyük?

TERAZİ: Dün, önceki gün ve ondan önceki gün nasıldı. Otuz bir yaşına girdim, seksen değil.

KOÇ: Doğum gününüzü görmezden gelmeyi bırakmalısınız, yoksa bir sonraki doğum gününüzde Chantal'dan sizin için sürpriz bir parti düzenlemesini isteyeceğim.

Hayır, lütfen, o hepimizi Mars'a götürebilir. Ellerim dolu ve başka bir gezegeni keşfetmek için bile Viyana'dan ayrılmayı göze alamam.

KOÇ: On üç yıldır çok meşgulsünüz.

TERAZİ: Ailemizdeki tüm doğum günlerini kutlayacak olsaydık, her ay günlerce süren partiler yapardık.

Çünkü Leclerc'ler böyle yapar.

TERAZİ: Konuyu değiştirelim mi yoksa üflenmemiş mumlarım üzerinde mi duralım?

Crystal'a karım olmasını teklif etmek istiyorum. Aman Tanrım, bu harika!

KOÇ: Nasıl ve ne zaman olacağını bilemem. Terazi: Benden tavsiye mi istiyorsun?

KOÇ: Ailede gerçekten evli olan tek kişi sensin, bu konuda bir şeyler biliyor olmalısın, yani...

TERAZİ: Sizi temin ederim ki bu benim uzmanlık alanım değil. Evli olmam bazı romantik şeyleri bildiğim anlamına gelmez.

KOÇ: Ama o yaşlı bunak İkizler her sözünüze takılıyorsa! Geçen sefer seni Dubai'ye götürdü ve sırf çatı katında ay ışığında slow dans yapabilesin diye bir gökdelenin yarısını kiraladı.

TERAZİ: Aslında ondan destek istemelisiniz. Ben böyle şeyler yapmam.

KOÇ: Sen ve senin romantik olmayışın....

Dedi pis konuşan adam! Hem sen zaten Crystal'a evlenme teklif etmemiş miydin?

ARIES: Leclerc Park Otel'deki sunumunun olduğu gün onu duvara çarptıktan sonra mı demek istiyorsun?

TERAZİ: Şimdi neden tavsiyeye ihtiyacınız olduğunu anlıyorum. Tutku iyidir, ama bunun için biraz çaba harcayabilirsin.

her zaman sadece bunu koy. Kelime oyununu mazur görün. Tamamdır!

Neyi koyayım?

Beni kaba olmaya zorlama. Ben soylu bir kadını! Haklısınız

Kontes! Size en derin özürlerimi sunuyorum. Terazi: Aranız nasıl?

KOÇ: Her şeyi tek bir cümleyle özetleyebilirim.

TERAZİ: Mmm...

Onu ölümüne seviyorum. Her zamanki gibi.

Bu çılgınlık! Hiçbir şey değişmedi. Yine de bir şeyi değiştirmek istiyorum....

Terazi: Yatakta dil mi?

Ama hayır! Doyumsuz kadını domuz olmama bayılıyor.

TERAZİ: Eğer iyi yaparsanız, her şey sizin olur.

KOÇ: Bundan şüpheniz mi var?

TERAZİ: Yıldızların ateş olduğundan şüphe edin, güneşin hareket ettiğinden şüphe edin, gerçeğin bir Azrail olduğundan şüphe edin, ama Koç Leclerc'i nasıl becerdiğinden asla şüphe etmeyin.

Zavallı Shakespeare.

TERAZİ: Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum.

Hepimiz mutluyuz. KOÇ: Senin mutlu olman benim için önemli.

Ve sen.

Öyleyim. Çok fazla! Ne zaman ziyarete geliyorsun? Crystal seni çok soruyor.

TERAZİ: Şatodaki varlığımın genellikle yaklaşan bir felaketten kaynaklandığını çok iyi biliyorsunuz.

Koç: Bizi terk ettin! Terazi:

Öyle söyleme.

Şaka yapıyorum! Sadece... seni özlüyoruz.

Terazi: Ben de seni özledim. Söz veriyorum Paris'e gidip bir süre kalacağım ama ne zaman olacağını henüz söyleyemem.

Vay, vay, vay. Her ihtimale karşı ekran görüntüsünü alacağım.

Aptal! Saray'a geldim. Hoşça kal diyeceğim, yakında konuşuruz.

Yakında görüşürüz, Libretta.

Bana öyle deme.

Gne gne. TERAZİ: Seni seviyorum. Je t'aime.

Kapı benim için nazikçe açılıyor ve topuklarım avlunun beyaz çakıl taşlarına batıyor. Pişmanlık içinde, artık kapalı olan fiskiye'nin etrafında yürüyorum. Asla kapatılmaması gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bana Zodyak çeşmesini hatırlatıyor. Suyun şırıltısını duymak beni kardeşlerime daha yakın hissettiriyor.

Basamakları tırmanıyorum ve kapı mükemmel bir zamanlamayla açılıyor. Hermès Kelly'mi, paltomla da ilgilenen görevlilere teslim ediyorum.

"Willkommen zu Hause, mein Dame," diye karşılıyor beni Jana.

"Ich danke dir," diye teşekkür ediyorum ona. Bileğimdeki kayış gevşetiğim ama eldivenimi çıkarmıyorum ve Gemini'nin henüz dönüp dönmediğini soruyorum. *"Mein Mann ist zurück?"*

"Ja".

"Gut!"

Bana özel salonlardan birinde olduğu söylendi, personelin ve misafirlerin giremediği salonlardan. Hill Palace'da sadece Gemini ve benim girebildiğimiz odalarımız var. Burada yaşamaya başladığım gün bu benim açık dileğimdi. Gafil avlanmaktan, insanları son anda kabul etmekten ve Kraliçe Elizabeth olsam bile etrafımda sürekli hizmet personeli bulundurmaktan hoşlanmıyordum. İstersem yalınayak yürüyebilmeyi, canım istediği sürece pijamalarımın kalabilmeyi ve sadece eşyalarımın etrafta olmayacağı yerlerde misafir kabul edebilmeyi diledim.

Dairelerin herkese yasaklanmaya başladığı koridoru geçiyorum. İkizler soyunun armasını taşıyan kolu tutuyorum: İkizler sembolünü oluşturan iki kemerli çubuk tarafından desteklenen iki çubuk. Hill ailesi neredeyse kurulduğundan beri *Zodyak Tablosu*'nun bir parçası olmuş ve her zaman sadece ve sadece *İkizler burcunu* temsil etmiştir. Bunun kasıtsız olup olmadığını bilmiyorum, ancak hanedanlarımızda doğumların her zaman planlı olduğu düşünüldüğünde, bunu kesinlikle tesadüfi olarak değerlendirmezdim.

Kendimi ifşa etmeyi ima ediyorum ve içeri girdiğimde, üzülerek, kocamın yalnız olmadığını fark ediyorum.

Bu beni nispeten rahatsız ediyor çünkü oranın doğasını anladığımda, iki çocuğun varlığı tek bir anlama gelebilir.

"*Meine Liebe. Aşkım.* Gülümsemesi dokunuşundan önce bana ulaşıyor.

"*Mon amour*", lakabına karşılık veriyorum, ama kendi dilimde.

Elleri yüzümde duruyor ve yanağıma nazik bir öpücük konduruyor. Eşim kırk iki yaşında ama bu yaşı pek de iyi taşıyor. Daha yaşlı görünüyor, ancak onu karakterize eden belirli bir çekiciliği koruyor.

Bana muzip bir bakış attıktan sonra iki iri yarı misafire doğru bir kol uzatıyor.

"Bu yıl doğum gününde oldukça meşgul olduğumuzdan, sana bir hediye vermek için hala geç olmadığını düşündüm."

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralıyorum ve hediye daha yakından bakmak için yanından geçiyorum.

Muhtemelen çoktan imzalanmış olan olağan belgeler alçak masanın üzerinde duruyor. Gemini'nin hazırladığı gizlilik anlaşması, bunları ihlal etmeye teşebbüs eden herkes için ağır maddeler içeriyor.

İki adama yaklaşıyorum, otuz yaşından büyük olmamaları gerektiğini belirtiyorum.

Etraflarında dolaşıyorum, onlar da sert bir şekilde kendilerini gözlemlememe izin veriyorlar. Eldivenli elimi saçları kazınmış çocuğun sırtına uzatıyorum, sırtında duruyorum ve omuzlarına hafifçe masaj yapıyorum.

"Adın ne?" diye soruyorum, dudaklarımla kulak memesini okşayarak.

"Kendime nasıl isterseniz öyle hitap edeceğim Kontes". Gülümsüyorum, memnun oluyorum ve kocamın ne kadar aydınlandığını görmek beni daha da memnun ediyor.

"Bakalım," diyorum gözlerinin içine bakarak. İki mavi safiri var ve bana yoğun bir şekilde dönüyor.

"Kiev, Ukrayna'dan geliyor," diye bilgi veriyor Gemini.

"O zaman sana Kiev diyeceğim," diye karar verdim. "*Paper House* tarzı."

Adam onaylayarak bana nefes kesici bir gülümseme veriyor. Çok sevimli, Doğu'dan gelen o biraz eziyetli ve biraz saf askerleri anımsatıyor.

"Ya sen?" Arkadaşına dönüp gür sakalını okşuyorum.

Gemini ona sakal hakkında söylediklerimi unutmadı, aslında birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz.

"Ben Avusturyalıyım, Kontes. Graz'dan geliyorum.

"O zaman sana Graz diyeceğiz.

"Hediyeler hoşuna gitti mi, *Liebe*?"

İkisini de gözlemliyorum, estetik farklılıkları üzerinde duruyorum. koyu renkli, diğeri açık renkli, hiçbir şeyi kaçırmayalım diye.

Kocama döndüm ve heyecanla ona şöyle dedim: 'Hediyeler yargılanmak üzere atılmalı'.

"Önce akşam yemeği yemek istemez misiniz?"

"Masaya aç oturmayı tercih ederim". İkizler'in kahverengi gözlerini süsleyen bilgelik kırışıklıkları, muzip bir gülümsemeyi sahneleyerek toplandı. "Rahatınıza bakın."

Kocama koltuğuna kadar eşlik ediyorum. Her zaman yaptığım gibi ona biraz burbon koyuyorum ve purosunu kül tablasına, çakmağın yanına yerleştiriyorum.

Ona doğru eğilip açık avuçlarımı dizlerinin üzerine koyuyorum. Yüzüm yavaşça onunkine ulaşıyor ve heyecanla iç çektiğini duyuyorum. Kolonyasının yoğun kokusu beni sarhoş ediyor ve parfümünü içime çekerek gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarım onunkilere ulaşıyor ve tutkulu bir öpücük önsözümüz oluyor.

Dili sakince ağzımın içine kayıyor, parmakları özveriyle kollarımı okşuyor, omuzlarımdan yukarı tırmanıyor, boynumu sıyrıyor ve sonra yanaklarıma konuyor. Avuç içleri tenime doğru açılıyor ve yapışarak öpücüğü daha cesur hale getiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

'Seni çok seviyorum'.

"Biliyorum.

"Sana teşekkür etmesi gereken benim, *meine Liebe*".

"Sonra yaparsın." Alt dudağını son bir kez ısırıktan sonra kendimi yukarı çekiyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan geri çekiliyorum.

Bacaklarım sadece hediyelerimle karşılaştığımda duruyor: Graz ve Kiev.

Başımı omuzlarından birinin üzerinden geçiriyorum ama gözlerim, kural olarak, erkeğimin gözlerinden hiç ayrılmıyor.

Bir el kolumu okşamaya başlıyor, birkaç saniye önce kocamın parmaklarının olduğu yerde. Heyecanlı iç çekişi duyulur şekilde bize geliyor. Birinin kendisine ait olana dokunduğunu bilmek hoşuna gidiyor. İzlemeyi seviyor. Benim zevk almamı seviyor.

Başka bir avuç baldırımı okşuyor, dizime kadar çıkıyor ve *longuette*'imin eteklerini geçiyor.

"Kiev," diye emrediyor Gemini, "gömleğinin düğmelerini aç."

Çakmağın sesi yankılanıyor ve Küba purosunun kokusu odayı istila ediyor. Arkamdan çocuğun kolları beni sarıyor ve parmakları gömleğimin her bir düğmesini tek tek açmaya odaklanıyor.

"Graz, eteğini yavaşça kaldır. Çok yavaşça."

Avusturyalı önümde ilerliyor ve ayaklarımın dibinde eğiliyor. Dikkatim hemen İkizler'e dönüyor, yüzü giderek daha fazla gevşemeye başlıyor, vücudu ise tam tersine sertleşiyor, ama sadece bakma arzusuyla titrediği için.

Graz'ın parmakları *longuette*'imin eteklerini yukarı çekerek göbeğimde durduruyor.

Siyah dantelli iç çamaşırımı gören kocam viskiden büyük bir yudum alıyor.

Gömleğim yere düşüyor ve neredeyse kendimi dışarıdan görebiliyorum. Göğsüm hala sütyenimin içinde, bacaklarım bitişik, bir adam ayaklarımın dibinde diz çökmüş, bir diğeri arkamda kollarımı okşuyor ve seyircimiz keskin kokulu purosundan duman üflüyor.

"İkinizin de karımın göğüslerine odaklanmanızı istiyorum."

"Ah, İkizler!", bu fikir karşısında şimdiden inliyorum ve ona hemen teşekkür ediyorum, çünkü bizim için sanki bunu o yapıyormuş gibi. Benim için şımartılmak büyük bir zevk, onun için de benim bundan ne kadar keyif aldığımı görmek aynı derecede tatmin edici.

Graz ve Kiev sütyenimi yavaşça indirerek bol etimin altına sıkıştırıyorlar. Parmakları meme uçlarımın etrafında oynasırken, ağızları yüzüme yaklaşıyor.

Biri sağda, diğeri solda.

Kontumun gözleri ve benimkiler birbirini buluyor ve iki mıknaş gibi yapıyor, *hediyelerimin* elleri ise bana dokunmaya odaklanıyor.

İstersem onları ne zaman öpeceğime ben karar verebilirim, bu yüzden Ukraynalıya dönüp yumuşak dilinin tadına bakıyorum.

"Graz, bir meme em. Sadece bir tane." Emir yerine getiriliyor ve ben Kiev'i öperken, diğer adam kendini meme ucuna adıyor.

Parmaklarım saçlarını kavırıyor ve bu arada bacaklarımın arasında alev almaya başlıyorum. Gözlerimi açık tutuyorum, bakışları tamamen göğsümü sıkı ve dik tutan ele kilitlenmiş olan Gemini'ye doğru dönüyorum. Dili en hassas kısmın üzerinde zıplıyor, emiyor ve üzerinde dönüyor.

İnlemelerim kocama daha fazla ilgi talebi olarak geliyor ve böylece beni şımartarak yeni bir direktif veriyor.

"Kiev, bacaklarının arasına bakabilmem için külotunu çek." Öyle de oluyor ve adam dantel kumaşı tutup yana doğru çekiyor.

Hava, arasındaki çıbanı hemen soğutuyor.

İkizler ayağa kalkar, bir elinde içki, diğerinde puro vardır. Bir sandalye çeker ve bir metreden daha az bir mesafeye oturur.

"İkinizin de yalamasını istiyorum. Şimdi!"

Partnerlerimiz, onları seçen kişinin emriyle, sanki zevki sadece sonunda tatmin edilecek bir beklentiye beslemek için hala giyinik. Hızla itaat ediyorlar, kendilerini alçaltıyorlar ve mahremiyetimi yalamaya başlıyorlar. Bir dili klitorisimde, diğerini de daha aşağıda hissediyorum. Kiev parmaklarıyla büyük dudaklarımı açıp onları sıcak öpücüklerle okşayan Graz'a sunarken, dönüşümlü olarak dönüyorlar.

"İkizler!" diye soluyorum, ondan biraz daha ileri gitmesini istemeye çalışıyorum.

"Ne arzu ediyorsunuz, *aşkım*?"

"Onları istiyorum. İkisini de!"

Bana muzipçe gülümsüyor ve sonunda çocuklardan soyunmalarını istiyor. Çok oyalanıyorlar, ben de hızlanmalarına yardım ediyorum.

"Önce onları benim için biraz emmeni istiyorum, *Liebe*."

Kocam bacaklarını açarak, omuzlarım ona dönük olacak şekilde pozisyon almamı sağlıyor, böylece onun görüşü de benimkine eşit oluyor.

Hala belimde olan longuette'i çabucak atıyorum ama külotu ve sütyeni göğüslerimin altında bırakıyorum.

Erkeklerimizin hatırı sayılır büyüklükteki ereksiyonları yüzüme yaklaşıyor ve ben onları yavaşça emmeye başlıyorum. Teker teker, sonra da elimden geldiğince birlikte. Uçlarını yalıyorum, onları mastürbasyon yaparak ve etlerini birleştirerek, birbirine sürterek eğleniyorum.

İkizler'in elinin saçlarımı kavradığını hissettiğimde, çok heyecanlı olduğunu, doğru yaptığımı ve bundan çok zevk aldığım için onun da heyecanlandığını fark ediyorum. Eğer onun ellerini de bacaklarımın arasına alsaydım, bu nihai vecd olurdu.

Kocam saçlarımı bir kuyruk gibi tutuyor, başımı önce Graz penisine, sonra Kiev penisine doğru itiyor.

Ritmi yöneten o, ama onların üyelerini yutan benim. İkimiz de alışılmadık bir çift olarak bundan zevk alıyoruz ve eminim ki bu zevk, iyi para almalarına rağmen takdir iniltileriyle cinsel tatminin paylaşıldığını gösteren oğlanlara da ait.

Gemini'nin dudakları kulağıma yaslanıyor, yüzü dudaklarıma sürttüğüm sert ereksiyonlara daha da yaklaşıyor.

Ben, bana ait olmayan ama doğum günümde bana hediye edilen erkekleri mideye indirirken, o bu kurallara titizlikle uyuyor.

Harika değil mi?

Kondüktörümüz sözümüzü kesiyor, beni yerden kaldırıyor, elimden tutuyor ve kendisiyle birlikte kanepeye gitmeye davet ediyor. Heykel gibi fizikleri gözümde çarpan çocuklar, kasları gergin ve ellerinde çubuklarıyla sessizce bizi takip ediyorlar.

İkizler kanepenin ilk kısmına oturuyor ve ben de boş alanın geri kalanına uzanıyorum. Başımı kucağına koyuyor ve beni okşuyor, bana gülümsüyor.

Değiştirme.

Ve onu bu yüzden çok seviyorum.

"Kiev, karımı düzgünce becermeni istiyorum. Onun zevk çılgınlıklarını duymak istiyorum."

Adam bacaklarımı açıyor ve tek hamlede içime giriyor. Kıvrılıyorum, ağzımı açıyorum ve Graz'ın beni becermesini istediğimi ima ediyorum. Graz basit bir hareketle talimat verip kanepenin üstüne tırmanıyor, bacaklarımın arasına giren Kiev'e omuz atıyor ve aletini boğazımın derinliklerine sokmaya başlıyor.

İkizler her şeyi izliyor, Ukraynalı'nın içime nasıl pompaladığını kontrol etmek için başını kaldırıyor ve yüzümü okşamayı asla unutmuyor.

Bir süre damarlarımda dolaşan zevkin tadını çıkarıyorum, ama daha fazlasına sahip olabileceğimi hissediyorum, bacaklarımın arasında ve ağzımda bir horozdan çok daha fazlasına.

Daha fazlasını istiyorum.

Hiç doymuyorum.

Penisimi dudaklarımdan çekiyorum ve aşağıdan kocama bakıyorum.

"Aşkım, lütfen! Bize biraz katılın."

İkizler beni memnun ederek ayağa kalkıyor ve başımı hafifçe kanepeye yaslıyor. Kiev'in dışarı çıktığı andan yararlanarak kendimi biraz yukarı çekiyorum ve diğerini ağzıma daha iyi yerleştirmek için sırtımı arkalığa ayarlıyorum.

Ve devam ediyoruz: Graz labialarımın arasına giriyor partneri beni beceriyor ve kocam sonunda klitorisime masaj yapıyor, hayran olduğu manzara karşısında inliyor, ben doluyum, tatmin olmuşum, hepsi onun ve arzu ettiklerinin.

Şu anda, iki adam ve ben ona aitiz.

Titreşimlerden ve zevk kıvılcımlarından tamamen bunalmış bir şekilde boşalıyorum, hala açım ve daha fazlasını yapmak, onun istediği gibi bitirmek istiyorum, çünkü bunu onun için yapıyorum.

İlk başta öyleydi, sonra o kadar sevdim ki şimdi doyamıyorum.

Beni çok şımarttı ve tatlı, sıradan seks artık beni tatmin etmiyor, en azından bunun kadar değil.

İkizler her ikisi tarafından da sertçe becerilmemi emrediyor. Ve kalçalarımın arasında dizlerimin çözülmesine neden olan bir sarsıntı başlıyor.

"Graz, otur!"

Çocuk oturuyor, sırtını kanepenin arkasına yaslıyor, bacaklarını açıyor ve penisi hala sert. Kendimi onun üzerine bırakıyorum ve içimde sonuna kadar ilerlemesini sağlıyorum. Onu öpüyorum, dilini de tatmak istiyorum.

Bu sırada Gemini'nin ellerine bulaşan sıvının her zamanki köpüklü sesini duyuyorum. İçlerinden biri içime girmeden önce erkeklere bizzat yağ serpiyor. Bakmıyorum, çünkü bir penise masaj yaptığını bilmek beni biraz rahatsız ediyor, bu yüzden hediyelerimden üzerinde yavaşça gezinerek bekliyorum.

Kocamdan başka iki erkek çocuğa sahip olan benim kıskançlık yapmamın saçma gelebileceğini biliyorum. Yine de öyle. Çünkü İkizler'in aynı cinsten genç erkeklere dokunmaktan hoşlandığını biliyorum.

Ve sonra her şey kaba olmadan tarif edilemeyecek kadar aşırı hale geliyor. Kiev anüsüne giriyor, Graz zaten içimdeyken.

Arkamda Ukraynalı var, dudakları boynuma dalıyor, dişleri kenetleniyor, vücudum istilayı kontrol altına almak için içeriden kasılıyor. Darbelerle savaşmaya gerek yok, bunun yerine itmek daha iyi, böylece daha iyi ve acısız bir şekilde girdiklerini hissedebiliyorum.

İki adam beni beceriyor, biri önde diğeri arkada, bu sırada kocam sonunda yanımızda beliriyor, yüzümü çekiyor ve beni öpüyor. Bunu sonuna ulaşmamız ne kadar sürerse o kadar yapıyor.

"Ich liebe dich," diye inliyor ağzımın içine.

"Hayırseni seven benim!"

"Ne yaptığından emin misin, Zakhar?"

Son kola şeridini de çıkarıp Moskova'daki çatı katımın ofis koltuğunda dinleniyorum.

"Yıllardır bu anı bekliyordum, Cheslav. Kiminle uğraştığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Her hareketinizi uzun zamandır planladığınızı biliyorum ama yaklaştığınız insanlar Kozeroğ gibi değil."

'Mafya sadece silah kaçakçılığı, fuhuş ve uyuşturucudan ibaret değildir. Güzel bir takım elbisenin arkasına, gelişen bir işin evrak işlerinin arasına, hayır işlerine, hatta...'

'Bu insanlar mafya değil'.

"Ama öyle davranıyor."

'Onların gözünde mafya olacaksınız'.

"Sırf Rus bir iş adamı olduğum için mi? Suçlu muyum acaba?" diye kollarımı açtım, sonra kravatımı gevşettim.

"Siz sık sık yasalara aykırı hareket eden ve sadece kendi kişisel kurallarına uyan bir iş adamısınız".

"İyi dedin." Ayağa kalkıyorum ve ışıklı şehri gören pencerelere doğru yürüyorum. Dairem metropolün en yüksek gökdelenlerinden birinin üzerinde, yetmiş ikinci katta. Eskiden dışarı bakarken başım dönerdi, bugün ise bacaklarım sallanırken kendimi düşmeye bırakabilmeyi diliyorum. Bu korkutucu olmazdı, aksine büyüleyici ve özgürleştirici olurdu. Sadık arkadaşşıma dönüyorum ve devam ediyorum:

"Benim yaptığım gibi, yıllar boyunca sadece kendilerinin bildiği kuralları formüle eden insanlardan çok da farklı değilim."

takip ediyorlar. Geleneksel yasalarla hiçbir ilgisi olmayan yasalar. İstedikleri kadar protesto etsinler, gerçek şu ki biz aynıyız ve eğer bana mafya demeye cüret ederlerse, gizli hareket edenin ben değil, onların tüm pis ırkları olduğunu kanıtlayacağım.

"Aklımdan tek bir şey geçiyor, Zakhar...". Cheslav'ın ilahi gözleri beni tarıyor, sanki taşlanmış olduğum için uyanıklık derecemi ölçmek ister gibi.

"Konuş".

"Otuz dört yaşındasınız ve en genç Rus iş adamlarından birisiniz. Bu çevreyi neden bu kadar önemsiyorsunuz? Onları yok etmek mi istiyorsunuz yoksa onlardan biri mi olmak istiyorsunuz?"

"Bu işlerin nasıl gideceğine bağlı."

"Ya planladığınız gibi gitmezse?"

"Ne planladığımı bilmiyorsun".

"Öğrenmekten korkuyorum".

"Seni böyle bir yükü taşımaktan muaf tutuyorum. Ben o kadar zalim değilim, Cheslav."

"Az önce Rus Bratva'nın başını gözünü kırpmadan boğdun. Zulmü tanımlayın'.

'Ben çok daha kötü şeyler yaptım'. Ellerini havaya kaldırıp teslim oluyor ve beni yalanlamak için başka bir girişimde bulunmuyor. "Birkaç gün izin al, yakında ayrılmak zorundayız."

"Kokaini fazla kaçırma Zakhar," diyerek omzumu sıvazlıyor ve çatı katımdan ayrılıyor.

Büyük pencerelerin önünde durmuş, geceleri parlayan Moskova'ya bakıyor, zaman zaman kesik yüzümün yansımaları gözlemliyorum. Anılar yeniden su yüzüne çıkıyor, kokain etkisini gösteriyor ve artık yüzümü görmüyorum, aydınlatılmış şehre bakmıyorum, sadece o yırtık kot şortu, omzumdaki sırt çantasını, bağları çözülmüş botları, pembe sütyen askısının omzumdan kaydığı dar siyah atleti tanıyorum.

O görüntüyü bir fotoğrafa bakar gibi tekrar görüyorum, ama zihnimde bile asla, zorla bile olsa, onun gözlerine bakamıyorum.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Müstakbel üvey annem Agnès, kızının gelişiyile çalkalanıyor. Ve biz, sanki genç bayana ayıracak vaktimiz varmış gibi, sanki lanet bir prenses geliyormuş gibi onu bahçede karşılamak zorunda kalıyoruz.

Başlangıçta babamın bu kadına olan ilgisinden emin değildim, ancak her ikisinin de potansiyel altın madeni olduğunu anlamak için çok daha fazla araştırma yapmam gerekmedi. Mica var, gerçek aşk. Babamın yumuşadığını düşünerek gereksiz yere endişelenmişim.

Görünüşe göre, kızın ebeveyni çok zengin bir adamdır, ancak Agnès temelde ondan hiçbir şey almamaktadır. Altın yumurtlayan tavuk, Terazi burcu olan kızıdır. Kız bir koli gibi bir aileden diğerine taşınıyor. Araştırmalarım göre, yılda birkaç ay Paris'teki şatoda yaşıyor, babasının ve garip bir şekilde hepsinin burç isimleri olan erkek kardeşlerinin sahibi olduğu. Saçmalık!

Benim şanssızlığım, annesiyle, yani burada, benim lanet evimde çok zaman geçirecek.

Ne kadar saçma!

Bunu atlatacağım.

Daha da kötüsü, kız oldukça şımarık olmalı. Paris'in en iyi lisesine gitmiş, izin verilen en fazla sayıda devamsızlıkla mezun olmuş, çünkü zamanının geri kalanını annesiyle birlikte kim bilir nerelerde dolaşarak geçirmiş. Sık sık seçkin kulüplere gidiyor ve tatillerini tropik adalarda geçiriyor, buralara özel uçaklar ve lüks teknelerle ulaşıyor.

Sanırım durumumu yeterince açıkladım: Boka batmış durumdayım. Bu kalibrede bir ahmağa nasıl katlanabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Daha da kötüsü, babam günlerdir beni tımar ediyor ve onu üvey kardeşim olarak hayal etmem için beni zorluyor.

Saygı, Zakhar, saygı, tekrar tekrar tekrarladı. Her şeye rağmen, saygı.

Evet, doğru. Küçük prensesin burada neler çekeceğini tahmin bile edemezsin....

Belki de o kadar iğrenecek ki, gülünç kardeşleriyle birlikte şatosuna geri dönecek.

Taksinin, yaz için taşındığımız kır villamızın yolundan geçtiğini görüyoruz. Bir sigara yakıyorum, babamın nasıl onaylamadığını fark ediyorum.

Bir züppe gibi dik durmam ve hercai menekşenin önünde eğilmem mi gerekiyor?

Lanet bir esrar yakmadığım için bana teşekkür etmeli.

Araba avluda durur ve arka koltuktan inen genç kadının figürünü gizleyen bir yaygara kopar. Agnès uçmaktadır.

Kusacağım.

nefes daha çekiyorum ve anne ile kızının kucaklaştığı acınası sahneyi görüyorum.

Annem bana hiç öyle sarılmazdı, her zaman müşterilerine sarılmakla meşgul olurdu.

Müstakbel üvey annem kızın vücudunu örtüyor, bu yüzden onu hala göremiyorum. Sertifikalı bir ezik olacak.

Agnès onu elinden tutuyor, ben ise sanki arabada çıkarmış gibi bağları çözülmüş siyah deri botlarına bakıyorum.

Aynı zamanda şımarık bir prenses.

İlerleyen bacaklarını izliyorum, çıplak, kasıklarına kadar... çıplak? Ah!

Şımarık, aptal ve aynı zamanda sürtük.

Eğer gerçek kız kardeşim olsaydı, böyle uygunsuz kot şortlar giymesine izin vermezdim.

Gergin bir şekilde sigara içerken fiziksel incelememe devam ediyorum. Hatunun büyük göğüsleri var, en azından bu....

Omuzda pembe bir sütyen askısı görülüyor. Pembe mi? Kaç yaşında olduğunu söylediler?

Ve sonra, sonunda, yüzüne baktım.

Yeni düşmanımı dikkatle incelerken sigaranın filtresinin parmaklarımın arasında yanmasına izin veriyorum.

Dudakları dolgun ve gülümsüyor, kirli beyaz dişlerini çerçevesiyor. Sağ yanağında derisini katlayan bir gamzesi, ne kadar düz ve mükemmel olduğu için sahte görünen bir burnu ve mavi iki gözü var.

yoğun, o kadar ki cam gibi görünüyor. Saçları kahverengi, ışıkta parlayan açık renk çizgiler var, düz ve yandan ayrılmış.

Neden böyle şeyler üzerinde duruyorum?

Bir güneş ışını gözlerime çarpıyor ve kendimi korumak için elimi kaldırmak zorunda kalıyorum ve böylece yüzüme bakmasını engelliyorum. Filtrenin ne kadar çok şeyi yaktığını fark etmemiştim, bu yüzden parmaklarım yanıyor, çok şey duman oldu. İzmariti yere atıyorum ve görüşümü değiştiriyorum, babamı selamlayan ve İngilizce konuşan kızı görüyorum.

Kıçına bakıyorum.

Kahretsin! O lanet bir amcık değil.

Dişlerimi sıkıyorum, gelecekteki üvey kız kardeşimin bir vücudu olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğratiyor... bir vücudu... bir... şey, çirkin değil, lanet olsun.

Çok güzel, kahretsin!

Babamın adamlarından bazılarının benimle alay ettiklerini fark ediyorum, sanki her düşüncemi gözetliyorlarmış gibi.

Hepinizi sikeyim!

İğrenç aile fotoğrafına yaklaşıyorum ve bizi tanıştırmalarını bekliyorum. Yüzüm tamamen bir program, sadece olmak zorunda olduğum için buradayım diyelim. Ne müstakbel üvey annem gibi mızızlanıyorum, ne de babamın yaptığı gibi neşe saçıyorum.

Maalesef bu çocuk geldiğinden beri evde kullanacağımız resmi dil İngilizce olacak. Ve ben, tabii ki, anlasam da iyi konuşamıyorum.

Agnès onu "*Zakhar, o Terazi burcu*," diye tanıtıyor.

Bana doğru dönüyor ve açık renk gözleri koyu renk gözlerimle buluştuğu geniş gülümsemesi kayboluyor.

Sanki beni gördüğüne çok üzölmüş, daha iyisini bekliyormüş gibi bakıyor.

Neye bakıyorsun sen? Benden hoşlanmıyor musun, kaltak?

Sinirden kaskatı kesildim.

Elini uzatır ve şöyle der: '*Memnun oldum, Zak...*'.

Puff. İyi bir başlangıç yaptık! Bu benim adımı bile telaffuz edemiyor.

"Zakhar, Yardım benim Baba, bana bana pis bir bakış sıkıcıyı geri vermeme istediğini bildirmek için.

Ama . Ben ellerimi ceplerimde tutuyorum, o da kendi ellerini çekiyor.

Kayıtları düzeltmek iyi olacaktır.

"*Zakhar çok iyi İngilizce konuşmıyor,*" diye devam etti babam.

Bunun yerine deneyebilirdim, ama şımarık kadın bana yürüyen bir bokmuşum gibi baktığı için bunu yapmak istemedim.

"*Sana dil konusunda yardımcı olabilirim,*" diyor Terazî bana, yüzü kızararak. *Dil konusunda size yardımcı olabilirim.*

"*S vashim yazыkom vy mozhete delat' vse chto vy khotite,*" diye Rusça cevap veriyorum.

Tercümesi: *Dilinle bana istediğin her şeyi yapabilirsin.*

Muzipçe gülümsüyorum ve onun tekrar kızardığını görüyorum. Bir kütük yutmuş gibi görünen babama bakıyorum, çünkü kıkırdayan adamlarıyla birlikte şakamı anlayan tek kişi o.

"*Ne dedi?*" Küçük prenses babama ne dediğimi sordu.

Şu andan itibaren doğrudan tercüme edeceğim, çünkü bundan bıktım.

"Sizin dilinizi, Fransızca'yı öğrenmesinin bile kendisi için iyi olacağını söyledi".

O hain kendine yakışanı geri getiriyor ve dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki ısırığımı hayal ediyorum... Kahretsin! Bana bir pislikmişim gibi bakmak için geri gelen bu aptal kızın dudaklarını ısırmaı.

"Onun için Fransızca öğrenecek misin, Zakhar?" diye sorar Agnès.

"*Net!*", diye sertçe cevap veriyorum. *Hayır! Hayır!*

Bunun için asla bir şey yapmayacağım.

"Evet" dedi. Babam kendi yöntemiyle çeviri yapmaya devam ediyor.

Sonra tiksinti ve meydan okuma arasında gidip gelen bakışlarıyla bana döndü.

"*Net'in Rusça'da hayır anlamına geldiğinden eminim.*"

Ve bana gülümsüyor, beni kendisine söylenenden tamamen farklı şeyler söylerken yakaladığının farkında.

Cebimden sigara paketimi çıkarıp bir tane daha yakıyorum.

Annesi onu içeri davet ediyor, ama o gelmeden önce sigarayı ağzımdan alıp dudaklarının arasına koyuyor ve geri çekilip gözümü sıkıyor.

"*Suka!*" diye mırıldandım. "*Orospu!*"

Sırt çantasını omzuna attı, sigaram ağızında zıpladı, yüzünde sinsî bir bakış vardı.

"*Suka*, ha? Arayacağım ilk kelime bu olacak. Ve ortadan kaybolur. Kahretsin!

Cheslav yaklaşıyor ve yanımda duruyor. Ona yandan baktığımda, onun kışına baktığını görebiliyorum.

"Nakavt, ha?" diye alay ediyor.

"Darbelerden biri ve hepsi bu".

"Bira içmeye gidelim mi?"

'Gidip bir kadınla yatmayı tercih ederim'.

"Leonardo'nun Tapınak'ta sahip olduğu onca muhafız varken hep seni getirmek zorunda olması mümkün mü?" Ona hakaret ediyorum ama aslında kendimce onu selamlıyorum.

"Karşı konulmaz varlığını sizden esirgeyebilir miyim Kontes?" diye muzipçe gülümsüyor.

"Burada karşı konulmaz olan tek şey bu Brandy." Dudaklarımı ıslattım, zevkle inledim.

"Bırak tadına bakayım!" Krum bardağı elimden kapıyor ve büyük bir yudum alıyor.

"Neden bir tane de kendin için doldurmuyorsun?"

"Çünkü Led çalışıyor!" diye yanıtladı Taurus, gardiyanın arkasından ilerleyerek. "Ve biz burada onun akli başında olmasını talep ediyoruz."

İçkimi geri alıyorum ve Krum'un onun üzerine atlayıp düzenli saçlarını dağıtmasına izin veriyorum.

"Kes şunu!" diye azarlıyor onu.

"İşte burada, azgın boğa," diye şaka yapıyor diğeri, hatta taşaklarına bir çimdik atıyor.

Böyle bir sahnede gülmek mümkün değil. Ağabeyim tanıdığım en katı ve en sakin adam, sadece Krum onu ömür boyu hapis cezası almadan ters yüz edebiliyor.

"Leonardo nerede?" diye sorar ona.

"Şeyhle konuş. Beni Venüs'ünle ne zaman tanıştıracaksın?" Bulgar'ın sağduyusu yok denecek kadar azdır.

"Sesini alçalt!" dediğinde, ilgili kişi tarafından hemen azarlanır.

"Japon bir boktan anlamıyor, Şeyh de boktan anlamıyor," diyor Yay, "o sadece kokain, haşhaş ve marihuana biliyor."

"Bu insanlara saygı duymak zorundasınız.

"Neden Meksikalıyı Salvadorlu ile değiştirmiyorsunuz?"

"Peki bu kim olabilir?" diye soruyorum.

"Gelecek vaat eden. Mikel Alves, kafa kesen'.

"Ne tür insanlarla takılıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Krum iki parmağıyla bize doğru işaret ediyor ve sonunda dönüp kendini gösteriyor.

"Ben işimi yapmaya gidiyorum, yani kayınpederimin kışını korumaya," diyerek bir göz attı ve uzaklaştı.

Koç, Başak ve Akrep burçları Tora ile sohbet etmeye çalışıyor, ancak Doğulu kadının telaffuz ettiği İngilizce onlar için normalden daha az anlaşılır.

"İkizler size uygulamanın neden etkinleştirildiğini söyledi mi?" diye soruyor Boğa.

'Kozeroğ'un büyük gecikmesi göz önüne alındığında, bunu aktive eden yalnızca o olabilir'.

"Hala Venüs'ü ele geçiremeyecek misin?"

"İtiraf etmelisiniz ki, Masa üyeleri için olay örgüsünü nasıl çözdüğünüz çok açık değildi".

"Önemli olan bunun bizim için açık olması. Onlar önemli değil".

"Krum'a bu insanlara saygı duymasını söylüyorsunuz ve onları gerçeklerden uzaklaştıran ilk kişi siz oluyorsunuz."

Önümde duruyor, sırtı orada bulunanların geri kalanına dönük, ses tonu değişiyor ve alçalıyor.

"Masa'nın sürekli olarak dışarıdan gözlerle izlendiğini ve en yüksek temsilci olarak benim Fransa'nın ulusal güvenlik liderliğiyle işbirliği yaptığımı İşaretlere bildirmeli miyim?"

"Hayır, ama çoğunluk size mutlak gücü garanti etmez. Şeyhi, aile reisini, Meksikalıyı ve mafyayı hafife almak ters etki yaratabilir.

"Bu işe yaramaz masayı temizleyeceğimiz zaman gelecek."

"12. Fon da onlar sayesinde giderek daha fazla büyüyor.

"Kimin tarafındasın, Terazî?"

"Mantığın tarafında. Ve mantık, onları dikkate almamı gerektiriyor'.

Ciddi olan Boğa, memnuniyetle gülümsemeye başlar.

İçkiyi elimden alıyor ve bitişikteki masanın üzerine koyuyor. Yanaklarımı tutuyor ve alnını benimkine yaklaştırarak beni okşuyor.

"Böyle bir kadın olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Yanağımı öpüyor ve ben de sarılıyorum, sonra arkamdan birinin geldiğini hissediyorum.

"Mmmh, tam Leclerc tarzında enstest bir sandviç!" diye kıkırdıyor Scorpio, beni Taurus'la arasına sıkıştırarak. "En sevdiğim teyzem," diye devam ediyor.

"Sonsuza dek senin kız kardeşin olarak kalacağım. Bana öyle demeyi kes."

"Ama sen benim teyzemsin, teyzemsin çünkü babamın kız kardeşisin, aynı zamanda kuzenimsin ve büyükbabamın kızıydın". Soy ağacımızın yeni yönünü tekrarlamakla hiç vakit kaybetmiyor. Dallar gittikçe daha da karışıyor.

Boğa burcu, yeri ve çevresini asla umursamayan Akrep burcunun aksine, kendisine ait olmayan bu tür duygusal gösterilerde yuvarlanmayı, en azından toplum içinde yuvarlanmayı uygunsuz bularak kendini soyutlar.

Güvenlik görevlilerimizden biri aceleyle salona giriyor ve sözümüzü kesiyor. Koşmuş gibi görünüyor ve hatta terliyor. Bir elinde bir kağıt tutuyor ve telaşla öne çıkan kocamı arıyor.

"Neler oluyor, Patrick?"

"Üzgünüm Kont, ama onu durduramadım," diye yorgun bir şekilde cevap verir ve kâğıt parçasını ona uzatır.

Mesajın içeriğini okurken hepimiz İkizler'in öfkeyle seğiren yüzüne bakıyoruz.

"Ne hakkında?" Taurus ona yaklaşır.

"*Benden.*" Hepimiz az önce kendini gösteren sese doğru dönüyoruz ve kalbim göğsümde üçlü bir takla atıyor.

Dengemi kaybediyorum ama neyse ki Aries bunu hemen fark ediyor ve beni kolumdan tutuyor. Bir hata yaptığımı umarak defalarca göz kırpiyorum ama o gerçekten burada, önümde.

Onu on yıldan fazla bir süredir görmedim. Şimdi onu karşımda görmek, hayatımın tüm günlerini, beni ondan uzak tutanları kaybetmek, geri dönmek ve kendimi karanlık bir çukura atılmış hissetmek gibi. Onun gözleri kadar karanlık.

Her zaman karanlık ve derindi, ama şimdi, Tanrım, şimdi... içinde karanlık var ve onu bir takım elbise gibi giyerek dışarı çıkarıyor. Varlığı gölgeler yayıyor, havayı kirletiyor ve kemiklerime kadar ulaşıyor.

Burada olduğumu fark etti mi bilmiyorum, çünkü bakışlarını bana hiç yöneltmedi.

Yüzünün yarısını kesen ve benim için olduğundan daha da rahatsız edici hale getiren çirkin bir yara iziyle işaretlenmiş yüzüne bakıyorum.

Lacivert takım elbisesiyle yavaşça ilerliyor, yanında uygun bir hiyerarşik mesafede duran iki adam onu takip ediyor. Hatırladığım kadarıyla en iyi arkadaşı Cheslav'dı. Hâlâ en kötü kâbuslarıma giren karakterlerden biri.

Zakhar, kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan kardeşim Taurus'a doğru yürüyor. Buradaki hiç kimse onu görmemiş. Ancak Koç bir şeylerin farkına varmış olmalı, çünkü şimdi elimi tutuyor ve titremesini durduruyor.

Yutkunuyorum, tüm irademle bu adama karşı hissettiklerimi kimseye göstermemeye çalışıyorum ve bu arada o gittikçe yaklaşıyor, gözlerinin içine bakan Boğa'ya uzanıyor.

Yeni gelen kişi de aynı şekilde karşılık veriyor ve ben kardeşimin yanında ve dolayısıyla önünde olmama rağmen bir saniye bile dikkate alınmıyorum.

"Sen ve ben hiç tanıştırılmadık," diyor ona elini uzatarak.

"Ben Zakhar Konstantin Leskov'um".

Havada herkesi bir şaşkınlık kaplıyor. Kocamın gazeteyi okumaya devam ederken ve sonra ona bakarken iç çektiğini duyabiliyorum. Gazeteye ve ona.

"Leskov?" diye tekrarladı Taurus, sıkmaya karşılık vermeden.

Piç kuruşu ona muzipçe gülümsüyor, bakışlarıyla meydan okumaya devam ediyor. Ellerini bir muhafız gibi uzatıyor, boynu gergin, saçları düzgün, ruhuna ait olmadığını çok iyi bildiğim bir zarafet. Ve gözleri, asla, bir kez bile bana dönmüyor.

Leclerc'lerin büyüğü heyecanla nefes alıyor, yumruklarını sıkıldığını görebiliyorum, boynuzlarını üflemek üzere olduğunu gösteriyor. Leonardo ve koruyucusu olanlardan habersiz odaya yeniden giriyor.

"Krum, buraya gel," onu görür görmez Taurus onu sahiplenir.

Bulgar ona yaklaşıyor ve bir saniyeden kısa bir süre içinde kardeşimin hiç olmadığı bir şeye dönüştüğünü görüyorum.

Krum'un deri ceketini açar ve arkasından silahını çalar.

Delik doğrudan Zakhar'ın yüzünü hedef alıyor; Taurus'un nişan almak için kolunu tamamen uzatmasına yetecek kadar uzakta.

Orospu çocuğunun gülümsemesi beni anıların uçurumuna fırlatıyor, ta ki bilmediğim bir şeye dönüşene ve gürültülü, şeytani ama kontrollü olana kadar.

"Çok beğenilen Taurus Leclerc elinde bir silah tutuyor ve bir adama doğrultuyor..."

"Sen bir erkek değilsin".

Zakhar ceketinin iç cebinden bir paket sigara çıkarır ve sanki ateş altında değilmiş gibi bir tane yakar.

"Ateş edecek cesaretin var mı, Toro?"

"Hey, adamım," gardiyan ona yaklaşarak kolunu indirmeye çalışıyor. "Ne yapıyorsun lan sen? Ver şu silahı bana!"

"Bu kişisel bir mesele, Krum. Bırak ben yapayım." Şaşırtıcı bir şekilde Bulgar, belki de ne olursa olsun Taurus'un niyetini destekliyor, kenara çekiliyor. "Üç adım geri çekil Leskov," diye emrediyor ona, silahının kabzasını sıkıca kavrayarak.

"Sadece üç mü?", Zakhar bir duman bulutu üfleyerek onu şımartır.

"Bunun gibi mi?" Geri çekilerek infaz eder.

"Biraz daha," diye devam etti. "Kız kardeşimin senin zehirli kanınla kirlenmesini istemem."

Onu gerçekten vurmak istemiyor musun?

Kalbim sayısız dönüş devam ediyor, nefesim hızlanıyor ama boğulduğumu hissediyorum.

"Boğa!" Koç da onu ikna etmeye çalışır. "O buna değmez, böyle bir adamla olmaz. Silahını indir."

Başak Koç'un yerini alarak bana yaklaşıyor, sanki kardeşlerim beni davetsiz misafirden fiziksel olarak korumak istiyorlarmış gibi.

"Bunu yıllar önce yapmalıydım," diye devam ediyor Taurus, "şimdi fırsatım var, bu şansın elimden kaçmasına izin vermeyeceğim.

"Devam et," diyerek geri çekildi Zakhar, sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırıp kollarını iki yana açarak onu ateş etmeye davet etti.

Her zaman korkusuz bir adamdı ama bu kadar pervasız olduğunu hatırlamıyorum.

Taurus silahı doldurur ve tekrar hedefine doğrultur.

Kıpırdamadan duruyor, bir eli cebinde, diğeri ağzına bir sigara koyuyor.

Tora Hanım kanepede oturmuş, film izler gibi içkisini içiyor. Şeyh oturma odasının bir köşesinde taş kesilmiştir. Meksikalı bu sahnenin tadını çıkararak birkaç kahkaha atıyor. Kocam gerçekleri kabullenmiş gibi alnını ovuşturuyor. Leonardo durumun vahametini anlıyor ama irkilmiyor. Kardeşlerim sanki kristalden yapılmışım gibi beni korumaya çalışıyor ve Krum, saçma niyetlerini destekleyerek Taurus'un yanında duruyor.

Zakhar'ın deliliğinden ve öngörülemezliğinden korkuyorum ama aynı zamanda burada onunla baş edebilecek tek kişi de benim. Bir şeyler yapmanın bana bağlı olduğunu ve bir felaketi bekleyerek boş boş oturamayacağımı hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve anılarım bir kaset gibi geri sarıyor, korku hissetmediğim, beni korkutmadığı, incitmediği zamanlara geri dönüyorum. Tanıdığım çocuğu arıyorum ve bir süreliğine, hikayemizin sonunda benim için ne olduğunu bir kenara bırakmaya karar veriyorum.

"Bu kadar yeter!" diye bağıryorum , kendimi onunla kardeşimin arasına koyarak, en büyük düşmanımı koruyorum. "Silahını indir, Taurus. Evimde ölü istemiyorum."

Dişlerini gıcırdattığını görüyorum ve sinirli bir şekilde silahını indiriyor. Krum bir anda silahı onun elinden alıp güvenli bir yere saklıyor.

"Görüyorum ki hiç değişmemişsin," diyor Zakhar yanımda. Birbirimize bakmıyoruz ve bırakın fiziksel teması, göz teması kurmak için bile hiçbir girişimde bulunmuyoruz. "Her zaman istediğin her şeyi elde etmeye devam ediyorsun."

Eldivenimi çıkarıp hatalarını yüzüne vurmak isteyerek üç gizli parmağımı kavriyorum. Ama onu daha fazla dikkate almayacağım; durumun kontrolünü ele almak ve sakın kalmak iyidir.

Oturma odasını geçip kocama ulaşıyorum ve belgeyi elinden kapıyorum.

Mühür otantik görünüyor.

Zodyak işareti: zodyak

işaretlerinden oluşan siyah daire. mi içeriği biliniyor ve bizim için

büyük kötü şans, düzenli. Alttaki imza *Kozerog Maximilian Zaytsev* adını taşımaktadır.

"Asla!" diye fısıldıyorum, Zakhar'ın elinde Oğlak'ın yerini alabileceğine dair bir bildiri olduğunu fark ediyorum.

Ona küçümseyen bir bakış attım, umarım bu bakış onu delip geçer ve masayı ve dolayısıyla hayatımı ele geçirmesine izin veren imzalı bir beyannameyle buraya, evime gelmesinin ne kadar uygunsuz, pervasız ve ahlaksızca olduğunu anlamasını sağlar.

Ama bana bakmıyor, sadece sigara içmeye ve oturma odasında dolaşmaya devam ediyor, bakışlarıyla herkese meydan okuyor.

"Bu davranışı nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum ve onun da anlayabilmesi için kardeşime aktarıyorum.

"Büyükbabamda da bunun gibi bir tane vardı, sadece altında imzası vardı. Ondan görevi devralan Kozerog'du, bunu biliyor muydunuz?"

"Bu büyükbabamızın kararıydı," diye açıklıyor Taurus. "Oylamaya sundular ve herkes bir Leskov yerine bir Kozerog'u kabul etmeye karar verdi."

Belge Koç'un eline geçer ve fikrini beyan etmek için tamamını okumasına gerek yoktur: 'Bir kâğıt parçasına attığın imzanın sana bizimle aynı havayı soluma hakkı verdiğini mi sanıyorsun? Sert bir yüz ifadesiyle Zakhar'ın karşısına dikilir, ama o heybetli boyuyla puşt kılını bile kıpırdatmaz; tam tersine, kardeşime parmağıyla dokunmaya ve onu kendinden uzaklaştırmaya bile cüret eder.

Onu durdurmak ve dünyada en çok sevdiğim insanlara elini sürmesini engellemek istercesine bir adım atıyorum ama onunla fiziksel temas kurma düşüncesi bile bacaklarımı gevşetiyor.

"Eskiden Taurus karar veriyordu, bugün emirleri kim veriyor?" diye soruyor orada bulunan herkese bakarak.

Scorpio yüksek sesle "Her zaman Boğa" diye cevap verir.

"Ve sen de öyle mi olacaksın?"

"Yeter artık, Zakhar!" diye patlıyorum, cesaretimi topluyorum ve boşuna bakışlarını arıyorum. Ama bir kez daha bana izin vermiyor. "İstenmeyen izinsiz girişiniz için orada bulunan herkesten özür dilemek için iki dakikanız var, süre dolduğunda güvenliği çağırarak zorunda kalacağım."

"Terazi, sevgilim," diye elimi sıkıyor kocam, beni sakinleştirmesi gereken ama bunun yerine sadece yönelik bir . "Kurallar

İmzayı kabul etmemizi ve oylama yapmamızı gerektiriyor'.

İkizler'e bana ihanet etmiş gibi bakıyorum ama gözlerinde güven, farkındalık ve güven de okuyabiliyorum.

Ve güveniyorum.

"Sen aklını mı kaçırdın, kayınbirader?" Orada bulunanların en küçüğü olan Başak şimdiye kadar kendini açığa vurmamıştı. Genellikle masada herhangi bir fikir beyan etmeden önce Boğa'nın onayını bekler, ancak dengenin fena halde aşikârdır. "Bu kişinin geçmişte ne yaptığını açıklayacak olursak, buradaki hiç kimse onun katılımı lehinde oy kullanmaz."

Zakhar Başak'ın arkasından gülüyor ve Başak dönüp ona doğru bakıyor. Hemen kocamın elini bırakıyorum ve onları ayırmak için acele ediyorum, ancak çok daha uzun ve kaslı olan Rus, alnını kendi alnına bastırarak onu zahmetsizce itmeyi başarıyor.

"Bir daha sakın kardeşime elini sürme!" diye bağıriyorum.

"O başlattı," diye yanıtlıyor sıkılarak, bana bakmadan.

"Pekâlâ. Sakinleşmeye çalışalım," diye kendini tanıttı Taurus.

"Çok sakinim Leclerc. Birkaç dakika öncesine kadar alnıma bir delik açmak isteyen sizdiniz."

"Masanın kurallarına uygun bir çözüm arayalım. Oğlak koltuğunu ele geçirmeniz için bir belgenin yeterli olmayacağını size göstereceğim".

"Salonda oturun derim," diye önerdi Gemini.

"Görüyorum ki mantıklı düşünmeye başlıyorsun," diye karşılık veriyor Zakhar memnuniyetle.

Beş dakika sonra masanın etrafında toplanmış, objelerimizi zodyak amblemlerimizin üzerine yerleştirmiştik. Benim yeşil Tomaline kolyem, Boğa'nın yeşil zümrüt yüzüğü, Koç'un kırmızı yakut yüzüğü, Başak'ın mavi safir bileziği vb. Mutlak eşitliği sağlamak için herkes biblolarını çıkarıyor. Kova burcunun koltuğu hâlâ boş, burcun kaderini için bugünkü toplantıdan yararlanmamız gerekirdi ama bunun yerine...

Zakhar tabancasını Oğlak burcunun sembolünün tam üzerine koyar koymaz hepimizin nefesi kesiliyor, sanki o da kendini bizden biri gibi hissederek tanınma nesnesini masanın üzerine koymuş gibi.

Onu silahlı bulduğuma ve Taurus'un daha önceki tehditlerine karşılık verdiğini görmediğime şaşırdım.

Bu jeste sinirlenerek ona döndüm: 'Eğer masada gerçekten gözün ve kulağın olmasını istiyorsan, yerine birini bul, Zakhar, çünkü bir daha buraya adımını atmayacaksın. Bu senin ilk ve son seferin'.

"Ve buna Terazi mi karar veriyor?" Bana cevap veriyor ama yüzüme bakmıyor ve kocamla konuşuyor. "Kararları Boğa burcu vermiyor mu?"

"Yakında buradan defolup gideceksin," diye devam ediyorum, "ve bu günü hayatının en aşağılayıcı günlerinden biri olarak hatırlayacaksınız."

Yanağındaki yara izi seğiriyor, benim için olan ama doğrudan bana yönelik olmayan muzip bir sırıtişla hareket ediyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım" diyor, "Bu sandalyeyle aram iyi ama ben Aslan burcundanım."

Leonardo Andolfi'nin sözünü keserek, onu açıkça tanıdık olan bu söylevin içine girmeye zorlar: 'Peki bu ne anlama geliyor? Benim yerime mi oturacaksın?'.

Zakhar omuz silkiyor ve masanın üzerinde duran silahını okşuyor.

"Benim için bir sembol diğeri kadar iyidir. Ben sadece kıcıımı bir yere koymakla ilgileniyorum."

Akrep araya girdi: 'Kıcıını nereye koyacağıma dair bir fikrim var.'

"Kural kuraldır," diye araya giriyor İkizler, konuşmanın gidişatını sezerek. "Leskov'un elinde, en azından bugün için, masanın etrafında oturma hakkını veren önemli bir belge var."

"Sadece bugünlük," diye ekliyorum.

"Onu ihraç etmek için oylama yapabiliriz," diye önerdi Başak. "Eğer yönetmelik buysa, buna uyalım."

İngilizce konuşmaya zorlanan Şeyh sözü devralıyor: "Önce Leskov'un masadaki ağırlığını değerlendirmeliyiz," diyerek bizi olumsuz yönde şaşırtıyor. "İşimize yarayabilir."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdanır Boğa ve ayağa kalkar. Yanındaki Koç, onu yerine oturmaya ve sakın kalmaya çağırır.

"İşine yarayacaksa özgeçmişimi vereyim," diyerek ironi yapmaya bile cüret ediyor Zakhar. "Hazır ol, çok etli."

Aries onun sözünü keser. 'Hiçbirimiz öldürdüğün insanların listesini okumak istemiyoruz. Kozeroğ da dahil. Çünkü onun imzasını şiddet yoluyla zorla aldığınız çok açık.'

"Oğlak'tan bahsetmişken," diye araya girdi Başak. "O şimdi nerede?"

Sag Cesar cevap verdi: 'Birkaç plastik torbaya sarılacak. yeraltında'. Ve sanki her şey komik bir senaryoymuş gibi gülüyor.

Yay'ın, tıpkı Rus gibi, Boğa'nın kontrol etmekte ısrar ettiği masanın o çürümüş diliminin bir parçası olduğunun farkındayım. Bu insanlarla anlaşmak, ilkelerimizi uygulamak zor olacak.

"Aslında ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Zakhar cinayeti asla kabul etmez, bu yüzden Oğlak'ın akıbetini bilmiyormuş gibi davranır. "Moskova'da kızının bir arkadaşıyla birlikte tropik bir yere kaçtığına dair söylentiler var".

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diyor Boğa ona.

"Ne düşündüğün umurumda değil diye cevap verirsem, yine de bana söyleyecek misin?"

"Sanırım buraya sadece kız kardeşime eziyet etmeye devam etmek için geldiniz."

Yutkunuyorum ve eldivenli elimle yüzümü kapatıyorum. Canım istemiyor ve benimle ilgili saçma bir nedenden dolayı geldiği fikrini kabul etmek istemiyorum. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Leclerc, ama buraya sadece iş için geldim."

"Ben senin gibi değilim, Zakhar. Ellerimi insanların kanıyla kirletmem, ama bir daha ona yaklaşırsan, daha önce başladığım şeyi bitiririm ve ellerimi kirletmek umurumda değil, anlıyor musun?"

"Terazi de benim kız kardeşim, yoksa unuttunuz mu?"

"Kendini benimle aynı kata koymaya cüret etme, çünkü değilsin!" diye bağılıyor kardeşim, ayağa kalkıp masaya yumruğunu vurarak. Biblolar sallanıyor, tıpkı hızlanan kalbim gibi.

"Neyse ki senin kanını taşımıyor."

Daha fazla dayanamıyorum ve kendimi kontrol edemedim patlıyorum:

"Sanki ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşup duruyorsun! Ve sen!", Zakhar'ın benden başka her yerde dolaşmaya devam eden bakışlarını arıyorum.

"Beni akrabalar olarak göstermeye çalışma. Buna asla hakkın yok."

"Neyse ki, yoksa yıllar önce kız kardeşimi sikmiş olurdum."

Ve işte tam bu anda, en büyük sırrımı, hayatımın en kötü hatasını, her zaman saklı tuttuğum gerçeği ortaya çıkarıyorum.

Midemin derinliklerinde, her geçen gün beni çürüten bir hastalık gibi, o piç ve orospu çocuğu bana bakıyor.

Yıllarca ayrı kaldıktan sonra bana atabileceği en çirkin bakış buydu.

Bana sadece nefret ve kızgınlık

besliyor. Küçümseme, belki?

Ve ne sebeple? Ona ne

yapmış ?

Ben ki ondan sadece acı aldım. Ben ki ona sadece sevgimi vermiştim.

Gözlerim yanıyor, birazdan yaşlarla dolacaklarını tahmin ediyorum, ama yutkunuyorum, kopmuş parmaklarımla elimi sağlıklı olanın avucunda tutuyorum, içimde kaymamak için güç arıyorum

Bakışlarının ağırlığı altında.

"Ne dedin sen?" diye tıslıyor Boğa,

kuşkuyla. Ve göz temasımız kopuyor.

"Bilmiyor muydun? Bunu söylememeli miydim, Terazî?" Sanki aniden engelini kaldırmış gibi, sanki bana sadece doğru zamanda bakmaya karar vermiş gibi, iyi tanımlanmış bir stratejiyi takip edip, tamamlandığında sonraki aşamalara geçildiğinde olduğu gibi, hala beni düşünüyor.

Sırada ne var, beni öldürmek mi?

Taş kesildim ve nutkum tutuldu. Kardeşlerimin gözleri üzerimde, hissettikleri tüm hayal kırıklığıyla bana vuruyorlar. Bakışlarını üzerimde hissettiğim ve bir açıklama arayan kocamın yüzüne bak. Sag Cesar, Tora ile mırıldanıyor, ona neler olduğunu tercüme etmeye çalışıyor ama zihnim kararıyor, ses kapanıyor ve sadece Zakhar'ın sesini duyuyorum, bu da durumu daha da kötüleştirmeye devam ediyor.

"Libra, Libra... senden bunu hiç beklemezdim."

"Hemen git buradan!" diye tıslıyorum bitkin bir halde, ama o acımasızca gülümsüyor. "Evimden defol!" diyerek ayağa kalktım ve eldivenli elimle kapıyı işaret ettim.

"Ne zaman seviştiğimizi bilmek ister misin?", beni görmezden gelerek, ürkmeyen kocama dönüyor. Onu iyi tanıyorum ve bana ne kadar hayran olduğunu ve güvendiğini biliyorum. Şu anda Zakhar aileme ondan daha fazla zarar verebilir. "Eminim hepiniz bunun parmaklarını kestikten önce mi sonra mı olduğunu merak ediyorsunuzdur."

O anı hatırladığında bacaklarım titriyor ve duygularımı zapt edemeyerek sandalyemde geriye . Gözyaşlarım yüzümü çiziyor

ondan kaçmıyor, aslında onu oldukça eğlendiriyor gibi görünüyor.

Görünüşe göre kendine daha çok güvenen Taurus, Zakhar'ın bakışlarını benden uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Eminim Terazî sana pis ellerini ona sürmen için asla izin vermemiştir."

"Çok yanıyorsun, Leclerc. Ve her neyse, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu onu kesmeden önceydi. Ve o gece odama gelen oydu. Değil mi, oyunbozan?"

Bir anlığına, sadece bir tuzlu damlanın daha geçip gitmesine yetecek kadar, Zakhar bana eskiden olduğu gibi bakıyor: delici, gizemli, amaçlı gözlerle. Ama artık yüzü sadece yüzünün yarısını kaplayan izden değil, çürümüş ruhundan da izler taşıyor. O, son on üç yıldır her gece kovmaya çalıştığım, ancak bana ve benden aldıklarını unuttuğum aynı karanlığın kurbanı.

Daha fazla tartışmaya niyetim yok ve evde olduğumdan ve bu toplantının masa kurallarıyla hiçbir ilgisi olmadığından kalkıp Tomaline kolyemi alarak odadan çıkıyorum.

Libra'nın yokluğunu hemen hissedebiliyorum. Bu his on üç yıldır hissettiklerimin aynısı. Etrafımdaki her şey kıvamını kaybediyor, boşluk hakim oluyor, renkler soluyor ve artık kendi bedenimi hissetmiyorum.

Daha önce, etrafımda o varken, inatla, sonsuz dakikalar boyunca ona hiç bakmamış olsam da, kendimi yeniden hissettim.

Zakhar.

Yaşıyo

r.

Boşluk dolmuştu. Ve
renkler parladı.

Ve bedenim yeniden canlandı.

Ve kanım gezinmeye devam etti. Ve
kalbim pompalamaya başladı.

Ve mide yanıyordu.

Ve başım dönüyordu.

Ve eller titredi. Ve
takıntı geri döndü. Ve

Libra.

Ve

Terazi.

Ve

Terazi.

Sadece

o.

Şimdi dışarıda, yaralı ve sonra
yıkıldı. Benim tarafımdan.

Tekrar.

Çünkü nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu.

Masada bana hakaret etmeye devam ediyorlar ve şimdi o uzaklaştığı için her biri ona yaptığım şeyin acımasızlığını anlatmak için uygun bir ifade bulmaya odaklanıyor.

Ama kendimi savunacak ya da karşı saldırıya geçecek gücüm bile yok. Onları dinlemiyorum. Sadece o yanımdayken hissettiğim duyguları geri kazanmaya çalışıyorum.

"Burada ne işin var, doğruyu söyle," diye ısrar ediyor Taurus.

"İş için buradayım," diye tekrarlayıp duruyorum.

İş için buradayım. İş için buradayım. İş için buradayım.

Dişlerimi sıkıyorum, bu lanet sandalyeden kalkıp onu takip etmek için odadan çıkma arzusu beni baştan çıkarıyor.

Geri gel. ? Geri dön.

Lanet havayı özledim.

Kont Hill beni sorguluyor. Geceleri onunla birlikte uyuyan, onun yanında uyanan, onun düşüncelerini dinleyen, onu deneyimleme onuruna sahip olan adam olduğunu düşünmek bana kendimi...

Geri gel. ? Geri dön.

"Keşke Leskov'la özel olarak konuşabilseydim," der ve Taurus'tan açıkça izin ister. Artık burada yaşlı Leclerc'in yetkili olduğu açıktır.

İşaretler ev sahibinin isteğine uyar ve salondan çıkarlar.

Geriye sadece İkizler ve ben kalıyoruz, Zodyak Tablosu'nun gerektirdiği gibi karşılıklı oturuyoruz. İkizler Oğlak'ın karşı tarafında.

Hill ayağa kalktı ve bana bir sigara uzattı. Kabul ettim ve benim için yakmasına izin verdim.

"Ben sizin gibi adamlara ait değilim," diye önermişti.

"Karnızın parmaklarını canlı canlı kestim diye benim nasıl bir adam olduğumu bildiğinizi mi sanıyorsunuz?"

Masaya yaslanmış, benimle birlikte sigara içiyor ve sözlerimi düşünüyor.

"İnsanları eylemleri tanımlar, Leskov. Böyle bir eylemi nasıl açıklarsınız?"

"Hayatımın her gününde yeni tanımlar buluyorum. Sizi temin ederim. Yıllar boyunca kendim için bulduğum çok sayıda sıfatı listelemek zorunda kalsaydık çok fazla zaman kaybederdik."

"Tövbe ettiğinizi söyleme şekliniz bu mu?"

"Terazi sana bizim hakkımızda ne söyledi?"

"Bizden mi?" diye alay ediyor.

"Sizden!" *Bizim hakkımızda, seni
pislik.*

Bir önceki sorusu beni şaşırttı. Karısıyla olan ilişkim hakkında bir şeyler biliyorsa, sonuç olarak tövbenin hemen geldiğini de bilmesi gerekir.

"Bana ona bir söz verdiğini söyledi."

"Ah, evet... söz." Bir duman bulutu üflüyorum, ona ettiğim o kutsal yemini pek düşünmeden. "Görünüşe göre yerine getirdim, yoksa getirmedi mi?"

"Buraya gelerek bunu yaptığını mı sanıyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum İkizler, Terazi'nin hayatındaki varlığını onaylıyorum, ama neye varmaya çalıştığını anlamıyorum!"

"Varlığımı onaylıyor musun?" diye yineliyor, yine benimle alay ederek.

"Uyum sağlayamasaydım, sence Terazi seninle evlenir miydi?"

Hill gülüyor, şok olmuş ve bana iki makul adam gibi sohbet etme şansı verdiği için pişmanlık duyuyor. Ama ben onun gibi değilim, bunu bana hatırlatmaya özen gösterdi, bu yüzden gerçek varlığımı ortaya koymakta sorun yaşamıyorum.

"Açık konuşmak istiyorum Leskov, bu yüzden lafı dolandırmadan sana ne düşündüğümü söyleyeceğim. Bence artık başaramadınız."

"Ne yapıyorsun?" Bir duman bulutu üflüyorum.

"Ondan uzak durmak için.

Sigaramı masanın üzerinde, birkaç gün önce boğulduğum Oğlak tuvaletinin izinin hemen üzerinde söndürüyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve fiziksel olarak benden daha aşağı olan muhatabıma bakıyorum.

"Ne ima ediyorsun?"

"O yanımdayken nasıl hissettiğimi biliyorum. O benim karım. Onu gördüğüm her gün bunu hissediyorum. Geceleri ona her sarıldığımda. Seviştiğimizde bunu hissediyorum..."

"Devam etmesen iyi edersin," diye onu frenledim.

Ama pes etmiyor, bana akıl hastanesinde bir terapistle konuşan bir deliymişim gibi davranıyor.

"Güzellik getirir, aydınlatır, tüm kötü düşünceleri alır ve onları geri tutar. Terazi bir sünger gibidir, size günlük sorunları unutturur ve her erkeğin arzuladığı şeyi verir: huzur".

"Saçma sapan konuşuyorsun.

"Ve sen tüm bunları kaçırdın. İşte bu yüzden buradasın. Kesinlikle sözünden tamamen dönmeyeceksin, çünkü ona hala bir nebze de olsa saygı duyuyorsun, ama ona bakmak, onun yanında olmak, onunla aynı havayı solumak, bu gece sana kaybettiklerini geri verdi. Ve sen sadece onun için buradasın. Dişlerimi sıktım, karşılık verecek güçten tamamen yoksundum. Sözleri içimi acıtıyor, vücuduma çizdiğim her yaradan daha fazla. "Onun ettiği yemini onurlandırmak için hâlâ vaktin var."

Cümlesi, sanki karısının parmaklarını kesen adam ben değilmişim gibi, tarafsız bir tavsiye havası taşıyor.

"Ona dokunmadım. Sözünden dönmedim".

"Ama ona bir daha yüzünü göstermeyeceğine dair garanti vermiştin." Burnumu çektim, gerçekle yüzleştim.

"Sadece masada bir koltuk istiyorum. Başka bir şey değil," diyerek onu başından savmaya çalıştım.

"Başvurunuz ciddiyle değerlendirilecektir. Rusya'da yarattığınız imparatorluğu biliyorum ve girişiniz Kozerog'un elde ettiğinden daha fazla kar getirecektir. Yani bir şansınız olacak."

"Peki sorun nedir?"

"Benim için her şeyden önce karım gelir. Ve eğer seni burada , sadece seni etrafta görmekten acı çekiyorsa, bu yükü onun hayatından ancak ben çıkarabilirim, anlıyor musun?"

Beni rahatsız eden şey, üstü kapalı tehditten ziyade, on üç yıldır kendimden korumaya çalıştığım kadını derinden seven bir adamla karşı karşıya olduğumu bilmek.

"O zaman," diyorum boğazımda bir yumruyla, "aynı hedeflere sahip olduğumuzu görüyorum. Söyledikleriniz benim vaatlerimin çoğuyla mükemmel bir şekilde örtüşüyor."

"Peki ne yapmak istiyorsun, Zakhar?"

"Masada bir yer istiyorum.

'Fark etmediyseniz diye söylüyorum, Leclerc'ler çoğunlukta'.

"Sadece beş Leclerc var.

"Ben her zaman karımın yanında olacağım, bunu size daha önce de söyledim. Aslan, Boğa ile çok yakın arkadaşır, hep öyle olmuştur. Bu masanın bir parçası olmayı nasıl umabiliyorsun?" Masaya dokunuyor, ahşabını belli bir saygıyla okşuyor. Üzerinde sigaramı söndürerek sahip olmadığım bir saygı.

"İşi almak için ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir yolu yok, Zakhar. Onu bir daha göremeyeceksin. Onunla vakit geçirmek için bir hile bulma şansın yok."

Yumruklarımı sıkıp dişlerimi gıcırdatıyorum ve Hill'in, benim için fazla anlayışlı olan Hill'in, başarısızlık fikrinin bile içimi ne kadar parçaladığını anlamayacağını umuyorum.

Karanlığa geri dönmeyi göze alamam. Böyle bir on yıla daha tahammül edemem.

"Şimdi şunu yapalım," diyor anlayışla ama ona güvenmiyorum. "Gitmene izin vereceğim. Malikânemi hiçbir engelle karşılaşmadan terk edebilirsin. Bir sonraki toplantıda, girişin için oylama yaptığımızda yeniden ortaya çıkacaksın, ardından iflası kabul ettiğinde ortadan kaybolacaksın. Söz veriyorum göz yumacağım ve bugünü unutacağız."

"Neyi görmezden geleceksiniz?"

"Bu gece Terazi'ye ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye ağzından kaçırır. "Muhtemelen vücudunun başka bir parçasını kestin ve bunun farkında bile değildin. Ama ne diyorum ki, çok iyi biliyordun, çünkü tüm kardeşlerine ve bana onu becerdiğini söyleyerek o berbat maskaralığı sahnelemek istedin."

"Dinle, İkizler Tepesi", ona doğru ilerleyerek geri çekilmesini sağladı. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım...".

Terazi'nin kocası, onunla yatan, onunla uyanan, onunla sevişen, evlenmesine izin verdiğim adam, ellerimi yüzünde serbest bıraktığımı görmekten korkarak bana bakıyor. Şimdiye kadar bu konuşmayı yürüten, kendini dayatan ve beni pes etmeye ikna ettiği yanılsamasına kapılan oydu, ama sanırım neden burada olduğumu, gerçekten burada olduğumu ve neden bana her zaman istediğini yaptıran onun bana ne yapıp ne yapmayacağını emretmesine izin vermeyeceğimi anlamasını sağlamanın zamanı geldi.

"Onun yerine ne yapacağımızı söyleyeyim." Yüzüne doğru eğilip onu ima ediyorum ve gözleri bir anlığına yara izime takılıyor.

Ona iyi bakın, saygı ve huşu ile.

"Adaylığımı destekleyebilecek bir Kova burcu bulacaksınız. Yay, Balık, Aslan ve Yengeç burçlarını yanıma getireceksiniz. Sonunda, yapılacak en iyi seçimin benim adaylığımı onaylamak olduğuna kendinizi de ikna edeceksiniz."

"Yoksa?"

"Libra'yı senden alacağım. Ve bunu yapabileceğimi biliyorsun." Ceketinin yakasını düzelttim ve yüzüne bir tokat attım. Ona birkaç küçük söz daha söylemeden önce çıkışa doğru yürüyorum. "Malikaneden rahatsız edilmeden ayrılabilceğimi söylemiştin, değil mi?" Ona doğru dönmüyorum ve onun sessizliği işime devam edebileceğimi doğruluyor. Ve onun ima etmeye cüret ettiğı gibi bir zavallı olarak değil, cebimde bir şeyle. "Güzel. Terazi'ye benim için bir şaplak at."

Taurus'un halat çekme oyunu oynadığı oturma odasına dönmüş olması gereken diğer Burçların seslerini takip ederek ıssız koridorlarda yürüyorum. Altın bir kemerle örtülü büyük girişin önünden geçiyorum ve sanki yeryüzündeki Lucifer'mişim gibi beni izleyen hepsinin önünde ağır çekimde geçit töreni yapıyor gibiyim.

Taurus Leclerc'in bakışlarını bir an için kesiyorum. Ne düşündüğünü biliyorum ve kardeşleri orada olmasaydı büyük olasılıkla tetiğı çekeceğini de biliyorum.

Ve bunu yapmasına izin verirdim.

Sırf onu kıskırtmak için ona zaferle gülümsüyorum, ceketimin altındaki kelepçelerimi düzeltiyorum ve Cheslav ile iki adamımın daha beni beklediğı çıkışa doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Arkadaşım hemen bana bir cep telefonu uzatarak, "Onu kurtardım," dedi.

"Bunu yapabileceğini biliyordum".

Binanın merdivenlerinden inerek Range Rover'ı park ettiğimiz avluya doğru ilerliyoruz.

Sonra bir şey beni durdurdu.

Sanki gövdemin etrafına bir ip bağlanmış gibiydi. Onu çok sıkı çektim, bu yüzden maksimuma kadar gerildi ve beni aniden frenledi.

Bu bir hatırlatma.

Biliyorum amına koyayım. O olduğunu biliyorum.

Hissettiklerimin yoğunluğundan gözlerim yanıyor. Hissettiklerimin her zaman düşündüğüm gibi gerçek, doğru olduğuna dair kanıtım olmasından korkuyorum.

Yoluma devam etmek için bir adım atıyorum ama ip hâlâ çekiyor.

Yapma.

Bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım.

Ve, lanet olsun, arkamı döndüm.

Ve tam da hayal ettiğim gibi.

Yukarı bakıyorum, çünkü vücudum nerede olduğunu biliyor. Her zaman hisseder.

Onu bir pencerenin arkasında, binanın birinci katında, ortada, merdivenin hemen üzerinde görüyorum.

Beni izliyor.

Beni aramıştı.

Her zaman böyleydi.

Çağırıyor, duyuyorum ama ona koşmuyorum. On üç yıldır koşmadım.

Artık çağrı görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Ben de yüzümü kaldırıyorum ve ben de onun gibi avludan ona bakıyorum. Eldivenli eliyle perdeyi tuttuğunu görüyorum.

Bir süre hareketsiz duruyorum, o da öyle yapıyor, hala orada, hareketsiz. Bana bakıyor.

Elimi cebimden çıkarıp başparmağım ve küçük parmağımla ona bir işaret yapıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve ben ona gülümsüyorum.

Bunu bir daha yapabildiğimi hatırlamıyorum. Bu şekilde değil.

Cheslav'ın bana verdiği akıllı telefonu alıyorum, adres defterine gidiyorum ve ihtiyacım olan numarayı buluyorum. Arama başlıyor.

Bir zil sesi ve arkasını döndüğünü görüyorum.

İkinci kez çaldı ve önünden kayboldu.

Üçüncüsünde pencerede yeniden beliriyor.

"Numaramı nereden buldun?" diye cevap veriyor, kaba bir şekilde.

"Ben becerikli bir adamım.

"Elbette hepsi olumsuz.

"Hiç değişmemişsin." Sesini duyduğumda ona bakmayı bırakmıyorum, o kadar yakın, o kadar... eskiden olduğu gibi.

Sen her zaman güzelsin.

"Öte yandan, sen yapıyorsun. Gittikçe daha da canavarlaşıyorsun".

"Yara izim seni etkiledi mi?"

"Berbat olan ambalaj değil, Zakhar, içinde ne olduğu.

İstediğin kadar durdur beni. Bunu karşılayabilirsin.

"İçinde ne var?"

"Bir zindan tepesi".

Devam et, yapabilirsin.

Konuyu değiştiriyorum. Bir yanım hakarete uğramayı arzularken, diğer yanım beklenmedik bir şekilde istenmeyen bir kızgınlık hissediyor.

"Yani... şu depresif görünen adam senin kocan."

"Sakın onun adını ağzına alma!"

'Benim için sorun yok'.

"Güzel, çünkü artık bunu tekrarlamak istemiyorum."

"Yani o senin için benim için iyi".

'Senin onayına hiç ihtiyacım olmadı'.

"Onu senin yanında istemeseydim, onunla asla evlenmezdin.

Yani, evet, farkında olmadan benim rızamı aldığınızı söyleyebilirim'.

"Bana hayatımı kontrol etmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Başarılı olmadım mı?"

'Sen ölümden betersin'.

Ona acı bir gülümseme veriyorum ama içimden pişmanlık akıyor.

İstersen bana yine hakaret et.

"Beni hep iltifat yağmuruna tuttun, Terazî."

"Eğer devam etmek istiyorsan, seni pislik."

Çok üzgünüm, bebeğim.

"Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Beni neyin daha iyi hissettireceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana bir fikir ver o zaman."

"Silahını almanı ve şimdi benim önümde seni ağzından vurmanı istesem çok mu fazla olur?"

Böyle bir istek karşısında donup kalıyorum. Bir an için ona bu hediyeği verme ihtimalini düşündüm, belki de kendimi bacağımdan vurmayı. Ama sonra aklım başıma geliyor, deliliğim yatışıyor ve tüm bunların tek sebebi, İkizler'in de dediği gibi, onun hayatımın dehşetini sünger gibi çekmesi.

Her şeyi alır.

Her şeye el koyuyor.

"Bunu gerçekten ister miydin, Terazî?"

"Çok fazla".

"Belki bir gün sana uyum sağlayabilirim."

"Nasıl oluyor da hâlâ buradasın? Senin gübre dolu ambalajını malikanemden çıkarmaya hazır kölelerinden hiçbirini göremiyorum."

"Birkaç dakika sonra sizi tatmin edeceğim. Range'i almaya gittiler."

"Neden geldin?"

Senin için.

"Masa için.

"Bana bir söz vermiştin."

"Aslında sana dokunmadım."

"Hayır, yapmadın ve bana vurup canımı yakmak dışında yüzüme bile bakmadın."

Bunun için kendimi cezalandırmakla ilgileneceğim, merak etmeyin.

"Sözüm hâlâ geçerli Terazî."

"Buraya gelerek bunu bozdun."

"Övgüye değer bir şekilde davrandım".

"Sen sadece hastasın".

"Doğru," diye kıkırdıyorum. "Başından beri haklıydın. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Seninle haklı olmak çok kolay. Avusturya'yı istiyorum."

"Avusturya bile mi? Şimdilik mega villanızı terk edeceğim."

"Geldiğiniz cehenneme geri dönün ve alevleri buraya getirmeyin."

Telefonu yüzüme kapatıyor ve bunu yaptığını fark ediyorum çünkü arkasında İkizler beliriyor ve onu arkadan kucaklıyor.

Terazî pencereden uzaklaşmaya zahmet etmiyor, sanki başka bir erkeğin ellerini üzerinde görerek bana bilerek işkence etmek istiyormuş gibi.

Peki başarılı oldu mu?

Evet, öyle.

Keşke kendimi kesebilsem. İşte. Şimdi. Ve , yanımda olmadığında nasıl hissettiğimi göstermek isterdim.

Derim kan ağlıyor.

Cheslav'ın kullandığı arabanın korna sesi beni uyandırıyor. Kocasına sarılışını izleyerek kendime işkence etmeyi bırakıyorum. Kapıyı açtım ve arabaya bindim.

"Nasıl gitti?" diye soruyor Cheslav.

'Benden nefret ediyor'.

"Ne bekliyordun ki?"

"Hiçbir şey. Ben de tam olarak bunu bekliyordum."

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazî: 18 yıl.

Şımarık kız bir aydır burada ve şu ana kadar onunla belki beş kelime konuştuğumu söyleyebilirim. Elbette zihnimde ona en az yüz bin kelime söyledim ve hepsi de tekrarlanamaz.

Kız tahmin ettiğimden de iğrenç, özellikle de evdeki erkekleri umursamadığı ve altında sütyen olmadan tasarım ipek pijamalarıyla dolaşmakta ısrar ettiği zaman.

Ve sizi temin ederim ki, şımartılmış olanınki gibi geniş bir göğüs, eğer üzerine bir başlık koymazsanız, her türlü kumaşı deler geçer.

Konuşan meme uçları var.

Bu sinir bozucu.

Ki o zaman, yani şimdi annemle babam evli olduğu için, teoride o bir tür üvey kardeş ve babamın erkekleri kesinlikle onun bırakın yüzüne, kıkına, göğüslerine bile bakmayı göze alamazlar.

Yüzü, Tanrı aşkına... kıvrımlarından bile daha hoş.

Ve kendimi odamda kahve içerken buluyorum, çünkü kaltak aşağıda kahvaltı yapıyor ve üzerinde yine uygunsuz bir pijama var.

Bu konuyu babamla ve ondan Agnès ile tartışmasını istemeli miyim?

Savunmasız olur muydum? Mızıkçılığın beni etkilediğini ima etmelerine izin verir miydim? Her zaman villayı koruyan adamları bahane edebilirim. Ayrıca, o adamlar her zaman azgındır.

İki gün önce Cheslav'la neredeyse kavga ediyordum çünkü beni kızdıran bir şaka yaptı.

Küçük kız kardeşini siktin mi?

O da öyle dedi.

Bu ne cüret? Mah!

Havaya zıplıyorum ve neredeyse sıcak içeceği çıplak göğsüme fırlatıyorum, şeytandan bahsettiğinizde filizlenen boynuzları görüyorum.

"Tak tak yok, ha?" diye azarladım onu.

Terazi pudra pembesi ipek kıyafetiyle odamı işgal ediyor, belli ki altında sütyen yok, hormonlarımın zevkine varıyor.

"Sen ve ben arkadaş olursak baban çok mutlu olur," diye ağzından geçiriyor, bakışlarını görmeden. "Bununla ilgilenmediğimi açıkça belirtmek isterim. Ama o sıkıcı baba konuşmalarından kaçınmaya yardımcı olacaksa, deneyebiliriz, sence de öyle değil mi?"

Espressomu yudumluyorum, kendime onun dudaklarını, göğsünde kavuşturduğu kollarını görmeye izin veriyorum.

Gökyüzü, şu sürekli gergin olan meme uçlarını biraz kapat.

Ona kendi dilinde "Seninle arkadaş olmak istemiyorum, sen sadece aptal, şımarık küçük bir kızsın" diyorum.

"Ah, demek Fransızca birkaç kelime öğrenmişsin. Aptal ve şımarık diyebiliyorsun, güzel."

"Ve küçük kız.

"Küçük bir kız gibi mi görünüyorum?"

'Aptal ve şımarık'.

"Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

"*Da,*" diye Rusça cevap veriyorum. *Evet.*

Ayağa kalkıyorum ve sırtımı ona dönüyorum, boynumdaki kaslar gıcırıyor, başımı sağa sola eğiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde beni geçiyor ve önümde, pencere ile benim aramda duruyor. Boşluğun çok az olduğunu, bu yüzden çok yakın olduğunu belirtmeliyim.

Çok fazla.

Kollarını göğsünden gevşetmiş, bu yüzden benim boyumdan ne gördüğünü hayal etmenize izin vereceğim. Neredeyse göğüs dekoltesi her şeyi gösteriyor.

Ne düşüncesiz bir kız!

"O zaman kelime dağarcığına yeni bir kelime eklediğinde tekrar konuşuruz, görünüşe göre muhtemelen birçoğunu biliyorsun ve daha fazla duvar örmek için dil engelini bahane ediyorsun. Değil mi?"

"Ne kadar anlayışlı! Kesinlikle'.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor - Tanrım, sana şükrediyorum - ve sırtını Fransız penceresine yaslıyor.

"Güzel!" diye bağılıyor.

Ona Fransızca '*Maginifique*' diyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"*Güzel* olan ben miyim?"

"*Muhteşem* demek istemiştin.

'*Magnifique. Magnifique* diye telaffuz edilir,' diye düzeltiyor beni. Kulaklarıma Fransızca telaffuz doğrudan sikime gidiyor.

Bu sefer arkamı dönsem iyi olacak, kendi dilinde konuşması ve gözlerinin parlaması beni rahatsız ediyor. Yani göze ve duyularıma hoş gelmediğinden değil.... havada garip bir atmosfer var.

"Üniversiteye burada Moskova'da mı yoksa Paris'te mi kaydolacağıma karar vermem gerekiyor. Siz ne önerirsiniz?" diye beni takip etmeye devam ediyor. Asla pes etmiyor.

Sandalyeden bir tişört aldım ve giydim.

"Paris," diyorum inançla.

"Yani yolundan çekileceğim, değil mi?"

Hatta kendini yatağıma atmaya bile cüret ediyor. Kaşkorse askısı bir omzundan kayıyor, onu başka bir gezegene ait bir tür göksel figür haline getiriyor, burada, lanet yatağımın üzerinde yatıyor, sanki yanına uzanmamı istermiş gibi bana bakıyor.

Evet... Bu hoşuna giderdi!

'Sonsuza kadar burada kalmayacaksın,' diye ikna etmeye çalışıyorum.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bundan eminim".

"Burası artık benim evim.

"Hayır, burası benim evim.

"Senin olanı almamdan mı korkuyorsun?"

"Bunu zaten yapmış olabilirsiniz.

"Ne demek istiyorsun?"

"Git buradan, seni şımarık, *sihirli* küçük kız."

Her şeyimi. Zaten her şeyi almıştı, benim şımarık ve güzel küçük kızımı.

Hâlâ korunması gereken küçük kız, travma yaşamış zayıf kız kardeş olarak görülmekten yoruldum. Aradan on üç yıl geçti ve bugün otuz bir yaşındayım, ruhumu bu anıların ağırlığından kurtardığımı ve özgürleştirdiğimi söyleyebilirim. Paradoksal olarak onun en güzel yanını, sahte olanı, hayatımın en büyük yalanını ilgilendiren en önemli olanları hariç tutuyorum.

Zakhar benimle yapardı, becerikli bir baştan çıkarıcıydı, huysuz adam kartını iyi oynardı, her zaman dünyayla ve evini işgal eden küçük kızla mücadele ederdi. Ve bunu o kadar iyi yapardı ki, çok kısa bir süre içinde benim referans noktam olmayı başardı.

Beni büyüledi.

Beni fethetmek onun göreviydi, yapması gereken şeydi.

Ve görevini başarıyla tamamlamıştı.

Salondaki diğerlerine katılıyorum, onlara açıklama yapmak istiyor ve yapmak zorundayım - çünkü durum böyle -. Neyse ki sadece kardeşlerimi buluyorum; geri kalan Burçlar eve dönüş yollarını tutmuşlar. Her zamanki gibi ruh sağlığım konusunda anlayışlı ve özenli olan İkizler bana alan açtı ve en azından şimdi akrabalarımınla yüzleşmek zorunda olduğum için kenara çekilmeye karar verdi.

Onlara ulaştığımda, dördü de boğuk bir sesle içkilerini yudumluyor, beni inceliyor ve bir açıklama bekliyorlardı. Çok utanıyorum ve söze başlayamıyorum. Bir kız olarak yaptığım seçimleri gerekçelendirmeye hiç ihtiyaç duymadım, Zakhar'ın parmaklarımı kestiğini gördükten sonra, onlarla aramızdaki her şeyi kesip attığı için gerekli olduğunu düşünmedim.

Onu çıkarmıştım.

Onu silmiştim.

Benim için sadece celladım olmuştu. Ben de kardeşlerime söyledim.

Taurus sertçe, "Sen ve Zakhar yol birlikteydiniz," diye fark eder.

"Bunu bana hiç sylememiştin."

"Bunu ona kullanmayın," diye beni savunuyor Aries.

"Kktm," diye ekliyor Başak, "ama Rusya'da yaşamaktan hoşlandığını hatırlıyorum. Onun için mi şatoya gelmek istememiştiniz?"

Cevap vermeden gözlerimi indirdim ve sorusunu onayladım. O sırada bana, annem benim kltrmden çok uzak bir adamla evlenmek üzere olduğu için kalıcı olarak yanlarına taşınmak isteyip istemediğimi sordular. Ona bir şans vereceğimi ama bunu düşüneceğimi söyledim. Moskova'da kalmaya karar vermem bir aydan kısa sürdü.

Ve tabii ki Zakhar içindi.

Akrep bana tatlı tatlı gülümsüyor: "Belki de Terazî'nin Boğa ile açıklığa kavuşturması daha iyidir. Bana kalırsa, o günden önce ne olduğu umurumda değil." Yaklaşıyor ve yüzümü okşuyor. "Hiçbir şey senin bizim için ne olduğunu değiştiremez." Ve yanağıma öyle bir öpücük konduruyor ki, en az sözleri kadar beni derinden etkiliyor.

Haklı, burada, hepsi arasında en çok hayal kırıklığına uğrayan kişi, hepimizin hayatından her zaman sorumlu hissetmiş olan ağabeyim. İyi ya da kötü, o benim için bir baba gibiydi ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek kalbimi kırıyor.

Koç içkisini bir dikişte yudumlar ve Boğa'ya döner, ardından Başak ve Akrep gelir: 'Sizi Jet'te bekleyeceğiz.

Onları selamlıyorum, sevgi dolu kucaklaşmalarla oyalıyorum, sadece içlerinde en acısı ile yüzleşmeyi biraz daha ertelemek için. Zakhar'la aramızda olanları açıklamak için doğru kelimeleri bulmam gerekiyor ama o kadar karmaşık ki...

Yalnız kaldığımızda kendimi biraz daha güçlü ve daha az savunmasız hissediyorum. Onunla kendim hakkında konuşmak, bunu ailemin tüm gözleri zerimdeyken yapmak kadar ağır gelmiyor bana.

"Gentik," diye kendimi haklı çıkarmaya başladım. "Orada yalnızdım. Sadece o vardı. Birlikte yaşamanın bir sonucuydu ama benim için hiçbir zaman önemli olmadı, en azından sonrasında."

"Ne kadar sürdü?" Sesi soğuk değil, tatlı ve anlayışlı, o zaman kilidi daha da açıyorum.

"Neredeyse hemen başladık. İçgüdüsel ve olgunlaşmamıştık. Sanırım bir yıldan az sürdü. Fazla değil."

"Terazi, bilmem gerek. Bana her zaman ona karşı bir şeyler hissettiğini, sevginin sizi birbirinize bağladığını ama yaşadığınız her şeyin parmaklarınızla birlikte kopup gittiğini söyledin. Sana hiç dokunmadığına dair bana yemin etmiştin..."

"Bu neyi değiştirir?"

"Her şey".

"Neden?"

"Çünkü bana her zaman hayatında her şeyin yolunda olduğunu söylemene rağmen, seni tanıyan ben, seni hiç gerçekten mutlu görmedim. O adamın senden çok şey aldığına ve senden aldıklarını unutmadığına inanıyorum. Bana en azından rızanız olduğunu ve size zarar vermediğini söyleyin".

"Öyleydim. O andan önce beni hiç incitmedi. Zakhar... son günlerdeki gibi değildi," derken boğazım düğümleniyor ama "Başlangıçta farklıydı," diye bitirmeyi başarıyorum.

"Çünkü sizi çok özel bir amaç için manipüle etti.

"Evet. Sadece beni kontrol etmeye ve avucunun içinde tutmaya çalışıyordu."

"Bu süre zarfında yanında olamadığım için üzgünüm." Ellerimi tutuyor ve sırtımı okşuyor.

"Moskova'da kalmaya karar veren bendim. Senin ve diğerlerinin bununla hiçbir ilgisi yok".

"Seni zorbalıkla uzaklaştırmalıydım."

"Ben zaten reşittim, sen bir şey yapamazdın".

Boğa geçmişi deşmenin artık uygun olmadığını fark eder ve uzun bir iç çekişten sonra kendini toparlar, otoriter patrik rolünü üstlenir ve kendisinin ve benim hatalarımı bir kenara bırakır.

"Bu noktada Leskov'u tanıyan tek kişi sizsiniz, dolayısıyla hamlelerini tahmin edebilirsiniz. Neden buraya geldi? Ne istiyor olabilir?"

"Masa ile ilgileneneğini düşünmemiştim, özellikle de benim de bir parçası olduğumu bildiği için. Bana söz vermişti..."

"Sana ne söz verdi?"

"Bir daha asla yüzünü göstermeyeceğini ve benden uzakta olacağını söyledi. Sonsuza kadar."

"Ve sen ona inandın mı?" Saflığım karşısında bakışları yumuşuyor.

Aptallığımdan utanarak başımı salladım.

"Onun için ne değişmiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Zakhar Rus Bratva'sının bir üyesi değil. Onun ailesi bir mafya ailesi değildi. Babasının ufak tefek düzenli işleri vardı ama uyuşturucu, silah ya da kadın ticareti yapmıyordu. Bence işini geliştirmekle gerçekten ilgileniyor olabilir.

"Ya da belki seninle ilgileniyordur.

"Hayır, hayır, sanmıyorum. Beni sevdiğini hiç söylemedi. Bana rol yapıyordu."

"Müfettişlerimi onun peşine takacağım ve onu ömür boyu hapse attırmak için suçu üzerine yıkmaya çalışacağız."

"Bu basit değil. İşinin temiz olduğunu biliyorum. Eğer bir pislik varsa, bu onun özel eylemlerindedir. Kanıt bulmak neredeyse imkansız. Sizin Fransa'da olduğunuz kadar o da Rusya'da çok etkili bir adam olarak görülüyor. Onun için kanıtları gömmek nefes almak kadar kolay.

"Peki tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Bana nutuk çekme Boğa," diye ona pis bir bakış fırlatıyorum ve o da ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Sadece ne yaptığını bilmek için yıllar boyunca bazı bilgiler aldım."

"Halkın karşısına pek çıkmıyor.

"Hiç yapmadığını söyleyebilirim."

"Muhtemelen yara izi yüzünden fotoğrafının çekilmesini istemiyordur. Hep böyle miydi?"

"Hayır. Onu hiç görmedim." Ve zihnimde merak ışığı yanıp sönüyor. "Masada kabul edebilir ve kontrol edebiliriz," diye teklif ediyorum ve kendime bir içki dolduruyorum. Kardeşim uygunsuz teklifimi değerlendirirken, bardağa süzülen likörün sesi sessizliği dolduruyor. "Ve sonra, ulusal güvenlikle yaptığınız işbirliği sayesinde, ona bir tuzak kurmanın ve ömür boyu hapse atmanın bir yolunu bulabilirsiniz."

'Bu o kadar basit değil, Rusya'da bir bağlantı bulmam gerekir. Fransa'da bir suç işlemediği sürece yaptığı iş Fransız yargı yetkisi altında değildir'.

"Bu kadar aptalca olmazdı.

"Ayrıca, Masa sadece kontrol edilebilir, diğer İşaretlerin üstün gözler olduğunu öğrenmesi riskini göze alamayız. Fon 12'nin işlerini kullanarak Leskov'a iftira atmak geri kalanımızı temize çıkarmaz, dolayısıyla herhangi bir girişim konumumuzu zorlaştıracaktır."

Konyağı yutuyorum ve boğazım yanıyor, tam o sırada dilimin ucuna bir fikir geliyor. Mavi gözleri her zaman sevgi ve destek saçan ama şimdi saklayamadığı bir hayal kırıklığıyla hafifçe örtülü olan kardeşime bakıyorum.

Gözlerindeki o umutsuzluğu besleyeceğim ve bunu yapacağım çünkü Leskov'dan kurtulmanın tek yolu onunla uğraşmak.

"Ona gideceğim ve onunla konuşacağım."

"Böyle bir şey söz konusu değil," diye kesin bir dille yanıtıyor.

"Kendiniz söylediniz: Onu tanıyan tek kişi benim, hareketlerini tahmin edebilen tek kişi benim."

"Ondan uzak durması gereken tek kişi sensin." Yeşil zümrütün gözlerindeki öfkeyle aynı şekilde parladığı parmağını bana doğrultuyor. "Seni esir alanın, parmaklarını kesip canlı ete dönüştüren kişinin yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim, lanet olsun!" Havaya bir yumruk atıyor ve ben de cesaret kazanmak için konyağımı bitiriyorum. Ama sanırım iki parmak alkol yeterli değil.

"Ondan korkmuyorum.

Aslında durumun böyle olup olmadığını bilmiyorum ama bunu yüksek sesle söylüyorum.

"Öte yandan, ben istiyorum. Buna izin vermeyeceğim. Başka bir çözüm bulacağız."

"Yok.

"Her zaman alternatiflerim vardır. O canavarla herhangi bir şekilde temasa geçmeni yasaklıyorum. Leskov bir daha asla yanına yaklaşmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

"Anlaşıldı mı?"

"Hayır!" Bardağımı masaya çarpıp onu geçiyorum.

"Terazi...".

"Ben yetişkin bir kadıyım," diye karşı çıkıyorum, "kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ve Zakhar'ın unuttuğu bir şey daha var...".

"Ne demek istiyorsun?"

"İntikam susuzluğuna.

"Ne yapmak istersiniz?"

Yavaşça ve inançla ona doğru ilerliyorum.

"İnşa ettiği her şeyi kaybetmesini istiyorum. Çünkü bugün sahip olduğu her şeye benim ödediğim bedel sayesinde sahip oldu".

Taurus hareketlerimi taklit ediyor ve aynı yaptığım gibi, sakın ve hatta görüldüğümünden daha emin bir şekilde bana doğru ilerliyor.

"O adamı bir daha görürsen Terazî, onu yok ederim."

"Ne anlamda?"

'Tamamdır'.

On üç yıl önce.

Terazi: 18 yıl.

Zakhar: 21 yaşında.

Üvey babam Pavel'in işinin mahiyeti hakkında spesifik sorular sormak için henüz çok erken olduğunu düşünüyorum. Eminim kardeşim Taurus, Moskova kırsalında ücra bir villada yaşadığını ve etrafımın her zaman silahlı insanlarla çevrili olduğunu bilmekten mutlu olmazdı.

Kalede bile güvenlik görevlilerimiz var, diğerleri arasında Ruslar da var, ama onlar tüfek ve tabancalarını her zaman göz önünde tutan bu adamlardan çok daha ihtiyatlılar.

Garip olan şey, beni etkilememeleri, aslında seksi olmaları.

Cheslav'a İngilizce olarak "Ateşin var mı?" diye soruyorum, çakmağı söndürme hareketi yaparak. Zakhar ile aynı yaşta, birlikte çok zaman geçiriyorlar, bu yüzden bir tür arkadaş olduğunu düşünüyorum, bu yüzden onunla duruyorum.

Çocuk silahını bir kenara koyup arkasına, kot pantolonuyla tişörtünün arasına sıkıştırıyor, sonra da sigaramı ateşe veriyor.

"İngilizce biliyor musunuz?"

"Net!"

"Yine de anlıyorsun, ha," diye bir duman bulutu üflüyorum, o da bir sigara yakarken yandan onu izliyorum. Güneş çok sıcak olduğu için alnını beyzbol şapkasıyla örtmüş. Sarı saçlarını ve mavi gözlerini hâlâ görebiliyorum. Tipik açık renkli bir Rus, ayrıca oldukça iyi bir fiziği de var.

"Burada özellikle ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Güvenlik".

"Hadi ama! Anlamadım."

"Terazi!" Başımı, sanki atlayacakmış gibi yatak odasının penceresinden dışarı bakan Zakhar'a doğru kaldırıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye bağıyorum ona, sigara içmeye devam ederek.

Cheslav'ın bir şeyler mırıldandığını, sonra bana gülümsediğini ve dönüp uzaklaştığını fark ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından konuşuyorum.

"Terazi!" diye bağıyor.

"Ne?"

Başını sallıyor, bu 'içeri gir' anlamına geliyor ve ona sigarayı gösteriyorum, önce bitireceğimi, sonra canım isterse odasında ona katılacağımı bildiriyorum.

Sigaramı bitirdikten sonra geniş koridoru geçip üst kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum, ardından Zakhar'ın odasına giden koridora dönüyorum. Kapıyı çalmadan kapıyı açıyorum ve onu hâlâ pencereye yaslanmış, çıplak göğüslü, üzerinde açık gri bir eşofman pantolonu, kollarını kavuşturmuş ve damarları görünür halde buluyorum.

Yerde ağırlıklar var, muhtemelen antrenman yapıyordu.

"Beni mi arıyordunuz?" diye soruyorum, kuyruğumu çözüp saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye atarak.

"Cheslav'la ne yapıyordun?" diye kaba bir şekilde sorar.

"İyi göremiyor musun? Sigara içiyordum!" Aynı pozda, kaskatı durmaya devam ediyor, koyu renk gözleri giderek daha fazla öfkeyle doluyor. Ne yanlış yaptım ben? "Ne diye öyle bakıyorsun, Zakhar?"

Rahatlıyor ve yavaşça, gözlerini gözlerimden ayırmadan, sanki beni yemek istiyormuş gibi, yaklaşıyor.

Odasından çıkmaya hazır bir şekilde geri çekilmeye zorlanıyorum, ama o beni korkutarak bir kolunu kaldırıyor ve kapıyı arkamdan iterek gürültüyle kapanmasına neden oluyor.

"Güvenliğe güvenmemelisiniz," diye emrediyor.

"Kiminle istersem onunla konuşurum".

"Net!"

'Benimle konuşmuyorsun, biriyle lazım'.

"Dilinizi bilmediğim için sizinle eğlenmiyorum".

"Saçmalama!" diyerek masasının üzerindeki kelime dağarcığını gösterdim ve "Ders çalıştığını bile görüyorum."

Zakhar, göz ucuyla işaret ettiğim noktaya bakıyor ve sanki gerçekten Fransızca öğrenmeye çalıştığını bana belli etmemeyi tercih ediyormuş gibi çenesini sıkıyor.

Bir süre sessizce bana bakıyor, kendisini suçüstü yakalanmış gibi göstermeyecek bir cevap arıyor. Sonunda uzaklaşıyor ve beni biraz fazla yakın olan, beni kapıya sıkıştırmaya hazır bedeninin hapishanesinden kurtarıyor.

"Bunu sadece ne dediğini anlamak için yapıyorum."

"Ben de Rusça çalışıyorum. Sadece seni anlamak için." Her zamanki gibi ona sırtımı dönüyorum. O kadar kaba bir adam ki!

"Üniversiteye burada mı gitmeye karar verdin?" diye soruyor, ellerinin etrafındaki bandajları açmaya başlarken.

"Henüz bilmiyorum. Ne Paris ne de Moskova olan Londra'ya gidebilirim".

"Neden?"

"Çünkü sabit bir evim olsun istemiyorum."

"Geçen gün buranın artık senin evin olduğunu söylemiştin."

"Arkanı döner misin? Sırtınla konuşmak istemiyorum!"

Ama o beni görmezden geliyor ve balkonuna açılan Fransız penceresinde asılı olan direği elleriyle tutarak bir sıçrayış yapıyor.

Bacaklarını esnetiyor ve kollarını çalıştırarak kendini yukarı çekmeye başlıyor. Homurdanıyorum ve yatağına oturuyorum, nasıl olsa beni göremiyor. Uzanıyorum, arkamdaki yastıkları ayarlıyorum ve kasları gerildikçe çok ilginç şekillerde iç içe geçmeye başlayan omuzlarıyla konuşmaya devam ediyorum.

"Yani şimdi buranın benim evim olduğunu kabul ediyorsun?", önceki konuşmama dönüyorum.

"Bizimki," diye düzeltiyor beni nefes nefese bir sesle.

"O zaman benden nefret etmiyorsun!"

Zakhar çubuğu bırakır, terli omurgası ve şişmiş kolları arasındaki olukları. Dönüyor ve iç çekerek ayrılmış dudakları oyalanması imkânsız bir noktaya dönüşüyor.

"Orada yatarak ne halt ediyorsun?"

"Ha?", büyüünün etkisinden kurtulup bakışlarımı onun gözlerine kaydırıyorum.

"Yatağıma girmek zorunda değilsin," diye uzanıp beni kolumdan çekerek aşağı inmemi sağladı.

"Ah! Canımı yakıyorsun!"

Arkamdan beni kalçalarımın yakalıyor ve vücudum bu alışılmadık temas karşısında titriyor.

Bana ilk kez dokunuyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Defol git, seni şımarık velet!" diye beni kapıya doğru itiyor ama ben geri itiyorum ve sırtım onun sert göğsüne dayanıyor.

"Ama sıkıldım! Bırak da bir şeyler yapayım!" diye itiraz ediyorum, ellerine kenetlenmiş belimi oynatarak.

Ben ayaklarımı yere basmaya çalışırken o beni çıkışa doğru götürüyor.

Kokusu ter kokusuyla karıştığında daha güçlü oluyor. Tam yılın kokusu değil ama duyularımı tetikleyerek dövüşü daha da keyifli hale getiriyor.

"İstersen sınavları saymana yardım ederim."

"buradan, Terazî. Beni yoruyorsun!"

"Ama beni arayan sendin." Bir koluyla gövdem etrafında dönüyor ve beni yerden kaldırıyor.

"Eğer kendi başına gitmezsen, seni dışarı atarım. Kıçına tekme basmadığıma şükret."

"Bekle, bekle, sana söylemem gereken önemli bir şey var..."

Beni koridora götürmek niyetiyle kapıyı açıyor ama ben hızlı davranıp tutamağa tutunuyorum.

Ve böylece, o beni sürüklemeye çalışırken, ben topuza tutunup direniyorum.

Sonunda o kadar kolay pes etmeyeceğimi anlıyor ve beni yere bırakıyor. Ben, inatla, sırf bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini görmek istediğim için, tekrar yatağına göbekten dalıyorum.

Gözlerindeki öfkeye bakmadan önce bile onu havada hissedebiliyorum.

Tekrar içeri girip kapıyı çarpıyor, bana ulaşp yanıma oturuyor ve sonra şaşırtıcı bir şekilde bana saldırıyor, arkasını dönüp bileklerimi tutuyor.

Yatağına sırt üstü uzanıyorum, saçlarım yastığının üzerine yayılıyor. Kokusu her yerde, parmakları bileklerimde, gözleri her zaman ciddi, sert ve haşın, gözlerimin içinde.

"Konuş!" diye emrediyor.

"Ne?", afalladım ve nefesim kesildi. Onun altında, bu şekilde kapana kısılmışken bu kadar hoş bir şey hissetmeyi beklemiyordum.

"Bana söyleyecek önemli bir şeyin olduğunu söylemiştin."

"Biraz pratik yapabilmem için Rusça bir film izleyelim mi?"

Zakhar bıkkın bir hareketle başını eğiyor ama ellerini tenimden çekmiyor. Beni sabit tutmaya devam ediyor.

Bakışlarını bana çeviriyor ve teslim olarak şöyle diyor: Sizin dilinizden bakıyoruz.

"İngilizceye ne dersiniz, böylece ikimiz için de orta bir yol olur."

"Bunu Fransızca olarak görüyoruz.

"Daha mı çok seviyorsun?"

'Daha kolay'.

"İstiyor musun o olmak daha fazla basit için Ben mi?". Ben Etkilendim tarafından böyle bir bedel.

"Senin için değil, benim için, aptal!" Tanrım, bu adamı asla anlayamayacağım.

"Neden?"

"Bu yüzden senden başka bir şeye konsantre olmak zorundayım."

Hepsi yalandı. Benimle yaptığı her şey sahteydi. Bana söyledikleri ve yaptıkları doğru değildi. Onu anlamıyordum, sadece onunla olmak istediğimi biliyordum.

Duştan ıkıyorum ve çırılçıplak, otel odamın banyosundaki büyük aynaya doğru süzölüyorum: İkizler Otel. Üzerinde Hill ailesinin arması bulunan bir havlu alıyorum; iki dikey ubuk, İkizler burcunu simgeleyen biri yukarıda diğeri aşağıda olmak üzere iki yatay kıvrımla çevrelenmiş. O noktayı bacaklarımın arasında taşıyorum ve Nikita'nın bana verdiği güzel yara izine bakarken sikimi üzerinde kurutuyorum: dört mükemmel paralel çizgi, sol göğsümden başlayan, meme ucumu geçen ve karın kaslarımın hemen üzerinde biten bir çizik. Çok güzel bir iz ve benim en sevdiğim yara izi.

Dikkatsizce kurulandım ve Cheslav'ın esrar sarmakta olduğı odama doğru yola koyuldum.

"Bunlar ocuk işi," diye alay ediyorum onunla, temiz bir çift boxer ararken.

"Beni rahatlatıyor. Burnuna ektiğın o boktan iyidir.

"Bu arada, bana biraz bok yap."

Bana pis bir bakış atıyor ama uyuşturunucuyu da içeren kendine zarar verme ılgınlığım hakkındaki düşünceleri umurumda değıl, bu yüzden altın kutumu alıyorum ve mini kaşığımın masanın üzerinde, tam önünde bir şerit hazırlıyorum.

Otel broşüründen bir parça koparıp hızla yuvarlıyorum, burun deliğime sokuyorum ve Ashhh!

İyi ekiş.

"Vişana'da daha uzun süre kalmak zorunda mıyız?"

"Yapacak daha iyi bir işin var mı?"

Elektriğın beni canlandırdığını hissediyorum ve bir sigara yakıyorum.

"Seni her zaman takip ettiğimi biliyorsun Zakhar, ama..."

"Yarın sabah yola çıkacağız, merak etme," diye onu rahatlatıyorum.

"Moskova mı?"

"Hayır! Nikita'yı özledim."

"O canavarla aranızdaki ilişkiyi anlamıyorum."

"Aslında kimse anlamıyor, ben bile. Ama var!"

"İkinizi ilk kez birlikte gördüğümde gözlerime inanamadım."

O günü hatırladıkça gülümsüyorum. Kimse benimle dalga geçmek istemedi ama sonra o her şeyi yaptı ve sihir gibiydi.

Marlboro'dan bir nefes daha çekiyorum, yanmasını hiç beklemediğim bir cep telefonunun sarsıyorum.

Cheslav ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Ona bana vermesini işaret ediyorum ve o da vermeden önce bir göz atıyor.

"Bu o."

Sigaramdan bir ısıruk alıyorum ve akıllı telefonumu elime alıyorum, kendimi toparlamak istercesine saçımı düzeltiyorum, ziyaretçiler için hazırım.

Libra Leclerc Hill, ekranda okudum.

Derin bir nefes alıyorum ve Cheslav kalkıp terasta kaybolurken çağırıyor kabul ediyorum.

"Beni şimdiden özledin mi?" diye cevap veriyorum, sandalyemde yayılmış, boxer'larımla, kokainle kafayı bir şekilde.

"Neredesin?"

"Sesin biraz değişti. Şımarık küçük bir kızdan erotik bir sohbet odası kadınına dönüştü."

"Hangi cehennemdesin, seni salak!"

"Ancak dil aynı kaldı. Sizin kalibrenizde bir asilzadeye yakışmıyor."

"Ben sadece kendimi sizin seviyenize indiriyorum, bana teşekkür etmelisiniz."

"Kendini asla kimsenin seviyesine indirmemelisin, Terazî. Kardeşin Taurus sana bunu öğretmedi mi?"

"Söz konusu siz olduğunuzda, ya kendi dilinizi kullanırsınız ya da sizi görmezden gelmek daha iyidir. Gördüğünüz gibi, ben sizin dilinizi konuşmaya karar verdim".

"Ne istiyorsun, oyunbozan?"

"Bana öyle deme."

"Ne istiyorsunuz Kontes? Bu daha mı iyi?"

"Konuşmamız gerek. Nerede buluşabiliriz?"

Ona cevap vermiyorum. Gözlerim kola tanelerinin siyah ahşap üzerinde parıldadığı masada duruyor. Kuru dudaklarım ayırık kalıyor.

"Hâlâ orada mısın?"

"Yarın gidiyorum. Birbirimizi göremeyiz."

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ben çalışıyorum, Terazî. Düşündüğün gibi hayatımı yetkililere rüşvet vererek ya da uyuşturucu ve kadın kaçakçılığı yaparak geçirmiyorum."

"Bana kalırsa, saydığın her şeyi yapabilirsin, umurumda değil. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Bana nerede ve ne zaman olacağını söyle."

"Anlamıyorsunuz! Sabah Viyana'dan ayrılıyorum, bu yüzden yapamam. Size uygun değilim. Eğer benimle konuşmak isteseydiniz, bunu bu gece, kocanız ve kardeşleriniz beni villadan ayrılmaya davet etmeden önce yapabilirdiniz...".

'Anlıyorum'.

"Ne demek istediniz, duyalım bakalım!"

"Stratejin hiç değişmiyor." Memnuniyetle gülümsüyorum ve sigaramı kül tablasında söndürüyorum.

"Hatırlat bana!"

"Eskiden yaptığım gibi peşinden koşmamı istiyorsun."

"Belki de öyledir. Yapacak mısın o zaman?" diye kışkırtıyorum onu, muzip bir ses tonuyla.

"Az önce masadaki koltuğun için benimle pazarlık yapma şansını kaybettin. Şimdi sana veda ediyorum Zakhar, geri arama zahmetine girme, telefonu kapattığım anda bu telefon kartı kendini imha edecek."

"Bekle, ... Ve

kapanıyor.

Kahretsin!

Geri aramaya çalışıyorum ama telefon kapanıyor. Birkaç dakika sonra tekrar yapıyorum ve artık çalışmıyor.

"Siktir et!" diyerek akıllı telefonu masaya fırlatıyorum ve kola taneleri havada uçuşuyor.

"Seni asla anlamayacağım Zakhar!" diyor Cheslav arkamdan. "Neden onu göremeyeceğini söyledin?"

Ayağa kalkıyorum, eskisinden daha da hiperaktif hissediyorum. Yaramazca gülümsüyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum.

"Çünkü o böyle seviyor. Böyle oynuyoruz."

"Bu on üç yıl önceydi.

"Bu her zaman geçerli olacaktır.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Kanlı giysilerin bulunduğu siyah çantayı sıkıca kapatıp odamın banyosuna bırakıyorum. Duşun içine. Gece, Terazi ve annesi beni fark edemeyecekleri bir zamanda alıp götürüyorum. Onlar burada yaşadıkları için kurnazlık daha fazla ama iyi adam rolü de üzerimde büyümeye başlıyor. Aslında, kendi sikime binmeye başladım diyelim.

Öğleden sonra yediğim dayak, hayatımda özlemimi çektiğim normallik görüntüsünü bana geri verdiBenim için sıradan olan bu: görevlerimi yerine getirmek ve babamın ve benim hedeflerime ulaşmak için ihtiyacım olan şeyleri elde etmek. Ve günlerimi mutlu bir ailede yaşıyormuş gibi yaparak geçirmemek.

Yolsuzluk ve şiddet benim ekmek tekmem, Agnès'in sabahları yaptığı kreplerle ya da Terazi'nin pembe ipek pijamalarıyla hiçbir alakası yok.

Ondan ve üvey annemin bana annelik yapmaya çalışmasından çoktan bıktım. Böyle bir figüre hiç ihtiyacım olmadı. Ben kendime yeterim.

"Meşgul müsün?" Nefes nefese kalıyorum ve içimdeki o müdahaleci üvey kardeşi bularak arkamı dönüyorum. Neyse ki normal giyinmiş, kot pantolon ve tişört. Şükürler olsun!

"Buraya geldiğinizde, içeri girmeden önce kapıyı çalmanız gerektiğini aklınızdan çıkaracak mısınız?"

"Kapı aralıktı.

"Açık bulsan bile izin almak zorundasın. Bunu neden anlamıyorsun?" Ona saldırıyorum, gerginim ve onu sırtımdan atmaya hevesliyim. Üzerimde hala çok fazla adrenalin var ve çok aceleci olmaktan korkuyorum. Ona karşı dikkatli olmalıyım.

"Tamam, özür dilerim," diye cevap veriyor, ses tonumdan korkmuş bir şekilde. Zamanı gelmişti. "Bir dahaki sefere kapıyı çalarım ama benimle bu şekilde konuşmana gerek yok."

"Hayır, seninle böyle olması gerekiyor, aksi takdirde yatıştırılamazsın!".

Genelde parlak olan yüzü kararır ve sonunda farkındalıkla dolar. Terazî, bir horozu kırmak zorunda olmadığına, onu kırmak zorunda olmadığını fark etmeye başlar.

"Ne istiyordun?" Ancak bu anlayış çok kısa sürer ve kız yine her zamanki gibi kendi kendine konuşan küçük bir kıza dönüşür.

"Bu gece beni şehir merkezinde gezdirme şansın var mı?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Yatağın ayak ucuna oturup ona bakıyorum ve bir Marlboro yakıyorum. Bir duman bulutu üflüyorum ve sigarayı ağzıma götürür götürmez, ilk tanıştığımızda yaptığı ve sık sık yapmakta ısrar ettiği gibi, sigarayı benden çalıp içiyor.

"Moskova'nın geceleri neler sunduğunu görmek için". Masama oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor.

"Sen ve ben gece şehirde miyiz?"

"Birlikte değil. Yalnız ben. Sen sadece bana eşlik etmelisin. Ailelerimize birlikte kalacağımızı söyleyebiliriz, öyle olmasa bile onları rahatlatmak için."

Ne kadar saf olduğunu düşünerek alaycı bir kahkaha atıyorum. Ayağa kalkıp ona katılıyorum, şimdi tadı yapışkan ve şekerli bir şey gibi olan sigaramı geri alıyorum.

"Dudağında ne var senin?" diye soruyorum tiksintiyle.

"Parlak!" Alt dudağını ısırtıyor ve yemin ederim, şu anda bundan başka bir şey görmeyi tercih ederim.

"Eğer babama benimle olduğunu söylersem, sen de benimle olursun".

"Babama hiç yalan söylemedin mi?"

"Tabii ki biliyorum ama sana bir şey olursa *babanla* ben uğraşmak zorunda kalırım," diyerek dumanı yüzüne fırlatıyorum.

"Çok ciddi ve sıkıcısın, Zakhar!" Grimsi bulutu el sallayarak uzaklaştır.

"Beni hiç tanımıyorsun.

"Kesinlikle benim yüzümden değil. Her zaman içine kapanık olan sensin."

"Çekil yolumdan, Terazî. Beni yoruyorsun!" Şekerli sigarayı kül tablasında söndürüyorum ve kolumdan tutarak masamdan ağır ağır çekiyorum.

"Sadece birkaç saat, lütfen."

"Beş dakika bile değil. Kaybol!"

"Ama çok sıkıldım. Annem ve babam operada, kiminle konuşacağımı bilmiyorum ve..."

"Ooooh!" Onu şiddetle sarsıyorum ve kolunu sıkmaya devam ederek kendime doğru çeviriyorum. "Seni hiçbir yere götürmüyorum, anlıyor musun? Şimdi siktir git yolumdan. Kendini o sık kafalının içine sokmaya çalış, beni rahatsız ediyorsun!"

Mavi gözleri sanki yaşlarla dolmak üzereymiş gibi benimkilerde zonkluyor. Parmak uçlarımda bir şey yanıyor, etine baskı yapıyor ve tutuşumu gevşetiyorum.

Gözleri benimkilerden kaçıp yere indiği an, o karıncalanma parmaklarımdan ve bileklerimden geçiyor.

Ve daha önce böyle durumlarda hiç hissetmediğim tüylerim diken diken oldu, kollarımı istila etti.

Hareketlerle, ses tonuyla, kelimelerle çok ileri gittiğimi fark ediyorum. Ve bunu hissedebiliyorum çünkü o sadece pes etmekle kalmıyor, aynı zamanda kendini kapatıyor.

"Bunu başka bir gece yapabiliriz," diye çare bulmaya çalışıyorum.

"Önemli değil," diye fısıldıyor, sanki konuşacak gücü yokmuş gibi.

"Libra!" Gözlerini arıyorum, ama artık onları vermiyor.

"İyi akşamlar, Zakhar."

Odamdan çıktığında her yer karanlık oluyor ama lambaların hepsi yanıyor.

Çabucak üstümü değiştiriyorum ve arabanın anahtarlarını alıyorum. Bacaklarıma ne olduğunu bilmediğim bir şey komuta ediyor, koridoru geçip belirli bir hedefe doğru ilerliyorlar, akıl tarafından yönlendirilmiyorlar ama kendi akılları tarafından canlandırılıyorlar.

Evin diğer tarafına ulaşıyorum ve her zaman yaptığı gibi kapıyı çalmadan iterek açıyorum.

'Güzel bir şeyler giy, seni ilginç bir yere götüreceğim' dedim.

Çift kişilik yatağında uzanıyor, kucağında Rusça kelime dağarcığı, çarşafın üzerine kağıtlar serilmiş.

Benim için çalışıyor ama İngilizce konuşabildiğimi ona fazlasıyla gösterdiğim için belki de zaman kaybıdır.

'Artık dışarı çıkmak istemiyorum'.

"Bundan yararlanın, çünkü bir daha olmayacak."

"Hayır dedim!"

Bana bakmıyor bile, bu da beni çok kızdırıyor.

Onun inatçılığı benimkini kesinlikle yenemez, bu yüzden gardırobuna dönüp sürgülü kapıyı açıyorum ve kendimi sayısız renk ve kumaşın önünde buluyorum.

Onlara ne alacağım?

"Ne yapıyorsun?"

"Seni dışarı çıkaracağımı söyledim, o yüzden hazırlan."

"Ve sana artık seninle çıkmak istemediğimi söyledim!"

Artık genel olarak dışarı çıkmak istemediğini söylemiyor. Artık bunu *benimle* yapmak istemediğini söylüyor.

Orospu!

Pislik olan sendin.

Hayır, o hala kaltak.

Gardıroptan ne alacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bir an için yataktan bana sanki beni boğmak istiyormuş gibi bakan ona doğru dönüyorum. Bu fikir bana cazip geliyor ama onu hemen uzaklaştırıyorum çünkü sonunun kötü olacağını biliyorum.

Masanın üzerinde duran eşyalarını karıştırıyorum ve aradığım şeyi buluyorum. Defterden bir kâğıt yırtıyorum ve bir kalem alıyorum.

"Hey, ne yapıyorsun?!"

"Bir oyun".

Kağıdı üç küçük parçaya ayırıyorum ve her birine şunu yazıyorum: siyah, kırmızı, çok renkli.

"Siyah, kırmızı ve çok renkli?" diye okuyor.

Kartları katlayıp kapatıyorum ve karıştırmak için bir elimin avucunda topluyorum. Biraz sonra onun şaşkın bakışları altında parmaklarımı açıyorum.

"Balık!" diye emrediyorum.

"Zakhar, aklında ne var?"

"Bir bilet al!"

Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi, aslında bunu ona yapan benmişim gibi, kayıtsızca üç parçadan birini çekip çıkarıyor.

"Oku!" Broşürü açıklıyor ve bana bakıyor.

"Çok renkli".

"Mükemmel! Herhangi bir şüphe ya da tereddüt yaşadığımızda, bu şekilde oynayacağız ve kartların bizim için seçim yapmasına izin vereceğiz." Askıdan sıradan renkli bir elbise çıkarıp, tarzını çok fazla önemsemeden yatağının üzerine atıyorum.

"Giy şunu! Seni bahçede bekleyeceğim.

Terazi bana ulaştığında, koyduğum kurallara uymadığı açıktı, çünkü beklenen elbiseyi değil, göğüslerini kumaşın içine sıkıştıran ve boynunu saran ve sonra - lanet olsun - çıplak sırtında X'i döndüren askıları olan dar siyah bir kılıf elbise giyyordu.

Nasıl görüyorum?

Bunu görebiliyorum çünkü kaltak kendi etrafında bir tur atıyor, sadece kuralları nasıl ihlal ettiğine hayran kalmamı sağlamak için.

Kıyafetini uygunsuz bularak kaşlarımı çatıyorum ama bunu ona söylemekten kesinlikle kaçınıyorum, yoksa kışkandığımı düşünecek.

Kuralları çiğnediği için onu azarlamayacağım bile, bu boşa nefes tüketmek olur. Bu kişi benimle çatışmak için bilerek bir şeyler yapıyor, bu nedenle ona daha fazla memnuniyet vermeyeceğim.

"Arabaya bin!"

İçeri girdikten sonra, elbette, kavga aramak için zaman kaybetmez.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Ne demeliyim?" Araba sürmeye konsantre oluyorum, ki bu daha iyi, çıplak kalçalarına sadece çok kısa bir bakış atıyorum. Sadece yarım saniye.

"Elbiseyi kartta yazan renkte giymedim".

"Erkek olmanı tercih ederdim Terazi, neden biliyor musun?"

"Biliyorum.

"Seni defalarca dövebilirdim!"

"Aynen öyle. Ne kadar da tahmin edilebilirsin."

"Emniyet kemerini tak, yoksa bu lanet araba çılgılık atmayı kesmeyecek."

Villadan ayrıldım ve Moskova'ya doğru yola çıktım, nereye gittiğimi bilmiyorum.

"Çok fazla arkadaşın yok," diye birden ağzından kaçırdı.

"Sen de öyle.

"Burada sadece birkaç aydır yaşıyorum. Ve hiç dışarı çıkmıyorum. Biriyle ne zaman ve nasıl tanışabilirim?"

"Burada hiçbir şirkete ihtiyaç yok.

"Yani arkadaşların senin işine yaramadığı için benim de işime yaramamaları gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Kimseye ihtiyacım yok. Sen de kendine yetmeyi öğrenmelisin".

Terazi sanki komik bir şaka yapmışım gibi kıkırdıyor. Ona yandan bakıyorum ve bu elbisenin içinde çok güzel, dudakları biraz pembemsi, gözleri daha makyajlı. Sadece güzel değil, gerçekten güzel diyelim.

"Kız arkadaşın var mı?"

'Birden fazla'.

"Çok meşgulsün, ha!"

"Ciddi bir şey yok".

"Tabii ki!"

Bir araba bizi solluyor ve beni olası bir çarpışmadan kurtulmak için keskin bir manevra yapmaya zorluyor. Refleks olarak sağ elimi Terazi'ye doğru uzatıyorum, ek bir emniyet kemeri görevi görmek istiyorum. Karnı koluma çarpıyor ve onu sabit tutuyorum.

"Ne büyük bir orospu çocuğu!" diye küfrediyorum.

Hemen ona dönüyorum, üzgün görünmüyor, aksine o da benimle birlikte pislige hakaret etmekle meşgul. Belki biraz fazla kaygılı bir şekilde emniyet kemerini sıkıca bağlayıp bağlamadığını kontrol etmek için parmaklarımı uzatıyorum ve kemerinin sıkıca bağlı olduğunu fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye .

"Evet, ne embesil ama!"

Yavaşlıyorum, daha önce hiç yapmadığım gibi sürüyorum. Genelde tüm yol yasaklarını ihlal ederim ve hız limitleri benim için asla sorun olmaz, ama şimdi durum biraz farklı, sanki bir sorumluluğum varmış gibi hissediyorum. Ne de olsa öyle. Terazi bizim için çok değerli.

Çok nadirdir.

"Ya sen?" diye soruyorum.

"Paris'te birçok arkadaşım var..."

"Arkadaşların umurunda değil, arkadaşın olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onun yerinde ben olsaydım, kadınının başka biriyle çıktığını öğrenince çok sinirlenirdim".

"Başka biri mi? Öteki sen mi olacaksın?" diye soruyor sinirli bir şekilde, hoşlanmadığım bir tonda.

"Benimle geçme!" Ona bakıyorum, onu gördüğüme hemen pişman .

Bir kolunu pencereye dayamış, yüzü elinin üzerinde rahatlamış, bakışları bana sabitlenmiş.

Dikkatimi tekrar yola veriyorum ama onun üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Bu değil è a Tarih, Zakhar. Sen Ben hizmet sadece Moskova'nın merkezine ulaşmak için.

"Değerlendirmeniz için teşekkür ederim.

"Sadece dürüst oluyorum.

"Ve bu bana uyar."

"Menomale!"

Elimde olmadan ona tekrar bakıyorum ve bu sefer yaramaz gülümsemesi beni etkiliyor, kısa bir süre karşılık vermeye zorluyor, ancak yine sokağa doğru kaçıyorum.

"Yani erkek arkadaşın yok.

"Bende olmadığını söylemedim."

Yani onda.

"Fransızca mı?"

"Hayır. O Avusturyalı. Viyana'dan."

Ama onları nereden buluyor?!

'Kesinlikle bir pislik olacak'.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye kızgın bir şekilde karşılık verir.

"Çünkü buraya gelmene izin verdi."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Eğer kız arkadaşım olsaydın, seni yanımda tutardım ya da sana gelirdim."

"Ama ben senin kız arkadaşın değilim."

"Ne yazık ki senin için, hayır."

"Uh-huh. Doğruyu söyle Zakhar, benden hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Ne anlamda?"

"Varlığıma içerliyorsun, bunu söyleyebilirim. Benimle hiç konuşmuyorsun, bunu sadece ben seni aradığımda yapıyorsun...".

"Seninle ne hakkında konuşmalıyım?"

"Nasıl istersen" diyor, sanki normal bir şeymiş gibi.

"Ben senin kardeşin değilim.

"Ve ben senin kız kardeşin değilim.

"Ben senin arkadaşın bile değilim.

"Ve sen benim erkek arkadaşım bile değilsin."

"Ne yazık ki senin için hayır," diyorum tekrar ve sinirlendiğini fark ediyorum. Bu beni gülümsetiyor, ama sonuçta beni eğlendirdiğini belirtmekten kaçınıyorum.

"Sanki kim bilir neyi kaçıracaktım gibi konuşuyorsun."

'Gerçekten de öyle'.

Sessizleşiyor, bu o kadar nadir görülen bir şey ki sevinç çığlıkları atmak istiyorum. Göz ucuyla onu izliyorum, bakışlarıma endişeli bir havayla karşılık verdiğini fark ediyorum. Belli ki o gizemli küçük kafasının içinde bir şeylerin peşinde.

"Bu gece için sen ve ben birlikteymişiz gibi davranalım."

"Ne?" diye bağıriyorum ve ayağım gaza basıyor.

"Temas yok, fiziksel bir şey yok, sadece bir gezi. Sen ne yapardın?"

'Bu yapılamaz'.

Bu çok aptalca!

"Neden olmasın?"

"Çünkü fiziksel temas olmadan çalışamaz".

"Bu sadece bir oyun, Zakhar. Örnek erkek arkadaş olmakla bu kadar övündüğüne göre, bir kızın sende kalmasını nasıl sağladığını gerçekten anlamak istiyorum." Benimle kafa buluyor, bu çok açık. Buna kanmamakta fayda var.

"Kötü, onu çok hasta ederim."

"Seni anlamıyorum.

"Anlamanıza gerek yok.

"İnsanlara ihtiyacın yok, seni anlamam için bana da ihtiyacın yok, ne istiyorsun Zakhar Leskov?"

"Zakhar *Konstantin* Leskov," diye belirttim.

"Konstantin? Hmm, onu sevdim."

"İstersen bana öyle diyebilirsin."

"Seni gerçekten aramıyorum," diye karşılık veriyor o eşsiz şımarık sofistike havasıyla.

"Ancak, gerçekten istiyorsan oynayabiliriz, ama benim kurallarımla" diye onu kışkırtıyorum.

"Ne gibi?" Ve düşünmeyen kız heyecanla benimle dalga geçiyor.

"Birlikteymişiz gibi davranıyoruz ama ciddiyyiz." Olası bir tepkisini yakalamak için ona yan gözle bakıyorum ve o da gözlerini kısarak beni inceliyor.

"Yani... Beni öpmek isteseydin, öper miydin?"

"Da'.

"Ağ!" diye bağııyor.

"Erkek arkadaşından izin almak zorunda mısın?"

"Sen saçma bir adamsın, Zakhar Konstantin Leskov."

Onu kelimelerle ikna edemediğim ve hayatı boyunca karşılaşacağı diğerk erkeklerden daha iyi olabileceğimi düşünmediği için harekete geçiyorum.

Elimi ona uzatıp bir tanesini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Sıkıyorum ve bırakmıyorum.

On üç yıl önce.

Terazi: 18 yıl.

Zakhar: 21 yaşında.

Ona neden izin verdiğimi bilmiyorum, *onunla* gerçekten oynadığımı fark etmek bir yana - *onunla değil, ateşle* - ama elimi tutmasına izin verdim.

Zakhar kesinlikle güvenilir bir adam değil ve bunu ailesinin özel işleri hakkında şüphelerim olduğu için düşünmüyorum, bir tür üvey kardeş olduğu ve bu nedenle çok yakın olmamamız gerektiği için de düşünmüyorum; bana her zaman iyi davranmadığı, bana hak ettiğim gibi davranmadığı ve er ya da geç, onunla oynamaya devam edersem kalbimi kıracağından emin olduğum için düşünüyorum.

Onun gibi erkekler mıknaş gibidir. Gizemli, dikkat çekici olmayan, her zaman ulaşılamayan, huysuz ve kibirli adamın cazibesini mükemmel bir şekilde somutlaştırıyor, hazır bir cevabı ve istedikleri yerde ve şekilde hareket eden elleri var, tahmin edilemez ve... harika bir şekilde iletişim kuruyor.

Şimdi olduğu gibi, parmaklarını benimkilere dolmasına izin verdim, sanki derin bir bağ yaratmak istiyordu, deri ve kemiklerin ötesine geçen bir şey, kana akmak ve böylece benim bir parçam olmak. O benim içimde, ben onun içinde.

Ama Zakhar gibi adamlara karşı gardımı indiremem, her zaman yedek bir silah saklayanlara, sadece benim gibi deneyimsiz küçük kızların dikebileceği kale kulelerini yıkan ani darbelere. Yani hayır, bu tuzağa düşmemeliyim. Hatıralarıma ve benimle genellikle konuşma şekline, öfkesini her zaman bana saklayan gözlerine, onun

Sanki bana onun gerçek doğasını göstermeye çalışan alarm zilleriymiş gibi, beni sık sık korkutan ani ve şiddetli hareketler.

Birkaç saniye geçiyor ve ben onun teninin benimkine yapıştığını hissederek ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki beni korkutuyor, o bunu yapmadan ve bana kandığımı söylemeden önce anı bozmaya karar verdiğim noktaya kadar.

"Bu ne anlama geliyor?", bağı gevşetmeden ellerimizi sıkıyorum.

"Benim olsaydın bunu yapardım." Bir süre bana bakıyor ve sonra dikkatini yola veriyor.

Gözlerimin içine baktığı anlar nadirdir, tıpkı bana güzel bir şey söylediği anlar gibi, bu yüzden bir rüyadan uyanır gibi göz kırpyorum.

"Peki senin olsaydım beni nereye götürürdün?"

'İssız bir banliyöde'.

"Ne?", kahkahayı patlattım, ancak daha sonra oyun oynadığımızı ve her şeyin sahte olduğunu hatırladım. "Hangi nedenle beni ıssız bir yere götürmek zorundasın?"

"Senden faydalanmak için! Seni şurandan okşardım," diyerek kalçalarını, "vücudumla direksiyonun arasını" işaret ediyor.

"Sen tam bir aptalsın..."

"Bana sarılıyorsun. Ellerim kışında, seninkiler gömleğimin altında..."

"Hayır, benimki boynuna dolanacak, seni boğmak için!"

"Yine de bunu yapmazdım," diye devam ediyor, sanrılarından emin bir şekilde.

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni sıcak tutacağım.

"Fırın gibi mi görünüyorum?"

"Benimle kesinlikle bir olursun."

Profili çok hoş, onu normalde görüldüğünden daha ciddi gösteren belirgin hatları var. Saçları bugün dağınık, sanki bilerek öyle yapmış gibi. Elimi saçlarının üzerinde gezdirme fikri aklıma geliyor ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

'Hadi oyunu besleyelim,' diye öneriyor.

"Gerçekten izole bir banliyöde kalmak istemiyor musun?" Şaka yaptığını biliyorum, böyle bir şey yapmaz. Yoksa yapar mıydı?

"Torpido gözünün içinde broşür gibi bir şeyler olmalı," diyerek gösterge panelini işaret ediyor. "Bir de kalem al."

"Eğer elimi bırakırsan, aramam gereken iki kişi olacak."

Bana cevap vermiyor, aslında isteğimi anlamamış gibi davrandığını söyleyebilirim, yani hassasiyeti azalmaya başlayan parmaklarımı rahat bırakmasını, sanki gerçekten eriyormuşuz gibi.

Bir emlakçıdan bir broşür ve bir de biro buldum.

"Ne yapmalıyım?"

"Üç parça koparın".

"Odamda bunu nasıl yaptın?"

"Da'.

"Eğer beni tutmaya devam edersen, yapamam."

"Yapabilirsin!" diye kesin bir dille karşılık verir. Hiçbir şey, hiç umut yok. Bu gece elimi koparacak.

Beceriksizce, üç parça kağıt yırttım.

"Ne yazacağım?"

Zakhar bir düşünüyor, dilini ağzının dışında tutuyor, dişlerinin arasında sıkıyor. Yavaşça ve hipnotik bir şekilde hareket ettiriyor, göz ucuyla beni izliyor, ama seçeceği kelimelere çok odaklanmış durumda, bu yüzden jesti beni cezbetmiyor.

"Yani?" diye ısrar ediyorum.

'İffetli, romantik, sert'.

"Ne demek istiyorlar?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Bunu ikinci aşamada tespit ediyoruz.

"Ne tür bir oyun bu?"

"Bilmiyorum. Bugün icat ettim. Bu bizim oyunumuz olacak."

"Kendimize ait bir tane olması fikri hoşuma gidiyor.

"Yaz!" Sol elim yine vites kutusunun üzerinde bitiyor. Zakhar avucuyla itmek için parmaklarını biraz gevşetiyor ama sonra parçaları kendim birleştiriyorum.

Elini kalçama götürüyorum, yukarıda kötü bir şekilde karaladığım notları tutması için.

Ve onun sıcaklığının o noktada, vücudumun keşfedilmemiş bir köşesinde bile bana ulaşmasını seviyorum. Sıradan bir yer, dizime yakın ama yine de eli üzerimde, her yerdeymiş gibi görünüyor.

"Bitti".

Bu noktada, kendimizi ayırabileceğimize karar verir ve böylece bırakır.
Onu tekrar kucağıma almak istesem aptal gibi mi görünürüm? Onu yakın hissetmekten hoşlandığımı düşünür mü?

Yapacağımı sanmıyorum, kaçınmak daha iyi!

Her biri onun seçtiği kelimeleri içeren üç kartı katlıyorum:
iffetli, romantik, sert.

Zakhar sağ avucunu açıyor, gözlerini titizlikle yolda tutmaya devam ediyor, ara sıra dikiz aynasına ve çok az kez de bana bakıyor.

Kağıt parçalarını karıştırıyor ve sonra bana uzatıyor.

"Balıkçılık".

Herhangi birini alıp açıklayacağım.

'*Kaba* bir şekilde ortaya çıktı'.

Yüzünü aydınlatan muzip sırıtış beni endişelendiriyor.

"*Khoroshò*".

Kendi dilinde konuştuğunda içimde bir şeyler eriyor. Sesinin tonu değişiyor, kulağa tamamen farklı, rahat ve otantik geliyor.

Ve bunu sevdim.

"*Khoroshò*," diye tekrarlıyorum. "*Tamam* mı?", tercüme ediyorum.

"*Da!* Fransızca'da *OK* nasıl söylenir?"

"*D'accord, bien, ok!*"

"Senin hataların beni deli ediyor," diye fısıldıyor usulca, sanki duymamı istemiyormuş gibi.

Araba kullanırken uygunsuz bir zamanda bana bakıyor, ben de oyuna devam ediyorum. Bir şey hakkında konuşmalıyız.

"Üç parça daha hazırlayayım mı?"

"*Oui*," diye cevap veriyor benim şivemle. *Oui*.

Üç kâğıdı alıp üzerlerine yazmaya hazırlanıyorum ve bu kez gösterge paneline yaslanıyorum.

"Ne yazacağım?" diye soruyorum.

"*Öp, öp, öp*".

Kalemin topu elimden kaçıyor ve kağıda titreyen bir çizgi çiziyorum.

"Beni öpmek ister misin?" diye soruyorum.

"Şimdi olmaz.

"Ciddi misin yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Asla bilemeyeceksin!" diye kıkırdıyor.

"Sen bir pisliksin!" Sırtımı koltuğuma yasladım ve kollarımı kavuşturdum. Benimle böyle oynayamaz ama ne fark eder! Artık onunla birlikte olmayı, konuşmayı, çıkmayı öğreniyorum... Hayır, buna izin vermeyeceğim!

"Şaka yapıyordum, seni şımarık velet. Hadi, yaz şu üç kelimeyi!"

"Artık canım istemiyor. Bu şey çok aptalca!"

"Bunu araba kullanırken yapmak zorunda mıyım? Yaz şu lanet kartlara!"

"Her zaman bu kadar agresif olmak zorunda mısın?"

"Yaz!"

Zafer kahkahasını nasıl engellediğini fark ederek sesli bir şekilde homurdanıyorum. Göreceğiz, göreceğiz...

"Ne giyeyim?"

'Öpücük, oral seks, tam seks'.

"Delirdin mi sen?" diye bağıriyorum.

'Sakın bana yalvaranlardan biri olduğunu söyleme...!'

"Siktir git!"

"Ve bana bakire olduğunu bile söyleme!"

"Öyle olsaydım ne garip olurdu?"

"O zaman gerçekten sik gibi bir erkek arkadaşın var".

"Pislik sensin.

'Bu sadece bir oyun Terazî, rahatla! Ve ne zaman şaka yaptığımı anlamaya çalış. Bu gece için kelimeleri değiştirelim, olur mu?"

"Oyununuz berbat, fikirleriniz ve uygunsuz şakalarınız da öyle.

Sen olgunlaşmamış bir çocuksun. Seni sadece başarısız olduğunu görmek için şımartıyorum!".

Zakhar bir kahkaha patlattı. Onu hiç böyle gülerken görmemiştim. Genellikle çok karanlık olan gözleri özel bir ışıkla parlıyor, renklerle ilgisi olmayan ama bir ruh haliyle ilgili bir şey.

Gerçekten eğleniyor gibi

görünüyor. Ve bu yüzden ondan

nefret ediyorum.

"Ne not edeyim?" diye espri yapıyorum ama sadece onun için başka planlarım olduğu için.

"Sen karar ver, böylece sana bazen önemsemişimi gösterebilirim."

Koluna bir yumruk indiriyorum, bu da taşa düşen bir taç yaprağıyla aynı etkiyi yaratıyor.

"Tamam, yazıyorum: *öp, okşa, dans* et".

"Dans mı?" diye tekrarlıyor tiksintiyle, karanlık bir sokağa dönerken.

Ne kadar uzağa taşınırsak şehre o kadar yakın olacağımızı düşünmüştüm.

"Evet, bu yapmaktan hoşlandığım bir şey. Eğer dans yazan bileti çekersen, beni dansa götürmeni istiyorum."

'*Öpüşme ve okşama* ile bir alt grup oluşturmamız'.

"Yine mi? Ne demek istiyorsun?"

"Seni nerenden öpeyim? Dudaklarından mı? Ve nereni okşayayım? Kalçalarının arasını mı?"

"Sen hastasın!"

"Bugünlük boynumuzdan yukarısını dinlendirelim".

Ona cevap bile vermiyorum, kafasından geçen saçmalıkları telaffuz etme şekli o kadar saçma ki.

"Sadece *öpücük, okşama ve dans* yazıyorum. Kendinizi şımartın!"

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve ben de avucumdaki kartları çekmesi için ona uzatıyorum. Zakhar bakmadan birini çekiyor, ben de diğer kartları bir kenara koyup onun seçtiği kartı açıyorum.

"*Caress*".

"*Sert okşama*", iki kelimeyi birleştiriyor. Benim ve onun.

"Bir ne?"

"Hiç almadın mı?" diye şaşkınlıkla bana bakıyor.

"*Okşamak* ve sert kelimeleri yan yana geldiğinde bana uyumsuz geliyor, bu yüzden hayır, hiç sert okşama almadım".

"Sizi temin ederim ki bu iki kelime bir araya geldiğinde hiç de uyuşmuyor. Size de bir porno filmin başlığını hatırlatmıyor mu?"

Ve gülüyor. Daha fazla aptal olabilir misin?

"Şiddet içermeyecek, değil mi?" diye soruyorum. İçinde yeterince sertlik barındıran özneyi tanıdığım için endişelenmeye başlıyorum.

'Terazi, tabii ki öyle, ama düşündüğün şekilde değil'.

"Tamam, merak ediyorum."

"Şimdi mi istiyorsun?"

"mi?" diye karşılık veriyorum hayal kırıklığıyla. Daha tuhaf bir şey bekliyordum.

"Bunu sana sürpriz olarak vereceğim."

"*Khoroshò!*"

"Bana Fransızca söyle!"

"*D'accord!*"

Zakhar sanki cevabımı gerçekten içine çekmiş gibi nefes alıp veriyor.

"Şimdi beş dakikalığına çeneni kapat, başımı ağrıttın!" Ona ters ters bakıyorum ve başımla inkar ederek radyoyu açıyorum.

Göstergeyi başka bir ıssız taşra yoluna benzeyen bir yere doğru çeviriyor. Koltuğumda debelenip etrafıma bakıyorum, nereden geldiğimizi ve dönüş yolunun neye benzediğini anlamaya çalışıyorum.

Her şey karanlık.

Motoru kapatıyor ama arabanın farlarını açık bırakıyor. Uzun farlar ıssız bir kırsal aydınlatıyor ve bu noktada kendimi yoğun bir sessizliğin içinde, onunla baş başa, çok küçük bir kokpitte bulunca gerçekten endişelenmeye başlıyorum.

"Zakhar, ne..."

"Arabadan in," diye bağılıyor agresif bir şekilde.

"Ne?"

Gördüğüm tek şey gözlerinin diğerlerinden daha parlak olması, sanki gözlerine ısıltılı bir öfke enjekte edilmiş gibi.

"Anlamıyorum, beni... beni... burada mı bırakmak istiyorsun?"

"Hayır, dışarı çıkmanı ve koşmaya başlamanı istiyorum."

"Neden?" diye bağııyorum.

"Eğer yapmazsan ve seni ilk ben yakalarsam, bu senin pislüğün olur," diyor sertçe. Kalbim küt küt atıyor, tüylerim diken diken oluyor ve salyalarım akıyor. "Kaç Terazî, çünkü seni yakalarsam..." burun delikleri öfkeyle parlıyor. "Bunu kelimenin tam anlamıyla yapıyorum! Anlıyor musun?"

Hiç düşünmeden arabanın kapısını açıp dışarı çıktım ve çalılar arasında koşmaya başladım.

Neredeyse koşuyorum, belki üç çapraz koşuyorum ve hemen kendimi yerde buluyorum. Ayakkabımın tekini kaybediyorum ama arabanın kapısının kapandığını duyar duymaz hemen ayağa kalkıyorum. Artık işe yaramayan diğer ayakkabımı da çıkarıyorum ve elbisemin eteği çok dar olmasına rağmen çevik bir şekilde uzaklaşmayı başarıyorum. Hız saçlarımı geriye savuruyor ve takip edilip edilmediğimi görmek için döndüğüm anda saç telleri yüzümü kaplıyor ve beni tekrar feci şekilde kaymamak için yavaşlamaya zorluyor.

Zakhar'ın beni kovalamaya başladığını fark ediyorum ve vücudumdaki adrenalinle, avcısından kaçan bir av gibi avlandığımı hissederek kaçışımı yoğunlaştırıyorum.

Benden çok daha hızlı olduğu için nefes nefese kalarak yavaşlıyorum ve artık avcıya çok yakın olduğum için vazgeçiyorum.

"Yakaladım seni!"

"Bırak beni!" diye bağıriyorum, ama kolumu sıkıyor ve acı hissetmemek için mücadele etmemek zorunda kalıyorum.

Dirseğimi arkama getirerek aniden dönüyorum.

Çalılıkların, dalları hafif bir rüzgâr hıştıısıyla dans eden ağaçların ortasında, yüzünü aydınlatmayı başaran yıldızların istila ettiğı bir gece gökyüzünün altında, yaramazca gülümsediğini, beni yavaşça geriye ittiğini, bileğimdeki tutuşunu yavaş yavaş gevşettiğini ve sonra, sanki her şeyi bir tür ağır çekim sahneye dönüştürmek istemiş gibi, sağ elini kaldırıp başımın arkasına getirdiğini, beni saçlarımdan yakaladığını ve başımı eğdiğini görüyorum.

Kolumu bıraktığını ve sırtımı, sonra da kalçalarımı okşadığını hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye iç geçirdim, korkmuştum ama... heyecanlıydım.

Zakhar güçlü bir kavrayışla popomu sıkıyor, beni sert bedenine doğru çekiyor. Popomun eti acı verici bir çimdiklenme hissediyor; parmaklar ayak izleri gibi damgalıyor, onun fiziğine karşı baskı yapıyor.

Koyu renk gözleri hiç olmadığı kadar içimdeydi. Dudakları hiç görmediğim kadar ayrıktı.

Nefes almak koştıktan ve belki de başka bir şeyden dolayı zorlaşır.

Artık saçımı çekmediğini ve dokunuşunu boynumdan yanağıma doğru kaydırıldığını algılıyorum.

Sanki beni damgalamak istiyormuş gibi avuç içiyle bana masaj yapıyor. Tenin tene değmesi onun ebedi izini oluşturuyor.

Ve sonra başparmağı dudaklarımda, bastırıyor, ovuyor ve açıyor.

Bu şekilde, bu saçma pozisyonda kaldık. Ben yalınayak, onun tehdidinden bir halde, kimsenin beni kurtarmaya gelemeyeceğı ıssız bir yerdeyim.

Parmakları düğümleri çözen bir tarak gibi saçlarımda geziniyor. Ve parmak ucu, hala kibir ve tutkuyla, ağzımı avuçlamak için geri dönüyor.

Bu onun *kaba okşaması*.

"Nasıl?" diye iç geçiriyor.

"Bu... zor." Nefesim kesildi. Kendimi böyle hissettiren şeyin korku mu olduğundan artık emin değilim, sanki bir ipin ucunda asılı kalmışım, yerden havalanmışım gibi, yoksa onun tarafından avlandığımı bilmenin verdiği sevinç mi? "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Bunu ilk kez yapıyorum.

"Sen hiç kimseye sert bir vuruş yapmadın mı?"

"Senden başka hiç kimseyi okşamadım Terazî. Bana nasıl bir şey olduğunu anlatır mısın?"

"Sen bir pisliksin, ödümü kopardın." Şimdi kıpırdanıyorum, ama eli beni popomdan tutmaya geri dönüyor, beni ona doğru sıkıyor. Diğer saçlarımdan çekmeye devam ediyor, başımı eğerek beni ona bakmaya zorluyor.

"Sana nasıl olduğunu sordum!" diye ısrar ediyor, *kaba bir şekilde*.

"Bu şimdiye kadar başıma gelen en heyecan verici şey. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel okşama. Ve daha fazlasını istiyorum."

"Benim güzel küçük şımartıcım!" diye dokunuyor bana, hala kaba ve aceleci, iki avucuyla sırtımda, sonra kalçalarımda. Zakhar onları içeri doğru sıkıyor ve sonra sanki beni yarmak istiyormuş gibi dışarı doğru çekiyor.

Yüzünü boynuma dayayıp derin bir nefes alıyor, sonra Rusça bir şeyler mırıldanıyor, hayal kırıklığının hırıltısını andırıyor.

Birdenbire eğilip önümde eğildi ve beni bir patates çuvalı gibi omuzladı.

"Hey, ne yapıyorsun!?"

"Hadi gidip ayakkabılarını bulalım, hadi eve gidelim!"

"Ama beni Moskova'ya götürmen gerekmiyor muydu?"

"Fikrimi değiştirdim. Soğuk bir duşa ihtiyacım var! Bu gecelik bu yeter."

"Pislik!"

Rüzgâr siyah ceketimi açıyor, ben de düğmelerini ilikliyorum. Göğüs cebimden güneş gözlüklerimi çıkarıp takıyorum ve adamlarımla birlikte siyah özel jetimin hüküm sürdüğü havaalanı pistinde yürüyorum. Dikey kuyruğunda dört çizgili logo göze çarpıyor, *Leskov* yazısı bu metalik canavarla seyahat ettiğimi bildiriyor.

Kapak zaten açık, merdiven aşağıda, bu yüzden yukarı çıkıyorum, Cheslav ve diğer iki muhafız takip ediliyorum.

İçeri giriyorum, havada halıya bastıkça yoğunlaşan alışılmadık bir koku hissediyorum.

Onu gördüğümde taş kesiliyorum ve arkamdan gelen adamlarımın önünü kapatıyorum.

Onlar talimatla uzaklaşıp piste geri dönerken bir şey söylememe gerek kalmadı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve hangi kelimeleri söyleyeceğimi düşünüyorum, nefesimi ve duruşumu kontrol ediyorum. Ceketimin düğmelerini açıyorum ve oturduğu yerden bana bakan, bacak bacak üstüne atmış ve şeffaf taytlara sarınmış ona doğru yürüyorum; kırmızı tabanlı ince topuklu ayakkabılar, dar, siyah bir etek, dantelleri ortaya çıkaran baş döndürücü bir yırtmaç; Aynı renkte, dar, göğüslerinin şeklini ortaya çıkaran bir korsaj ve kıvrımlarını örtmeye çalışan, yine koyu renk, kruvaze bir ceket; eldivenli elinde bir kadeh şampanya, saçları tek omzunun üzerinden düz ve uzun; loblarından elmas yapraklar sarkıyor, dudakları koyu mor, mavi gözleri küçük bir kızken kullanmayı çok sevdiği siyahla çevrili.

Masal gibi. Benim içinse hayatımın kabusuydu.

Bana gülümsüyor, beni şaşırttığı için memnun, sessiz ve şehvetli, yanında iki metre boyunda güçlü bir adam var, kesinlikle silahlı, ona dokunmaya çalışırsam boynumu kırmaya hazır. Sanki dokunabilmişim gibi.

Yapamam.

Hiçbir koşulda ona dokunmama izin yok. Asla.

Onlara söz verdim.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp onun sandalyesiyle benim oturduğum sandalyeyi ayıran küçük masanın üzerine atıyorum. Bir bacağıma çapraz yapıp iki parmağımı dudaklarıma götürüyorum, kara kara düşünüyorum.

"Merhaba, şımartıcı."

"Zakhar..." diye kaşlarını kaldırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"İsteğimi yerine getirmediğiniz için harekete geçmeye karar verdim."

"Kocanız pervasız manevralarınızın farkında mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık veriyor sofistike bir tavırla ve kadehi sehpayaya bırakıyor.

Kapalı elini görmek beni biraz rahatsız ediyor, eldiven giymesinin nedeninden çok, açık bir utanç işareti olduğu için. Vücutuyla pek barışık olmasa gerek, bu yüzden onu saklamaya çalışıyor.

"Her zaman o adamın bir pislik olduğunu söyledim!" diye karşılık veriyorum, Gemini Hill'i kastederek "Bana gelmene nasıl izin verdi?"

"O benim kocam, efendim değil".

'Ah, yani ilişkinizde metres sizsiniz...!'

"Aşkta efendi yoktur, Zakhar."

"Aşık mı?" diye alay ediyorum.

"Görmezden geldiğiniz konular hakkında konuşmayalım, neden burada olduğumu tartışalım."

"Neyi görmezden geleceğim, pardon?" diye ısrar ediyorum, konuyu tekrar ona ve İkizler'e getirmek istiyorum.

"Kocamla aramdaki ilişkiyi anlayamazsınız, bu yüzden bu ilişkiye dil uzatmanıza izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Gözlerinin öfkeyle parlaması beni en az evli olduğunu bilmem kadar rahatsız ediyor. Şuradaki adamla o zaman. Şımartılmış küçük kızımın hayatı çok üzücü ve boş olmalı. Çılgınlığa, maceraya ve bilinmeyene alışkindi. Böyle yaşamak istiyordu: sürprizlerle ve sert okşama larla.

"Pekâlâ," diyerek ellerimi kaldırıyorum ve konuyu kapatmış gibi yapıyorum. "Kardeşin Taurus burada olduğunu biliyor mu?"

"Bilmene gerek yok. Soruların bitti mi?"

"Hayır, hala bir çiftim var." Yanında getirdiği adamı gösteriyorum. "Küçük köpeğin bizimle gelmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Rus mu o?"

"Sorularınızda birkaç hata var. Her şeyden önce, sizinle hiçbir yere gitmiyorum. Sadece konuşmak için buradayım ve bu uçak size ait olduğu için eminim kalkışı birkaç dakika erteleyebilirsiniz. İkinci olarak, bu Nasim, benim kişisel korumam. Ona uşaklarınızdan birine hitap ettiğiniz gibi hitap etmeyin ve evet, sizi sözlü olarak yıkmak için gereken süre boyunca benimle kalacak, ardından beni evime sağlam bir şekilde geri götürecektir. Son olarak, hayır, o Rus değil, Avusturyalı ve sizi temin ederim ki en az sizin vatandaşlarınız kadar acımasız olabilir.

"Onun varlığını gerçekten anlamıyorum. Seni kendime karşı saldırgan buluyorum," diye karşılık veriyorum, kızgınlığımı göstererek. "Şu anda seni incitmek istediğimi mi sanıyorsun? Bıçaklara karşı bir tutkum olsa da, sizi temin ederim ki Armani'mi sizin asil kanınızla kirletmek istemiyorum." Koltukta rahatladım ve kravatımı gevşettim. "Köpeği dışarı çıkar, sonra konuşuruz."

"Nesim kalıyor," diye karşılık veriyor gözünü . Keşke öyle yapsaydı, böylece bedenini öfkeyle dans ettirişini izleyebilirdim.

Terazi, sivri bir dile ve sık sık renkli bir kelime dağarcığına sahip olmasına rağmen, davranışlarında her zaman zarif ve zarif bir kadındı. Onun fiziğine hayran olmak en çok özlediğim şeylerden biri.

"Benden korkuyor musun?" diye soruyorum muzipçe, ne kadar kaskatı olduğunu fark ederek.

Dolgun dudaklarına yayılan gülümseme ve saçlarını omzunun üzerinden geçirmesine neden olan gergin hareket, evet, Terazi'nin benden korktuğuna inanmama neden oluyor.

"Gerçekten senden hala korktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Eğer bir bekçi köpeği taşıyorsanız, öyle olduğunu varsaymak zorundayım."

"Eğer beni kışkırtarak Nesim'i uzaklaştırmaya çalışıyorsanız, bunu başaramayacaksınız."

"Nasıl istersen öyle yap. Benim gitmem gerek!"

"Ben gemideyken motorları çalıştırmaması için pilotunuza zaten emir verdim, bu yüzden içinizi rahat tutun, korumamın varlığını kabul edin ve pazarlık için hazır olun."

"Pilotuma emir mi verecektiniz?" Onun küstahlığı ve umursamazlığı karşısında şaşkına döndüm.

"Yaptım, evet". Eldivenli eliyle kadehi alır. Yüzük parmağı ve küçük parmağı sağlam görünse de gerçek olamayacak kadar sert. Sözlerimi kendime saklıyorum ve onu rahatsız etmek istemediğim için bakışlarımı hemen o noktadan uzaklaştırıyorum. Şampanyasından kalanları bir dikişte içiyor ve bardağını sehpaye vuruyor. "Bütün gün bekleyemem, Zakhar. Sadede gelelim."

"Eğer o kişi jetimden inmezse, sadece ayrılma emri vermekle kalmayacağım, bulutların üzerindeyken onu bir tüy gibi aşağı uçuracağım."

'Nasim benden uzaklaşmak için para almıyor'.

'Zamanımızı boşa harcıyoruz'.

"Siktir git.

"Gardını indir ve pazarlık yapalım".

"O kalır ve sen uyum sağlarsın".

"*Khoroshò. Pekala*, işe koyulalım.

Ayağa kalktım ve arkamdan silahımı aldım. Hemen silahını çekmiş olan adamına doğrultuyorum.

Terazi yavaşça ayağa kalkıyor, elleri havada sakinleşmeye çalışıyor, gözleri benim silahımdan eskortununkine gidiyor.

"Adamına silahını indirmesini söyleyecek misin, yoksa ben mi indirteceğim?" diye sordum.

Dev gitmesine izin vermiyor, ne de olsa onu korumak için para alıyor, o emretmedikçe vazgeçmeyecek.

Koruma göz Terazi'yi izler ve Terazi başını sallayarak ona emir verir.

Kolumu en son indiren benim.

"Hiç değişmiyorsun!" diye ağzından geçirir. "Her zamanki vahşi halin!"

Göğüslerinin arasına sıkışmış elmas bir kolyenin öne çıktığı göğsüne odaklanıyorum. Heyecanlı nefesleriyle hareket eden teni yükselip alçalıyor. Adrenalinini sevdiğini biliyorum, bunun onu ne kadar tahrik ettiğini ve heyecanlandığını biliyorum ve beni şımartmak üzere olduğunu da biliyorum. Çünkü o böyledir, her zaman daha fazlasını ister.

"Beni pistte bekle, Nesim," diye emrediyor ona.

Muzaffer bir şekilde gülümsüyorum ve bara doğru yürüyorum, kendime bir içki hazırlıyormuş gibi yapmak ve eskortun rahatsız edilmeden gitmesine izin vermek niyetindeyim.

Arkam dönükken, bundan yararlanıp Cheslav'a bir mesaj göndererek Libra'nın büyük köpeğini kilitlemesini ve jetin en kısa sürede onlar için geri geleceğini söylüyorum. Ayrıca pilotla hızlıca iletişim kurarak ona kalkış için onay veriyorum ve bir anda kapı kapanıyor ve motorlar çalışıyor.

Beni öldürmek istermiş gibi bakan Terazî'ye dönüyorum ve çantasını alıp çıkışa doğru koştuğunu görüp gülüyorum. Çoktan harekete geçmiş olmamız onun için çok kötü.

"Oturup kemerini bağlasan iyi olur."

"Siktir git!" diye bağırarak kokpite doğru koşuyor. Adamlarımı azarladığını duyuyorum, Rusça bile olsa. Onları boşuna tehdit etmeye çalışıyor. Gidip onu yakalamaya karar veriyorum, çünkü hızımız öyle artıyor ki sarsılmaya başlıyoruz. Ona yetişiyorum ve yemin ettiğim gibi ellerimi ceplerime sokuyorum çünkü ona dokunamıyorum.

"Oturup emniyet kemerinizi taksanız iyi olur, yoksa bir yerlere çarparak tırnaklarınızı kırarsınız ya da daha iyisi kalan tırnaklarınızı da ."

Gözlerinde ateşle arkasını dönüyor, sol elini kaldırıyor ve yüzüme kafamı çevirmeme neden olan bir tokat atıyor.

Dişlerimi sıkıyor, yumruklarımı ceplerime sokuyor, bileklerini tutup sıkma isteğimi ve arzumu bile bastırıyorum. Ama ona dokunamıyorum bile. Sebepsiz yere.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, o da göz göze gelir gelmez kaçıyor, beni geçip koltuklara doğru ilerliyor.

Çantasını onlardan birinin üzerine attığını, ceketini çıkarıp başka bir yere çarptığını, elleri saçlarında bir aşağı bir yukarı volta attığını görebiliyorum, öfkeli, dar, dekolteli takım elbisesi ve en güzel askılarıyla, göğüs dekoltesinden taşan dolgun göğüsleri, yüksek ve sert poposu harika bir silüet çiziyor... Kahretsin, muhteşem!

Ne kaçırdım?

Ne kaçırdım?

Uçak kalkış aşamasına geçer ve Terazî yapabileceği başka bir şey olmadığını, protestoların faydasız olduğunu ve beni izlemenin daha kötü olduğunu fark eder, çünkü ben

gözlemledikçe, jetimde yalnız olduğunu daha çok fark ediyor.

"Bana gelenin sen olduğunu hatırlatırım," diye adımı temize çıkarmaya çalışıyorum. Oturmaya ve kemerimi bağlamaya gidiyorum. "Kıçını sandalyeye oturt ve kendini emniyete al. Artık benim sorumluluğumdasın."

Gösteri yapmıyor, küçük alanda sendeleyerek ama kendini iyi tutarak yürüyor.

"Kocana ne söyleyeceğini mi düşünüyorsun?" diye öfkelen dim.

"Hayır, senin bir bok olmadığını düşünüyorum, sen değişmedin ve ben de değişmedim. Ben hala eski günlerdeki saf ve senin numaralarına kanan küçük kızım."

"Tuzaklarımı sevdin". Daha sakın ve anlayışlı bir şekilde ekledim: "Otur ve sakınleş, daha fazla bir şey yapamazsın".

Bu kez öneriyi kabul eder ve bir eliyle alnını ve gözlerini kapatarak oturmaya gider.

"Eşinize geri götürmek için doğru kelimeleri mi arıyorsunuz?" diye ısrar ediyorum.

"Evet!" diye ağzından kaçırıyor.

"Yani senin niyetinin farkında değildi". O sessiz, bu yüzden kabul ediyor.

"Ne halt etmeye uçağı çalıştırdın?"

'Müzakere etmek zorundayız, sen öyle söyledin. Müzakere uzun sürecek, Terazı. Bu zaman alır, ben hamlelerine bir anda karar veren biri değilim'.

"Nereye gidiyoruz? Sakın bana Rusya'ya gittiğimizi söylemeyin!"

"Bu sefer seni şaşırtacağım, göreceksin."

"Nereye gidiyoruz, Zakhar!?"

"Seni Nikita'yla tanıştıracacağım.

"Nikita da kim?"

"Kız arkadaşım.

Bana tiksintiyle

bakıyor.

"Peki nerede?"

"Sürpriz olmasını istemiyor musun?"

"Net!" diye öfkeyle tükürüyor, sanki Rusçadaki bir *hayır* Almanca ya da Fransızcadaki bir olumsuzlamadan daha mutlak olabilirmiş gibi. Kaba sesi göz önünde bulundurursak öyle.

Ayrıca, aramızdaki her şey hep kabaydı.

"Malezya'ya, Libra. Malezya'ya gidiyoruz. Umarım tüm aşıları yaptırmışsınızdır."

Yüzü muhteşem bir surat ifadesine bürünüyor. Ona her şaka yaptığımda, tuzak kurduğumda, bize ait bir şey yaptığımda yüzünü buruşturuyordu. Sadece bize ait.

"Pilotuna rotayı değiştirmesini söyle. Hemen!" diyor, öfkeli ve güzel bir şekilde.

"İsterseniz paraşütler var."

"Seninle Malezya'ya ya da başka bir yere gitmektense onları kullanmayı ve kaza yapma riskini almayı tercih ederim!"

"Seni bağlayıp ağzını tıkmak zorunda bırakma beni," diye tıslıyorum.

Ve on üç yıl önce ona yaptığım şeyi hatırlayınca sonunda sustu.

Benden korkmasını istemiyorum, bu yüzden ona bunu tattırdığım için hemen pişman oluyorum.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Babam ve adamlarının karargâhına ulaştım. Kulübe kır evimizden çok uzakta değil ve ironik bir şekilde dün gece üvey kız kardeşimi dehşete düşürdüğüm yere yakın.

İçerideki devasa alan inşaat malzemeleriyle dolu. Genişlemeye ve bölgedeki ilk inşaatçılar olmaya çalışıyoruz, ancak depolar, işçiler, malzeme ve sözleşmeler yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyaç var ve zirveye ulaşmak için takip edilmeyen nakit paraya ihtiyaç var.

Küçük hileler olmadan büyük başarılar elde edilemez. Pavel Leskov'un yanında öğrendiğim şey buydu.

Sürekli hareket halinde olan çalışanları selamlıyor, cam duvarlarla kaplı büyük ofise doğru ilerliyorum. Her şey görünüyor.

Kapıdan geçip babamın yanına gidiyorum.

"Beni mi çağırdınız?" diyerek yanına gidiyorum ve hazırladığı projeye bakıyorum. Moskova'da yükselecek devasa bir yapı: yeşil park, alışveriş merkezi, spor merkezi ve hatta en iddialı hayallerinde

bir hastane. Hepsi hayat birikimleriyle satın alınan tek bir arazi parçasında.

Masanın neredeyse iki metresini kaplayan planı yuvarlıyor ve sonra bana odaklanıyor.

"Dün Libra ile çıktın.

"Belirlendiği gibi. Yanlış mı yaptım?"

"Senden ona yaklaşmanı istedim, onunla çıkmanı değil."

"Gezintiye çıkmak istedi, ne yapsaydım? Bundan faydalandım...".

"Onu becerdin mi?"

Bu nezaketsizlik karşısında sinirlenerek dişlerimi sıkıyorum. Genelde babamın ya da arkadaşlarımla birlikte olduğum kadınlara karşı takındıkları tavır ve ses tonları, konu üvey kız kardeşim olduğunda beni bu kadar rahatsız etmez.

"Bunu yapmak istesem bir sorun olur mu?" diye meydan okuyan bir tonda sertçe karşılık veriyorum. "Varsayımsal bir engeli önemsediğimden değil, sadece onun hakkında bu terimlerle konuşmak sinir sistemimi incittiği için.

"Eğer onu becermek istiyorsan, bunu daha sonra yap. Daha önce değil."

"Yani itiraz etmezsiniz?"

"O küçük orospuya ne istersen yapabilirsin! Eğer bu kadar değerli olmasaydı, ben de onu hemen becerirdim."

Yumruklarımı sıkıp omuzlarına bakıyorum, saymaya başlıyorum ama üç saniye bile sürmeden onu ceketinden tutup , masanın üzerine, lanet alışveriş merkezinin, parkının ve tüm saçmalıklarının üzerine geri itiyorum.

"Senin neyin var, Zakhar?!"

Hemen cevap vermiyorum, kelimeleri dişlerimin arasında tutarak homurdanıyorum.

Ona, onun hakkında bu şekilde konuşmasına izin vermemesi gerektiğini, ona dokunmaya cesaret edemeyeceğini, ona bakmaması gerektiğini, sapkın zihninin onun başrolde olduğu iğrenç görüntüler yaratmaması gerektiğini söylemek isterdim.

Asla!

Hiçbir koşulda bağlanmamam gereken o küçük kıza karşı neden bu koruma duygusuyla hareket ettiğimi bilmiyorum ama çok kızgınım ve davranışımı düzeltmek bir yana, bunu saklamıyorum bile, hatta çok daha kötü bir şey yapıyorum.

"Bak bakalım hızlandırabilecek misin, çünkü eğer şimdi yapmazsan, bir daha yapmayacağım. Anladın mı?" Mollo babamı masaya yatırdı ve ben ne

mahvolduğumu fark ettim ve her şeyi önceden tahmin etmem istendi.
Bunun tek bir anlamı var: Onu
kaybedeceğim. Ve istediğimin bu olup
olmadığını bilmiyorum.

On üç yıl önce.

Terazi: 18 yıl.

Zakhar: 21 yaşında.

Zakhar benim için bir tür uyuşturucu haline geldi. Sabahları onunla mutfakta karşılaşma isteğiyle uyanıyorum, çünkü bizimle asla kahvaltı etmiyor ve kahvesini içerken ve kağıt bardağını buruşturup çöpe atarken onu bir anlığına görmekle yetiniyorum. Bazen bu hareketi yapmamı beklediğini düşünüyorum, sanki bana o buruşuk yumruğun içinde benim olabileceğimi söylemek istiyor. Bunu gözlerimin içine bakarak, bardaktan geriye kalanı küçümser bir tavırla fırlatarak ve beni kasıtlı olarak görmezden gelerek uzaklaşarak yapıyor.

Annem ve kocası bana yeni üvey kardeşimle olan ilişkim hakkında hiçbir şey sormuyorlar ama eminim aramızda bir şeyler olduğunu fark etmişlerdir. Özellikle de oğlunu benden daha iyi tanıyan Pavel. İlk birkaç gün bizi sosyalleştirmeye çalışıyorlardı, ancak şimdi konuyu tamamen görmezden geliyorlar, sanki istedikleri şekilde olmasa da çoktan yakınlaştığımızı fark etmişler gibi.

Yemekten sonra üvey babamın ofisinde yazdırdığım belgeleri topluyorum. Bunlar Moskova Üniversitesi için kayıt formları. Rusça yazıldıkları için biraz yardıma ihtiyacım var, bu yüzden bütün gün ben yokmuşum gibi davrandığı için yeni damadıma sormaya karar veriyorum.

Onun odasının bulunduğu koridora ulaşıyorum, benimkinin tam karşısında bir alan, sanki bizi ayrı tutmaya önceden karar vermişler gibi. Odanın arkasında duruyorum.

Televizyonun açık olduğunu duydum ve kapıyı çalmadan içeri girdim.

"Merhaba!"

Zakhar yüksek sesle homurdanıyor ve kendi dilinde küfrediyor, işgalimden rahatsız olmuş.

"Merhaba dedim," diye ısrar ediyorum. Beni görmezden gelmeye devam ediyor, her zamanki eşofmanlarını giymiş, çıplak göğsü ve yastığıyla başı arasında bir kolla yatağına yayılmış bir şekilde duruyor. "Görünmez mi oldum?" Elimdeki kâğıt destesini yüzüne doğru sallıyorum ama o başını çevirip televizyona bakmaya çalışıyor.

Yakında pes edeceğini biliyorum, hep öyle yapar, bu yüzden kayıtsızlığına aldırış etmiyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağın üzerine, onun yanına atıyorum. Çarşafların ipeği çıplak bacaklarımı serinletiyor, ona her sürtündüğümde hissettiğim sıcaklık duygusunu yatıştırıyor.

Omzunu okşayarak rahatlıyorum ve kot şortumun arka cebinden bir kalem çıkarıp ilk sayfayı gösteriyorum.

"Yardımaınıza ihtiyacım var.

'Meşgulüm'.

"Beş dakika sürecek. Moskova Üniversitesi için başvuru formunu doldurmam gerekiyor ve bu konuda hiçbir şey anlamıyorum".

"Meşgul olduğumu söyledim".

Bugün onda farklı bir şeyler var. Genelde soğuk, kibirli ve küstahtır, ama şimdi üzgün ve şaşkın görünüyor.

"Bir sorun mu var?" Kağıtları kaldırdım.

Zakhar, onun da zihnini işgal etmeye çalıştığımı fark ederek homurdanıyor ve kâğıtlarımı alıyor, ruh hali hakkında konuşmak yerine bana yardım etmeyi tercih ediyor.

"Londra'ya gitmek istemiyor muydun?" diye soruyor.

"Ben asla böyle bir şey söylemedim. Hala kararsızdım".

Televizyonun sesini kısın ve materyallerime göz atın.

"Demek burada kalmak istiyorsun.

"Evet!" diye coşkuyla cevap veriyorum. Benimle ve hayatımla ilgilendiğinde, kendimi onunkine dahil hissetmemi sağlıyor ve bu duygudan özellikle hoşlanıyorum.

Başvuruma şöyle bir göz attı, ama sonra her zamanki kayıtsızlığıyla, sanki normal bir şey yapıyormuş gibi kağıdı yırtıp parçalarını ayaklarımızın dibine bıraktı.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

"Çünkü burada kalmıyorsun. O kâğıtları saçmalıklarla doldurmana gerek yok!" Beni her incittiğinde hissettiğim o olağan yanma göğsüme doğru ilerliyor. Bu kez ona karşı koyacak ya da onunla kavga etmeye çalışacak gücüm var mı bilmiyorum. Sesim öyle bir çatlıyor ki, dışarı çıkmak yerine boğazımdan aşağı kaydığını hissediyorum ve artık sert davranmaya zahmet etmiyorum. Ne

Yeterince var!

"Beni burada istemiyorsun," diye anlıyorum, kesinlikle.

"Hala anlamadın mı, Terazi?" Hiç hassasiyeti yok. Artık hissedemediği lanet televizyona bakmaya devam ediyor, eli başının arkasında, diğeri kasılan karın kaslarının üzerinde.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, sonra ellerimi kucağımda sabitliyorum, hala onun yanında oturuyorum, neden kıcımlı kaldırıp ona sonsuza dek cehenneme gitmesini söyleyemediğimi anlamıyorum.

"Geçen sefer iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum".

Bana bakmıyor, yüzü ifadesiz, gözleri yorgun ve donuk.

"Sen aptalsın. Bütün gece çışımı yaptığımı bile fark etmedin."

"Bunu neden yaptın?"

Git buradan, kendini fazla küçük düşürme!

"Aptallığının ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Şimdi sinirlerim tepeme çıkmadan ve kıcına tekme basmadan defol. Sana zarar vermek istemiyorum, o yüzden kaybol!"

"Beni zaten incittin." Yataktan kaydım, ayakkabılarımı aldım ve çıkışa doğru yöneldim. "Seni bir daha asla aramayacağım, emin olabilirsin."

Odama döndüğümde kapıyı arkamdan çarpıyorum ve yatağın altından bavulumu çıkarıyorum. Yerde açıp içini giysilerle doldurmaya başlıyorum. Yeterince var. Paris'e geri dönüyorum ve şatoya taşıyorum. Burası benim yerim değil, evim değil, ailem değil ve Zakhar benim için olmasını istediğim çocuk bir yana, asla ne üvey kardeşim ne de arkadaşım olacak.

Bahçede bir arabanın tekerleklerinin ıslık çaldığını duyuyorum ve neler olduğunu görmek için pencereden dışarı eğiliyorum.

Ve o, duyarsız pislik, arabasını çığlık attırarak ve yaygara kopararak uzaklaşır.

Yerde kayıyorum ve yüzümde sağanak bir yağmur patlıyor. İçimde fırtınalar kopuyor, öfke gök gürültüsü ve gözlerimde yağmur. Daha önce bir çocuk için hiç bu kadar ağlamamıştım. Ve işte o anda, geri dönmesini, benimle konuşmasını, özür dilemesini, beni kollarına almasını ve neden her zaman bu kadar kızgın ve üzgün olduğunu söylemesini istediğimde, ona aşık olduğumu fark ediyorum.

Kıyafetlerle dolup taşan bavulumu açık bırakıp uyuyorum ve gece boyunca gözyaşlarımın yastığımı doldurmasına izin veriyorum.

Kendimi karanlığın içinde hissediyorum ve sarsılıyorum. Çılgılığım boğuluyor, ağzımı kapatan bir el tarafından boğuluyor.

Beni hapsedmek için bacaklarımın birbirine dolandığını, bir kolun belimi kavradığını, sırtımın arkasında sert bir göğüs olduğunu hissediyorum.

Mücadele etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, beni hareketsiz tutuyor. Abat-jour'um odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor ve çekmecenin üzerindeki aynadan onun Zakhar olduğunu görmemi sağlıyor.

Anında sakinleşiyorum, inliyorum, onun öğüren avucuna karşı, bir tür "bırak beni, burada ne yapıyorsun!".

"Şşşt, şimdi seni bırakacağım ama sakın çılgılık atma," diye fısıldıyor kulağıma. "Söz ver!" Dudakları kulak mememde sıcak, vücudu da beni sarıyor. Bir battaniye tarafından korunuyormuşum gibi hissediyorum. "Bana söz ver," diye beni çekiştiriyor.

Çılgınca başımı sallıyorum ve sonunda ağzımı serbest bırakıyor.

Bacaklarımın etrafındaki tutuşunu gevşetiyor, nazikçe onunkilere dolanıyor.

Göbeğimi okşuyor, beni göğsüne yaslanmaya davet ediyor.

Birbirine kenetlenmiş, tek bir renk tonuyla renklendirilmek üzere doğmuş bir tasarım gibi konumumuzu buluyoruz.

Ve böylece, bir zorlamadan, kafes bir kucaklamaya dönüşür.

Zakhar sertlikten uzaklaşıp nazikleşiyor ve bana sarılıyor, boynumdan nefes alıyor ve ağzıyla yüzümü okşuyor.

Sıkılı yumruğu bakışlarımın altında beliriyor ve sonra açılarak bana üç kart gösteriyor.

"Balıkçılık!"

Ben de bir tanesini alıp yatağın üzerine koydum.

Özür dilerim!

Bu ilk mesajdır.

Kalbim duracak gibi oluyor. Tenime lezzetli bir ürperti yayılıyor ve kendimi ona sürtmek için güçlü bir dürtü hissediyorum, sanki bana verdiği tüm bu ani tatlılığı emmek istiyormuşum gibi.

Avucunu tekrar açıyor ve beni başka bir kart çekmeye davet ediyor.

Seninle yatabilir miyim?

Bu ikinci mesaj.

Aniden durmuş olan kalbim çalkantılı bir şekilde atmaya başlıyor. Tenim Zakhar'ın seçtiği pozisyona giderek daha fazla uyum sağlıyor: Ben onun önünde, bir battaniyeye sarılmış gibiyim.

Son notu da alıyorum ve okuyorum.

Sarıl bana!

Açık kâğıtları yatağın üzerine bırakıp arkamı dönüyorum ve kollarımı boynuna dolayıp ona sarılıyorum. Yanağımı göğsüne yaslıyorum ve kokusunu ararken alnım boynunu okşuyor.

Elleri sırtımda, nazik dokunuşlarla bana masaj yapıyor, sanki her zaman bunu yapmalarına izin verilmiş gibi omuzlarıma çıkıp iniyor. Daha sonra popoma, daracık pijamamın altına, gizli etime doğru ilerliyorlar.

Alnıma iç çekiyor ve dudaklarını alnımın üzerinde gezdiriyor. Onu her yerde hissetme dürtüsü kontrol edilemez.

Yüzümle yanaklarını okşayarak onu arıyorum.

Tekrar kasılıyor, okşamalarıyla daha cesur hale geliyor. Şortumun ve külotumun lastiğinin üzerinden geçiyor, ellerini daldırıyor ve kıvrımlarıma yapışıyor.

Burunlarımız birbirine yapışıyor, nefeslerimiz havada yankılanıyor. Parmaklarım cesaretleniyor ve tişörtünün kenarına uzanıyor. Tişörtü kaldırıp altına giriyor, önce kaslı karın kaslarına, sonra göğsüne dokunuyor.

Beni kalçalarımın tutup çekiyor, kalçalarımın birini kaldırıp kalçasının üzerine koyuyor.

Kendimi gömüyorum, onu bacaklarımda arasında sert hissediyorum ve arzuyla titreşmeye başladığım yerde, onun temasını arıyorum.

"Beni affediyor musun?" diye fısıldıyor.

"Oui".

Gözlerimin içine bakıyor, sonra dikkatini başparmağını da gezdirdiği ağzıma veriyor. Beni okşama şekli her zaman onunmuşum gibi hissettirdi, çok sahiplenici ve bencil, sanki vücudumun her parçası ona aitmiş ve sadece o hissedebilirmiş gibi.

"Seninle hiç dalga geçmedim, Terazî."

"Biliyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun.

"Bana her şeyi anlat o zaman."

Zakhar aniden bana dönüyor, üzerime tırmanıyor ve beni ezmek için dirsekleriyle tutunuyor.

"Konuşmak istemiyorum. Sana her şeyi yapabilirim, ki bu daha iyi." Saçlarını yüzümden çekip dudaklarımı dudaklarına değdirerek fısıldıyor: "*Romantik mi, iffetli mi yoksa sert mi?*"

"Kaba!"

Memnuniyetle gülümsüyor ve dudaklarımı ısıırıyor, dilini çıkarıp bana saldırıyor.

Okşamalar ve sert öpücükler bana verdiği tek şey, pelvisinin bana doğru ittiği vahşi bir hareketle birlikte, mükemmel noktaları buluyor ve ritmini takip etmem için beni teşvik ediyor.

Herhangi bir zarafet ya da kısıtlama olmadan birbirimizi açgözlülükle yalarken yüzümü sabit tutuyor.

Öpüşmeler çılgınca kesişiyor, ellerimiz çılgınca birbirini keşfediyor. Gömleğini çıkarıp göğsünü ısıırıyorum ve zevkle inlediğini duyuyorum. Yatağa yuvarlanıyoruz ve kendimi onun üstünde, ereksiyonuna binmiş halde buluyorum.

"Dans et benimle, Terazî!"

Ona binmeye başladım, ileri geri gidiyordum, tam uyarılmasının üstünde. Şortlarım o kadar hafif ki, boyutlarını hissedebiliyorum, zevk beni daha sert ve daha sert bastırmaya teşvik ediyor.

"İşte bu, güzel.

Zakhar başparmağıyla cinsel organıma masaj yapıyor, vücudumda kıvılcımlar çıkaran bir noktada duruyor ve daha sert bastırarak beni kalçalarımı kaldırmaya teşvik ediyor.

Kendini yukarı çekip dişleriyle dudaklarımı kavırıyor. Bacaklarımın arasında tekrar bana katılmak için pelvisini kaldırdığını hissettiğimde, bir başka vahşi öpücük bizi sarıyor.

Şortumu çıkarmaya karar veriyorum ve külotumu da çıkarıp hafif ipek bir kaşkorse giyiyorum.

Parmaklarıyla bana dokunduğunda o kadar yüksek sesle inliyorum ki ağzındaki zevkten boğulmak zorunda kalıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarında bir soru, bir izin talebi seziyorum, bunu hemen yerine getiriyorum ve böylece tulumunun lastiğinden sıyrılan ereksiyonunu dışarı çıkarıyor. Dudaklarımı yalıyorum, ona dokunmaya, onu çıldırtmaya hevesliyim ama aynı zamanda hazırlıksızım ve utanıyorum.

Bir elimle onu tutuyorum ve hareket ettirmeye başlıyorum, onu sarsıyorum ve o da bana kıcıma bir şaplak atıyor.

"Kalk!" diyor, dizlerimi bükmemi istiyor.

Bunu yapıyorum ve kendimi onun üstünde buluyorum, seksinin ucu kaygan açıklığıma sürtünüyor.

"Orayı ovala ve kendine zevk ver!".

Onu istediğim yere yönlendirmeye çalışıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki teni tatmin edici ve şaşırtıcı bir şekilde seksimin üzerinde kayıyor. Zakhar kaşkorsemin askılarını indiriyor ve göğüslerime odaklanıyor.

Şimdi bile, bir tanesini emerken, iniltilerim gecenin içinde yankılanıyor ve evdeki biri bizi fark etmesin diye dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Zakhar! Aman Tanrım!" diye soluk soluğa bağıriyorum, çubuğunun üzerine biniyorum ve başını göğsümde tutuyorum.

"Seviş benimle, Terazî!"

"Sadece benimle de sevişirsen!".

Bilincimi kaybetmiş ve tutkudan bunalmış bir halde, ondan prezervatif getirmesini isteme zahmetine bile girmiyorum. Beni yavaşça yatağa yatırmasına ve üstüme çıkmasına, yavaşça içime girmesine izin verdim.

Ağzı, çılgılık atmamı engelleyen ama acı içinde inlememi engellemeyen bir öpücükle benimkini durduruyor.

Vücudu sanki beni ikiye ayırıyormuş gibi etime doğru ilerliyor. Her tarafım sertleşiyor ama bacaklarımı onu almak için açık tutuyorum. Poposuna uzanıyorum ve tırnaklarımı geçirerek onu tek hamlede aşağı itiyorum, böylece bu dayanılmaz acı zevkin geçmesine izin veriyor.

"Lanet olsun, Libra! Siktir!" Saçlarımı tutuyor ve ayak bileklerimle kalçalarına tutunarak eğiliyorum.

"Hepsini içine al Zakhar, yoksa daha çok canını yakarım. Şimdi yap!"

Bu kez odada yankılanan inilti ona aitken, benimki dilini tutan dişlerim tarafından ısırılarak ölüyor.

"Siktir!"

Hissettiğim acıdan dolayı gözlerimi kısıyorum, onu tamamen içimde taşıdığımın farkındayım, daha önce hiç olmadığı gibi ve bir daha asla olamayacağı gibi, bu yoğunlukta, onu tanıdığımdan beri ilk kez gözlerinde özel bir ışıkla bana bakarken. Ondan sonra başka kimseyi istemeyeceğim.

Hissettiğim şey mutluluk belki de. Belki de mutluluktur. Belki de heyecandır.

Umarım aşktır, çünkü benim için şu anda öyle.

"İyi misin, şımarık?" diye soruyor memnuniyetle.

"Evet!"

"Hareket edebilir miyim?"

"Evet".

"Yavaş başlayacağım, tamam mı?"

"Nasıl istersen öyle yap".

"Kahretsin, bu halini şimdiden çok sevdim bebeğim. Yemin ederim böyle çok güzel!"

Zakhar yavaşça itmeye başlar, dışarı çeker ve sonuna kadar geri girer.

Beni keşfettikçe acı azalıyor ve ben onun vücuduna alışmaya başlıyorum.

"İyi misin?"

"Harika hissediyorum!"

"Asla benim kadar değil, bebeğim.

"Beni istemediğini sanıyordum."

"Bu doğru. Sadece seni becermek istedim!"

"Ne?"

Tüm yaşam gücümü kaybedip kendimi yatağa bırakıyorum, o ise bileklerimi şiltenin üzerinde tutuyor ve daha büyük bir ivmeyle içime girmeye başlıyor.

"Zakhar!"

"Kapa çeneni!" Köprücük kemiğimi yalıyor ve sonra beni o kadar sert ısıyor ki onu itmek zorunda kalıyorum.

Boynumu tutarak beni yere yatırıyor, nazik olmadan hareket etmeye başlıyor ve içimde şiddetli bir acıya neden oluyor.

"Seni piç orospu çocuğu!" diye küfrediyorum ama onun itişlerine, birbirine çarpan bedenlerin mücadelesine ayak uyduruyorum.

"*Sertliği* seçtin Terazî. Yoksa prenseslere yaptığınız gibi sizi okşamamı mı istersiniz?"

"Beni sertçe sikmeni ve sonra gitmeni istiyorum!"

"Hayır, seni sertçe beceririm ve sonra burada uyurum!"

"Seninle bir daha hiçbir şey yapmak istemiyorum!"

"Bu geceden sonra hayatının her gününü benimle geçirmek isteyeceksin."

Zakhar dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımı açık tutuyor.

Onun çıplak bedeninin beni ele geçirmesi gördüğüm en güzel şey ve aynı zamanda en acımasız manzara.

Karanlık, yaramaz gözleri beni ona bağlı tutuyor, hiç kopmayan bir göz teması içinde.

Acı hala var, ama öncekinden daha az yoğun, mahremiyetime yaptığı masajlar beni kaslarımı kasılmaya zorlayan zevk sarsıntıları veriyor, çok fazla bırakmaktan ve adını çılgılık atmaktan kaçınmak için.

"Yarın bana sakso çekmeni istiyorum! Yapacaksın, değil mi Terazî?"

"Ve onu benim için yalamanı istiyorum!"

Heyecanla gülümsüyor ve kendini üzerime atarak beni ateşli bir şekilde öpüyor. Beni ele geçirme şeklini, beni alışılmadık, aşırı şekillerde doruğa çıkarmasını seviyorum, devam eden bir savaş, bir macera, bir inanç sıçraması gibi.

Onunla nasıl gideceğini asla bilemiyorum, bana ne söyleyeceğini veya ne yapacağını asla bilemiyorum ve aramızda olmaya başlayan şeyle ilgili en çok sevdiğim şey de bu.

"Gelmek zorundayım bebeğim."

"Ben de istiyorum."

"Elbette! Sensiz gitmiyorum'."

Bana acımasızca girmeye devam ediyor, bu sefer gerçekten canımı yakıyor, ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum ve bir elimle ağzımı tıkiyorum.

Hassas tenimin üzerinde dönen parmakları hayal edilemeyecek bir hızda, o kadar mükemmel ve şimşek hızında, o kadar ustaca ve uyarıcı ki

ilk gerçek orgazmım.

Ve bu öyle bir zevk patlaması ki artık nerede olduğumu fark edemiyorum. Sanki bir gökdelenden fırlatılmışım ve tüm organlarım yer değıştirerek duyularımda bir depreme neden olmuş gibi hissediyorum.

Zakhar bedenimden çıkıyor ve hızlıca kaşkorsemi alıyor. Penisini ipeğē sarıyor ve patlıyor, bana vücuduna, dudaklarına, gözlerine yayılan heyecanın muhteşem görüntüsünü veriyor. Her şeyini.

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, ona uzanmış ve bitkin bir şekilde bakıyorum, beni boynumdan tutuyor ve şiddetle yukarı çekiyor, beni öpüyor ve beni vücuduna yeniden bağılıyor: ben biniyorum, o oturuyor, bacaklarını arkamdan sarıyor.

"İyi misin?"

"Evet. Sadece sevişmek istediğini söylemiştin..."

Başımı döndüren bir öpücükle ağzımı tıkıyor.

"Şimdi uyuyoruz.

Yatağımın arşafklarının kanla lekелendiğini görebiliyorum ve o da bunu fark ediyor.

"Odana gitmek isteyebilirsin," diyorum kızarak. "Burası kirlili."

"Tamam, ama üzerine bir şeyler giy ve birlikte gidelim. Benimle yatmanı istiyorum. Buna hiç şüphe yok."

"Neden?"

"Çünkü benimle olmak zorundasın.

Bugün.

Ona dikkatle bakıyorum, yüzünde bana eski çocuğı hatırlatan bir şey bulmaya çalışıyorum, boşuna. Ama hepsi boşuna, çünkü o zamanlar ruhu nasıl çirkinse, bugün yüzü de aynı çirkinliği emmiş, sanki karanlığına isyan etmiş ve onu bir canavar olarak damgalamak için bir yara izi tükürmüş gibi.

Malezya'ya uçuyoruz ve indiğimizde kocama ne diyeceğimi bilmiyorum. Korumam

Zakhar'ın adamları onu engellemediyse, alarm vermiş gerekirdi. Umarım ona zarar vermezler, kendimi suçlu hissederim.

"Ne düşünüyorsun, oyunbozan?"

"Beni her zaman ne kadar iğrendirdin."

"ne kadar hor gördüğünü çok iyi hatırlıyorum, özellikle de seni yalamamı istediğinde."

"Bir şeyler için iyi olmalıydın, değil mi?"

"Oldukça yardımcı oldunuz. Bunu itiraf etmeliyim."

"Bu jetin yatak odası var mı?"

"Tabii ki".

Kalktım ve çantamı aldım.

"O zaman indiğimizde beni ara. Zaten varlığınıza yeterince katlandım."

Küçük koridora doğru yürüyorum, banyonun yanından geçiyorum ve yatağı tüm alanı kaplayan kabini buluyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve anahtarı çeviriyorum.

Ne yaptım ben?

Onu hiç aramamalıyım.

Beni en çok korkutan şey artık Zakhar değil, kocama acı çektirebileceğim ve ailemi hayal kırıklığına uğratabileceğim fikri.

Her şeyi yanlış anlamışım.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Bir süredir, Libra ve ben yarın ölecekmişiz gibi sevişiyorduk. Bu gece, ben onun harika amını parmaklarımla sikmeye niyetlenmişken, annesi neredeyse bizi bahçede yakalıyordu.

Sürprizlerle karşılaşmaktan hoşlanır, özellikle de etrafımız meraklı gözlerle çevriliyken. Keşfedilmenin heyecanı sapkınlığımızı körükler ve arzu da öyle.

İtiraf etmeliyim ki bunu bu kadar heyecan verici bulmayı beklemiyordum, özellikle de mutfakta birbirimizin yanından geçerken, üvey annem masayı kurarken, babam kağıtlarını okurken ve ben tezgahtan bir şey alıyormuş gibi yaparak üvey kız kardeşime arkadan yaklaştığımda. Bu vesilelerle, sürekli olarak, onun varlığında tahrik olarak ve ebeveynlerimizi becererek seksimi ona çarpıyorum. Onu beceriyorum ve istediğim gibi ona dokunuyorum!

Bugün, ailece yediğimiz öğle yemeğinde, Terazi yemek yediğimiz masanın hemen altında ayaklarıyla kalçalarımı okşadı. Agnès ona merkezde kendisine eşlik edip etmeyeceğini sorarken, küçük şımartıcım, malları çıkaran benim yardımımlla, usta ayaklarıyla beni mastürbasyon yaptı.

Onun böyle bir hayal gücü ve adanmışlık sergileyebileceğini düşünmemiştim ama o bunu çok iyi yapıyor.

Öğleden sonra onu çok özledim. Şimdi tek yaptığımız bir araya gelmek, birbirimizi aramak ve birbirimizi bir duvarın arkasında, herhangi bir odada bulmak, birbirimize dokunmak, birbirimizi yalamak, öpmek.

O tamamen benim, tıpkı geldiği ilk günden beri benim tamamen onun olduğum gibi.

Mesajlarıma cevap vermediği ve annesiyle birlikte hala dönmediği için endişelenmeye başlıyorum. Biraz alışveriş yapıp eve gideceklerini söylediler ama neredeyse akşam yemeği vakti ve ben yorulmaya başladım.

Sikişmeliyiz yoksa uyuyamayacağım.

Oturma odasına gidiyorum, babam güvenlikten sorumlu olanlara bir aylık maaşlarını dağıtıyor. Benim önerim üzerine, Cheslav kız arkadaşını hamile bıraktığı için fazladan bir şeyler alıyor. Bisküvisini daha dikkatli batırmalıydı, ama bu onun bileceği iş!

Agnès orada olmadığı için oturdum ve bir hazırlamaya başladım. Haritayı açıyorum ve tütünün ortasında bir küp Hashish eritiyorum.

"Eşiniz ne zaman eve dönmeyi planlıyor?" diye soruyorum babama, eşinden ziyade günlük eğlencem olan üvey kız kardeşimle ilgileniyor.

Çocuklar mırıldanmaya, benimle alay etmeye başladılar.

"Neye gülüyorsun lan sen?"

Büyüklerden biri, tabiri caizse, benim büyüdüğümü gördüğü için kendini yetkili görerek, imalarını yüksek sesle ifade etme cüretini gösterdi.

"Belki de şunu demek istediniz: Küçük fahişeniz ne zaman emekli olacak!". Ve hepsi kıs kıs güler. Hiç eğlenmeyen tek kişi Cheslav, sanki bana sessizce, ne olursa olsun benim tarafımda olduğunu söylemek ister gibi bakıyor.

Esrarımı yakıyorum ve kokusu oturma odasına yayılıyor.

"Yuri," diye azarlıyorum onu sakince, "beni bezin içine sıçarken görmüş olman bana bu şekilde saygısızlık etme hakkını sana vermez."

Orada bulunanlar sessizliğe bürünüyor ve babam, sanki ilk kez onun gibi benim de aralarında belli bir üstünlüğe sahip olduğumu fark etmiş gibi ilgiyle beni izliyor.

"Seni kırdığımı sanmıyorum, Zakhar."

"Üvey kız kardeşime 'sürtük' diyerek onu aşağıladınız, bu nedenle refleks olarak beni aşağıladınız ve bana borçlu olduğunuz saygıyı reddettiniz."

Babamın adamları planın farkında oldukları için şaşkın bakışlar atmaya başladılar. Sözlerimin ne anlama geldiğini anlamıyorlar ve itiraf etmeliyim ki ben de görmezden geliyorum.

"Kıza saygı gösterilmesini talep ettiğini sanmıyordum," diye ekliyor Yuri, sert bakışlarımın önünde başını eğerek ve büyük bir zevkle boyun eğerek.

Bastonu Cheslav'a veriyorum ve kendini bu şekilde ifade etmeye cüret eden kişiye daha yakından bakabilmek için dirseklerimi dizlerime dayayarak eğiliyorum.

"Artık biliyorsun," diye tısladım. "Ve hepiniz biliyorsunuz."

"Oğlum son zamanlarda üvey kız kardeşini beceriyor" diyor babam, "Bu yüzden kendi malı olarak görüyor. Anlaşılabilir, değil mi?".

Pavel Leskov, belki bana meydan okumak istiyor, belki de saygı talebim ve sert ses tonumla çalışanları arasında yarattığım korkuyu kısıkanıyor, pozumu taklit ediyor ve karşımdaki kanepeden bana bakıyor. Aramızda sadece, karısı döner dönmez kaybolmayı bekleyen para ve uyuşturucu zarflarının bulunduğu kokteyl masası var.

"Sanırım kendimi açıkça ifade ettim," diye tıslıyorum, hâlâ sert, hâlâ Terazi hakkında bu şekilde konuşmaması gerektiğini onun ve tüm adamlarının kafasına sokmaya kararlıyım. "Hiç kimse, sen bile baba, bana saygısızlık edemez."

"Bu sana karşı bir eksiklik değil, Zakhar," diye devam ediyor babam, kollarını iki yana açıp gülümseyerek başını sallayanların onayını almaya çalışıyor. "Sadece, diğer şeylerin yanı sıra, villadaki herhangi birinin seni duyabileceğinden endişe etmeden seni beceren küçük bir Fransız sürtükten bahsediyoruz."

Ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oluyor, benimki gibi hiyerarşilerin olduğu, sabırla anınızı beklemeniz gereken bir ailede olmaması gereken bir şey.

Öyle oluyor ki patronun üzerine basmak zorunda kalıyorum.

Vücudumdaki öfkeyle sehpayı kaptım ve ayağa kalktımsehpayı devirdim ve hepsini halının üzerine bıraktım, onu geçtim ve ona yetiştim, ceketinin yakalarından tuttum ve onu kanepeden kaldırdım.

"Ona saygısızlık edersen, bana saygısızlık etmiş olursun. Anlıyor musun?"

Beni uzaklaştıran, kanımdan uzaklaştıran, bir insanın rüya görmediğini anlamak için yaptığı gibi beni çimdikleyen Cheslav'dır, ama beni durduran, babama fiziksel olarak sonsuza dek haddini bildirmekten vazgeçmemi sağlayan bahçedeki seslerdir.

Agnès ve kızı geri döndü.

Hepimiz kendimizi toparladık ve bir bakışla arkadaşına ortalığı toplaması emrini verdim. Uyuşturucu ve para gitmeli, dağınıklığa gelince, ne bulacağımı biliyorum.

Babamın karısını nasıl kandırdığını görmek beni bir dereceye kadar üzüyor, ama Terazî'nin beni gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını görmek beni gezegendeki en aşağılık varlık gibi hissettiriyor.

Etrafta başka insanlar da olduğu için bana cılız bir 'merhaba' diyor ve onu üst kata kadar takip etmemi işaret ediyor.

Bunu hemen yapmıyorum, çünkü çocukların onun peşinden koşmak için nasıl can attığını görmelerini istemiyorum, bu yüzden hepsi ortadan kaybolana kadar bekliyorum ve sonra elimden geldiğince çabuk odasına koşuyorum.

Banyosunda akan suyun sesini duyuyorum, bu yüzden doğrudan hedefime gidiyorum ve onu sarsarak duşa giriyorum.

Suyun içinde diz çöküyorum ve Tanrı'nın emrettiği gibi yalamaya başlıyorum.

"Delirdin mi sen!" diye bağıyor, ben amını ısırırken.

"Çok uzun zamandır dışarıdasın!" Ona iki parmağımı soktum ve çılgılık atmasını sağladım.

"Ah!"

Ona bakmak için başımı ve ona dokunmaya ve acımasız hamlelerle onu cezalandırmaya devam ederken yüzüm ıslanıyor.

"Bensiz bu kadar uzun süre uzakta olman hoşuma gitmiyor!"

Başımı bacaklarının arasında tutuyor, onu yemem için beni teşvik ediyor, ta ki aç bir kedi gibi dilimle karnını okşayana, kendimi yukarı çekene ve sonra dişlerimle meme uçlarını kaşıyana kadar.

Kıyafetlerim sırlıklam olmuştu ve fermuarımı açmak için mücadele ediyordum. O da en az benim kadar doymak bilmez bir şekilde bana yardım ediyor ve bir anda onun içine giriyorum, nihayet huzur içindeyim.

Onu tüm ayakkabılarım ve kıyafetlerimle, fayanslara karşı, ılık su jeti altında, pantolonum aşağıdayken ve aletim şimdiye kadar keşfettiğim en güzel dünyanın içindeyken beceriyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın! En azından soyunabilirdin'.

"Daha fazla dayanamadım!"

"Size söylemem gereken bir şey var.

Yüzünden uzaklaştırmak için ıslak saçlarını okşuyorum ve kendimi ağzına yapıştırıyorum.

"Böyle söyle, bana yapışık."

"Zakhar..."

"Baba?", alt dudaklarını emiyorum ve o *da* benim ruhumu emiyor.

"*Je t'aime*".

Seni

seviyorum.

Bu sözleri yankılayan mavi gözlerinde büyüleniyorum. Elleri enseme okşuyor, benimkiler yanaklarından boşluğa kayıyor.

Terazi bana reddedilme korkusuyla, duygu ve pişmanlık sınırında bakıyor: kalbini bana açtığı için pişmanlık duyuyor.

Bacaklarını arkamdan açıyor ve sanki her zamanki, artık tanıdık olan geri adımımı bekliyormuş gibi duş duvarına tutun.

Çıplak ayaklarıyla seramik tabağa, ayakkabılarıma, borudan aşağı kayan suya bakıyorum.

Bakışlarımı yüzüne çeviriyorum ve ona beni sevmemesi gerektiğini, bir daha asla böyle düşünmemesi ya da söylememesi gerektiğini söyleyemiyorum. Benim için sahip olduğu şeyi ondan koparıp alamam, çünkü bunu yapmak istemiyorum ve biliyorum ki bu sadece onun duygularını güçlendirir.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum, bana daha önce kimsenin söylemediği ve bundan sonra da kimsenin söylemeyeceği bu güzel sözler için sessizce teşekkür ediyorum.

Duştan çıkıyorum ve sıırıslıklam, onun bana ve *benim* ona karşı hissettiklerimle yüzleşemeyecek kadar üzgün bir halde odama kaçıyorum.

Bütün gece boyunca gözlerimi kapatmadım, aslında kapının yavaşça açıldığını, kokusunun odamı istila ettiğini, ağırlığının yatağı hareket ettirdiğini ve vücudunun çıplak göğüs kaslarıma doğru gerildiğini hemen algılayabiliyorum.

Kolumu uzatıyorum, bilinçsiz ve uyuyor gibi davranıyorum.

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı alnına koyar koymaz kendime ihanet ediyorum.

"Senin de söylemene ihtiyacım yok," diye fısıldıyor. "Seni yine de seviyorum. Sadece bilmeni istedim.

"Gittiğinde de beni sevecek misin?" Onu göğsüme bastırıyorum, parmaklarımı saçlarına batırıyorum.

"Gitmeyeceğim".

"Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde de beni sevecek misin?"

"Sen busun, Zakhar!" Boynumu öpüyor, beni onunla keşfettiğim versiyonumla istiyor. "Ve nereye gidersek gidelim, ayrılırsak ve birbirimizi bir daha asla göremezsek, beni seven parçanı her zaman seveceğim."

Ve bu bana onu bütün gece kollarımda tutma gücünü veren tek şey, kendimi bok gibi hissetmek zorunda kalmadan, kendime onunla birlikte olmayı bırakmamı söylemeden.

Bugün.

Jetten ayrıldığımızı haber vermek için Terazi'yi aramama gerek yok. Onun küçük yatak odasının kapısında belirdiğini ve öfkeli bir panter gibi alanı geçtiğini görüyorum.

On üç yıl sonra onu ilk gördüğümde gözlerinin içine bakamayan benim aksime, göz temasını sorunsuz bir şekilde sürdürdü.

Her şeye rağmen, onun öfkesi beni rahatlatıyor, sanki bir süredir kendime verdiğim zararı körüklüyor.

Bir yanımdan nefret ettiğini bilmekten zevk alıyor ve kendimi onun aşağılamasını onaylarken buluyorum, çünkü ne de olsa onu arayan benim.

Ayağa kalktım ve iyi bir beyefendi gibi geçmesine izin verdim ve açık kapağa doğru ona eşlik ettim.

Malezya'da sabah oldu bile ve Kelantan eyaletinin bir şehri olan Kota Bharu'nun tropik havası bizi karşılıyor. Terazi'nin bu andaki dehşetini görmek paha biçilemez.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye soruyor ceketini beline bağlarken.

"Mütevazı evim Taman Negara Ulusal Parkı'nın yakınında bulunuyor.

"Yani yağmur ormanlarının ortasında mı yaşıyorsunuz?"

"Aşağı yukarı.

"Tıpkı canavarlar gibi! Seni takip etmeyeceğimi çok iyi biliyorsun." Çantasından cep telefonunu çıkarırken ana dilinde bir şeyler mırıldanmaya başlıyor, öfkeyle ofluyor.

Bu sırada beklediğimiz araç geldi ve görevliler bagajımla ilgilendi.

Onun için bir şeyler hazırlamalı mıyım? Öyle düşünmeye başladım, çünkü onu evime götüreceğim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıryorum, akıllı telefonu kulağına taktığını fark ediyorum.

"Kocama haber vereceğim, böylece beni alması için özel bir müdahale ekibini harekete geçirebilir."

Telefonu elinden kaptım ve ayakkabımın tabanıyla üzerine basıp ekranı kırarak yere düşürdüm.

Yüzü kararıyor sonra çok iyi bildiğim o dehşetle renkleniyor ve kendine güveni gözle görülür bir şekilde sarsılıyor.

"Bu ne cüret!"

Ellerimi ceplerime sokuyorum, çünkü buna mecburum, yoksa onları nasıl tutacağımı bilemem, manyetik teninden etkilenirlerse diye ve ona yaklaşıyorum, o da geri çekiliyor, ona gösterişli bir bakış atar atmaz donup kalıyor.

"Kaba olma Terazî, misafirperverliğimi kabul et. Karar verdiğimde dilediğin kişiyle konuşma fırsatına sahip olacaksın."

"Hiçbir şey kurmuyorsun," diye öfkeyle tıslıyor, sanki en kötü kâbusu olan benimle yüzleşmek için gereken tüm cesareti toplamak istercesine heyecanla nefes alıyor. "Şimdi bana kocamı aratıp iyi olduğumu söyleteceksin ve adamlarına bana Viyana'ya bir bilet almalarını emredeceksin ve..."

'Malezya'dayız, tam olarak bir iç hatlar havaalanındayız. Burada Avusturya'ya uçuş yok'.

"Ama biz oradan geldik..."

"Ben Viyana'dan geldim ve burada kocanızın evde saydığı kadar sayılıyorum. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Yani sen, burada, istediğini yap!"

"Kavramı iyi anladığınızı görüyorum."

"Beni tekrar kaçırmak istemezsin, Zakhar."

"Bu sabah jetimle gelen kişinin siz olduğunuzu hatırlatırım. Sizi ben kaçırmadım."

"Gemini'nin endişelenmesini istemiyorum," diye elini uzatıyor ve kıskandığım bir hevesle, "Bana bir telefon ver ki onu arayabileyim," diye emrediyor.

"*Net!*" diye homurdanıyorum, yumruklarımı ceplerimde sıkarak. "Bizimle konuşmayacaksın."

Arabaya doğru yürüdüm ve onu düşünmeden arabaya bindim, adamlarımın onu almasını bekledim.

Dokunulmaması için çığlık attığımı duyuyorum ve kıskançlık tekrar ortaya çıkıyor. Ben, istesem bile, onu kolundan tutup arabaya itebilirdim.

Ona dokunamam.

Asla.

Beklendiği gibi, onu benim yanıma atıyorlar. Cheslav'a jetin onlar için geri döneceğini bildirirken parmaklarım akıllı telefonun üzerinde geziniyor, onu görmezden geliyorum.

Cep telefonumu iç cebine koyuyorum, gözümün önünden ayırmamam gerektiğinin farkındayım. Eğer onu benden çalmaya kalkarsa, bana dokunmak zorunda kalacak. Ve bunu yapmayacağını çok iyi biliyorum. Beni rahatlatan tek şey bu.

"Libra Leclerc Hill..." diye mırıldandım. "Ve bir zamanlar bana Libra Leclerc Leskov olmak istediğini düşündürmüştün. Üçlü bir L."

Göz ucuyla ona bakıyorum ama cevap vermiyor. Pencereden dışarı, kapıya, benden en uzak noktaya bakıyor.

'Burayı seveceksiniz'.

"Siktir git!"

"Bana karşı daha az kaba olmanızı tavsiye ediyor ve bazı adamlarımın Viyana'da kaldığını size bildiriyorum."

"Ne olmuş yani? Kocamı tehdit mi ediyorsun?"

"Bunu hiç yapabilir miyim?" Ona muzipçe gülümsedim. Az önce yaptığım buydu.

"Eğer Gemini'ye bir şey olursa, seni öldürmek için iyi bir zaman."

Yaptığı imanın saçmalığına gülümsüyorum, ancak beni korkutmaya cüret ederken yaydığı duygusallıktan daha çok etkileniyorum. Bana karşı böylesine kin ve nefret besleyen biri merhamet dilenecek kadar uzun yaşayamazdı, ama öte yandan o... O, lanet olsun... Terazî bana söyleyebilir

İsteddiği her şeyi, istediği zaman ve istediği şekilde yapabilir, çünkü buna tamamen hakkı vardır.

"O adama bu kadar düşkün olduğunu düşünmemiştim," diye sinirlenerek karşılık verdim.

"Son kez söylüyorum, Zakhar... Sakın evliliğim hakkında konuşayım deme ve sakın bir daha kocamı tehdit etme."

"Yoksa?"

"Eğer yapmazsan, seni uyurken öldürmenin bir yolunu bulacağım."

Hill'i korurken gösterdiği gayret ve bana ithaf ettiği sözler bana onun yokluğunda hissettiğim duyguları hatırlatıyor. Onu aradığımda ve bulamadığımda hissettiğim olağan boşluk, içimi alt üst eden bir girdap oluşturacak şekilde genişliyor. Bu bir endişe, bu bir hayal kırıklığı, bu bir acı. Onun yokluğunu kendi üzerime çekmeye çalıştığımda hissettiğimden daha yoğun bir yanma.

On üç yıl boyunca hissettiğim yalnızlık duygusunu hafifletebileceğimi düşünmüştüm, ama şimdi Terazî yanımda olduğu için, mazoşist yanım onun nefretini kazanmak istese de, başka, beklenmedik bir yanım aynı yokluk acısını, aynı terk edilmişlik duygusunu hissediyor, çünkü ona verdiğim her iyi şeyi unuttu, aynı zamanda ondan temiz bir kesimle aldım.

"Güzel," diyor.

"Peki ne?"

"Görüyorum ki yerinde kalman gerektiğini anlıyorsun. Kapa çenenî."

"Uyarılarınıza cevap vermemem bir bok ifade etmiyor. Ve evet Terazî, ben de senin gibi yerimde kalıyorum."

"Burası benim yerim değil.

Öyle, sadece hatırlaman gerekiyor.

Onunla aynı anda konuşmayı bırakıyorum. Zakhar Konstantin Leskov artık eskiden tanıdığım çocuk değil, gerçekte hiçbir zaman gözlerimin gördüğü gibi olmadı, bu yüzden ben de onun hatırladığı kız gibi davranmaktan kaçınıyorum.

Beni en çok öfkeliendiren şey, hissettiğim tüm sevgiyi asla hak etmeyen ona tüm benliğimi, bedenimi, kalbimi ve ruhumu verdiğimi bilmek.

Dikkatimi manzaraya veriyorum ve ormanın ortasında yaşadığını söylerken şaka yapmıyormuş, pislik herif. Araba giderek daha vahşi ağaçlarla kaplı caddelere, daha az bakımlı yollara, zar zor geçtiğimiz patikalara giriyor. Palmiye ağaçları ve bitki örtüsünün dalları kaportayı okşuyor, bizi yeşil bir yaprak serpintisinin içine çekiyor.

Viyana'dan sonbaharın ortasında ayrıldım; burada şimdi yaz mevsimindeyiz.

Klima beni ferahlatmaya yetmiyor, bu yüzden Zakhar'ın varlığıyla bulaştırdığı havadan başka bir hava solumak camı açıyorum.

Cep telefonundan bir şeyler okurken, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyarıyor.

"Sence atlayabilir miyim?"

"Bunu yapabileceğinizi sanmıyorum. Aksine, bir sivrisinek tarafından ısırılıp sıtma, Dang humması veya Japon ensefaliti tip B'ye yakalanabileceğiniz için bunu yapmamanızı tavsiye ederim.

Yutkunuyorum, hemen pencereyi tekrar kapatıyorum ve Tayland'a yaptığım bir seyahatten önce yaptırdığım son aşılardan hangileri olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

'Kendinizi DEET içeren sivrisinek kovucu ile ıslatmalısınız'.

"İnsan kovucu olduğun için kendimi seninle ıslatmamı söyleyeceğini sanmıştım!"

"Bu kadar romantik olduğunu hatırlamıyorum. Geldik işte!"

Önümüzde, yerel adamlar hırpalanmış bir demir kapıyı açıyor. Araba, içinden geçtiğimiz bitki örtüsünden farklı olmayan bir araziye giriyor. Bana çok uzun gelen birkaç dakika sonra, prefabrik bir ahşap evin durduğu bir avluya ulaşıyoruz. Pencerelerle dolu ve bulunduğum yerden, hepsinin açık olduğunu ve sahildeki bir tür dağ evini anımsatan, içeri ve dışarı dalgalanan şeffaf beyaz perdelerle kaplı olduğunu görebiliyorum. Ancak burada ormanın ortasındayız.

Zakhar güneş gözlüklerini takıyor ve arabadan iniyor. Benimle konuşmuyor, onu takip etmemi emretmiyor, bir yerlere kaçabileceğimden endişe etmiyor. Bana bu kadar güvenmesinin, denemeye cesaret edersen hemen durdurulacağım anlamına gelebileceğini düşünmeye başlıyorum.

Hava sıcak olmasına rağmen ceketimi giymeye karar veriyorum, çünkü Malezya sivrisineklerinin kahvaltısı olmaya niyetim yok.

Topuklarım vahşi zeminde kendilerini çözmek için mücadele ediyor. Havada, yaprakların balzamik aroması, el değmemiş doğanın ilkel kokularından keyif alan nefesimi hemen genişletiyor.

Etrafıma bakıyorum, yakalayabildiğim kadar çok renk yakalıyorum, daha önce hiç görmediğim bitki ve çiçekleri tespit ediyorum.

"Beni takip edin!"

O ve ben doğayla çok çelişiyoruz. Koyu renk şık takım elbisesi, güneş gözlükleri ve İtalyan görünümlü ayakkabıları, işlenmemiş toprağı çiğneyerek, onu el değmemiş bir araziye kirleten bir uzaylı gibi gösteriyor. Ancak onun yanında durduğumda, derin ve göze çarpan yara iziyle işaretlenmiş yüzünü görmek, onu birdenbire vahşi doğanın ayrılmaz bir parçası gibi gösteriyor; sanki o da yapraklar, palmiyeler ve çiçeklerle birlikte, toprak ve kokular kadar bu yerin bir parçasıymış gibi.

Pencereleri ağızına kadar dolu olan büyük evin etrafında, sanki içeriden manzara ile her zaman temas halinde olunabilirmiş gibi - en azından benim düşündüğüm ilk şey bu - bazı kesinlikle garip adamlar gizleniyor.

Henüz nerede olduğumun derinlemesine farkına varma şansım olmadı, bu yüzden onları gözlemlerken ve bedensel özelliklerini, bazı eski kabileleri anımsatan alışılmadık derecede renkli kıyafetlerini fark ettiğimde, Malezya'da olduğumu kesin olarak anlıyorum.

Adamlar bana sanki bir uzay gemisi sayesinde bölgelerine yeni ulaşmış dünya dışı bir varlıkım gibi bakıyorlar. Beni derinden rahatsız ettikleri için içgüdüsel olarak Zakhar'a yaklaşıyorum. Onun hızı benimkine kıyasla çok hızlı, sanki evin yakınında olmayan kesin noktaya varmak için sabırsızlanıyor gibi.

Hava kesinlikle sıcak olmasına rağmen göğüs dekoltelerimi örtmek için ceketimin içine giriyorum ve bana dik dik bakan kişilerin karanlık gözlerine bakmaktan kaçınıyorum.

"Eğer merak ediyorsan," diye düşüncelerime giriyor, "onlar Dayaklar. Sarawak, Borneo'dan geliyorlar ve pek dost canlısı değiller."

"Burada ne işleri var?"

"Onlar benim muhafızlarım. Tarihsel olarak vahşi savaşçılar olarak bilinirler. Eskiden onlara 'kafa kesiciler' denirdi. Düşmanlarını yakaladıklarında, güçlerini göstermek için ganimetlerini, yani kesik başlarını saklarlar, saldırganlara iyi göstermeye özen gösterirlerdi," derken güneş gözlüklerinin kenarından bana bakıyor.

"Bu bana kaçmaya çalışırsam beni bulup kafamı keseceklerini söylemenin bir yolu mu?"

Zakhar sesli bir şekilde gülümsüyor. Yara izinin yanağının üzerinde kıvrılma şekli ona, benim gözümde onu az önce tarif edilen savaşçılardan bile daha vahşi yapan ekstra bir şey veriyor.

"Dayaklar evimi korumak için buradalar. Malıma ve güvenliğime göz kulak oluyorlar. Ben de bunun karşılığında onlara ailelerini yetiştirebilecekleri topraklar, ekip biçebilecekleri araziler, yiyecek ve gerçek iş, yemek ve yatacak yer sağlıyorum; tek şartla, mutlak sadakatlerini ve talep ettiğim korumayı alıyorum. Eğer size bakmamaları gerektiğini söylersem, ki söyleyeceğim, bir daha asla size bakmayacaklar. Eğer onlara benim için tehlikeli olduğunuzu söylersem, ilk fırsatta sizi paramparça edeceklerdir. Durup önümde duruyor, gözlüklerini çıkarıp on üç yıl sonra güneşin aydınlattığı gözlerini gösteriyor bana. "Ve eğer senin benim kraliçem olduğunu ilan edersem,

Günlerinizin sonuna kadar size hizmet edecekler. Her şey benimle nasıl başa çıkacağınıza bağlı.

"O zaman başımın kesilmesi riskini göze alıyorum," diyerek onu geçtim ve neredeyse omzuyla sıyıırıyordum.

Bu fikir bile midemi bulandırıyor.

"Nereye gidiyorsun, Terazi?" diye beni durduruyor. Aslında ayaklarımın beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bedenim, onun varlığında, sadece bilinçsizce tekrar tekrar uzaklaşmaya çalışıyor. "Bu taraftan!" diye yolumu düzeltiyor.

Jimmy Choos ayakkabılarımla gerçekten zorlanmaya başlayana kadar onu takip etmeye devam ediyorum. Zemin kuru olmasına rağmen, derine indikçe daha da pürüzlü bir hal alıyor.

"Ev diğer taraftaysa nereye gittiğimizi kimse bilebilir mi?"

"Seni kız arkadaşım ile tanıştırmalıyım, unuttun mu?"

Arkasına dönmüyor, ormanın ortasında bir iş adamı gibi yürümeye devam ediyor.

Gerçekten gerçeküstü, özellikle de kıyafetlerin . Zakhar'ın kadınının Dayak soyuna ait olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de topraklarıyla ilgileniyor, ormanda bir tür köyde yaşıyor ya da...?

Ne oluyor be!

Bir açık hava hücresini andıran, kalın demir çubuklardan yapılmış çok yüksek bir çitin önünde duruyoruz. Etrafıma bakıyorum ve yoğun bitki örtüsü arasında çitin kim bilir kaç metre boyunca devam ettiğini fark ediyorum. Belki de tüm arazi boyunca devam ediyordur.

Çitin diğer tarafında küçük bir ahşap ev var, otuz metre kareden büyük olmamalı. Belki de nişanlısının evidir. Küçük verandada banklar, bir hamak ve çevreyle biraz uyumsuz çelik küvetler var. Oturduğum yerden içlerinde ne olduğunu göremiyorum.

Cebinden bir anahtar çıkarır ve ızgaraların arasından taşan yaprakların arasında bir asma kilit bulur.

"Kız arkadaşını açık havada esir mi tutuyorsun?"

"Aslında o bizden daha özgür, sizi temin ederim."

Kilit açıldıktan sonra, kapı gibi bir açıklığı iter ama aralık bırakır.

Bana doğru dönüyor ve bir anlığına, sadece çok kısa bir anlığına, bana Rusya'da tanıştığım çocuğu hatırlatıyor.

"Çitlerden uzak durun ve sebepsiz yere yaklaşmayın.

Anlaştık mı?"

'Anlamadım'.

'Anlayacaksınız'.

Anahtarı cebine geri koydu ve ceketini çıkarıp bana uzattı.

"Bekle!" Soru sormuyorum, onu kucağıma alıp bir kolumun üzerine yatırıyorum ve sıcaklığı kendim de hissetmeye başlıyorum.

Zakhar'ın gözleri benimkilere bakıyor, aklımı karıştıran düşünceleri incelemek istiyor, özellikle de şimdi beyaz gömleğinin düğmelerini açıp pantolonundan çıkardığı için.

"Ne yapıyorsun?"

"Yakında kıyafetlerin buradaki hareketlerini gevşettiğini fark edeceksin." Aslında çoktan kararımı vermiştim. "Cep telefonum ceketimin cebinde, kilidini açmak için şifreyi kırmakla vakit kaybetme." Gömleğini çıkarıyor ve gömleksiz kalıyor, kravatı hala boynunda.

Şaşkınlık ve şaşkınlık içindeyim, daha da şaşkınlığımı gizleyemediğim bir hayretle vücudunun saçma sapan yara izleriyle kaplı olduğunu fark ediyorum. Her yerdeler, her birine doğru düzgün dikkat bile edemiyorum, ama en çok göze çarpan, sol göğsünden başlayıp göğüs kafesi, meme ucu ve ardından karnı boyunca uzanan uzun çizik.

"Ne olursa olsun, asla çitin yakınına gitme," diye tekrarlıyor. "Ve sakın geçme."

Yutkunuyorum, olayların büyüklüğü, onun yarı çıplak ve yamalı bir oyuncak bebek gibi şekilsiz olması ve Malezya'da olduğum gerçeği beni çok şaşırtıyor.

"Anlıyor musun, Terazî?" diye sertçe ısrar ediyor.

sallıyorum, bana fırlattığı kravatı da alıyorum.

Çitin hemen ötesinde, yaprakların arasında bir şeyin hareket ettiğini fark ettiğimde irkiliyorum.

"Diğer tarafta ne var?" diye soruyorum endişeyle.

"Sana zaten söyledim, kız arkadaşım."

Önce iki ayakkabısını, sonra çoraplarını çıkardı ve yalınayak, şık pantolonu deri kemerinin içine sıkıştırılmış bir halde, tıpkı vahşi doğadan çıkan bir vahşi gibi soyundu.

Kendimizi içinde bulduğumuz yağmur ormanının sık çalılıklarında, kapalı alanı geçiyor ve ıslık çalmaya başlıyor.

"Nikita?" diye sesleniyor ama kimse gelmiyor. Doğruca kulübeye gideceğini sanıyordum.

Hâlâ burada olup olmadığını kontrol etmek için arkasını döndü, ne de olsa şu anda kaçmak gibi bir niyetim yok, tabii bu Nikita'nın kim olduğunu görmek dışında.

Tekrar ıslık çalmaya başlar, ekilmemiş çimenlikte dolaşır, sırtı şiddetli kırbaçları andıran garip yara izleriyle gölgelenmiştir.

"Nikita?"

Orman, sadece yerel faunanın ve yaprak hışırtılarının üretebildiği notalardan oluşan tuhaf bir müziği seslendiriyor. Senfoni aniden nefes alış veriş sesiyle kesiliyor... Kahretsin!

Bir kükreme ses duvarını yarıyor ve karmakarışık çalılar arasında devasa büyüklükte, çeneleri açıkta, bıçak gibi keskin bir Malezya kaplanı çıkıyor. Kollarımdaki her şey yere düşüyor ve içgüdüsel olarak onun adını bağırmaya başlıyorum.

"Zakhar!"

Ancak deli adam kollarını iki yana açar ve kedi muhteşem bir sıçrayışla onun üzerine atlar.

Tanrım, kocaman pençeleriyle onu kucaklayan kaplanın ağırlığını taşıyabildiğini görmek beni dehşete düşürüyor.

Dik, ondan daha uzun. Açık kahverengi gözleri, pembe dilinin yüzünü yalamasına izin veren delinin gözlerine perçinlenmiş.

"İşte benim güzel kızım. Şok oldum! "Seni çok özledim, güzelim!" Onu itiyor, bir kavga sahneliyor ve ben onu bir Malezya kaplanıyla oynarken görünce daha da şaşırıyorum... bir Malezya kaplanıyla mı?

Tanrım!

Onu hiç bu kadar gülerken ve eğlenirken, birine sarılmaktan mutluluk duyarken görmemiştim. Bana her zaman hayatında arkadaşına ihtiyaç duymadığını söylerdi, sevgiye ve saflığa bile ihtiyaç duymadığını gösterirdi ama bir hayvanla böyle bir ilişki kurabileceğini düşünmemiştim.

O bir deli! Tamamen deli.

"Terazi, Nikita ile tanış. Harika biri değil mi?"

"Evet, çok güzel ama... kendi habitatında kalmasına izin versek daha iyi olmaz mı?"

"O kendi yaşam alanında. Uzaklaşmak istemiyor ama isterse uzaklaşabilir."

Kedi tekrar kükrer ve sonra bir sıçrayışla onu yere fırlatarak pençeleriyle göğsünü kapatır.

"Aman Tanrım, Zakhar!" diye bağıyorum ve düşüncesizce parmaklıklara yaklaşıyorum. Hayvan bir sıçrayışla bana ulaşıyor ve görünen dişlerinden ürkererek geri çekiliyorum.

"Sana daha fazla yaklaşma demiştim!" diye azarlıyor beni, ızgaradan bana hırlayan kız arkadaşına - saçma - yetişirken.

"Güzel, bebeğim, güzel!" diyerek onu okşar, hatta öper.

"Sen delisin!"

"Onu biraz kucaklayacağım ve sonra dışarı çıkacağım, tamam mı?" diye bildirdi, gözlerinde bir ışıkla.

"Çabuk ol, üzerinde bıraktığı dövmelere bakılırsa bu Nikita ile güvenli bir ilişkin varmış gibi görünmüyor," diyerek göğsündeki artık bariz olan çizdiği işaret ediyorum.

'Olur böyle şeyler'.

"Sen delisin!"

"Onun önünde bana hakaret etme, yoksa hırçınlaşır."

"Seni hala nasıl yemediğini merak ediyorum!"

"Evet, neden yapmadın Nikita?"

"Bir kaplanı bile yemlemiyorsun, ona iki soru soruyorsun."

Kalbimin öfkeyle attığı göğsüme dokunuyorum, hala üzerine atlayan hayvanın görüntüsüyle sarsılıyorum.

Kısa bir süre sonra, deli adam kediyi çimlerin üzerine çömeltemeyi başarır ve kedi sanki bir evcil hayvanmış gibi kocaman burnunu bacaklarına dayar.

Sıcaktan boğulacak gibi oluyorum, sivrisinekleri umursamadan ceketimi çıkarıp şaşkınlıkla Zakhar'ın eşyalarının arasına atıyorum.

Vahşi doğanın ortasında olduğumuz için Jimmy Choos'ları da çıkarıp yere oturuyorum, toprağın eteğimi kirletmesini umursamıyorum ve hayatta sadece bir kez yaşanabilecek olağanüstü bir olaya odaklanıyorum.

Zakhar Konstantin Leskov gömleksiz ve yaralı bir halde oturmuş, yüzlerce kilo ağırlığındaki bir Malezya kaplanını okşuyor.

"Sizin gibi tehlikeli hayvanların onları sevmesi çok ilginç."

"Kimse beni sevmiyor. Sadece Nikita benden hoşlanıyor, ki bu farklı bir şey".

"Nasıl olur?"

"O benim gerçekte kim olduğumu biliyor.

"Peki siz kimsiniz?"

"Bu önemli değil. Ancak o bende bir şeyler gördü. Onu ormanda annesinin yanında buldum. Annesi ölmüştü. Biri onu vurmuştu. Kaçak avcılar onu bulamadan önce, onu yanımda götürdüm. Böylece onun hayatını kurtardığımı biliyor".

"Onu evcil hayvan olarak mı yetiştirdin?"

"Başlangıçta, evet. Daha çok küçükken bile evde kalırdı. Dayaklar onu bir ilah olarak görüyorlardı ki bu alışılmadık bir durum, çünkü onlar animisttir ve genellikle yerlere, nesnelere ya da maddi varlıklara taparlar. Bazen benimle, benim yatağında uyurdu.

Yara izini göstererek, "Sana ne zamana kadar saldırdı?" diye soruyorum.

"Onu bunun için göndermedim. O bir kaplan, Terazı, diğer insanlarla bir evde yaşayamaz. Nikita sadece bana saygı duyar ve beni tanır. Eğer seni şimdi içeri alırsam, muhtemelen hiç düşünmeden seni parçalar."

"Yani başkaları için tehlikeli olduğu için mi ondan ayrıldınız?"

"Güvenlik önemli ama daha da önemlisi onun özgürlüğü. Her şeye rağmen, gördüğünüz gibi, geri döndüğümde beni karşılamaktan mutluluk duyuyor. Asla çok uzağa gitmez, her zaman etrafta dolaşır ve ben orada olmadığımda, bazen onu burada otururken bulurlar, tıpkı şimdi olduğu gibi, beni beklerken. Onun için ne yaptığımı gerçekten anlıyor mu bilmiyorum ama ben onun benim için ne yaptığını biliyorum.

"Anlamı?"

Gözlerimin içine bakıyor, sanki onu kışkırtmak istercesine elini Nikita'nın ağzına sokuyor. Onun deli olduğunu söylemiş miydim?

"Bana vahşi ve sert bir aşk verdi. Tam da ihtiyacım olan şeyi.

Yani istediği ve hala istediği şey bu muydu?

"Peki sana neden saldırdı?"

"Bazen erkekler ölümün peşinden koşar ve ben, sona her zaman şiirsel bir bakış açısıyla yaklaşmış biri olarak, bunu ondan öğrenmek istedim".

"Ve sana vermedi".

Zakhar başıyla yavaşça reddeder. Kaplan ayağa kalkar, arkasını döner ve geldiği gibi gider.

"Seni benim yanımda daha sık görürse, onu okşamana da izin verebilir."

"Önemsediğim bir şey değil."

Bana gülümsüyor ve ellerini silerek ayağa kalkıyor. Nikita'nın pençelerinden aldığı darbeler yüzünden kirlenmiş ve kızarmıştı. Ona bu şekilde bakmak, hayatımda ne olduğunu hatırlamak acı verici bir manzara haline geliyor, sanki bir parçam güzel bir şeyi kaçırdığımı fark ediyor.

Bu noktada sadece topraklarında yaşayanları güvence altına alan bir sınır olan çitten çıkar, dikkatlice kapatır ve kıyafetlerini geri alır.

Giyinirken ona "Bana doğruyu söyle!" dedim. "Beni isteğim dışında burada mı tutacaksın?"

Ceketini omzuna koyar, gömleğini açık bırakır ve kravatını boynunda çözer.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Gitmek mi

istiyorsun?

Gitmek istiyor

musun?

Sen...?

"Ben... Ben... Gemini'yi uyarmalıyım. Onun acı çekmesini istemiyorum."

Yüzünde gözle görülür bir rahatlama var, belki de beni kararsız bulduğu için. Ona, evet, ayrılmak istediğimi söylemeliydim, bunu yapmamak ona umut verebilirdi.

Neyin umudu?

"Eğer kocana burada benimle olduğunu söylersen, gelip seni alır."

'Güvenlidir'.

"Ve zamanımız olmayacak."

Verdiği cevap tüylerimi diken diken ediyor. Zakhar'ın benden istediği bu mu?

"Ne için?"

"Benimle zamana ihtiyacın yok mu?" Bakışları beklenti dolu.

"Hayır... Ben...".

"Pekâlâ!" Ceketinin ceplerini karıştırıyor ve cep telefonunu buluyor. Kilidini açtı ve bana uzattı. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap ve kendine karşı dürüst ol. Seni şurada bekleyeceğim, ihtiyacın olan yeri al."

O uzaklaşıyor ve beni biraz yalnız bırakıyor, böylece eve gitme ve daha da önemlisi İkizler'i rahatlatma şansım oluyor.

Ama buna gücüm var mı? Ona nerede ve kiminle olduğumu söyleyecek cesaretim var mı?

Ayrıca Zakhar haklı, onu arayan bendim. Eğer buradaysam, bunun tek nedeni düşüncesizliğimin sonuçlarını ödüyor olmamdır.

Lo İzliyorum. kalır . Sırtını, Açmak
a SİĞARA e ufka bakar, asla arkasına bakmaz.

Kocamın numarasını çeviriyorum ve birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor.
'Hazır.

"İkizler!"

"*Meine Liebe!*" *Aşkım.*

"Seni daha önce arayamadığım için çok üzgünüm."

"Neredesin? Bütün gün seni aradım, ölmek üzereydin Terazî! Akıllı telefonun çalışmıyor ve..."

"Ben iyiyim, sessiz ol! Şimdi beni dinle..."

"Neredesin? Hemen gelip seni alacağım! Arabada bir sorun mu vardı?"

"Hayır, lütfen beni dinleyin! Ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı." Çakmağın sesini ve sinirli bir oflamayı duyuyorum. "Lütfen rahatla ve beni dinle, tamam mı?"

"Bir daha asla böyle ortadan kaybolma. Ruslar etraftayken olmaz. Yemin ederim hayatımın en kötü saatlerini geçirdim."

"Çok özür dilerim, aşkım. Bir aksilik oldu."

'Önemli olan sizin iyi olmanız'.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım". Onu rahatlatmaya çalışıyorum ve rahat bir ses tonu kullanıyorum. "Şimdi oturmanı ve dikkatini vermeni istiyorum."

"Libra, ne oluyor?"

"Lütfen sözümü kesmeyin."

"Pekâlâ," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Siz bir şey söylemeden ya da en kötüsünü düşünmeden önce, size yemin ederim ki iyiyim ve güvendeyim. Bu sabah kafamda bir çiviyle uyandım. Her zaman sadece korunması gereken bir kız kardeş ya da fanusta tutulması gereken bir eş olmaktan bıkmıştım. İçimde, bedenimde ve ruhumda bir şeyler kırılmadan önce kim olduğumu hatırladım ve bir köşede durmak, hayatımı perde arkasından yönetmek için yaratılmadığımı fark ettim. Elimi seninkinden ayırmam gerektiğine karar verdim.

Beni aileme bağlayan kurdeleyi çözmeliydim. Birinin korumasına başvurmak zorunda kalmadan, kendimi zayıf ya da sahaya çıkamayacak kadar narin hissetmeden, sorunlarla kendi başıma başa çıkabilen yanıımı ortaya çıkarmam gerektiğini hissettim. Bu yüzden... Leskov'un gitmesi gerektiğini biliyordum ve birkaç telefon görüşmesi yaptım.

"Ne yaptın sen?" diye yüksek sesle bağırır.

"Nereye gittiğini sordum ve jetinin havaalanında söylendi".

"Hayır, Terazî, hayır! Böyle söyleme!"

"Ulaştım!" Boğazımdaki yumru sesimi bastırırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Onunla birliktesin..." diye fısıldar, farkındadır.

"Onunla konuşmak zorundaydım.

"Hayır, yapmamalıydın!"

"Bu benim işim," diyorum yüksek sesle, onun, kardeşim Taurus'un ve geçmişte onu çok tehlikeli buldukları için onunla yüzleşmemi engelleyenlerin anlayışsızlığına kızarak.

"Tam da sizi ilgilendirdiği için, bu beni yok edebilecek bir şey. Terazî, eğer o solucan sana bir daha zarar verirse...".

"Bu , bana zarar vermeyecek! Onunla yüzleşmeliyim. Bir şeyler yapmam, kendimi ifşa etmem gerektiğini hissettim. Bu benim hayatımla, geçmişimle, dünyamla ilgili, İkizler! Yeni bir sayfa açmak için bir sayfayı kapatmalıyım. Ve eminim ki, derinlerde bir yerde beni anlıyorsun, bunun yapılması gerektiğini, buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Ondan kurtulmam gerektiğini biliyorsun".

"Onu takip ederek kendini ondan kurtaramazsın, Terazî. Şimdi bana nerede olduğunu söyle ki gelip seni alabileyim. Bu sefer onu tutuklatacağım ya da daha kötüsü katlettireceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?!"

Artık Zakhar tarafından görmezden gelinemeyecek kadar yüksek olan ses tonum, onun dönüp bana bakmasını sağlıyor.

"Bana biraz zaman ver. Evlendiğimiz gün sana verdiğim güveni bana da ver. Sana her zaman yaptığım gibi ihtiyaçlarımı karşılamama izin ver."

"Yani bu, bir amaca ulaşmak için benim kusurlarımı bana karşı kullandığın an mı?"

"Sana karşı hiçbir şey tutmuyorum. Sadece, gerektiğinde zihnimi açtığımı, bazı şeyleri kabul ettiğimi, dünyanızı anladığımı ve ihtiyaçlarınızı kendi ihtiyaçlarım haline getirdiğimi söylüyorum. Şimdi senden de aynısını yapmanı ve bana gelmeni istiyorum.

"Karımın, kim bilir nerede, vakit geçirmesine, evde oturup onun dönüşünü beklemesine, hayvanın onu parmakları yerinde bana geri getireceğini ummasına izin vermeli miyim?"

"Bağırma! Sakin ol!"

Gözlerim yaşıyor ve göğsüm dehşet dolu iç çekişlerle dans ediyor: anlaşılamama korkusu ve özgür bir kadın olmadığım bilgisi.

İkizler beni hiçbir şeyden yoksun bırakmadı, bana saygı duydu ama hayatımı her zaman kontrol etti ve şimdi hayatım üzerinde hakimiyet kurmam gerektiği için bunu yapmamı engellemek istiyor.

Zakhar temkinli bir şekilde yaklaşıyor, sessizce bana bakıyor, bakışlarıyla her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyor.

"Bana nerede olduğunu söyle, Libra. Şimdi!"

"Ben Avusturya'da değilim.

"Rusya'da mısın?"

"Hayır.

"Neredesin lan sen!?" Küfürleri Zakhar'ın kulaklarına da ulaşıyor, o da sinirden dişlerini gıcırdatıyor. Sanki telefonu elimden kapıp kocama cevap verme isteğini bastırmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırtıyor.

"Size nerede olduğumu söyleyemem. Kararıma saygı göster. Yakında döneceğim, benim için endişelenmene gerek yok. Leskov'la birkaç şeyi açıklığa kavuşturacağım, Masa'daki halefiyet sorununu çözeceğim ve sonra size geri döneceğim. Her zamanki gibi!"

Zakhar son söylediğimle alay edercesine sırtıyor.

"Sana dokunmasına izin verme. Bensiz olmaz."

"Ne?"

'Tamamdır'.

Söyledikleri karşısında hareketsiz, şaşkın ve şok olmuş bir halde kalakaldım. Geçmişimde olan onca şeyden sonra, şimdi olanlardan sonra, o, kocam, gerçekten benim ve işkencecimin onun için, onun zevki için birlikte yatmamızı düşündü mü?

Buna inanamıyorum. Tiksindim.

Elim kayarak akıllı telefonu kulağımdan uzaklaştırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yavaş ve yakıcı bir şekilde süzülüyor.

Zakhar gözlerimi arıyor ve ben de kendime lanet ederek, yardım için sessiz bir yalvarışla gözlerimi ona veriyorum. Telefonu elimden alıyor ve bakışlarını benimkilerden ayırmadan Gemini ile etkileşime geçiyor.

"Leskov konuşuyor". Hoparlörü açıyor.

'Seni orospu çocuğu, eğer cesaretin varsa...!'

"Sakin olun Kont. Karınıza ben bakarım!" der ona muzipçe.

"Ona özel bir şey yapmam yasak mı, yoksa onu istediğim gibi kullanabilir miyim?"

"Seni hayvan, eğer ona dokunursan..."

"Nazik izniniz için teşekkür ederim. Onunla gerektiği gibi ilgileneceğim. İyi geceler Hill."

Zakhar telefonu kapatırken hâlâ çılgınlıklarını duyuyoruz.

"Benimleyken bir seçeneğin var" diyor. "Kalmak mı istiyorsun yoksa eve mi dönmek istiyorsun?" Sarayda bir sandalyede oturmuş, yokluğumdan umutsuzluğa kocamı düşünüyorum. Her şeyi öğrenecek olan Boğa'yı düşünüyorum. Çözümlemeyecek kadar büyüleyici bir bulmaca olan Zakhar'ı düşünüyorum, ama kendimi hiç düşünmüyorum.

Ne istediğimi.

İkizler burcuyla evlendiğimden beri, yıllardır Terazî burcuna dikkat etmedim.

Ama o, beni dünyadaki herkesten daha çok inciten adam, aynı anda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim tek kişi, beklenmedik bir şekilde bana seçim yapma ve kendimi düşünme şansı veriyor.

"Ne olmuş yani? Eğer istemiyorsan seni tutmayacağım."

"Eve gitsem iyi olacak," diye karar verdim.

Bir kez daha, Terazî'ye bakmıyorum, hayatıma tam bir döngü şansı vermiyorum. Ve kendimi düşünmediğimde, Zakhar için sanki ona ihanet ediyormuşum gibi oluyor.

Yüzü soluyor ve kayboluyor. Bakışları yere düşüyor, sonra başka bir yere, artık bana değil.

"Artık yorulduk," diyor. "Jet Viyana'daki çocukları alıp buraya getirmek için geri döndü. Geldiklerinde pilotlara sizi eve götürmeleri için emir vereceğim."

"Pekâlâ," diye karşılık veriyorum kırık bir sesle, hâlâ gözyaşları içinde.

"Hayatta tüm fasılları kapatmak her zaman mümkün değildir. Bazen kaderimizde *uçurum* vardır".

"Sonu yok mu?"

'Sonu yok, ama bir bükülme ile'.

Beni her şaşırttığında sadece onun bana verdiği o harika hissi yeniden yaşayarak ürperiyorum. Bana ilk sert okşamasını yaptığı zamanki gibi.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Tam hepimiz masaya oturmuşken babam bana bir mesaj gönderdi. Benimle özel olarak konuşmak istediğini söylüyor. Yemekten sonra çalışma odasında ona katılacağımı söyleyip telefonumu cebime geri koyuyorum ve Terazi'nin bana kıskançlıkla baktığını fark ediyorum. Onun dışında bir hayatım olduğunu düşünmesine izin vermek beni eğlendiriyor.

Bu doğru değil, çünkü şu anda tüm varlığım onun ve planın etrafında dönüyor.

Cumartesi gecesi ve şımarık küçük kız dışarı çıkmak istediğini söyleyip duruyor. Benden sürekli onu Moskova kulüplerinde gezdirmemi istiyor ama babam genellikle annesini ertelemeye ikna ediyor ve başkentin onun gibi güzel ve sofistike bir kız için geceleri güvenli bir yer olmadığına işaret ediyor. Kendimi her zaman onu desteklerken buluyorum, çünkü onun yalnız başına, bensiz dışarı çıkmasına asla izin vermem, hele hele onu sikilecek et olarak gören erkeklerimiz tarafından takip edilmesine asla izin vermem.

Ancak bu gece babam farklı düşünüyor ve onu gezmeye götürmem gerektiğine karar veriyor. Kocasından tamamen bastırılmış olan Agnès aniden fikrini değiştirir ve onaylar.

Bu bir sinyal.

Sanırım planın başlangıcını onaylamak istiyor.

Akşam yemeğinden sonra, planlandığı gibi, üvey annemin televizyon dizisi izlediği oturma odasına geçiyorum. Hevesli Terazi, çoktan odasında seçimini yapıyor.

Dışarı çıkarken ne giyeceğini. Nasıl giyineceğini sırf beni memnun etmek için seçtiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Son zamanlarda ondan kolay çıkarılabilen kıyafetler giymesini istiyorum. Söylemeye gerek yok, beni her zaman şımartıyor, her yere kaldırabileceğim kıyafetler, istediğimde düğmelerini açabileceğim gömlekler, yırtmaktan zevk aldığım seksi iç çamaşırları tercih ediyor.

Ama bu gece, ne giyerse giysin, bu değiştirmeyecek. Kapıyı çaldım ve babam içeri girmeme izin verdi.

Masasının arkasında oturuyor ve plan için gerekli bazı temasları gözden geçiriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor bana. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve az önce gelen bir mesajı okumak için yeterli bir süre istiyorum

Bu gece yalnız olacağımızı söyle! Elbette.
Seni seviyorum!

Mide bulantısı beni ele geçiriyor, alnım sanki koşu pistinde koşmuşum gibi terlemeye başlıyor. Elim titreyerek cep telefonunu cebime geri koyuyorum ve sesim kararsız çıkıyor.

"Bu gece başlamaya karar verdin mi baba?"

"Yaklaşık on gün önce benden işleri hızlandırmamı isteyen sendin".

"Evet, ama..."

"Ama ne?" Yerinden kalkıyor, pişmanlıkla bana bakıyor ve masanın etrafında dolaşıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Zakhar? Onunla takılman benim için sorun değil..."

"Sorun o değil! Plana ve gelecekte bize kazandıracaklarına yürekten inanıyorum, sadece..." diye tereddüt ediyorum. Gerçek şu ki, hissettiklerimi itiraf edecek cesaretim yok.

"Konuş!"

'Daha fazla zamana ihtiyacım var'.

Gerçek şu ki Terazi ve benim yeterli zamanımız yoktu. Aklımızdakileri ona açıklayabilseydim, belki beni anlayacak, hatta destekleyecekti. Şimdiye kadar onu anladım.

"Geçen gün daha fazla beklemek istemedin. Ne değişti?" İnce çizgili takım elbisesinde göze çarpan mavi kravatını gevşetiyor.

"Önce niyetimi anlamanızı ...".

"Ona aşık mı oldun?" diye ağzından kaçırıyor, benimle alay ederek.

Evet!

"Hayır!"

"Peki sorun nedir?"

"Modaliteler hakkında şüphelerim var. Örneğin...", hepsini deniyorum.
"Evde kalabilir. Onu kulübeye götürmeye gerek yok."

"Bakalım bu senin belirsizliklerini ortadan kaldırabilecek mi?"

Masasının arkasına geçer ve bir çekmeceyi açar. Paketi çoktan açılmış sarı bir zarf çıkarır ve içinden bir tomar fotoğraf çıkarır, masanın üzerine serpiştirir ve ortaya çok zarif bir adamın bazı fotoğrafları çıkar.

"Kim o?"

"Bu İkizler Jason Hill.

"Hangisi?"

"Libra'nın nişanlısı.

"Ne?"

Daha önce mide bulantısının başlangıcından etkilenmiş olsam da, şimdi boğazımda gerçekten bir tıkanma hissediyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenemin zonkladığını hissedebiliyorum.

Cildime bir karıncalanma hissi yayılıyor ve beni odanın içinde dolaşmaya, masanın üzerindeki bir yığın kâğıdı tutup yere atmaya itiyor.

Bir öfke hırıltısı çıkarıyorum, gözlerim öfkeyle nemleniyor, dünyam alt üst oluyor.

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır, o sürük bana hiçbir şey söylemedi. Bana sadece bir erkek arkadaşından bahsetti ama beni kıskandırmak için yalan söylediğini düşündüm.

"Tanınmış Avusturyalı soylu bir aileye mensup. Çok güçlü bir adam. Bu keşif küçük Terazî'mizi daha da değerli kılıyor".

Babam memnun, hesapladığımızdan çok daha fazlasına sahip olabileceğimiz fikrinden heyecan duyuyor.

"Kendisine söz verildiğini biliyor mu?"

"Tabii ki! Agnès bana birkaç yıldır çıktıklarını söyledi, ama Bay Hill ondan çok daha yaşlı, bu yüzden onunla evlenmeden önce beklemeye karar verdi. O sadece seni kullanıyor Zakhar. Onun gibiler yüksekleri hedefler ve siz şu anda bir Leclerc için çok alçaksınız. Mi

Beni omuzlarımdan tutuyor, ona ihanet etmem için gereken cesareti bana vermeye çalışıyor. "Ama onun sayesinde zirveye tırmanmak üzereyiz. Ve sen, bir gün ona, onu kelimenin tam anlamıyla becerdiğini söyleyebileceksin."

Cep telefonum göğüs cebimde titriyor. Yine o olmalı: şımarık, kaprisli, istediği her şeyi elde etmek için yetiştirilmiş.

Beni istedi ve bana sahip oldu.

Bana gerçeği ne zaman söylemeyi planlıyordun, koca sürtük?

Kontu onu eş olarak almaya karar verene kadar beni sıkıştırarak mıydı?

"Bu gece harekete geçeceğiz," diye onaylıyorum.

"Düşünmeye başladığınızı görüyorum. Terazî'ye sadece Leclerc'ler değil, İkizler Jason Hill de sahip olacak. Bu da onun için ödeyecekleri fidyenin beklenenden çok daha yüksek olacağı anlamına geliyor. Hayatlarında en az bir kez ellerini kirletmemiş hiçbir güçlü adam yoktur. Bunu unutmayın! Eğer büyümek istiyorsak, bir şeyleri feda etmeliyiz'.

Yüzümde hayat yok, bunu söyleyebiliyorum çünkü cildimle temasımı kaybediyorum ve kendime karşı duyarlılığımı terk ediyorum.

"Bana güvenebilirsin baba, ama tek bir şey istiyorum."

Söyle bana.

"Kimse onun saçının teline zarar vermemeli. Hiç kimse, baba. Sen bile."

"Sana söz veriyorum.

Telefon tekrar titriyor.

Ben hazırım!

Hala meşgul müsün?

Nerelerdeydin????

Çık dışarı! Seni arabada bekleyeceğim.

Gidonu çok fazla kuvvetle kavıyorum, o kadar ki diğer elimle artık çekmeyen sigaranın filtresini eziyorum. Terazî arabaya biner binmez atıyorum.

Dar kot pantolon ve dizinin altına kadar uzanan çizmeler giyiyor. Siyah deri bir ceket giyiyor ve bu onu her daha seksi gösteriyor. Onu böyle bile seviyorum, örtülü, hepsi açılmak için. Sıkma için. Sadece sikilmek için.

Artık beni bu kadar rahatsız edebileceğini tahmin etmediğim bir ayrıntıyı benden sakladığını bildiğim için onu sadece et olarak görüyorum.

"Emniyet kemerini tak!" diye kaba bir şekilde emrediyorum.

Taze kokusu kokpiti istila ediyor ve kafamın içinde bir şantiye gibi kurulmaya başlayan anılar alanında kendini ölümsüzleştiriyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor coşkuyla, ateş kırmızısı dudaklarını oynatarak.

"Bu bir sürpriz," diyerek vitesi taktım ve yola çıktım.

"Bu sefer kart yok mu?"

"*Net*".

"Neyin var senin?" Villanın dışında olduğumuz için, geldiğince bana uzanıyor ve yüzümü okşuyor.

Sinirle arkamı dönüyorum.

"Dur!"

"Sana dokunamaz mıyım?"

"*Net*".

Bakmaktan

kaçınıyorum.

İstemiyorum.

Yapamam.

Gözlerime onunla ilgili başka bir şey vermemeliyim, unutamayacağım ve hayatımın her günü en büyük kınama olarak göreceğim bir şey.

"Şu 'hayır' anlarından birini mi yaşıyorsun?"

"Adet görmüyorum ki!"

"Peki senin neyin var?"

Sana ihanet etmek üzereyim.

"Hiçbir şey.

"Belki seni daha iyi hissettirebilirim...". Emniyet kemerini çıkarıyor ve vites kolunun üzerinden geçerek elini sikimin üzerine, dudaklarını da kulak mememin üzerine koyuyor. "Ben sana konsantre olurken sen de araba sürmeye konsantre olabilirsin."

"Çekil üstümden!" Onu fena halde itiyorum.

"Zakhar!"

"Ne istiyorsun?"

"Eğer yanlış bir şey varsa, bana söylemelisin!".

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü biz bir çiftiz.

"Sen ve ben çift miyiz?" Bir kahkaha patlattım. "Kafanı mı çarptın?"

"Öyle değil mi?"

"Sevişiyoruz. Ve sevişmek çift olmak değildir. Daha zeki olduğunu sanıyordum."

'Genellikle sevişen iki kişi seksten sonra birlikte uyumaz...!.

"Her şey rahatlıkla ilgili. Beni yoruyorsun, bu yüzden senin yatağında olursam, bundan faydalanır ve içinde uyurum."

"Peki seninkinde uyumama ne zaman izin vereceksin?"

"Sana acıyorum, bu yüzden seni yalnız bırakacağım."

"Ve bana acıdığın için bütün gece bana sarılıyorsun ve uyuduğumu sandığımda bile beni öpüyorsun, tabii ki".

"Bu benim aletimin hoşuna giden bir şey, dinlenirken bile seni yakınında hissetmek istiyor."

"Kanıtları ne zaman kabul etmeye başlayacaksınız?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Anıların inşaat alanına bir tuğla daha koyduğumdan emin olduğumda ona sadece bir an bakıyorum. Bakışlarımı onun güzel yüzünden hızla çekip tekrar yola giriyorum.

"Bana aşık olduğunu. Beni sevdiğini bana asla söylemeyebilirsin ama ben biliyorum."

"Ve eğer biliyorsan neden sana söyleyeyim ki?"

"Çünkü bu iş böyle yapılır.

"Bunu kim belirliyor?"

'Nasıl istersen olsun, Zakhar' diyerek kollarını göğsünde kavuşturur ve suratını asar.

"Aslında ben her zaman istediğimi yaparım, tıpkı sizin yaptığınız gibi".

"Ne demek istiyorsun?"

"Avusturyalı bir hıyarla sözlendiğini bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Ne?" sesi alçak ama yeni keşfedilmiş gibi bir havası var.

"Günlerdir benimle kafa buluyorsun, Terazî. Beni sevdiğini ve bir çift olduğumuzu söylüyorsun, oysa birkaç yıl içinde bir sik kafalıyla evleneceğini çok iyi biliyorsun."

Sessizleşiyor ve tüm düşüncelerimi doğrulayan bir şey yapıyor: bir sigara yakıyor ve gergin bir şekilde içmeye başlıyor.

Yakaladım seni, kaltak. Evet, yakalandın.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bu önemli değil. Benim için önemli olan sizin bunu inkar etmemeniz."

"Bunu yapmak zorunda değilim.

"Evet, öylesin. Sen bir Lelcerc'sin."

"Ne olmuş yani?"

"Bana hanedanınızdan kaçmadığınızı söylemişsiniz, bu yüzden aileniz o kontla evlenmenize karar verirse, görevinizi yerine getirirsiniz."

"Benim hakkımda ne hissettiğini itiraf etmeye karar verersen, aileme gider ve onlara o adamla evlenmeye niyetim olmadığını söylerim."

"Ama ne kadar safsın! Yani benim karım olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, bunun konuyla ne ilgisi var...!', diyerek az önce ifade ettiği saçmalığı bariz bir utanç içinde hemen geri alır.

"Güzel, çünkü evlenmeye hiç niyetim yok. Özellikle de seninle!"

"Benim de öyle bir arzum yok. Evlilik umurumda bile değil".

"Mükemmel!"

Sessizce sigarasını bitiriyor, benim dinlenen başımın keyfi yerine geliyor.

"Yani bu konuda bana kızgın mısınız?" Sesindeki üzgün ton, ağlamadığından emin olmamı sağlıyor.

Gözyaşları yüzünden aşağıya akmadığı için rahatladığımı hissederek şaşıyorum.

"Sadece gerginim. Ve evet, bu tarih öncesi görücü usulü evlilik meselesine çok kızgınım.

"Sana evlenmek zorunda olmadığımı zaten söyledim. Babama sana aşık olduğumu söylemekten çekinmem."

"Siktir git!"

"İkizler Tepesi umurumda değil!" diye bağırıyor.

"Kapa çeneni. Artık seni duymak istemiyorum."

Villamızdan birkaç kilometre uzaklıktaki barakaya varıyoruz. Terazî şaşkın bir tavırla etrafına bakınıyor, belki de bunun benim her zamanki girişimlerimden biri olabileceği konusunda kendini kandırıyor.

Motoru kapatır kapatmaz "Daha varmadık mı?" diye soruyor.

"Evet. Aşağı gel!"

Arabanın kapılarını kapatıp büyük girişe doğru yürüyoruz. Anahtarı anahtar deliğine sokup çeviriyorum ve elektrikli panjurun kalkmasına neden oluyorum.

"Burası neresi?"

"Kapa çeneni!"

Sırtıma yaklaşıyor ve beni arkamdan kucaklıyor, belimi çevreliyor. Yüzü sırtıma yaslanıyor, avuç içleri göğsümde açılıyor.

Başım duvara çarptı. Vay anasını!

Yumruklarımı sıkılı tutuyorum, gözlerim asfalta sabitlenmiş, sakinleşmeye çalışıyorum, ona ihanet etmek için ihtiyacım olan gücü arıyorum.

"Çok özür dilerim Zakhar. Sana yalan söylemek istemedim. O adam benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve hiçbir zaman da etmeyecek. Artık burada seninleyim. Önemli olan nerede olmak istediğim ve nerede olmak istediğim. Ve eğer bana şimdi ya da yarın nerede olmak istediğimi sorsaydın, sana hayatımı her zaman seninle geçirmek istediğimi söyledim."

Görünmez bir düğüm boğazımı sıkıyor. Gözlerim daha önce hiç hissetmediğim kadar yanıyor.

Alnımı duvardan uzaklaştırıyorum ve kaskatı kesiliyorum.

Keşke onu döndürebilseydim, duvarla arama koyabilseydim ve bayılana kadar öpebilseydim.

Keşke sana bugün ve yarın seni yanımda istediğimi tam olarak ifade ettiğin şekilde söyleyebilseydim.

Keşke geri dönebilsem ve ona hiç yaklaşmasam.

Bileklerinden tutup onu fiziksel olarak kendimden ayırıyorum, öne doğru çekiyorum ve yeni açılmış kulübenin geniş alanına doğru itiyorum.

"Girin!"

"Bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?" Botlarının ince topukları sert zemine vuruyor. Ofis olarak kullanılan bölmelerden birine doğru yürüyorum, babamınki tamamen camla kaplı değil, ama daha تنها ve diğer alanlardan uzak bir yere.

Anahtarla kapıyı açıp içeri giriyorum ve ışığı yakıyorum.

Terazi beni takip ediyor ve bir karyola, bir masa, bir sandalye ve bir mini buzdolabının bulunduğu küçük alanı gözlemlemek için duruyor. Prefabrikte

Ayrıca banyosu olan küçük bir kabin. Kontrol ettim ve her şeyin yerli yerinde olduğunu fark ettim.

Onun gibi sofistike bir kız için aşağılayıcı, çok işlevsel değil ama birkaç gün için uygun.

"Otur şuraya.

Belki de onu buraya sevişmek için getirdiğime inanarak deri ceketini çıkardı. Üzerinde siyah bir bluz var, sütyen askısı omzundan aşağı kayıyor ve bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor.

Oturur oturmaz ona katılıyorum, dizlerimle kanepeye tırmanıyorum ve onu bir süre tutsak edecek zinciri aramaya gidiyorum. Tuvalete gidebilmesi için yeterince uzun olmasını istedim.

Midemde bir fırtına kopuyor, gözlerimde bir sağanak geliyor, kalbimde... Kalbimde ne olduğunu bilmiyorum.

Bileğini kavriyorum ve kelepçeyi takar takmaz onu duvara bağladığımı fark ediyor.

"Zakhar, ne yapıyorsun?" Ona cevap vermiyorum. Bunu yapamam. "Bu da başka bir oyun mu?" diye soruyor cahilce ve tatlı tatlı.

"Evet, Terazi. Sadece birkaç gün burada kalman gerekiyor."

"Ne?"

Kelimenin tam anlamıyla dilimi ısırıyorum, o kadar ki damağımnda kanın metalik tadını alabiliyorum. Bana bakıyor, koltukta oturuyor, dudakları ayırık, mavi gözleri baygın.

Affet beni, .

"İyi olmaya çalış ve zahmet etme. Ben her şeyi halledeceğim."

'Anlamıyorum'.

Yutkunuyorum, onu burada, tek başına, hiçbir açıklama yapmadan bırakamıyorum.

Bunu ona nasıl yapabilirim?

Ayaklarının dibinde diz çöküp ellerini tutuyorum.

"Terbiyeli ol, dediğimi yap. Her şeyle ben ilgilenirim. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?" Zinciri çek.

"Babam senden ve müstakbel kocanın ailesinden fidye istiyor. Burada birkaç gün kalacaksın ve

ödeyeceksiniz, evinize geri döneceksiniz'.

"Hayır, bunu bana yapamazsın!"

Güzel gözleri doluyor, parmakları benimkileri kavırıyor, çözmek istemiyor, desteklerini istiyor.

Affet beni, .

"Sence babam annenle neden evlendi?"

"Bana ulaşmak için mi?" diye anlıyor, hıçkırarak.

"Aynen öyle.

"Peki ya sen? Neden benimle birlikteydin?"

"Buna ulaşmak için.

Çok zorlanarak ellerimi onunkilerden ayırıyorum. O benden ayrılmak istemiyor, ben de ondan ayrılmak istemiyorum.

Ama ben biliyorum.

Affet beni, hayatımın aşkı.

"Yani hiçbir şey gerçek değil miydi?" Ayağa kalkıyor, yüzük setinin yere düşerken çıkardığı ses beni ürpertiyor.

Para ve güç için sevdiğim kızı zincire vurdum. Ve bunu asla unutmayacağımı iddia ediyorum. Tanımadığım bir Tanrı'dan varlığımın her günü bana ne yaptığımı hatırlatmasını istiyorum ki kendimi kötü hissedebileyim. Böylece acı çekebileyim.

"Sana hiç boş yere umut verdim mi Terazî? Dürüst ol ve beni sevdiğini söylediğin tüm zamanları hatırlamaya çalış. Ben de seni hiç sevdim mi?"

Yere bakarak, dudaklarının arasında kaybolan bir damla gözyaşını yiyerek açıklama arıyor. Cevabı tüm jestlerimde, davranışlarımda, her zaman agresif ve mesafeli tavrımda bulduğunda anlıyor.

"Hayır. Asla."

". Yakında her şey bitecek. Yarın sabah döneceğim."

"Yani... sen..."

"Seni az önce kaçırdım ve fidye isteyeceğim".

"Bu umurumda değil. Sadece bilmek istiyorum, yani, sen..."

"Seni hiç sevmedim, Terazî".

Affet beni, aşkım.

Gözle görülür bir şekilde paramparça olmuş, farkına bunalmış bir halde kanepeye geri çekildi ve yüzü duvara dönük, sırtı bana dönük bir şekilde yattı.

Ona doğru uzanıyorum, cep telefonunu kot pantolonunun arka cebinden çıkarıyorum ve o itiraz etmiyor.

"Kısa sürececek," diyorum ona.

"git, seni aşağılık orospu çocuğu!"

"Benimle böyle konuşma..."

"Git buradan!" diye bağıyor.

Ve geri çekiliyorum, hareketlerimden, hırslarımdan korkarak, ama daha net düşüncelerle, kalbimdeki gerçekle: Onu gerçekten seviyorum.

Ve bunu şimdi fark ediyorum.

Artık çok geç.

Bugün.

O gün kendime ilk kez vurduğum gündü.

Kulübeden çıktım ve karnımı yumruklamaya başladım, boğulacak ve derimde çürükler bırakacak kadar sertti.

Ve bu yeterli değildi.

Çünkü sonuçta hâlâ hiçbir şey yapmamıştım.

Terazi beni yatak odamın bulunduğu koridora kadar takip ediyor. Saat farkı bizi karıştırdı, bu yüzden güpegündüz olmasına rağmen, dinlenebilmesi için odasını gösteriyorum.

"Burada kalabilirsiniz. Özel bir banyo da var." Titizlikle odanın dışında kalarak kapıyı açıyorum. "Dayaklardan birinden sana birkaç değişiklik getirmesini isteyeceğim."

"TAMAM.

Bana babamın kulübesindeki plastik küpün içinde bıraktığım o küçük kızı çok fazla hatırlatıyor. Bana hatalarımı ve her zaman aradığım ama asla bulamadığım güzelliği, Nikita'yı okşarken ona bahsettiğim o vahşi ve koşulsuz tutkuyu hatırlatıyor.

"Benim odam sizinkinin hemen yanında ama bir şeye adamlarımdan isteyin."

"Ben gidiyorum.

Arkamı döndüm ama sözleri beni durdurdu.

"Burada olmam sizi affettiğim anlamına gelmiyor."

"Beni affetmek zorunda değilsin Terazı," diyorum ona arkasından. "istemiyorum. Şimdi dinlen!"

Kendini odaya kilitletiğinde hemen harekete geçtim. Birkaç Dayak'a onu gizlice izlemelerini emrediyorum ve ayrıca kapısının önüne bir muhafız yerleştiriyorum.

Ona kimsenin girmesine izin vermemesi gerektiğini söylüyorum ve hepsinden önemlisi, eğer oraya ulaşmak isteyen bensem beni durdurmasını emrediyorum. Çocuk önce bana garip garip bakıyor, sonra daha az nazik bir şekilde kavramı tekrarladığımda başını sallıyor.

Sonunda birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sikişmek istiyorum.

Sırtımı kapıya yaslıyorum, sinirlerimi gevşetmek için nefes alıp veriyorum. El yordamıyla anahtarı bulup çeviriyorum ve kendimi içeri kilitliyorum. Arkamı dönüp alnımı kapı tokmağına dayıyorum ve içimden geçen düşünce yığınınını durdurmaya çalışıyorum.

Her şeyi yanlış anlamışım!

Zakhar dokunduğu her şeyi yok etmeye devam ediyor ve bugün, on üç yıl sonra, bunu hiç çaba sarf etmeden tekrar yapıyor.

Ama beni en çok inciten şey, bunu isteyen ben olduğumu bilmek.

Araştırdım.

Bir kez geçmişe dalmak istedim.

Onun için kocamı bir kenara koydum, daha fazla şansı hak etmeyen tek adam.

Her şeye rağmen, bir parçam doğru seçimi yaptığımı, sadece bir ihtiyacı karşıladığımı ve ihtiyaçların çoğu zaman görev duygusuyla, ahlaki yükümlülüklerle çatıştığını, hayal edilemez eşikleri aştığını ve insan bencilliğinin en yüksek ifadesi haline geldiğini hissediyor.

Ve ben, bir bireyci olarak, asla yaşamamam gereken bir şeyi, sadece bir zamanlar yaşadığım gibi hayat dolu hissetme zevki için yeniden yaşamaya çalışıyorum.

Gerçek şu ki, Zakhar'ın yanında, iyi ya da kötü, her zaman içimde yanan bir ateş hissettim ve bu ateş beni sık sık tedavisi mümkün olmayan yanıklara sürükledi.

Şimdi tek yapmam gereken kendimi yakmaktan hâlâ korkuyor muyum yoksa düşmanıma zarar vermenin ve böylece tüm anılarımı yok etmenin zamanı mı geldi?

Yatak odama hızlıca bir göz atıyorum. Karşı duvardaki iki büyük pencere, duvarda asılı büyük bir tablo gibi malikânenin vahşi bahçesini gösteriyor. Beyaz perdeler tropikal esintiyle dans ederek sabah ışığını içeri alıyor.

Muhtemelen orada uyuyanları sivrisineklerden korumak için üç tarafını kapatan tül bir bezin asılı olduğu güzel bir sayvanlı yatak vardır. Mobilyalar beyaz, antika ahşaptan. Çerçevesi renkli kabile desenlerini anımsatan bir ayna ile örtülü çekmeceli sandığa doğru yürüyorum; çekmecelerden birini açıyorum ve birkaç tişört buluyorum.

Zakhar'ın olabileceği düşüncesi bir tanesini almamı engelliyor ama kıyafetlerim kirli ve yıkanmam gerekiyor, bu yüzden detayı atlayıp daha geniş olanı seçiyorum.

Kendimi banyoya kilitleyip duş alıyorum, suyun altında düşüncelerime su serpmesi umuduyla oyalanıyorum.

İkizler için üzülüyorum ama evlendiğimizden beri bir kez olsun ruhuma bir şans vermeye ve ona hak ettiği huzuru vermeye hakkım olduğunu düşünüyorum, bu on üç yılda hiç yapamadığım gibi.

Yine bencilce ve yanlış hissediyorum.

Kalçalarıma kadar gelen siyah tişörtümü giyiyorum ve saçlarımı havluyla siliyorum. Lavaboyu biraz su ve köpük banyosuyla dolduruyorum, hemen temizlemem gerektiği için külotumu içine batırıyorum.

Odaya tekrar girdiğimde, yüksek bir ses beni sarsıyor. Ses tam olarak benimkinin yanındaki odadan, yatağın dayandığı ötesinden geliyor. Yaklaşıp kulağımı duvara dayıyorum ve yine patlama gibi bir ses duyuyorum.

Vuruşlar ritmik bir şekilde, sabit bir tempoda tekrarlanır, ta ki bu vuruşlara kusursuz inlemeler katılana kadar.

Bu adamın nezaketsizliği karşısında şok olmuş ve iğrenmiş bir halde iç çektim.

Zakhar alçakgönüllülük nedir bilmez, beni burada, kendi odasının bitişiğindeki odada tuttuğunu bilerek bana göstermesi gereken saygıyı bir kenara bırakın.

Sadece adını haykıran bir kadına vuruyor, onu döven zevki kontrol edemiyor.

Yutkunuyorum, sanki sahne gözlerimin önünde canlanmış gibi geri çekiliyorum.

Bu arada gürültüler devam ediyor ve kadınların soluk soluğa kalışlarına, bana adanmış gerçek bir konser havası taşıyan sözleri de ekleniyor.

Hatırladığım kadarıyla o kadar gürültülü değildi.

Gerçi o zamanlar yakalanmamak için dikkatli olmamız gerekiyordu.

İçimden bir ses bunu bilerek yaptığını söylüyor, sanki umurumdaymış gibi bana cinsel açıdan dolu bir hayatı olduğunu göstermek için.

Siktir git!

Sigara istiyorum, lanet olsun!

Yalınayak, üzerimde sadece tişörtümle kapıma doğru yürüyorum ve açıyorum.

Arkamı dönüyorum ve kendimi Dayaklardan birinin önünde buluyorum.

Beni anlayıp anlamadığını bilmiyorum, ama muhtemelen rahatsızlığımın farkındadır, çünkü koridorda bile orospu çocuğunun porno şovunu mükemmel bir şekilde duyabilirsiniz.

Selamlamak için başımı eğiyorum ve sigara içme hareketini taklit ediyorum.

Bronz tenli, belirgin kırışıklıkları ve lav taşı kadar koyu gözleri olan gardiyan bana paketini uzatıyor.

Teşekkür jestini tekrarlıyorum ve sonra utanç içinde, kendimi ifade edemeyerek yan odayı işaret ediyorum.

"Patronun işini bitirdiğinde bana haber ver," diyorum İngilizce olarak ama başını sallamıyor. Muhtemelen beni anlamadı.

Sigaramdan bir ısırik alıp uzanıyorum, adam nazikçe benim için yakıyor ve sonra odaya geri dönüyorum.

Müstehcen senfoni devam ediyor. Zakhar'ın becerdiği kadının bağırduğu kelimeleri anlamıyorum, sadece özgürce ortaya çıkan pisliğin adını net bir şekilde duyabiliyorum.

Ve sonra gümbür gümbür, güçlü gümbürtüler, sanki duvara çarpıyormuş gibi.

Bunu benim için yapıyorsun, değil mi, seni pislik!?

Başkasını nasıl becerdiğini bana hissettirmek için bu kadar yaygara koparıyorsun. Sikişmemizi özlememi mi istiyorsun?

Sensiz yeterince şey yaptım, seni bok parçası!

Bahçe verandasına bakan Fransız penceresinin kapı çerçevesine yaslanarak endişeyle sigara içiyorum. Dayaklar her yerde, özellikle de odamın yakınlarında.

Kesin talimatları olmalı, neredeyse kapılara ulaşmak ve ayrılmak istersem benimle ne kadar ileri gidebileceklerini görmeye çalışıyorum.

Kendime bakıyorum ve belki de önce iç çamaşırımı giymem gerektiğini fark ediyorum, bu yüzden sigaramı bitiriyorum ve odamın önündeki saksılardan birinde söndürüyorum.

"Oh, evet, bebeğim. Muhteşem!" Duyabiliyorum bile - bu lanet duvarlar kâğıttan yapılmış olmalı. "*Ya, ya, yaaaa!*"

Keşke kusabilseydim ama neredeyse bir gündür bir şey yemedim.

Karnım guruldamaya başlayınca, koridora adımımı atar atmaz yolumu kesen nöbetçiyi umursamadan evin içinde dolaşmaya karar veriyorum.

"Susadım," diyorum, içki içme hareketini taklit ederek.

Bu noktada adam hiçbir yüz kasını oynatmadan -ki bu beni hayrete düşürüyor- yolu açıyor ve gitmeme izin veriyor. Mutfğa varana kadar arkamda onu duyuyorum.

Lavabonun önünde, uzun, bol, parlak renkli bir elbise giymiş tıknaz, kısa boylu bir kadını hemen fark ediyorum. Başında saçlarını örten bir türban var, teni hoş bir bronzluğa sahip ve kendi dilinde mırıldanıyor.

"*Merhaba,*" diye İngilizce selamlıyorum onu.

Kadın arkasını döner ve badem şeklindeki iki parlak kahverengi gözünü gösterir.

Anlamadığım Malay dilinde bir şeyler gevelemeye başlıyor, ellerini belindeki önlüğe kuruyor ve sonra önlüğü çıkarıp bana katılıyor. Kıyafetlerimi işaret edip bu hareketine anlaşılmaz kelimelerle eşlik ettiği anda şikayet ettiğini anlıyorum.

Çoğunluğu Müslüman bir ülkede olduğumun farkındayım, bu yüzden derin bir tedirginlikle, uygunsuz tişörtümle onu rahatsız ettiğimi hayal ediyorum.

Arkamda kayboluyor, Zakhar ve ortağının seslerinin hala duyulabildiği koridora doğru koşuyor. Düşüncelerimi biraz geri çekiyorum, çünkü görünüşe göre alçakgönüllülük burada bir sorun değil.

Kadın kucağında kıyafetlerimle yeniden ortaya çıkıyor, hatta lavabodan almış olması gereken ıslak külotum bile var.

Kendi dilinde gevezelik etmeye devam ediyor ama kıyafetlerimle ilgilenmeye, muhtemelen onları yıkamaya karar verdiğini anlıyorum. Kıyafetlerimi bir masanın üzerine koyuyor.

mutfak tezgahının etrafındaki taburelere oturup merakla bana bakıyor.

Le sor olup olmadığını konuşmak ve DİL
İngilizce e Sonunda yapabiliyoruz iletişim
kurmak için.

"Az, az konuşuyorum. Çok konuşurum ama İngilizcem azdır, Leydi Leclerc'.

"Hanımefendi?" Gülümsüyorum.

"Zaky sizin kontes olduğunuzu söylüyor."

"Sadece Libra yeterli, teşekkürler."

"Hayır, Leydi Leclerc," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Biraz egzotik tavırlarının yanı sıra hoş bir görünümü var. Paytak paytak buzdolabına doğru yürüyor, yerel tekerlemeleri andıran bir şeyler mırıldanmaya devam ediyor. Bir şişe su mutfak adasının üzerine koyuyor, bir bardak alıp bana uzatıyor.

"Zaky'nin işi bittikten sonra yemek hazırlayacağım".

"Peki Zaky ne zaman bitiriyor?" diye soruyorum, oturup kendime bir içki doldururken.

"Zaky her zaman çok uzun sürer," diyor muzipçe gülerek. "Oh, *evet*, uzun sürüyor."

"Muhteşem!"

"Oh! Bekle-bekle!" diye bağıyor, kulağını koridora doğru uzatıyor, böylece kadının az önce orgazm olduğunu not etmem için beni davet ediyor. Çılgılık o kadar tiz ki, onu aptal yerine koyuyor. Sessizlik gelir gelmez "İşi bitti" diye not ediyor.

"Adın ne senin?"

"Farah".

"Sanırım bunun anlamı çok büyük..."

"*Neşe*," diyor memnuniyetle.

Tekrar mırıldanmaya başladığında hiç şüphem yoktu.

"Öğle yemeğinde *Mie Goreng* ve *Ikan Bakar* hazırlıyorum. Sen yiyor musun?"

"Çok açım, evet. *Mie Go...* ve *Ika Ba...* ne olurdu?"

Piştirmeyi planladığı yemeklerin tarifini bana açıklamak için heyecanlanan Farah, dirseklerini tezgâha dayıyor ve parmaklarıyla malzemelerin sayısını saymaya başlıyor, bunları nasıl hazırlayacağını da açıklıyor.

"*Mie Goreng* kızarmış erişte. Zaky'nin en sevdiği yemek. Sarımsak, soğan, karides. Ama bugün sarımsak yok. Bugün hanımefendi burada. Az sarımsak."

"Tamam!" Ona gülümsüyorum, kendimi konuşmaya dahil edemiyorum. O taşkın bir nehir.

"Kızarmış erişteler iyi pişmiş. Çıtır çıtır. Çıtır sever misin?"

"Gayet iyi çıtır ıtır. Ya *Ika*...?"

'*Ikan Bakar*. Izgara balık'.

"Izgara balık. Tamamdır!"

Hazırladığı yemeğın ayrıntılarını anlattıkça yüzü giderek daha ciddi bir hal alıyor. Sanki mutfağın kraliesiymiş gibi kendimi onunla dalga geçerken ve ona hak ettiğı alanı verirken buluyorum. Aslında öyle olduğunu düşünüyorum.

"*Ikan Bakar* bizim oradan, Zaky'nin malıkanesinden gelen baharatlarla marine edilir, tazedir. Buharda pişirilmiş pirinç de koyarsınız ama bugün Zaky pirinsiz kızarmış erişte istiyor. *Ikan Bakar* isterseniz soya sosuyla, isterseniz başka bir sosla yenir".

'Aynen senin hazırladığın gibi yiyeceğim'.

"ok iyi. Yarın *Nasi Goreng*'.

"Yarın hâlâ burada olup olmayacağımdan emin değılim".

'Kızarmış pilav', beni görmezden gelerek, tabii ki kızarmış bir yemek olan bu *Nasi Goreng*'in tarifini açıklamaya başladı. "Karides, yumurta, tavuk ve Zaky'nin deyimiyle *bomba sos*. Acı biber, arpacık soğanı, tatlı soya ve Zaky'nin dilini yaksın diye acı biber de koydum'. O kadar sevimli bir gülüşü var ki, ben de onu takip etmekten kendimi alamıyorum.

"*Selamat pagi*, Farah!"

Arkamı döndüğümde, yarı çıplak, kollarını iki yana açmış ve beline bir bez sarmış olan Zakhar, kadının kendisini kollarına atmasını bekliyor.

Mutlu bir şekilde onun isteklerini yerine getirir ve onu kendine bağlar, onun devasa vücudu tarafından sarıldığında daha da küçük ve tatlı görünür.

"*Halo*, Zaky.

"*Maafkan saya*, Farah".

"Benden hoşnutsuzluk yok. Leydi Leclerc'in üzüntüsü.

"Leydi Leclerc seks yapmamı sorun etmez, değıl mi Leydi?"

Bana nefret ettiğim bir kötülükle bakıyor, özellikle de şimdi bunu yüzüme vururken, planını tamamladığından memnun, ki ona göre bu, vücudunun tadını çıkaran açlıktan ölmek üzere olan kızı kıskanmamı sağlamak.

Sanki benim gibi bir kadının biri hakkında böyle hissetmesi mümkünmüş gibi. Ve onunla yatanlar için, o zaman.

Tavana bakıp suyumdan bir yudum alıyorum, omuzlarımı silkiyorum ve onun kötü şakasını görmezden geliyorum.

"Bugün bana ne iyilik yapıyorsun, Farah?" En azından İngilizce konuşuyor, böylece ifadelerini deşifre etmek zorunda kalmayacağım.

"*Mie Goreng* ve *Ikan Bakar...*! İşte yine başlıyor. Alay ediyorum, o kadar güzel ki! Zakhar'ın onunla konuşmasına ve onu sevgiyle kucaklamasına bakılırsa, onun hayatında istikrarlı bir figür olduğunu düşünüyorum.

"Ooooh, *terima kasih!*" diye nefes nefese kalıyor.

"Sen teşekkür etme Farah," diye karşılık veriyor, Zakhar'ın orgazmı andıran iniltisi kıpkırmızı kesilmişti. "Leydi Leclerc'e teşekkür et. Sadece onun için özel yemekler yapıyorum."

"Ama ona en sevdiğim yemekleri yaptığını söylediğini *duysaydım!*" Adam kızın düzgün poposuna bir tokat atar ve kız sesli bir şekilde gülerek adamın karın kaslarını yumruklar.

"Gidip senin ve Leydi'nin odasını düzenleyeceğim, sonra da hazırlanacağım. Senin kadın gitti, değil mi?"

"Pencereden, söz verdiğim gibi".

"Güzel. Burada kötü kadınlar görmek istemiyorum."

"Gelincikler Zaky'nize çok iyi gelir," diyerek dudaklarını kıvrıyor ve öpücük taklidi yapıyor.

"Leydi Leclerc Zaky'ime iyi gelir".

Suyun son yudumunda neredeyse boğuluyordum.

"*Ya, ya, ya...* Sanki Leydi Leclerc'i tanıyorsun da," diye karşılık veriyor.

"Ben sadece Zaky'i tanıyorum". Farah uzanır ve yüzünü tutar. Çok daha kısa boylu olduğu için gözlerinin içine bakmasına izin vermek için eğiliyor. Koyu teni Zakhar'ın yüzünde göze çarpan elleri yanaklarını okşuyor, yara izinin üzerinde duruyor. "Zaky, Leydi ile daha mutlu. Daha dingin. Daha neşeli. Daha Farah."

"*Tidak, tidak, tidak!*" Pislik herif kafasıyla inkâr ediyor ve sanırım *hayır*, *hayır*, *hayır* diyor.

"*Ya, ya!*" Başını sallıyor ve bu durumda onun *ya, ya, ya* dediğini anlıyorum. Yanaklarına iki tokat atıyor ve aniden hiperaktifleşiyor.

'Ben de kıyafetlerini temizliyorum, kimse böyle dolaşamaz... Burası erkek dolu'.

"Dayaklar nereye bakacaklarını biliyorlar.

"Kontes böyle kalamaz. Ben onun eşyalarını yıkarım, sen de ona yeni şeyler alırsın. Hepsi hediye, tavsiye ederim!"

Tabureden kaydım ve içeri girmeye karar verdim.

"Bana daha fazla giysi almasına gerek yok Farah. Benimkileri yıkama nezaketini gösterirseniz, bir an önce eve dönmek için onları zamanında giyebilirim."

"Benden kaçmak için ne kadar acele ediyorsun!" diye yorumladı Zakhar.

"Senden zaten bıktım, o yüzden gidiyorum."

"Bunu da yıkayayım mı?" Farah eldivenime dokunarak aksesuarımla da ilgilenme niyetini gösteriyor.

"Hayır. Bu değil, teşekkürler." Elimi hemen geri çekip arkama sakladım.

Kadın ruh halimin bir anda nasıl değiştiğini fark ediyor ve beni anlayışlı bir gülümsemeyle selamladıktan sonra işine devam ediyor.

Yalnız kaldığımızda, beklenmedik bir şekilde, Zakhar kulağıma yaklaşıyor, ancak doğru mesafeyi koruyor, bana dokunmasını bile engelleyen mesafeyi. Kalp atışlarım sadece çok yakın olduğu için hızlanıyor, çok yakın. Terlemem artıyor ve ayağımın çıplak tabanının zar zor yerden kesildiğini hissediyorum ama kaçmak için hareket ettiğimi ima etmiyorum.

"Ne olduğunuzu ve ne arzuladığınızı parmaklarınızla yaptığınız gibi saklayamazsınız, Terazî."

'Ben saklanmam'.

"Sen varsın, seni sadece ben bulabilirim. Ve ben her şeyi görüyorum."

Bakışlarını gözlerimden ayırmadan arkasını dönüp uzaklaşıyor.

"Peki sen ne gördün?"

"Görmek istemedikleriniz".

Hâlâ olduğunu mu sanıyor? Onu

unutmadığımı mı sanıyor?

Çünkü görmek istemediğim *bu*.

Her zaman gizlemeye çalıştığım buydu.

Ve belki de üzerimde bıraktığı korkuyu inatla bırakmanın zamanı gelmiştir.

Zakhar Konstantin Leskov faslını kapatmanın zamanı geldi.

"Öğle yemeğimi odamda yalnız yemek istiyorum. Kıyafetlerim hazır olduğunda Viyana'ya dönmek için hazırlanacağım. Eğer jetiniz bu geceye kadar gelmezse, bana başka bir tane getirirsiniz."

"Hepsi mı Kontes?" diyerek yolunu kesti.

Çenemi kaldırıyorum ve gözlerini tutuyorum. Gözlerimi indirmeyeceğim, bir bakışıyla bile beni çimdikleyebileceğini ona göstermeyeceğim.

"Bir dahaki sefere bir kadını sırf onu ne kadar tatmin ettiğini hissettirmek için becerdiğinde beni de davet etmeyi unutma, en azından yatakta ne kadar sıkıcı olabileceğini kendi gözlerimle görebilirim."

Alaycı bir kahkaha patlatır.

"Sıkıcı ben mi?"

"Bırakın geçeyim!" Geniş omuzları koridora açılan kapıyı kapatıyor; ona dokunmak, onu fiziksel olarak hareket ettirmek söz konusu bile değil.

"Buna inanamıyorum! Az önce yatakta sıkıcı olduğumu söyledin."

"Daha iyisi var, sizi temin ederim!"

"Şu ölen kocan gibi mi?"

Beni tanıyan herkesin görmezden geldiği sayısız cinsel deneyimimi kendime saklayarak muzipçe gülümsüyorum. Artık benimle ilgili hiçbir şey onu ilgilendirmiyor.

'Sinir bozucu olmaya başlıyorsun, Zakhar. Kendini kocamla kıyaslayamazsın. Birbirine karışması mümkün olmayan iki ayrı dünyasınız."

"İkizler burcu Jason Hill gibilerle asla bir arada olmak istemem."

"Güzel, çünkü onların karizması karşısında ezilirsiniz".

Bu kez muzipçe gülümseyen o, sanki beni bunca zaman sonra hâlâ karşısında durmuş, onunla konuşurken ve eski günlerin hatırına ona sataşırken görmekten memnunmuş gibi.

"Senden sonra ne kadar am buldum biliyor musun?"

"Sanırım çok.

"Peki kaç tane sakin oldu?"

Hayal bile edemezsin!

'Önemli olan miktar değil, Zakhar'.

"Kesinlikle! Hayatında sadece ben olabilirdim ve sen her zaman tam anlamıyla tatmin olmuş bir kadın olurdun".

"Sana ihanet eden ben değildim, sendin." Nefesimi tutup yanından geçerken gömleğimin kumaşının koluna sürtündüğünü hissediyorum. "Arada bir kendine, gerçekten bir şeyler kaybedenin kim olduğunu hatırlatmaya çalış," diye bitiriyorum arkasından.

Odama ulaşıyorum ve kendimi içeri kilitliyorum.

On üç yıl önce.

Terazi: 18 yıl.

Zakhar: 21

yaşında.

Rusya'ya vardığım ilk gün, beni villaya götüren arabanın kaldırdığı tozun ötesinde görmüştüm onu. Toprak ve sigara dumanıyla karışık o bulutun arkasında duruyordu.

Bir güneş ışığı ona vurmuştu, sanki doğanın kendisi 'ona bak' demek istemişti.

Kendisini bir melek olarak işaret eden ışınları engellemek için bir eliyle gözlerini kapatmıştı.

Bir melek.

Bana böyle görünmüştü, üzerindeki o altın ışıkla, bir aura gibi.

Anneme ve müstakbel üvey babama veda etmişim. Villayı koruyan birçok silahlı adam görmüştüm ama aklım, geceler önce fantezilerimde idealize ettiğim çocuktaydı.

Birbirimize bakmıştık ve onun düşündüğümde çok farklı olduğunu fark etmişim. Daha sessiz ve acı çekiyordu. Gizemli olduğu kadar hüznü de. Seksi ve atletikti. Çok güzeldi.

Beni gördüğüne sevinmemişi, bu bana açıkça görünüyordu. Benden nefret ediyordu, bunu hissedebiliyordum.

Onu gözlerimle aradığımda, kaçıyordu. Ben onu aramadığımda, o beni arıyordu.

Aramızda ne olduğunu anlamışım: gerilim, elektrik, merak ve sürekli bir gerilim duygusu, sanki her an bir şeyler olabilirmiş gibi. Sanki kader bir şeylerin *olması gerektiğini* biliyordu.

Savaşma arzusu vardı ama birbirlerini tanımak için; savaşma içgüdüğü vardı ama boyun eğmek için; ve birbirlerine sahip olma arzusu vardı.

Ve yavaş yavaş bir şeyler başarmayı başarmışım. Zakhar'ın kendi etrafına ördüğü öfke duvarını aşmakta başarılı olmuşum. Onun dilini öğrenmişim, sadece deyimlerini değil. Onunla iletişim kurmayı, bana karşı tavrını anlamayı, aceleciliğini ve endişe verici şiddetini deşifre etmeyi başarmışım.

Onun sert okşamalarına bayılmışım.
Onun korkutucu sürprizlerini sevmişim.
Onu sevmişim.

Ama ona verdiğim hiçbir şeyi sevmedi.

Birbirimizi gördüğümüz gün çekiciliği hissetmedi. Birlikte olmadığımız her an, benim her zaman hissettiğim gibi içten içe öldüğünü hissetmedi.

Beni kollarına aldığında, geceleri yaptığım gibi, ona sarılmış uyuduğumda ve sanki dünyanın tam olarak sahibiymişim gibi hissettiğimde, dünyayı ellerinde algılamadı.

Hayır, onun için hissettiğim hiçbir şey gerçek ve saf değildi. Beni hiç öpmedi, sadece bana boyun eğdirdi.

Benimle hiç sevişmedi, sadece becerdi.

Elimi hiç tutmadı, sadece benimle istediğini yapmaya götürdü.

Ve her şeye rağmen onu suçlamıyorum bile.

Öte yandan, Zakhar her zaman aşılmazdı, hiçbir zaman tam olarak samimi, tam olarak doğru, tam olarak sevgi dolu olmadı. Hiçbir zaman!

Ve bana hiçbir zaman yanılsama yaşatmadığını söylerken de haklı.

Beni duvara hapseden zinciri bir avucumda tutarken, suçlunun saflığımı olduğunu fark ediyorum.

Gerçekte o duvara tırmanamadım, her zaman ona tutundum, onu asla geçemedim. Bugün düştüm ama diğer tarafa, gerçek Zakhar'ın olduğu, onun gerçek doğasının ortaya çıktığı tarafa.

Artık dökecek gözyaşım yok ve başıma gelebileceklerden korkmuyorum bile. Canımı acıtan tek şey sevdiğim çocuk tarafından aldatıldığımı ve ihanete uğradığımı bilmek.

Ve bunu seviyorum, çünkü karanlığa dönüşen bir ışık gibi aşkı kapatamazsınız. Her şey karardığında bile onu görürsünüz. Üzerinizi ayaz kapladığında bile yanmaya devam eder. Maddesizleşirken sizi yok eder. Sizi her mesafede batırabilecek görünmez bir silahtır.

Annemi düşünüyorum, evde başına neler gelebileceğini, çünkü onun da sevdiği adam ona aynı şekilde ihanet etti, tek kızını kaçırdı.

Hayatım boyunca annem beni babamın etkisinden korumaktan başka bir şey yapmadı, beni spot ışıklarından koruyabileceğine inandı. Kocasını öldüğünde ne hissedeceğini hayal etmek bile istemiyorum,

Piç kurusu, ona kaçıırıldığını söyleyecek. Beni Rusya'ya götürdüğü için kendini suçlu hissedecek ve gerçeğı öğrendiğinde kalbi bin parçaya bölünecek.

Ya Zakhar, o da kendi başının çaresine bakabilecek mi? Hasta bir anneyle bile rol yapabilecek kadar iyi olabilecek mi?

Hapsedildiğim küçük odanın kilidinde bir anahtarın döndüğünü duyuyorum. Arkamı dönmüyorum, çünkü niyetim ona bir daha asla bakmamak, onunla bir daha asla konuşmamak, onu birkaç saat öncesine kadar sevdiğim çocuk olarak görmemek.

"Merhaba Terazî. Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Kendimi yukarı çekip yatağı oturuyorum, çünkü gelen o değil, Cheslav.

Ona ağladığımı, yanaklarımın rimelden simsiyah olduğunu göstermekte bir sakınca görmüyorum. Burnumu çekiyorum ve masanın üzerine birkaç poşet yerleştirmesini izliyorum.

Kız arkadaşının hamile olduğunu ve yakında bir bebekleri olacağını biliyorum, bu yüzden bu kaçırma olayından bir şeyler elde edeceğini hayal ediyorum.

"Bir keresinde Zakhar'a dörtlü yapmasını söylemiştim," diyorum ona. "Ortağıyla tanışmak istedim.

Durdu. Deri ceketinin altında omuzları sertleşiyor.

"Belki bir ara bunu yapabiliriz," diye gülümseyerek bana bakıyor.

"Hiç sanmıyorum. Ailem hepimizi bulacak ve hapse attırarak. Bebeğiniz için üzgünüm, muhtemelen doğduğunu göremeyeceksiniz'.

Çenesini sıkıldığını, belki de bana fiziksel olarak saldırmaktan kendini alıkoyduğunu görüyorum.

'Hiçbirimiz hapse girmeyeceğiz'.

"Evet, biliyorum. Ve bu arada, babam fidye ödemeyecek. Bir Leclerc'e şantaj yapan ilk kişi olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

'Ödeyecek'.

"Babam çocuklarını sandığınız kadar sevmiyor".

"O halde bu deneyimi sizi gerçekten kimin sevdiğini anlamak için bir fırsat olarak değerlendirin."

Bu sözler üzerine çocuksu yanım güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor ve çaresizce ağlamaya başlıyorum. Yüzümü kapatıyorum ve hıçkırıklarımı kontrol etmeye çalışıyorum. Çektiğim acılardan değil, kendimden ve saflığımdan utanıyorum.

"Ben zaten anladım, Cheslav. Çoktan anladım!"

Geliyor ve benimle birlikte karyolaya oturuyor. Gözyaşlarımı dindirmek için sırtıma masaj yaptığını hissediyorum ama o sadece gözyaşlarımı besliyor.

Kendimizi o kadar güçsüz hissettiğimiz zamanlar olur ki, her yerde bir dayanak ararız. Ben, şu anda, öfkemden dolayı, dayanak noktasını hapishane arkadaşlarımdan birinde, onda arıyorum.

"Başından beri bana yalan söyledi, değil mi? Her şey planlı mıydı? Beni gerçekten sevdiği bir zaman oldu mu hiç?"

Belli ki zor durumda ama paradoksal bir şekilde şu ana kadar Rusya'da bulduğum en tatlı insan.

Başımı okşuyor, saçlarımı kulağımın arkasına götürüyor ve ağlamayı kesmemi istiyor.

"Bunu uzun zamandır planlıyorduk. Annen buraya gelmeden önce."

"O iyi mi?"

"Evet. Her şey iyi düşünülmüş bir oyuna göre ilerliyor. Agnès'in başına hiçbir şey gelmemesi gerekiyor ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin de başına hiçbir şey gelmeyecek".

"Zakhar nerede?"

"O başka şeylerle meşgul. Buraya gelmeyecek".

"Geri geleceğini söyledi.

'Bence kendini çok suçlu hissediyor'.

"Pişman mı?"

"O doğru olanı yapmaya çalışıyor.

"Peki benim burada olmam adil mi? Kalbimi kırması adil mi?"

"Terazi..." Cheslav beni göğsüne bastırıyor ve ben yine sessiz bir çığlık atıyorum. "Artık onu düne kadar düşündüğün gibi düşünme. Tanıştığın çocuğu unut, çünkü o gerçek değildi. Tamam mı?"

"İ"

"Uslu dur ve sabırlı ol. Seni yakında eve getireceğiz."

"Annem ne olacak? Onun Pavel'le yaşamasına izin veremem.

"Onu da halledeceğiz." Sızlanmayı

bıraktım ve kendimi toparladım.

"Çocuğunuza ne isim vereceksiniz?"

"Konstantin".

"Neden ona bir canavarın adını verdin?"

"Hayat tamamen bakış açılarıyla ilgilidir. Sizin için Zakhar her zaman bir canavar olacak, ailem ve benim içinse o her zaman bizi kurtaran kişi olacak".

"Bana yaptığı şeyi bir gün sizin çocuklarınızdan birine yapsaydı, hayatın bakış açılarından ibaret olduğu kuralı yine de geçerli olur muydu?"

Cheslav soruma cevap veremeyerek ve sözlerimin gerçekliğinden derin bir rahatsızlık duyarak beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Kapıya doğru geri yürüyor ama artık bana eskisi gibi bakmıyor. Şimdi bir şekilde onun sevdiği birinin bir gün başına gelebileceklerin bir yansıması haline geldiğimi hissediyorum.

Ve söylediği gibi bakış açıları yeniden değişir.

Birkaç saniyeliğine benim yerime giyiniyor, bana hafif bir gülümseme veriyor ama sonunda tarafını seçiyor ve gidiyor.

Çünkü hayatta her şey bir görüş meselesi değil, bir tercih meselesidir. Bizi tanımlayan yaptığımız seçimlerdir.

Yemeğe dokunmuyorum, yatağa uzanıyorum ve duvara bakıyorum. Zakhar beni seçmedi.

Ve bunu asla unutamayacağım.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Babamın ofisinde yeni bir toplantıyı daha bitirdik. Kendisi, ardından adamları, Agnès'e havaalanına kadar eşlik etmek üzere eve gitmek zorunda kaldı. azından kızının babasıyla konuşup onu doğru şeyi yapmaya ikna etmek istediği için onu rahat bırakıyoruz.

Lanet olası piç.

Ofisin birkaç kutu iki gündür kilit altında tutulan Libra var. Söz verdiğim gibi artık onu görmeye gitmedim ve bazı gerekli işlemleri Cheslav'a devrettim.

Onun gözlerinin içine bakacak gücüm yok.

Benim için hissettiği her şeyin nasıl yok olup gittiğini görecektim cesaretim yok.

Hayatta sahip olduğum tek iyi şey oydu ve yok ettiğim birinin bakışlarına girmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyorum, kayıp duygusunu hissetmek istemiyorum.

Neden? Neden böyleyim? Neden bunu yapmayı kabul ettim?

Onu duvara zincirlediğimden beri uyumadım. Yemeğe dokunmadım ve bu lanet planı devam ettirecek enerjim yok.

Özellikle son gelişmelerden sonra tansiyon çok yüksek. Planladığımız gibi hızlı hareket ettik, ancak bana sonsuzluk gibi geliyor

onu o odada gözyaşları içinde bıraktığımda.

Ona git.

Başa çıkabilmemin ve fiziksel olarak çökmememin tek yolu kokaine batmak. Ben bir keş değilim, kendimi her zaman birkaç esrar içmekle sınırladım, ama şimdi... Artık dayanamıyorum, hissettiğim rahatsızlığı yok edecek, bana saldıran acıyı uyuşturacak ve daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var.

Başımı masaya eğiyorum, bir burun deliğimi sıkıyorum ve bir sıra kokain çekiyorum.

Bedenim yapay adrenalinle titriyor ve zihnim hiçbir düşüncenin korkularımı beslemediği çok kısa bir sessizlik anını bekliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa bağırır Terazî'nin odasından yeni dönen Cheslav.

"Benimle taşak geçme!"

"Herkes nerede?"

"Libra'nın annesini havaalanına götürüyorlar".

"Kokain mi kullanıyordun?" Mavi gözleri bana küçümseyerek bakıyor, sanki saatler geçtikçe o da nasıl bir canavara baktığını anlamaya başlamış gibi.

"Hayır, sırf canım istedi diye şeker çektim! Bu lanet olası bir kokain. Başka ne olabilir ki?"

"Ne halt etmeye kokluyorsun?"

Ayağa kalkıp bağırmaya başlıyorum, sesimin cam ofiste yankılandığını duyuyorum.

"Belki de kız arkadaşımı neden bir kafese kilitledim? Neden ailesinden haraç almak için şantaj yapıyorum? Neden ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için yanında olmam gerekirken bunu yapamıyorum?"

"Madem yapmak istemiyordun, neden yaptın?"

"Çünkü ben sadece gücü düşünen bencil bir piçim!" Masayı tekmeliyorum, yarım metre kayıyor.

Nefes alışım hızlanıyor ama boğulduğumu hissediyorum. O kadar zıtlıklarla dolu bir durumdayım ki ben bile tarif edemiyorum.

Korkuyorum ama bununla başa çıkabilirim.

Ona gitmek istiyorum ama kendimi engelliyorum. Onu kurtarmak istiyorum ama yapamıyorum.

Kim olduğum ve ne arzuladığım artık önemli değil. Tek bildiğim ihanetimi silmek için artık çok geç olduğu.

"Paris'ten haber var mı?", son gelişmeleri araştırıyor.

"Libra'nın babası fidyeyi ödemek istemiyor.

"Ne? Peki ya diğer, Hill?"

"O da öyle".

"Belki de çok fazla para istedin...".

"O şerefsizler için yirmi beş milyon avro bozuk para sayılır, Cheslav."

"Belki de hepsini aynı anda kurtarmak zordur...".

"İstemiyorlar!" diye bağırarak yumruğumu masaya vuruyorum. "Agnès bu yüzden Romaric Leclerc'e katılmak istiyor. O koca orospu çocuğunun pes etmeye niyeti yok."

"Asla olmaz!"

"Beni en çok ne kızdırıyor biliyor musun? Titriyorum ve gerçekten bir şeyleri parçalamak istiyorum. "Terazi'nin o insanlar için bir boka yaramadığını bilmek, oysa o benim için burada sahip olduklarımdan daha değerli," diye homurdanıyorum, gömleğimi kalp hizama kadar indiriyorum, "o hava sayılır. Peki ben ona ne verdim?"

Gözlerim yanıyor ve kokainin neden olduğu hiperaktivite, derimin altında akan her duygu gibi kalbimin atışlarını da artırıyor.

"Zakhar, eğer ödeme yapmazlarsa ne olacak?"

"Bilmiyorum ama birilerinin canı yanacak".

Bugün.

Cheslav ve diğerleri Malezya semalarına yaklaşmış olmalılar ve bu da Libra ile konuşmak için sadece birkaç saatim kaldığı anlamına geliyor. Belki çok ileri gittim ve ben başkasını becerirken onu beni dinlemeye zorlamamalıydım, ama en azından bunun onu rahatsız ettiğini ve belki de bana karşı hala bir şeyler hissettiğini fark ettim, bir tür aidiyet duygusu, sanki ben onun bir parasıymışım gibi, onun, kimsenin dokunmaması gereken bir parasıymışım gibi.

Sadece bir kez daha onun için önemli olduğumu, kalbinde küçücük bir yerde var olduğumu hissetmek istedim. Benim için bir köşe yeterliydi, bir hücreye kapatılmış, geçmişin, onun inatla geri dönmeyi reddettiği geçmişin alanına hapsolmuştum.

Sadece buna razı olurdum.

Lacivert takım elbise ceketimi giydim ve odasının kapısını kontrol etmekle meşgul olan Dayak'ı gönderdim.

Kapıyı hemen çalmıyorum, acele etmiyorum, ama beynimden gelen dürtü başlamadan önce bedenim hareket ediyor, sanki onun benim için hissetmesini istediğim aidiyet, aslında bunu her zaman hisseden benmişim gibi.

Kapıda hazır görünüyor, temiz giysileriyle gelmiş. Ceketini yok ve ben ceket giymesini istiyorum, vücudunu örtmesini ve tatmin edilmesi imkânsız bir arzusun tuzağına düşmemi engellemesini istiyorum.

Her şeye rağmen, korsenin içine sarılmış göğüslerine bakıyorum ve onun ne düşünebileceği umurumda değil.

Ona hayran olmayı hep sevmişimdir.

Artık yapabiliyorum, bu yüzden artık kendimi yasaklamıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye geveleyerek gözlerimi ondan ayırmam için beni davet ediyor.

"Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyorum.

"Adamların dönene kadar buradan ayrılmayacağım." Kapıyı kapatmaya gidiyor ama ben ayağımı kapıdan içeri sokarak onu engelliyorum. "Zakhar!"

"Farah da sizin için hazırlık yaptı. Böyle bir misafirperverliği reddetmek kabalık olur. Ayrıca seni dışarıda yemeğe götürecek değilim ya... Bahçede çocukları bekleriz, istediğin kadar hakaret edebilirsin." Kollarımı iki yana açtım.

"Beni yap ve aklından ne geçiyorsa söyle. Paraya çevireceğim!"

Terazi titizlikle takım elbiseme, zarif beyaz gömleğime, düzenli saçlarıma, sonra da yara izime bakıyor.

"Beni tişört ve kot pantolonla mı tercih ederdin?" diye soruyorum, eskiden nasıl giyindiğimi hatırladığını varsayarak.

"Seni hapiste tercih ederdim ama buradasın!" Odadan çıktı ve yanımdan geçti.

Sanki sözleriyle bedenimden geçerek beni kabuslarına musallat olan gerçek bir hayalet gibi hissettiriyor.

Önümde, bir metre ötemde yürümesine izin verdim ve onu rahatsız etmemek için adımlarımı kontrol ettim ve yanından geçerken ona dokunmadım bile.

Bitişikteki oturma odasından mutfağa ulaştığında, Fransız pencerelerinin ötesinde Farah'ın masayı hazırlamayı bitirdiğini hemen fark eder.

Bu kadın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek. Bahçeyi, ona göre sivrisineklere uzak tutması gereken mumlarla doldurdu. Misafirimin ondan romantik bir atmosfer yaratmasını istediğime inanabileceğini belirttim, ama o böcek meselesi hakkında mırıldanmaya devam etti. Her lambayı sökmek faydasızdı, bir saat sonra her şeyi tam olarak yerleştirdiği yere yeniden yerleştirdi. Beyaz masa örtüsünü süslemek için renkli çiçek yaprakları ekledi ve evde olduğunu bile düşünmediğim bir bardak seti getirdi.

Terazi de ona katılır ve organizasyon ile masadaki tavaların kokusu hakkında iltifat eder.

"Bu kadar çok çalışmamalıydın Farah," diyor ona. "Öyle görünmese de ben çok basit bir kadınam ve..."

"*Tidak*," diye kategorik olarak reddediyor. "Zaky'nin misafirlerine her zaman iyi davranırım. Ama Zaky'nin hanımına kraliçe gibi davranırım. Buranın kralı Zaky."

Terazi ona utanarak gülümser ve alyansını yüzük parmağının etrafında döndürmeye başlayarak aslında başka bir adamla evli olduğunu söylemek ister.

"O benim kraliçem değil," diye araya giriyorum. "Şimdi lütfen evine git ve dinlen. Atmış olduğum mumları geri almak ve onları tam olarak istediğin yere yerleştirmek çocuk oyuncağı olamazdı." Resmen onu azarlıyorum.

"Atmosfer önemli, Zaky. Sen erkeksin ve anlamıyorsun. Kadınsan anlarsın. Değil mi?"

Terazi ona tatlı tatlı gülümsüyor ve ben de basit bir akşam yemeğini özel ve eşsiz kılma çabalarını küçümsemeden onu şımartma isteğini takdir ederken buluyorum kendimi.

Farah ona uzanıyor, elleriyle yüzünü tutuyor ve o anda kadının annemle konuştuğunu görür gibi oluyorum.

Beni doğuran kadınla ilgili iyi anılarım yok. Aslında o ve ben birlikte vakit geçirmeyi hiç önemsemedik. Ancak Farah, geçtiğimiz on yıl boyunca bana bir anne gibi baktı ve Terazi'yi ne kadar takdir ettiğini görmek beni onlarla gururlandırıyor ve birbirlerini onayladıklarını bilmek beni mutlu ediyor.

"Sevgili hanımefendi, *Nasi Goreng* sizi seviyorsa Farah'a haber verin."

"Sana haber veririm."

"Ve bana veda etmeden gitme."

"Belki de şimdi vedalaşmak en iyisi, bu gece gidebilirim, o yüzden...". Terazi kollarını iki yana açıyor ama diğeri onu bir sinek gibi kovalıyor.

"*Tidak, Tidak!* Doğru gittiğinizde birbirimize sarılacağız". Farah döner ve bahçede kaybolur.

"Bu kadın asla pes etmiyor," diye yorum yapıyorum. "Mumları söndürmek ve o yaprakları çıkarmak biraz zaman alacak. İsterseniz yemeğe başlayabilirsiniz." Bir mumu üflüyorum ve küçük taş duvarın üzerine yerleştiriyorum.

'Onları bırakabilirsin. Beni rahatsız etmiyorlar' diyor arkamdan.

"TAMAM! Sadece bunu benim sipariş etmediğimi bil."

"Sen böyle bir şey yapamazsın. Kesinlikle benim için değil."

"Ne demek kesinlikle senin için değil?", bakışlarını arıyorum ve beni reddetmiyor.

"Benim için hiçbir şey yapmadığını. Bunun dışında mı?" eldivenli elini kaldırıp yanımdan geçti ve beni kendimden nefret etme duygusu ve midemde doldurulması imkânsız bir boşlukla baş başa bıraktı. Açlığım da gitti...

Terazi küçük yuvarlak masanın etrafında oturur. Masa küçük olduğu için yakınlaşmak onu rahatsız edebilir. Belki de tabağımı alıp başka bir yemeliyim düşünüyorum ama sonra kucağına peçete koyarken sorun olmadığını söylüyor:

"Oturmayacak mısın?"

Her ne kadar sert, diyaloga pek açık olmayan ve bana karşı önyargılı biri olsa da, davetiyle beni sakinleştiriyor, ben de karşımdaki koltuğa yerleşip kadehine beyaz şarap doldurmaya başlıyorum.

"Seni rahatsız ettiğimi fark ettim," diye ima ediyor.

"Bunu inkar etmiyorum.

"Bu bana büyük bir zevk veriyor.

"Refleks olarak sana zevk verdiğimi bilmek de beni tatmin ediyor ve hissettiğim rahatsızlık duygusunu ortadan kaldırıyor." Bir bakışla yakalamaya çalıştığım hafif bir sırıtış yüzünden yüzü aydınlanıyor. "Yanılıyor muyum yoksa bu benim için bir gülümseme miydi?" diye takılıyorum ona.

"Peki, duyalım bakalım, seni özellikle ne rahatsız eder?" Sorumu duymazdan geliyor, şarabını yudumlarken bana daha sert bakıyor.

"Size sorunun ortadan kalktığını zaten söylemiştim."

"Hadi ama Zakhar, benimle dalga geçme. Sanırım dünyada seni bir bakışta anlayabilecek tek kişi benim."

O tabağına biraz *Ikan Bakar* koyarken, ben midem çalkalanırken sadece şarap içmeye karar verdim.

"Beni çok neyin sinirlendirdiğini gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Sana soruyorum..."

"Bunu bilmek sizi üzebilir."

'Risk alacağım'.

"Burada olmana ve sana dokunamama fikrine dayanamıyorum."

Yüzündeki meydan okuyan gülümseme aniden kayboluyor. Gözlerinde okuduğum şey kafa karışıklığı değil, ona verdiğim o kutsal yemini ihlal ettiğimi görmekten duyduğu korku da değil. Görmeme izin verdiği şey saf nostalji. Kendini anılara ve unutulmuş duygulara çok güzel, o geçmişin kızı. Benim Terazî'm.

Boğazını temizliyor ve kadehini bırakıp çatalını yemeğine saplamaya başlıyor.

"Sana teşekkür etmemi ister misin?" diye sorar.

"Ne için?"

"Şimdiye kadar ellerini kendine sakladığı için."

"İtiraf etmeliyim ki büyük bir çaba sarf ediyorum ama kendimi kontrol edebiliyorum. Otuz dört yaşındayım, artık çocuk değilim".

"Parmaklarımı canlı ete kestikten sonra bana verdiğin sözü bozmaya niyetin olmadığını bilmek beni mutlu ediyor. Çabalarınıza gelince, bana kalırsa, bana dokunma arzusuyla yanabilirsiniz ve ben de alevler içinde yanmanıza izin veririm."

Söylediklerine cevap vermiyorum, sadece ona dikkatle bakıyorum, dönüştüğü cesur kadına, kendini savunabilen ve şeytanlarıyla nasıl yüzleşeceğini bilen kadına hayran olmaktan gurur duyuyorum.

Bana bir daha bakmadan yemeğini yemeye devam ediyor ve ben de herhangi bir müdahalede bulunmadan yemeğini bitirmesine izin veriyorum.

Etraftaki mumlar, çiçeklerin kokusu ve onun zarafeti bana kısmen Terazî'nin haklı olduğunu düşündürüyor: Onun için hiçbir şey yapmadım. Onu hiç yemeğe çıkarmadım; Moskova sokaklarında yürürken hiç elini tutmadım; ona hiç hediye vermedim; ona karşı gerçekten ne hissettiğimi hiç söylemedim.

Onu hiç nazikçe okşamadım.

Ona verdiğim tek şey saçmalık, sıradan seks ve acıydı.

"Sanırım iş konuşmanın zamanı geldi". Zarif bir şekilde ayağa şarap kadehini aldı ve beni bahçedeki hasır koltuklara davet .

Ben de bardağımı ve şişemi yanıma alıp ona katılıyorum ve oturuyorum. Etrafına bakınıyor, geceleri garip ışık oyunları yaratan spot ışıklarıyla aydınlatılan arazimdeki tropikal fidanlığı inceliyor.

Bir Marlboro yakıyorum, tıpkı eski günlerde yaptığı gibi hızlı parmaklarımdan çalmasını izliyorum ve bu sefer kıkırdayan ben oluyorum.

"Yanılıyor muyum yoksa bu bir gülümseme miydi?" diye alay eder.

Benden güvenli bir mesafede oturuyor ve çıplak bacak bacak üstüne atıyor. Jette bana katıldığında koyu renk, şeffaf çoraplar giyiyordu, o kadar seksiydi ki, şimdi, doğal teninin rengi, tonlu ve pürüzsüz, bana küçük bir anlık saplantıya dönüşecek kadar yasaklayıcı görünüyor.

'Dışarıdan bir kadınsın Terazî, ama içeride hala on üç yıl öncesiyle aynısın'.

"Ne biliyorsun ki?"

"Bilmiyorum, hissediyorum." Bir sigara daha yakıyorum ve etrafına bir duman bulutu üflüyorum.

"Bana neden Viyana'ya gelmeye karar verdiğini söyleyeceğin noktaya gelelim."

'İş, başka bir şey değil'.

"Seni etrafımda, özellikle de masada istemediğimi söylesem, hayatında bir kez olsun bana uyum sağlar mısın?"

"Net," diye muzipçe pazarlık yapıyorum. "Ben bir iş adamıyım. Orası işlerimi büyütmemi sağlayacak, oradan ayrılmak ise fırsatları elimden almak anlamına gelecek. Bunu hangi nedenle yapacağım? Ve karşılığında ne almak için?"

"Eğer bir karşılık teklif edersem pazarlık yapmaya istekli olacağımı mı söylüyorsun?"

"Bana verecek bir şeyin var mı?", dumanı tekrar ona fırlatıyorum.

"Hisse mi, para mı, mülk mü istiyorsun? Ne istiyorsunuz?"

Kolumu kanepenin arkasına koyuyorum, sigarayı ağzımda tutuyorum ve sanki bir şey istiyormuşum gibi şöyle diyorum: 'Bırak beni

sözüme sadık kalacağım'.

Daha önce geçmişe duyulan nostaljiyi yansıtan yüzü, şimdi onu asla geri atmak istemeyeceğim bir yere dalmış gibi görünüyor: korkunun uçurumuna.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Sadece beni bu yeminden kurtarmanı istiyorum. Karşılığında senden bir şey talep ettiğim için değil, sana dokunmak ya da zarar vermek niyetinde olduğum için istiyorum...".

"O zaman neden?!"

"Çünkü sana dokunamayacağımı düşünmek bile istememe neden oluyor. Ve bunu arzulamak zorunda değilim, çünkü istersem yaparım. Ve bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Sizi baştan çıkaran şey yoksunluğun kendisi mi?"

"Kesinlikle. Bir arzunun mutlak inkârı, onu düşüncelerimin zirvesine yerleştirir'.

"Aklında ben de var mıyım?"

Seni ilk gördüğüm günden beri.

"Sen değil," diye yalan söyledim. "Vücudun."

"Peki ya seni sözünden azat edersem, ne yaparsın?"

"Sakinleştirdim ve artık bana yasak olmazdın".

"Senin için hala yasaklı olabilirim!"

"Görüyorsun ya Terazî..." sigaralarımızı kül tablasında söndürdük, kendimizi biraz daha yakın bulduk, sehpaye doğru eğildik. "Bir erkek, bir kadına sahip olamayacağını bildiğinde, farkında olmadan kendini bir saplantının içinde bulur. Onu bu zincirden kurtarabilecek ne günler, ne aylar, ne yıllar, hatta ne de başka cinsel zevkler vardır. İşkencesine en azından bir kez dokunana kadar, sonsuza dek onun tarafından hapsedilmiş kalacaktır. Sana sahip olmaya ihtiyacım yok, sadece bir kimeraya ihtiyacım var: bir gün seni geri alabilme fikrine. Bu asla gerçekleşmeyecek olsa bile.

Yanaklarını kaplayan hoş bir şaşkınlıkla, teklifimi içtenlikle değerlendiren gibi görünüyor.

"Eğer kabul edersem, Masa'nın bir parçası olma planından vazgeçer misin?"

Gözlerimi indirdim, çünkü ona yalan söyleyemeyecektim. Artık yalan söyleyemem.

"Sen kabul et, ben de sana söyleyeyim".

"Seni piç!" Ayağa kalkıyor, ana dilinde daha fazla hakaret mırıldanıyor.

"Yani bunu düşünecek misin?" Onu takip ediyorum.

"Siktir git, seni bok canavarı!"

Bunu söyleme şekli, bu küfre ayırdığı ses, kendimi tam olarak *bir bok canavarı* gibi hissetmeme neden oluyor. Gerçek şu ki ben onun için bir canavardım ve işin gerçeği her zaman da öyle olacağım.

Dişlerimi sıkıyorum, aşağılamasından gurur duyuyor ve inciniyorum. Geriye kalan azıcık aklımın derinliklerine gömülmüş bir parçam, böyle bir nefreti hak etmediğime inanıyor; olduğum adamın geri kalanı ise daha iyisini biliyor.

Yani, tıpkı eskiden olduğu gibi, Terazî ve ben birbirimize zarar vererek yüzleşiyoruz.

"Masadan ancak benim küçük fahişe kız kardeşim olmaya geri dönersen kalkacağım."

Kendini kaybediyor, ama sonra cesurca haykırıyor: "Cehenneme git!" Kolunu kaldırıyor, bana tokat atmaya hazırlanıyor, ama ben içgüdüsel olarak hemen bileğini sıkarak engelliyorum.

Gözlerimiz buluşuyor, onunki ardına kadar açık ve dehşet içinde, benimkiler ise on üç yıldır gerçekleşmeyen fiziksel temasın heyecanıyla sayıklıyor.

Sonunda ona dokunuyorum.

Teni avucumun içinde ama onu her yerde hissediyorum, sanki vücudumu santim santim yakan bir ateş gibi.

"Benimle dövüşebileceğini mi sandın, Libra?"

"Bırak beni, bana dokunuyorsun," diye itiraz ediyor, titremeye başlıyor.

"Bizim olduğumuz şeyden kaçabileceğinizi mi sandınız?"

"Çek o pis ellerini !"

Artık görmüyorum, artık akıl yürütmüyorum, temasa bağımlıyım.

Heyecan verici bir çılgınlığa kapılarak bileğini tutmaya devam ediyor, onu duvara doğru itiyor ve diğer elimle ensesindeki saçları kavırıyorum.

"Zakhar, lütfen!"

"Bizden kaçamazsınız.

Parmaklarım yumuşak saçlarını çözerken, "Bana dokunuyorsun!" diye fısıldıyor.

"Evet, bunu yapıyorum.

"Az önce sözünü tutmadın". Gözleri yaşlarla doluyor ve mantık kafamdaki pisliği temizlemek için geri dönüyor.

Zihin karanlığa gömülür, bir düğme her şeyi kapatır ve sonra tutkunun gölgelerinin akli bulandırdığı yere ışığı geri getirir.

Tic.

Ve hezeyan biter, çıplak gerçek ortaya çıkar.

"Özür dilerim, yapmadım... Yapmak istemedim, ...". Çaresiz bir hareketle parmaklarımı saçlarımda gezdirerek hızla ondan uzaklaşıyorum.

"Ellerini üzerime koydun," diye mırıldanıyor, sırtını duvara dayamış.

"Terazi, ben... Özür dilerim, seni incitmek istememiştim. Aklımı kaçırmışım."

"Bileğimi sıktın!" diyor neredeyse kendi kendine, inanamayarak.

"Siktir! Ganesh! Ganesh!" diye bağırarak yakınlarda olduğunu bildiğim Dayaklardan birinin adını söylüyorum. İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşan tek kişi o. "Ganesh!"

Adam bahçeden koşarak çıkıyor ve hazır olda duruyor. Başım dönüyor ve tüm gerçeklik kavramını yitirmiş durumdayım.

Hâlâ elimin avuç içinin tenine yapıştığını hissediyorum, gözlerini gözlerimde görüyorum, korkusunu, tehlike hissini.

Benimle gel.

Ve bu o kadar sinir bozucu ki şu anda istediğim tek şey kendimi kesmek.

"Bayan Leclerc'i odasına götürün ve kapısının önüne nöbetçiler yerleştirin. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Onu ziyaret etmek istediğimde mutlaka haber verin. Eğer beni görmek istemediğini söylerse, bunu bana bildirin ve içeri girmeme izin vermeyin."

"Ama patron..." Adam emirlerimin ne anlama geldiğini anlamıyor ama Terazi anlıyor ve önemli olan da bu. İsteğimin ne olduğunu daha sert bir şekilde tekrarladığımda, Dayak artık yaygara koparmıyor ve benimle birlikte hareket ediyor.

"Kimse ona yaklaşmamalı. Özellikle de ben. Anladın mı Ganesh?"

"İçeri girmek isterse onu nasıl durdurabilirim?"

"Beni engelliyorsun. Herhangi bir şekilde."

Şaşkınca başını sallıyor ama itaat ediyor. Göz göze gelmemek için bakışlarımı aşağıda tutuyorum ama yanımdan geçerken dikkatimi çekerek beni şaşırtıyor.

"Sözünüzü tutmadığınız için artık masadan kalktınız.

"Buna sen mi karar veriyorsun?" diye karşılık veriyorum, ondan uzak bir noktaya bakarak.

"Kuruyorum, evet, çünkü buna hakkım var," diye bağıyor.

"Bana bak!" Göz kapaklarımı sıkıca kapatıp inkar ediyorum.

Bunu kabul edemem.

Bir kez daha onu incittim.

Ona birkorkmanın ne demek olduğunu hatırlattım. Bir kez daha yanıldım.

"Zakhar!"

Göz teması kurma isteğini kabul ediyorum, en azından bu, eğer sorarsa ona borçluyum.

"Terazi mi?"

"Viyana'ya benim için mi geldin?"

Siktir git!

"Da".

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Da'.

"O zaman beni yalnız bırak."

Ve ben, ne zaman senin tarafından yalnız bırakılacağım?

On üç yıl önce.

Terazi: 18 yıl.

Zakhar: 21 yaşında.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama kutumun dışında yankılanan seslerden gecenin geç bir saati olmadığını anlıyorum.

Ruşcam konuşulanları anlayacak kadar iyi değil ama bağırışlardan en az üç kişi olduğunu ve bunlardan birinin de Pavel Leskov olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ses tonunu otoriter bir şekilde yükselterek biriyle tartışıyor, bu yüzden adamlarına emirler verdiğini düşünüyorum. Ancak aniden, sanki grup birinin gelişiyile bölünmüş gibi büyük şamata kesiliyor.

Kulübenin içinde bir arabanın fren sesini duyuyorum, sonra sessizlik. Bir, iki ve üç kapı kapanıyor.

Zincirim duvara yaklaşp kulak misafiri olmama yetecek kadar uzun değil, bu yüzden karyolada büzülmüş halde kalıyorum, yine de bir şeyler duymayı başarıyorum.

Depoda yankılanan ayak seslerini duyuyorum ve ardından sert bir ses, diğerlerine kıyasla sakın ama aynı zamanda Pavel'inki kadar despot, kendi dilinde net bir şekilde azarlıyor.

Şimdiye kadar bir zorba gibi görünen üvey babam öfkesini yatıştırıyor ve davetsiz misafire itaatkâr bir tonda karşılık veriyor. Onların üstünde biri mi var?

Herkes konuşmaya devam ediyor ve ben Rusça çalışmayı bırakabildiğim için kendime lanet ediyorum.

Yanımda saatim olmadığı için geçen zamanı ölçemiyorum, ta ki kapı tokmağı indirilip annemin kocası kapı çerçevesinden görüldüğü anda zamanın kendisi durana kadar.

Elinde bir silah var, yüzü solgun, sakalı dağınık ve yorgun görünüyor.

İçeri giriyor ve kapıyı yarı kapatarak bir hayalet edasıyla bana doğru ilerliyor.

"Üzgünüm Terazî, böyle olmaması gerekiyordu ama baban fidyeyi ödemek istemiyor ve biz de bunu riske atamayız."

"Bu ne anlama geliyor?"

Duvara doğru geri çekildim, dizlerime sarıldım ve bana doğrultulmuş silahı görünce irkildim.

Böyle mi ölmeliyim?

"Zakhar nerede?"

Pavel bariz bir şekilde terlemeye başlar, beyaz gömleği sırılsıklamdır. Eli silahın kabzasından kayar, ama gözlerinde bir parıltıyla silahı sıkıca tutmaya devam eder.

"Oğlumun sana aşık olduğunu mu sandın?"

"Nerede o?!"

"Seni umursamıyor. Her şeyi detaylı bir şekilde inceledik ve o sadece yapması gerekeni yaptı. Ailenize çok yakın biri tarafından yönlendirildik ama o salak bize Romaric Leclerc'in ne kadar etkisiz olduğunu söylemedi."

"Kim?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

"Zakhar'la konuşmak istiyorum," diye bağıryorum. "Onu buraya getirin."

"O gelmeyecek. Şimdi gözlerini kapat."

"Ara onu!" diye bağıryorum.

"Gözlerini kapat!"

"Hayır!"

Ama daha da yaklaştığında, kolunu uzatıp silahını yüzüme doğrulttuğunda, göz kapaklarımı sıkıyorum.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve kirpiklerim taşmaları için boşluk bırakıyor. Bu kadar bilgi beni umutsuzluk uçurumuna sürüklüyor. Güvendiğim kişi beni terk ettiğinde öldüğümü hissettim.

Buraya kapatıldım; onun tarafından hiç sevilmediğimi öğrendiğimde öleceğimi hissettim; Pavel fıdyenin ödenmeyeceğini söylediğinde öleceğimi hissettim; ve Zakhar için o kadar değersiz olduğumu fark ettiğimde zaten öleceğimi hissettim, o kadar değersizdim ki, bir kurşunla bile yok edildim.

Bir patlama sesi beni gözlerimi açmaya ve çığlık atmaya zorluyor. Benim için patlayan mermi değil, kapının çarpması. Titriyorum ve hava alamadan nefes alıyorum, aslında nefes aldıkça daha da boğulduğumu hissediyorum. Zakhar az önce odaya daldı, o da solgun, terli, dağınık sakallı ve öfke dolu gözlerle. Elinde büyük bir bıçak tutuyor ve babasına doğrultuyor, o da hemen silahın yönünü benden ona çeviriyor.

O benim için geldi. Beni kurtarmak için burada.

Kalbim hapsedildiğim günlerin ağırlığından kurtuluyor, yeni bir enerjinin bedenimi canlandırdığını ve beni tepki vermeye ittiğini hissediyorum, dudaklarım rahatlamış bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Zakhar!" diye sesleniyorum ona, ama beni dikkate almıyor.

"Başka bir yolu daha var baba. Onu öldürmene gerek yok, sadece şu lanet silahı bana ver."

"Romaric Leclerc ödeme yapmayacak ve diğer adam da yapmayacak".

"Ben ne yapacağımı biliyorum, sen o lanet silahı kaldır!"

"Bunu riske atamayız. Terazi kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı biliyor!"

Pavel silahını bana doğrultmak için geri dönüyor ve ben içgüdüsel olarak parmaklarımı Zakhar'a doğru uzatıyorum, gözlerimle, sessizce, gözyaşlarımın arasından, kalbim avuçlarımda ona yalvarıyorum.

"Lütfen..." diye fısıldıyorum.

Pavel yaklaşıyor, namluyu kafama doğrultmuş, ama hâlâ uzakta.

"Beni dinle baba, sana farklı bir yol olduğunu söyledim ve kiminle iletişime geçeceğimi biliyorum.

İndir şu lanet silahını!"

'Artık çok geç'.

Demirin başıma bastırdığını hissediyorum ve ardından çaresiz çığlığım her şeyi bastırıyor.

"Zakhar!" Sağ elimin avuç içini ona doğru uzatarak yardım istiyorum.

Birkaç saniyeden kısa bir süre içinde beynim patlayacak. Ve ben bunun farkına bile varmayacağım.

Ve sonra her şey birkaç dakika içinde gerçekleşiyor: karanlık, hüzünlü gözleri, şimdi asla bilemeyeceğim yaşam havuzlarında kaybolmuş, benimkilerde dinleniyor ve benimle konuşuyor, bana hemen tercüme edemeyeceğim bir şey söylüyor. Ölmüşler, zehirli gözyaşlarının perdesinde boğulmuşlar.

Zakhar ona uzattığım eli tutuyor, parmak uçları avuç içini ovarak bileğime ulaşıyor, onu çevreliyor ve arkamdaki duvara doğru itiyor.

Ona ne yaptığını söyleyecek vaktim yok, çünkü onu şiddetle duvara bastırıyor ve ben gözümün önünde ruhunun kendini nasıl lanetlediğini izlerken onu orada, hareketsiz bırakıyor.

Zorlukla nefes alıyor, burun delikleri alevleniyor ve öfkeli bir hayvana dönüşmüş gibi homurdanıyor.

Derin, uzun bir nefes alıyor ve sonra insanlık dışı bir çığlık atıyor, o kadar güçlü, o kadar cehennem gibi ki parmaklarımı kesmeye başladığında benimkini aşıyor.

Hatırladığım son şey, onunkiyle kaplı elimin duvardan sürünerek uzaklaştığı ve kan izleri bıraktığı.

Bugün.

Uzun bir süre, Zahar'ın hayatımı kurtarmak için parmaklarımı kesip kesmediğini merak ettim. Eğer o aşırı jesti yapmasaydı ve içinde yüzük parmağımla serçe parmağımın bulunduğu bir paketi Taurus'a göndermeseydi, o gün, ertesi gün ya da ondan sonraki gün ölebilirdim.

Kardeşimin otuz milyon avroyu bulması sadece birkaç saatini aldı. Onları Rusya'daki buluşma yerine bizzat kendisi getirdi. Olayların nasıl geliştiğini ancak birkaç hafta sonra öğrenebildim. Pavel, aileme yakın olduğunu söylediği kişi tarafından kötü bir şekilde bilgilendirilmişti. Herkes Kova'nın hanedanının atan kalbi olduğuna inanıyordu. Beni esir alanlar, onun için çocukların tüm hayatı olduğuna ikna olmuşlardı ama başaramadılar. Yanlış Leclerc'ten fidye istediler.

Zakhar bunu anladı ve gerçek patrik olan Taurus ile temasa geçti.

Büyükbabam da dahil olmak üzere akrabalarımın kaçırılma olayıyla ilgili hiçbir şey bilmediklerini ve babamın kendisine aptallar tarafından şantaj yapıldığına inandığını sonradan öğrendim. En azından yüzeyselliğini bu şekilde gerekçelendiriyordu. Ama hayatımdaki sevginin nerede yattığını anlamıştım. Kime güvenebileceğimi ve kimden koşulsuz sevgi göreceğimi anlamıştım.

Babam hanedanın her üyesinin saygısını kaybetti ve bir süredir ona güvenmeyen büyükbabam, ailenin ana temsilcisi haline gelen erkek kardeşimi giderek daha fazla onun yerine koymaya başladı.

Ve ona her zaman
minnettar oldum. Bugün
bile.

Birisi odamın kapısını çalıyor ve Zakhar olabileceği düşüncesi beni rahatsız ediyor ama aynı zamanda kalkıp ona doğru koşmamı ve böylece onunla yüzleşmemi sağlıyor.

Ancak açtığımda, onun değil, Cheslav'ın olduğunu fark ediyorum.

"Merhaba Terazî. Nasılsınız?"

"Nasıl olmamı istiyorsun?" Cevabım onu utandırıyor. Gözlerinde her zaman hiç geçmeyecek büyük bir suçluluk duygusu okuyabiliyorum.

"Pilotlar çok fazla seyahat ettiler ve dinlenmeye ihtiyaçları var. Sizi yarın Viyana'ya geri götürmemiz sizin için sorun olur mu?"

"Seçme şansım var mı?"

"Zakhar yorgun pilotların kullandığı bir jete binmenize izin vermez. O paranoyaktır."

"Pekâlâ. Yarına kadar bekleyebilirim, ama daha fazla değil."

"Sen de dinlen. Şu andan itibaren bir şeye ihtiyacın olursa benden isteyebilirsin." Sarı perçemini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve mavi gözleri bana gülümsüyor.

"TAMAM.

"Kendini içeri kilitle.

"Korkmuyorum!"

"Sen bilmiyorsun ama o biliyor".

Benden korkuyor musun?

Cheslav gidiyor ve ben de onun uzaklaşmasını izliyorum. Kendimi odama kilitlemiş gibi yapıyorum ama aslında odamdan çıkıyorum. Halıların üzerinde yürümeye çalışıyorum, böylece ince topuklu ayakkabılarımın sesi yankılanmıyor.

Mutfağa ulaşıyorum ve koridoru çevreleyen duvarın üzerinden dışarı bakıyorum. Hiç kimse yok.

Oturma odasına doğru yürüyorum, ikisinin de bahçedeki hasır kanepelerde oturup sigara içtiklerini fark ediyorum.

Fransız pencerelerinin yanındaki açık duvarın arkasına saklanıp konuşmalarını gözetliyorum.

"Kes şu saçmalığı, Zakhar!" Arkadaşı onu azarlıyor ama yüksek sesle homurdandığını duyana kadar ne için olduğunu anlamıyorum.

"Taşaklarımı ezme!"

"Kendini kesmek yeterli değil mi? Bir keş gibi uyuşturucu da almak zorunda mısın?"
Kendini mi kestir?

"Artık kendimi kesemem, o yüzden benimle uğraşma!"

Bunu neden yapsın ki?

Aman Tanrım, bütün bu yaralar onun yüzünden mi oldu?

"Ne oldu?"

"Ona dokundum.

"Ne şekilde?"

"Nasıl olduğu önemli değil, önemli olan jesttir. Ona bile sürmemeliydim!" Onu zar zor duyabiliyorum, alçak, kederli ve pişman bir sesle konuşuyor.

"Ona zarar verdin mi?"

"Bileğini sıktım, saçını okşadım, sözümü tutmadım, yani evet, onu incittim".

Zakhar benden korkmuyor. O kendinden korkuyor.

'Konuşmak zorundasın'.

"Hayır, hayır, hayır!"

"Bu şekilde devam edemezsiniz.

"Artık dayanamıyorum. Söz konusu o olduğunda, yaptığım her şey hep yanlış oluyor. Bana iğrenç bir canavarmışım gibi bakıyor, varlığımdan tiksindiğini görüyorum. Benim aşağılık bir varlık olduğumu düşünüyor. O böyle düşünüyorsa ben ne diye yaşıyorum ki?".

Nefesim kesilince ağzımı kapatıyorum.

"Ondan özür dile ve nasıl hissettiğini söyle".

"Ne anlamı var ki?"

"Söyle onlara.

"Ve kafasına daha fazla düşünce mi sokayım? Daha fazla korku mu? Hayır! Yarın gidecek ve ben de bunu atlatmaya çalışacağım."

"Peki ya masa?"

'Beni etrafında istemiyor, beni hayatında istemiyor. Beni artık istemiyor,' diye ağzından kaçırıyor.

"Ona sordun mu?"

"Benden ne kadar nefret ettiğini bilmek istemiyorum. Bana baktığında, benden korktuğunda, onu fırçalayacağımdan korktuğu için arkasını döndüğünde zaten yeterince zor. Ondan iğreniyorum, Cheslav. Artık onun için bir hiçim.

"Artık eskiden olduğunuz çocuklar değilsiniz. Onun hayatından tekrar kaybolmak gibi bir hata yapmayın. Konuşun onunla!"

Boşlukta noktaya bakıyorum, uzakta beni görüyorum, bir karyolada, bir duvara yaslanmışım, gözlerim dehşet kaybolmuş, elimde, kemiklerimde, kalbimde dayanılmaz bir acı var.

Doktorun bana orta parmağımı iyileştirdiğini söylemesi, çünkü neredeyse onu da kesiyordu, babam tarafından terk edildiğimi bilmek, derin yalnızlık ve parmaklarım gibi katledilen aşk.

Ve o, bana yaptığını yapma cesaretini gösterdikten sonra, bugün, on üç yıl sonra, bana nasıl hissettiğini söyleyecek güce sahip değil mi?

Bilmek istiyorum. Bunu hak ediyorum.

Kendimi gösterip onlara katılıyorum, sert ve haşın bir şekilde yaklaşıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve cesaretimi hayali bir yumrukta sıkıyorum.

Zakhar beni gördüğünde yüzünü buruşturuyor ama ben irkilmiyorum, bakışlarındaki ıssızlığın beni yumuşatmasına izin vermiyorum.

"Biraz yürüyelim!" diye emrediyorum.

Ayağa kalkıyor ve ceketini çıkarıp hasır sandalyenin üzerine atıyor. Kravatını da gevşetip çıkarıyor ve beyaz gömleğinin iki düğmesini açıyor.

Ellerini ceplerine soktu ve beni arkada bırakıp onu takip etmem için yürüdü.

Evin etrafında bir tur attıktan sonra buzları eritmeye karar veriyorum ama daha tek kelime etmeden önce kendime doğru ve samimi olmamı söylüyorum.

Ve bunu onun iyiliği için değil, ruhuma duyduğum saygıdan dolayı talep ediyorum.

"Öncesi için özür dilerim, Zakhar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana canavar dedim ve seni incitmek istemedim. Vücudunda yara izleri olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu yapmamalıydım...."

"Hayır, hayır, Terazî, özür dilemek zorunda değilsin," diyerek yolumu kesti.

"Görünüşün yüzünden seni aşağılamak istememiştim," diyorum yüzünün yarısını kesen yara izine bakarak.

"Biliyorum! Dış görünüşümden bahsetmediğinizi biliyorum. Benim kişiliğim ve gerçekte ne olduğum hakkında konuşuyordunuz. İçimdekileri sevmiyorsun.

"Gerçekten de içinde ne olduğunu hiç bilmiyordum." Kollarımı kavuşturarak yanından geçip yürümeye devam ediyorum.

"Bilmek ister misin?" diye yanıma yaklaştı.

"Bu fikir beni biraz korkutuyor". Bakımsız olmasına rağmen yerden yükselen spot ışıklarıyla aydınlatılan patikadan aşağı doğru yürüyoruz. "Belki de sadece masayı değil başka bir şeyi de tartışmalıyız."

"Bizim hakkımızda konuşmak ister misin?"

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf ettin, sadece anlamak istiyorum."

"Neden?"

"Aman Tanrım!" diye soluyorum, çalıkların arasında bir şeyin süründüğünü duyuyorum. Sırtımı onun göğsüne dayadım.

"Merak etme, bir yılan olmalı." Elleri beni kalçalarımından kavırıyor ve vücudum yanmaya başlıyor. Bu sefer hissettiğim her zamanki korku hissinden biraz farklı, daha çok bana bilinmeyenin heyecanını hatırlatan bir sarsıntı, asla yatışmayan o deneme dürtüsü. Hayatım boyunca sayısız erkekle çeşitli deneyimler yaşamış olmama rağmen, sadece onunla hissettiğim bir şey.

"Onu nasıl etkisiz hale getireceğini biliyorsun, değil mi?" diyorum, yürümeye devam ederek ve böylece elleriyle teması kaybederek.

"Sizi ısırmasına izin vermeden onu zararsız hale getirmek biraz zor. Yapabileceğim tek şey sizin için zehri almak."

"Bu durumda, sanırım ölecek olan siz değil, yılan olacaktır."

"Elbette!" Biraz daha ve konuyu kaldığı yerden devam ettirdi. "Nasıl hissettiğimi daha iyi anlamak istediğini söylüyordun."

"On üç yıl boyunca hep senin için önemli olmadığımı inandırıldım. Seni sevdiğimi sadece ben söyledim, sen hiç karşılık vermedin. Beni kulübeye kilitlediğin gün, beni sevmediğini itiraf ettin.

tek amacı beni kaçırmak ve ailemden fidye talep etmek için bana yaklaştı...'.
"Ve düşüncelerimin jestlerimden ve size verdiklerimden tamamen farklı olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

Bu sefer onun yolunu kesen benim.

"Bunu bana sen verdin!", eldivenli elimi kaldırıyorum ve gözleri düşüyor.

"Sana gerçeği söylesem şimdi ne değişecek?"

"Benim bildiğimden başka bir gerçeklik var mı?"

"Birlikte olduğumuz son birkaç gün boyunca seni inandırdığım gibi bana karşı kayıtsız olmadığını söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayır.

"Neden?"

"Çünkü seni tekrar aradığımda ve bana gelmeni istediğimde gelmedin."

"Terazi, ben...".

"Yapmadın!"

Yeter, cesur ve duygularımı kontrol edebiliyormuş gibi davranmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Özlemini çektiğim, hiç çiçek açmayan, tüm kâbuslarıma ve en yasak rüyalarıma musallat olan o *biz*'den bahsediyoruz. Onun yok ettiği o *bizden*.

"Eğer seni tekrar görmeme izin verseydin seni affederdim." Zakhar'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Sana o mektubu yazıp evleneceğimi söylediğimde, benim için geleceğine inanmıştım. Sana ihtiyacım vardı. Son ana kadar seni bekledim. Ben *evet* diyene kadar geleceğini umdum. Ama gelmedin. Ve beni az da olsa, çok az da olsa sevdiğine dair son umudumun da öldüğünü ve Rusya'ya gömüldüğünü fark ettim. O odada. Parmaklarımla birlikte kopup gitmişti.

"Bir daha sana yaklaşmayacağıma yemin ettim," diye öfkeyle karşılık veriyor, anlayamadığım bir öfkeyle. Vicdan azabı mı?

"Ancak ben bunu istedim.

"O sırada ne istediğiniz güvenliğiniz kadar önemli değildi".

"Güvenliğim mi?"

"Seni kendimden korumak zorundaydım."

"Hayatımın bir döneminde peşinden koşabileceğim o kadar çok insan varken, sadece senin peşinden koştum. Bunun hiçbir anlamı yok muydu?"

Nutku tutulmuş gibi görünüyor, bana kendini sıfırdan yeniden programlamak için zihnini sıfırladığı izlenimini veriyor.

"Neden Gemini ile evlendin?"

"Bunu yapmak istemedim.

"Ama sen yaptın!" diye yüksek sesle bağırır.

"Seni bekliyordum. Hiç gelmedin."

"Zamanında varmış olsaydım, benimle kaçarmıydın?"

"Evet. İstedğim buydu. Seninle kaçmak istedim, her şeye rağmen, her şeye rağmen...", öfkeyle eldivenimi çıkardım ve ona ilk kez sadece üç parmağı sağlam olan elimin neye benzediğini gösterdim. "Buna rağmen!"

Zakhar, eserinin görüntüsünün onda uyandırdığı duyguyu bastırmak için dudağını ısıyor. Gözleri titriyor, uzuvlarının eksik olduğu noktaya bakıyor. Kolumu düşürüyorum ama o yakalıyor.

"Dokunma bana!", hemen geri çekiliyorum, her şeyi yine eldivenin içine saklıyorum.

"Tahmin etmeliydim...".

"Ne?"

"Sana hiçbir şey söylemediklerini."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Geldim Terazî, ama beni durdurdular".

Şimdi şaşkınlık bana geçiyor. Onunla bu her zaman bir oyun, duygular tenis topu gibi üzerimize geliyor. Eğer karşılık vermede iyi değilseniz, dezavantajlısınızdır, ama bu gece, yıllar sonra, artık bir puan kaybettiğimi hissetmiyorum, onu, beni daha iyi anlamak için ne kadar gerekiyorsa o kadar kazandığımı hissediyorum, asla sahip olmadığımız.

"Ne zaman geldin?" diye fısıldıyorum boğazımda bir yumruyla.

"Düğün gününde

"Hayır, bu mümkün değil".

"Sen sevmediğin bir adamla evlenirken, ben babanın Rus eskortundan dayak yiyordum".

"Kilisede değildi," diye hatırlıyorum.

Benim isteğim üzerine mihraba kadar bana eşlik eden Taurus'tu. Romaric yoktu. Kendini çok kırgın hissettiğini, kızı kardeşi tarafından koridorda yürütülürken ilgi odağı olmak istemediğini düşündüm.

"Sen bir başkasına bağlılık yemini ederken, beş muhafız beni çiğnedi ve baban şık takım elbisesiyle öylece durup izledi, canı istediğinde üzerime tüküreceğine söz verdi. Beni öldürmek istemedi çünkü seni sonsuza dek kaybettiğini bilerek acıdan ölmemi istiyordu".

"Taurus biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. O gün kardeşlerinden hiçbirini görmedim. Sadece babanla tanıştım. Benden yardım istemiştin, beni aramıştın, sana destek olmamı istemiştin. O bendim. Senin sıkıntının o kadar ciddi olduğunu düşündüm ki, hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp seni her şeyin ve herkesin önüne koymam gerekti. Kendi güvenliğimden bile önce. Risk aldığımı biliyordum ama senden başka bir şey düşünmüyordum. Seni üzmemek tekrar hayatına girmek istemiyordum ama sen *beni* arayıp bulmuştun, bu yüzden seni kurtarmak isteyen kimsenin olmadığını hayal ettim. Verdiğim sözü bir kenara bırakıp kendime bir söz daha verdim: Seni senden almayacaktım, sadece doğru kararı vermene, istediğin yolu seçmene yardımcı olacaktım ama durduruldum.

"Hiç bilmiyordum," diye fısıldıyorum kalbim boğazımda, gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi.

"Baban kardeşin gibi değil. Taurus, Romaric'in aksine sana çok değer verse de, seçimlerini dikkate alır. Sana en büyük düşmanınla yüzleşme şansı verirdi. Belki daha sonra beni öldürtecekti ama beş dakikalığına da olsa seni bana yönlendirecekti. Sadece birazcık...', duygulanarak ekledi: 'sadece birazcık daha benim'.

Üzerime sıçrayan duygularını yutmak için dilimi ısırıyorum.

"Ağabeyime evlenmek istemediğimi hiç söylemedim. Onu hep hayalini kurduğum şeyin bu olduğuna inandırdım. Gerçekte sadece her şeyi geride bırakmaya, hayatıma devam etmeye ve... unutmaya çalışıyordum".

"Beni silmek istedin.

"Evet.

"O zaman neden bana o mektubu yazdın?"

"Gerçekten ne istediğimi görmezden gelemezdim".

"Ve o bendim?" diye yaklaşıyor, ama yüzümü okşamak için uzanan eli almak istemeyerek geri .

Belki de henüz buna hazır değilim.

Başımı salladım ve o anki hislerimi doğruladım.

"Seni asla anlayamazlardı.

"Biliyorum.

"Herkes size karşı olabilirdi.

"Elbette!"

"Babana ve ailenin geri kalanına benim..." demem yeterli olmazdı. Zakhar donakalır, dişlerini sıkarak bir düşüncüyü bastırmaya çalışır.

"Sen misin?"

"Seni sevdiğimi.

Asla, bir kez bile böyle kelimeler kullanmadı. Onu bir kez bile şu anda olduğu kadar gerçek görmedim: gözleri buğulu, omuzlarında geçmişin hayaletlerinin ağırlığı. Hiçbir zaman, bir kez bile beni sevdiğini söylemedi. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda bile.

"Yani numara yaptığınız doğru değil miydi?"

Zorbalıkla yanaklarımı kavıyor, onları çekmek isteyen ellerime aldırmadan ellerinin arasında tutuyor.

"Geceleri sana nasıl sarıldığımı ve kollarında nasıl uykuya daldığımı unuttun mu? Sabahları seninle nasıl uyandığımı unuttun mu? Sana nasıl baktığımı? Ve sana girdiğimde tutkuyla nasıl çıldırdığımı? Villadaki çocuklar sana baktığında kıskançlığın beni nasıl yıprattığını unuttun mu? Ve dışarı çıkmak istediğin her seferinde seni başka bir yere götürdüğümü ya da odamda, yatağında tek başıma tuttuğumu. Ya da duşuna girip seni tüm kıyafetlerinle becerirdim. Siktir, Terazî!" Alnı benimkine çarpıyor, nefesi üzerime öfkeli ama özgürleştirici bir şekilde geliyor. "Sana yaptıklarımın sonra seni sevdiğimi nasıl söyleyebilirdim? Bundan sonra hayatına girebileceğimi nasıl hayal edebilirdim ki...?"

Elimi tuttu ve eldivenimi çıkardı, bunu yapmasına izin vermemi engellemedi. Kendini ifade etmesine izin verdim. Sonunda kendisi olmasına izin verdim.

Parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve dudaklarını parmak kemiklerimden geriye kalanların üzerine koyuyor.

Yamalı deriyi artık sert olmayan ama nazik okşamalarla öpüyor.

"Ben hiçbir şeyi unutmadım, Zakhar. Ve tam da unutmadığım için düşünümünden önce seni arayıp buldum. Ve bugün."

"Artık çok geç. Ama madem itiraf havasındayız..." elimi bırakmıyor, tutmaya devam ediyor ve ben yıllar sonra yeniden kendimden küçük bir parça buluyorum, sanki parmaklarını etime geri dikiyormuş gibi. "Kozerog'u öldürdüm çünkü babama bu planı o önerdi. Hatta seni öldürmesini bile önerdi. Kara kaplı defterimde yazıyordu. Onu hale getirmek için doğru anı bekliyordum. Ve onu öldürdüm çünkü onun yerini almak, masaya gelmek, seni görmek, yanında olmanı, o tarifsiz yaşam duygusunu bir kez daha deneyimlemek istiyordum."

"Zakhar..."

"Hiçbir şey söyleme. Sadece eve gelmeni ve hayatına kaldığın yerden devam etmeni istiyorum. Bu kadar zorlayıcı bir şekilde yeniden ortaya çıktığın için özür dilerim."

"I..."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin!" İki parmağıyla ağzımı tıkıyor, belki de öpüşmelerimizi benim kadar iyi hatırladığı o noktaya bakıyor. "Beni bu sözden kurtardığın için teşekkür ederim. Senden biraz daha haber almak güzeldi."

Saçlarımı ensemden tutup beni sert bedenine çekiyor. Başparmağı dudaklarımı ovuşturarak tutkuyla büküyor.

Bu bizim kaba okşamamız.

Bu onun bana veda etme şekli. Ve bunu yapmasına izin verdim.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Bıçak elimden kayıyor, diğeri Terazi' sarılmış, düşüşüne eşlik ediyor.

Bir çizik gibi, kanının moru beyaz duvarda bir iz bırakıyor. Kesik parmakları yatakta bir su birikintisi içinde. Bilinci yerinde olmayan bedeni göğsümün üzerine düştü.

Beni saran titremeyi durduramıyorum, net ve başımın acı sarmalına kaymasını engelleyemiyorum.

İçinde dönüyorum, çıkışı olmayan bir kara deliğe düşüyorum.

Sol avucumu kaldırıp başının üzerine koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Niyetimi çok iyi anlayan babam, kopan yüzük parmağımı ve serçe parmağımı alıyor ve sonunda onları gözümün önünden kaldırıyor.

"Bir doktor çağırın," diyebildim. Çaresiz çığlığımın gücüyle boğazım parçalanıyor, boynuma, göğsüme, kalbime kadar saplanmış sonsuz sayıda iğne var.

Kendi ellerimle ateşe attığım küçük bir kadının küllerini tutuyorum. Ama küllere dokunmak toza, havaya, hiçliğe dokunmak gibidir.

Bunu ben yaptım.

Gömleğimi çıkarıp harekete geçiyorum: Elini tutup yarasının etrafına sarıyorum ve kan akışını engellemek için sertçe sıkıyorum.

Libra bilincini yeniden kazanmaya başlıyor, inliyor ve beni korkutan sarsıntılara kendini bırakıyor.

Gözleri önce bana, sonra da yaptığım şeyin portresinin sonsuza dek kazınmış olarak kalacağı duvara bakıyor.

ağlaması ve feryadı ruhunda çiziklere dönüşür.

Ve mide bulantısı bana saldırmaya başlıyor, tıpkı bıçağı alıp göğsüme saplamak için duyduğum korkunç dürtü gibi.

"Bir doktor geliyor.

Terazi konuşamıyor, ne zaman bir kelime söylemeye çalışsa dudakları şiddetle titriyor. Sessizce ağlıyor, kesikten sonra attığı büyük çığlık yüzünden artık sesi de çıkmıyor.

Gözleri geniş ve travma geçirmiş, etrafındakileri anladıkça bedeni benden uzaklaşmaya çalışıyor: kan, elinin etrafındaki gömlek ve ben.

"Dokunma bana".

"Seni bırakamam, kanamayı durdurmalıyım."

Acıdan daha fazla şikayet etmeye başladı ve tüm kalbimle bunu hissetmeyi bırakmasını diliyorum, bana, her şeye geçmesi için dua ediyorum.

"Bana bak!" Onu bilinçli tutmaya çalışıyorum.

"Sen..."

Aniden farkına varıyor ve patlıyor. Çığlık atmaya başlıyor, göğsümü tekmeliyor, yatağın köşesine kıvrılmak için kaçmaya çalışıyor.

"Kes şunu! Kendini böyle vurma!"

Bu enerjiyi nasıl buluyor bilmiyorum ama elimden kurtulmayı başarıyor ve o kargaşada gömleğim elinden kayarak ona ne yaptığımı ortaya çıkarıyor.

Ve şimdi, bu acıya bir de gerçekleri görmek eklendi. Birkaç gün öncesine kadar geceleri onu göğsüme yaslayan ben, onu hiç kimseyi sevmediğim kadar seven ben, yüzük parmağını ve serçe parmağını keserek canlı ete dönüştürdüm.

Terazi aniden çıldırmış gibi tekrar bağırmaya başlıyor, çıplak karnıma inen darbeler ayakkabılarının tabanlarının izlerini bırakıyor, göğsümü eziyor ve nefes almamı engelliyor.

Ama onu
durdurmadım. Bana
vurmasına izin verdim.

Kendini savunmasına izin verdim.

Kadınların parmaklarını kesen şeytani bir canavar olduğumu anlamasına izin verdim.

"Sakin ol lan!"

"Bana ne yaptın? Bana ne yaptın?"

"Şimdi kırırdamadan durmalısın!", tişörtümü yaranın etrafına sarmaya çalışıyorum.

"Parmaklarımı kestir," diye ağlıyor, yüzünü kapatarak. "Sen!"

Ben, evet aşkım, bendim.

"Durun. Bir doktor geliyor. Endişelenme."

"Sen," diye ağlamaya devam ediyor, vücudunun bir parçasını kaybettiğini bilmekten çok gerçekten ben olduğum için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Neden, Zakhar, ne sebeple?"

"Çünkü babamın seni öldürmesine izin veremezdim. Başka bir yol buldum."

"Yine de sen yaptın. Beni sen öldürdün."

"Öyle deme! Şimdi kolunu kaldır.

"Çok acıyor!" diye titriyor ve ağlıyor.

"Biliyorum aşkım, biliyorum."

"Git başımdan!" diye tekmeleyerek ne kadar süre nefes almamı engelledi bilmiyorum ama pes etmedim ve gömleğini yarasının etrafından sıkıca tutmaya devam ettim.

"Bana bak, Terazî, bana bak!"

Ama bir koluyla yüzünü kapatıyor ve acı içinde inlemeye devam ediyor.

"Vay anasını, bana bak!" diye bağıyorum.

Ve benim için bundan sonra sadece aşağılama ve dehşet var. İğrenme ve nefret.

Kanlı elimi yanağına koyuyorum ve dehşet içinde irkiliyor.

Yaklaşıp yatağın üzerinde, köşede büzüşmüş olan kadının tam önünde diz çöküyorum.

"Söz veriyorum seni bir daha asla incitmeyeceğim. Sana bir daha asla dokunmayacağıma söz veriyorum. Senden sonsuza dek uzak duracağıma söz veriyorum. Beni bir daha asla görmeyeceksin, Terazî. Söz veriyorum."

'Çok fazla acıyor'.

"Biliyorum, aşkım, biliyorum..."

"Öldürün beni! Çok acıyor!"

"Sana yemin ederim, bir daha asla acımayacak. Yemin ederim!"

"Ve yemin ederim ki ömrümün sonuna kadar senden nefret edeceğim."

Oda insanlarla doldu. İki kadın geldi ve onunla ilgilenmek için beni uzaklaştırdılar. Arkamda biri bana dokunuyor. Cheslav'ın elini şiddetle itiyorum ve onu duvara yaslıyorum. Yatağın üzerinde bıçağı görüyorum, onu alıyorum ve odadan çıkıyorum.

Ruhunun son parçası da koparılmış bir iblis gibi yürüyorum.

Kulübenin sonundaki banyoya ulaşıyorum, kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve içeri giriyorum.

Ayna bana ne kadar kirli bir varlık olduğumu gösteriyor. Çıplak, kanlı göğsüm, suçların en kötüsüyle lekelenmiş: bir meleği yaralamış olmak.

Yüzüm gözyaşlarıyla doluyor, dudaklarım derin nefesler almak için açılıyor. Göğsüm şişiyor.

Nefes al, nefes

ver. Nefes al,

nefes ver.

Nefes al, nefes

ver.

Elimi kaldırıyorum, hala kirli olan bıçak hareketimi hatırlayarak parlıyor. Kalan son sesimi de çıkararak bir çığlık daha atıyorum, ve Terazî'nin parmaklarını kestiğim aynı kararla kendi yüzümü de kestim.

Bugün.

Gecenin geç saatleri ve beni Terazî'den ayıran tek şeyin bir duvar olduğu düşüncesi gözümü bile kırpmama izin vermiyor. Yatağımda dönüp duruyorum, telefonda bile olsa ona iyi geceler dilemek için onu duyabilmeyi dilediğim tüm geçmiş geceleri aklımdan geçiriyorum.

Kaç kez sadece *merhaba, bebeğim, nasılsın* diyebilmeyi diledim?

Ve kaç kez daha fantezim o kadar ileri gitti ki onu üzerimde gördüm, çıplak, saçları göğsüne dökülmüş, gözleri benimkilere sabitlenmiş,

onu becerdiğimde yaptığı gibi, ama o benim ruhumu becerdi.

Kaç kez? Çok fazla.

Kalkmaya karar verdim ve üzerimde sadece bir çift ipek pantolonla koridora çıktım.

Tam olduğunu iddia ettiğim yerde, Cheslav Terazi'nin odasını inceliyor, bir sandalyede oturmuş, kitap okumaya niyetlenmiş.

Kapaktaki başlığı görüyorum: Crystal Colin'den *Kristal Katil*. Onda olduğunu düşünmediğim bu alışkanlığa şaşırarak irkildim, Ama Leclerc'ler etrafında dönen dedikodularla ilgilendiğini öğrenince daha da şaşırdım. Niyetimi anladığı anda nasıl tepki vereceğini anlamak için ona bakarak yaklaşıyorum ve misafirim odasının kapısını açmak için elimi kaldırdığımda romanı kapatıyor ve hemen müdahale ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapmak üzere olduğumu çok iyi görebiliyorsun". Uyuduğu için alçak konuşuyoruz.

Kolumdan tutup beni uzaklaştırdı.

"Ona gidemezsin!"

"Bırak beni!"

Ancak o odaya yaklaşmaya niyetlenirsem beni zapt edeceğine söz veren adam beni mutfağa doğru sürüklüyor ve böylece beni oturma odasına geri dönmeye zorluyor.

"Ona gidemezsin, bunu bana sen emrettin ve seni durdurmak için her şeyi yapmam gerektiğini , bu yüzden beni vicdanlı olmaya zorlama, Zakhar ve uyumaya devam et."

Çenemi sıkıp çıplak göğsümü şişiriyorum ve onu geçip yoluma devam etmek için bir hamle yapıyorum.

Cheslav temkinli bir şekilde beni tekrar durduruyor, sert ve haşin bir şekilde bana bakıyor, istemediği halde beni engellemek zorunda kalacağından endişeleniyor.

"Ona gitmeyeceksin.

"Ona bir daha dokunmaya hiç niyetim yok."

"O zaman ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"İstiyorum..." Yüzümü ovuşturuyorum. "Sadece ona bakmak istiyorum."

"Sen hastasın!"

"Bırakın geçeyim!"

"Bana ne olursa olsun seni engellememi söyledin".

Bahçeden ona katılmam gerektiğini düşünmeye başladım, ama dışarıda aynı emri verdiğim Dayaklar var ve eminim ki onlar benimle konuşmak için durmayacaklardır.

Yumruklarımı sıkıp sakinleşmeye, makul görünmeye ve arkadaşımın çok iyi görebildiği 'hasta' kisvesinden sıyrılmaya çalışıyorum. Yara izleriyle kaplı cildim, ağzımdan çıkandan daha fazlasını söylüyor. Etrafımdaki insanlar ve kendim için ne kadar zararlı olduğum her tarafımda yazılı. Fiziğim ne olduğumu ve bugün ne olduğumu ortaya koyuyor, ancak koridorun sonunda uyuyan kadın dışında kimsenin bilmediği tek parçamı gizliyor.

"Terazi'ye elimi bile sürersem beni vuracağına yemin ettirdiğimi biliyorum ama şimdi ona gitmem gerekiyor, o yüzden bu gecelik bunu bir kenara bırakalım ve geçmeme izin ver."

"Ne yapmalıyım, Zakhar? Ona zarar verirsen ne yapmalıyım?" Eğer bana yumruk atsaydı daha az acı hissederdim.

"Bu ne cüret? Ona asla zarar vermem."

Tek dostum bana acıyormuş gibi bakıyor, sanki elinden tutulup kurtarılması gereken dengesiz bir adammışım gibi.

"Eğer yaparsan bana kızmayacaksın değil mi...?"

"Ona zarar vermeyeceğim!"

"Burada kalmamı ister misin?" Kabul ediyor ama her zamanki gibi mantıklı davranarak, benim... Hayır, ona asla zarar vermem.

Yara izimi kaşıyorum, sanki vücudum zonkluyor ve beni kendim hakkında uyarıyor.

'Evden çıkın ve Dayakları toplayın, ancak mülkün dışına çıkmayın'.

Yalnız kaldığımda, kendime biraz rom dolduruyorum ve hepsini bir yudumda içiyorum. Bardağı tekrar doldurup yanıma alıyorum.

Çıplak ayakla, kilitli bulacağımı hayal ederek Terazi'nin odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı sorunsuzca açtığımda, onu odasında barikat kurmak zorunda kalmayacak kadar sessiz bulduğuma şaşıyorum.

Bu bana içeri için gereken cesareti veriyor, böylece karanlığı delip geçiyorum ve köşedeki koltuğun üzerine çıkıyorum.

bir gece seyircisi için hazır.

Oturuyorum, perdeyi arkamda biraz hareket ettiriyorum ve dışarıdaki mumlardan gelen ışığı içeri alıyorum, sadece onun uyuyan silüetini aydınlatmaya yetecek kadar.

Gölgeliğin perdeli sineklikleri açık ve dört köşeden birbirine dolanmış. Terazî benim tişörtlerimden birini giymiş, yüzü rahat, saçları dökülmüş, parmaksız sağ eli yastığının üzerinde yatıyor. Eldiven komodinin üzerinde.

Romumu yudumlarken tam da istediğim şeyi yapıyorum: sadece ona bakıyorum.

Onun için hissettiğim koruma duygusu, mesafe motorunu her zaman çalışır durumda tuttu. Bir tehdit olduğumu bilmek bana ondan uzak durma cesareti verdi, ancak dünyanın geri kalanı benden şüphe ettiğinde, biri bana onun için zararlı olduğumu söylediğinde, o zaman ruhumda bir şeyler değişiyor.

Sanki tüm dünyaya onu asla ama asla incitmeyeceğimi haykırmak istiyorum.

Sanki kendimi onun için bir tehdit gibi hissetmeyi bırakıyorum ve her ne pahasına olursa olsun, onu yıkmadan da yanında olabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Ne hissettiğimi biliyorum, eylemlerimi gölgeleyen nüansı biliyorum, ancak Cheslav veya ailesi gibi başkaları, duygularımı savunan o kara bulutun ardında ne yattığını asla bilemeyecekler.

Hiç kimse Terazî'nin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamayacak ve hiç kimse benim onunla aynı havayı solumaya layık olduğumu düşünmeyecek, çünkü bir tehlike olduğumu fark ederek ondan uzaklaşan bendim ve şimdi etrafımdaki herkes onu yalnız bırakmaya devam etmem gerektiğini biliyor, çünkü içimde yatan kötülük tahmin edilemez.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp rahatlıyorum, sonunda yanımda olduğu için mutluyum.

Geceleri sizi uyandıran ve size '*ben gerçeğim*' diyen bir rüya gibi, bakmak ve hayran olmak için hepsi benim.

Gözlerime ait.

Soluduğum havaya ait. Geceye
ait.

O benim ruhumda ve anılarımda. Kalbimde ve
kanımda. Ama asla olduğum adama ait olmayacak.
Ama burada. Ve bu benim için yeterli.

Dudakları hareket ederken ve dili onları okşarken gerçektir.

Farkında olmadan bacaklarını dans ettirdiğinde, onları çarşafın arasına sürttüğünde gerçektir.

Sırtını dönerken gerçektir, ama yüzünü bana doğru tutuyordu, sanki bilinçdışı ona tapmak için burada olduğumu biliyordu.

Cheslav'ın karısı bir keresinde bana, eğer bir insana uyurken, bütün gece boyunca bakarsan ve görüntüsü uykudan daha baştan çıkarıcı olursa, o zaman gerçekten seviyorsun demektir demişti. Çünkü karanlığın sessizliğinde ve yalnızlığında kendimiz oluruz ve gerçek duygularımızı okuyabiliriz. Karanlıkta hissettiklerimizden utanmayız.

Yumruğumu sıkıp ağzıma vuruyorum, tekrar tekrar, karşı konulmaz bir dürtüyü yutmak istiyorum: kalkıp onunla birlikte uzanmak.

On üç yıl önce onu kollarıma aldığımda sahip olduklarımın kıymetini bilemedim ve hayatımın her günü onu daha fazla koklamadığım, tenine daha fazla dokunmadığım, ona onu sevdiğimi söylemediğim için kendime lanet ettim.

İçime almak istemediğim bir duyguyu geri iterek burnumu çekiyorum ve onu gerçekten sevdiğimi dünyaya kanıtlamak için bütün bir gece ona yeterli olmayacağını ve hissettiklerimi tanımlamak için hiçbir jestin gerekmeceğini düşünüyorum.

Gerçek şu ki, içimdekileri Terazi'ye aktarmak için asla yeterince şey yapamam.

"Çok özür dilerim, seni şımarık velet," diye fısıldadım.

Ve sizi uyandırıp '*ben gerçeğim*' dedirten bir rüya gibi, gözlerini açıyor ve beni fark ediyor.

Kendini yukarı çekmesini, bana hakaret etmek için ışığı açmasını ve beni kovalamasını bekliyorum ama bunun yerine olduğu gibi kalıyor. Hatta gövdesini çevirip yan yatıyor ve parmakları kopmuş elini yastığının altına saklıyor.

Gözleri yarı aydınlıkta parlıyor, üzerimde sabit kalıyor, sonra göğsümde, açıkta kalan karnımda ve bacaklarımda.

Her tarafıma bakıyor.

'Sen her zaman çok çekiciydin,' diye beni şaşırtıyor.

"Benden hâlâ hoşlanıyor musun? Yani... fiziksel olarak."

"Peki ya ben?"

"Önce ".

"Belki ben de senden, senin benden hoşlandığın kadar hoşlanıyorumdur."

"Beni ne kadar hakkında hiçbir fikrin yok."

"Anlat bana!"

Midemdeki bir sancı cevap vermemi engelliyor, ama eğer buradaysam ve bana kendimi ifade etme şansı veriyorsa, bu büyük onurdan yararlanmalı ve doğru şeyleri, ona içimdekileri tattırabilecek şeyleri söylemeliyim.

"Parmaklarını kestiğim gün, sana yaptıklarımı sonsuza dek kendime hatırlatmak için yüzümü kestim," diye itiraf ediyorum. "19. yaş gününü kutladığın gün, kendi böğrümüne bir yara açtım. Kendime acı vermenin senin acını hafifleteceğine inanmıştım. Seni bir derginin kapağında ilk gördüğüm gün göğsümü yumrukladım. Seni televizyonda, kardeşinle stadyumda gördüğüm gün, kolumu asitle yaktım. Bana mektup gönderdiğin gün, saatlerce sırtımı kırbaçladım. Evlendiğin gün, kendime verdiğim zararı elimden aldılar ve beni dövdüler. Sensizliğe daha fazla dayanamadığım gün Nikita'ya gittim ve onu kıskırttım. Ondan her şekilde beni öldürmesini istedim ama o beni sadece tırmaladı. Sana verdiğim acıyı hayatımın her anında hissetmeyi hak ettiğimi biliyordu. Ve bugün, sen buradasın ve ben sana dokundum, sözümü ihlal ettim, kendimi kesmek ya da kendime zarar vermek istemezdim, eline bir silah vermek ve senden doğru olanı yapmanı isterdim'.

Terazi'nin gözleri iki cam bilyeye benzer. Hareketsizce parlıyorlar. Göz kapakları kırışıyor, yüzünde çiseleyen bir yağmur var. Kendini yukarı çekiyor, saçları yana düşüyor, bol kazağı omuzlarından birini açıkta bırakıyor.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

'Mükemmel bir son olurdu. Uçurum yok'.

"Ben senin gibi değilim".

"Biliyorum. Seni bu yüzden sevdim."

"Beni hiç gerçekten sevmedin".

Onun bu inancı beni yıpratıyor. Onun benim dünyamın merkezinde inanmasını kabul etmiyorum.

"Ayağa kalkıp size yaklaşmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

Şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor, ama bakışları tekrar benimkilerle kesiştiğinde, sanki hemen geri dönüş yolunu buluyor.

"Pekâlâ." Hatta bana hafifçe gülümsüyor ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum.

Temkinli bir şekilde kendimi yukarı çekip ona katılıyorum. Oturmama izin vermek ya da belki de olası bir temastan kaçınmak için biraz daha uzağa sürünüyor.

Ona en saf duygularımı itiraf etmem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden hiç tereddüt etmeden deniyorum.

"Sana duyduğum aşkı anlayamazsın. Ama ne tür bir duygu nettir? Doğru ya da yanlış aşk diye bir şey var mıdır? Aşk tamamen sağlıklı, çatlaksız olabilir mi? Aşkın ağırlığını kim belirler, Terazî?"

'Sevgi şiddet eylemlerine yol açmamalıdır'.

"Sırf... diye sana karşı hissettiklerimin daha az önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yalnız mı?" diye sözümü kesiyor, gözlerinde yaşlarla. "Böyle bir aşk korkutucudur, Zakhar!"

"Doğru, öyle.

"Kaçırılmam sırasında bir çözüme ihtiyacın vardı ve bunu parmaklarımı keserek buldun. Kozerog seni suikastı düzenlemeye itti ve sen de yıllar sonra intikam almak için onu öldürdün...'. Kendimi haklı çıkarmak için ağzımı açmaya çalışıyorum ama o beni tutuyor. "Bırak da bitireyim! Eğer seni kızdırırsam, hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, bana başka ne yaparsın?"

"Sana zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?" diye şaşkınlıkla söylendim.

"Bunu sen yaptın. Ve bunu kendine de sen yaptın." Yüzümdeki yara izini işaret ediyor.

"Benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"İyi değilsin.

"Travma yaşayan tek kişi sen değilsin, Terazî."

"Biliyorum. Bazen suçluluk acıdan daha güçlüdür, kötü bir deneyimden daha güçlüdür, bir cümleden daha kötüdür, ama...'. "

"Ama benim için hiç umut yok".

"Ben öyle bir şey demedim.

Biraz daha yaklaşıyorum ve geri çekilmediğini, iğrenme ya da korku hissetmediğini görmek beni ona daha da yaklaşmaya itiyor. Parmak uçlarımı çıplak dizine koyup yavaşça okşuyorum.

Bakışları jestime takılıyor ve bir ürperti onu sarsıyor.

"Sana dokunmamı istemiyorsan, duracağım." Midemde şiddetli bir sarsıntı hissediyorum, sanki içimde vızıldayan bir sinek sürüsü varmış gibi.

"Konuş benimle".

'Korkuyorum'.

"Benden mi?" Başımı eğiyorum, ona sürtünmeye devam eden parmaklarımda sabit kalan gözlerini arıyorum. "Biraz daha... yukarı çıkabilir miyim?" Hiçbir şey söylemeyince, orta parmağımla kalçası boyunca hafif bir çizgi çiziyorum ve gömleğinin kenarında duruyorum. "Hissettiklerimin geleneksel aşk kadar değerli olmadığını mı düşünüyorsun? Seni kocandan ya da kardeşlerinden daha az sevebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Terazi duygulanır ve gözyaşlarını kurulamak için gözlerini siler. Dikkatli ve nazik bir şekilde, yüzüne ilk nazik okşamamı yapıyorum.

"Sana olan aşkım ne kadar ağır?" diye soruyorum ona, yok ettiğim sağ elinin benimkini sardığını ve beni ona bağlı tuttuğunu hissederek.

Sinek sürüsü midemde çırpınmaya devam ediyor.

"En önemli değişkeni dikkate almadan aşka bir ağırlık koyamazsınız".

"Hangisi?"

"Saygı." Elimi yüzünden çekiyor ama yine de kendi elinin arasında tutuyor. "Terazinin bir kefesine her şeyi koyabilirsin Zakhar, ama iki kefeye de saygıyı koyarsan, bu her şeyi alt üst eder."

"Artık bana saygı duymuyor musun?"

"Hâlâ bana bunu kanıtlamak zorundasın.

"Kocanız sizi onurlandırıyor mu?"

"Evet.

Başka bir erkeğin onu benim kadar, hatta bir nebze bile sevdiğini bilmek beni incitiyor.

"Ona hiç saygı duyuyor musun?"

"Hayır. Bunu beklemiyordum!

"Neden?"

"Çünkü onu çok sevmeme rağmen, düşüncelerimin merkezine her zaman onu koymadım".

"Onu beni sevdiğinden daha mı çok seviyorsun?"

"Bana sorma...". Utanarak dizlerini göğsüne doğru çekmek için benimle fiziksel temasını kesiyor.

"I Sizi temin ederim ki o değil kullanım asla bu bilgi karşı . Sen.

Ne olmuş yani?"

Başını yana eğip bana gülümsüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Dünyanın en güzel eliyle yanağımı okşuyor.

Bir yara izi diğeri okşuyor. Benim yarattığım iki yara izi.

"Bunu sadece senin için yaptım," diye itiraf ediyorum ona, orta parmağı işaretin çizgisini takip ederken. "Yüzümden sana bakmak için. Her sabah seni selamlamak için. Sana dokunmak için, şu anda yaptığın gibi, seni ne zaman hissetmek istesem."

Terazi dudaklarını ısıyor, gözyaşları teninde yollar çiziyor, ama gülümsemesi devam ediyor, onu okşayan tatlı bir düşünce gibi, bir teslimiyet, ona benimle savaşmayı asla başaramayacağını ve bana teslim olması gerektiğini söyleyen bir şey.

Varlığımın her zerresiyle arzuladığım şey budur.

"Söyle bana! Kocanı da beni sevdiğin kadar seviyor musun?"

"Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim."

Boğazımda beni ağlatmak isteyen bir sızıya yenik düşerek, bu duyguyu uzak tutmak için dişlerimi sıkıyorum ve yüzümü onun avucuna doğru çeviriyorum.

Gözlerimi kısarak onu öpüyorum ve artık olmayan yüzük parmağı ile serçe parmağını tutuyorum.

"Ben sadece kendimi seni sevdiğimden daha çok sevdim".

"Ve iyi yaptın! Çünkü seni kendimi sevebileceğimden daha çok sevdim. Ve dünyada en çok sevdiğim şeyle ilgilendiğini bilmek, bugün olduğun kadını delicesine sevmemi sağlıyor."

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

Ayak bileklerini tutup açıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve bacaklarını belime doluyorum.

Terazi bedenini benimkiyle iç içe geçiriyor, başı aşağıda, alnı benimkiyle birleşik ve nadiren içime girmek için yükselen ve ruhuma mezarını kazan gözleriyle kalıyor.

"Seni bahçede sigaramı çaldığın günden beri seviyorum, kot şortunla ve siyah atletinden sıyrılan pembe sütyeninle geldiğin günden beri."

"Her şeyi hatırlıyorsun!" diye gülümsüyor. "Neden bana hiç söylemedin?"

"Çünkü yok etmek üzere olduğum kızı sevemezdim. Sana aşık olmayı beklemiyordum. Böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. Sen bir sürprizdin, hayatımın en güzel ve en acı verici anıydın."

"Sen de.

Alnımı onunkine sürtüyorum, burnumla dudaklarını okşuyorum,
saçlarını bir yumruk haline getiriyorum.

"lmeden önce yapacağıma dair kendime söz verdiğim bir şey var."

"Ne!?"

"Seninle sevişmek".

Zakhar Konstantin Leskov benim ilk aşkımdı, belki de tek aşkımdı, başka hiç kimseyi aynı yoğunlukta sevmediğimi düşünürsek. O benim en kötü kabusumdu, geceleri beni boğmaya gelen ve kan ter içinde uyandıran hayali eldi. O benim en büyük pişmanlığımı, çünkü elimden gelse bile onu aramadım, başka bir adamla evlenmem gerektiği zamanlar hariç ve kendime denemem gerektiğini söyledim, tüm olanlardan sonra, mesafeden ve zamandan sonra hala hissettiklerimin onun için de gerçek olup olamayacağını görmek için.

Celladıma karşı duyduğum bu güçlü hissin sadece bir saplantı, bir sendrom ya da ergenlik hevesinin sonucu olamayacağına ikna olmuştum. Beni onunla bir arada tutan daha büyük ve açıklanamaz bir şey olmalıydı, uzakta bile olsa, zihnen yakın ve görünmez bir kurdeleyle bağlı. Karşılık vermeyen biri için böylesine bir tutku hissetmenin aşkı boşa harcamak olacağını düşündüm. Ve içimde her zaman onun küçük bir parçasının hala bana zincirlenmiş olduğunu umdum.

Ve bu hep böyleydi. Artık biliyorum.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor. Parmakları gömleğimin altına girip çıplak sırtımı okşuyor.

"Çünkü ben gururluyum, Zakhar. Bunu yapmana izin veremem!"

"Mesele bana izin verememeniz değil, bunu kendinize inkar etmek istememeniz ve bu yüzden benimle savaşmanız, çünkü gitmenize izin vermenin doğru olmadığını düşünüyorsunuz. Benimle değil." Elleri kalçalarımın yapışıyor, beni kendisine çekiyor ve şiddetle yukarı kaldırıyor.

Leğen kemiğim vücudunun üstüne, en sıcak ve en mahrem noktasına iniyor.

Bacaklarımı onun etrafında daha iyi örüyorum ve kollarım kendi nedenleriyle itilerek omuzlarına sarılıyor.

Yüz yüze geldik. Dudaklar neredeyse bitişik.

"koymak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman yap! Seni zorlamayacağım, ısrar etmeden burada seninle kalacağım ama beni istiyorsan Terazı, dilediğini al."

"Karşı koyabilecek misiniz?"

"Şu anda midemde ne olduğunu tahmin bile edemezsin," diye gülümsüyor ve onu duyunca kalbim ısınıyor. 'Sana saygı borçluyum, bunu sen istedin. Bunu hak ediyorsun. Bu yüzden yanlış bir hareket yapmaktansa, seni tekrar gördüğümünden beri içimde vızıldayan bu sineklerin ciğerimi yemesini tercih ederim. Burada bekleyeceğim. İstersen ağzımı al. İstersen tenime dokun. İstersen bu harika kıcı kaldır ve beni içeri al. Beni içinde tutmaya ya da dışarı atmaya karar verebilmen için içinde hareketsiz kalacağım."

Sözleri beni içgüdüsel bir rahatlama hareketiyle onun ereksiyonu üzerinde sallanmaya itiyor.

Dudaklarımı onunkilere sürterek Zakhar'ın bana gerçekten zaman tanımaya niyetli olduğunu fark ediyorum. Bu bizim için yeni bir şey, çünkü benim üzerimde her zaman bir gücü vardı. Beni her zaman aldı ve istediği gibi kullandı, en azından on üç yıl boyunca böyle düşündüm. Bugün kendini ortaya koyuyor, bana nasıl ve ne zaman bırakacağımı seçme şansı veriyor ve ben, tüm gücümle kaçmaya çalışsam da, kendimi ondan biraz mahrum edemiyorum ve etmeyeceğim. Bizden bir parça. Hiç sahip olmadığımız o *bizi*.

Dizlerini yukarı çekiyorum ve üç parmağımla külotunu hareket ettiriyorum. Diğer elimle pantolonunun kenarını indiriyorum ve ereksiyonunu çıkarıyorum.

"Kahretsin!" diye titriyor ben elimde sallarken.

"Seni içimde istiyorum, ama tek bir şartla!"

"Senin için her şeyi yaparım.

Tepe noktamı geniş samimi dudaklarımın arasına sürüyorum ve nefesi beni o kadar tahrik ediyor ki durmuyorum, onu içime itiyorum, kısa bir süreliğine, kalçalarım yarı bükülmüş halde, sadece küçük bir tat alarak ona saplanmış halde kalıyorum.

"Masada oturma hakkınızdan vazgeçmenizi istiyorum."

Zakhar'ın kahkahası seksinin içimde hareket etmesine neden oluyor ve ben de buna karşılık olarak biraz daha kayıyorum, ellerinin ellerimi sıktığını hissediyorum.

durup beni geri getirmek için.

"Bu haksız bir şantaj, seni şımarık velet!" diye ağzımın içine bakıyor.

"Benimle ancak o belgeyi yırtıp atacağına ve asla Zodiac üyesi olmayacağına dair bana yemin edersen sevişeceksin."

"Öp beni, sonra sana ne karar verdiğimi söyleyeceğim!"

"Daha iyisini yapabilirim. Ben seni beceririm, sen de burayı bırakırsın.

"Şimdiye kadar birbirimize söylediğimiz her şeyin bir anlamı yok muydu?"

Hayatta, en iyi sonucu almak için doğru hamleyi yapmak zorundayız. Gerektiğinde kim olmamız gerektiğine karar veririz, bir amacın peşinden gideriz, bazen bir görev duygusuyla, bazen de sadece bize çektirilen bir acıyı geri vermek istediğimiz için. Varlığım bana gardımı asla düşürmemeyi, mantığı ve görevi ilk sıraya koymayı öğretti. Kendimi ona teslim etmek ve bir kez daha o çok sevdiğim *bize* dokunmak istesem de, doğru olanı, en başta onu aradığım şeyi yapmayı seçiyorum. Bir parçam devreye giriyor, onun neler yaşadığını, nasıl yaşadığını hatırlıyor, anısı içimde her yüzeye çıktığında kalbimin nasıl yandığını düşünüyor ve karar veriyor.

İntikam alıyorum.

Çünkü bazen aşk, birçok küçük savaştan oluşan bir savaştır ve şimdi onun üstünde, vücudu içime girmek isterken, savaşı idare edecek kişinin ben olmak istediğime karar veriyorum.

"Çok basit Zakhar," diye fısıldıyorum dudaklarına, "savunmanı düşürdün, bana birçok zayıflığın olduğunu gösterdin ve ben, sensiz geçen bu yıllar boyunca öğrendiğim gibi, sadece amacıma ulaşmaya çalışıyorum."

"Yine de benim için net değil".

"Neyi anlamıyorsun?"

"Masadan kalkmamı mı yoksa seni bir canavar gibi becermemi mi istiyorsun? Çünkü beni kızdırmak ve çok hoşlandığın erotik şiddeti serbest bırakmak için elinden gelen her şeyi yaptığına inanıyorum. Eğer durum buysa, Terazî, tek yapman gereken bunu söylemek ve seni hak ettiğin gibi becereceğim."

"Beni istediğin gibi becer, umurumda değil, ama bunu yap ki ben de seni becerebileyim."

"Uh-oh! İşte orada, benim güzel küçük şımartıcım!" Parmakları popomun etine batıyor ve beni ereksiyonunun üzerine daha da çekiyor. Kalçalarımı kasıp onu zevkten mahrum bırakıyorum, yine de belirlenen sınırın içinde kalıyorum: sadece

içimi işaret ediyor, beni açıyor, harika bir şekilde sıcak. "Şimdi seni tanıyorum."

"Bu sadece iş..."

"Ve , iş için, en kötü kabusunuzun yenmesine izin mi vereceksiniz?"

"Bu şeytanla sevişmek gibi bir şey olurdu."

"Ve bu fikir seni çok heyecanlandırıyor."

"Bunu yapabilir misin?"

"Ne istediğini tekrar söyle, bakalım pazarlık edebilecek miyiz?" Gömleğimi çıkarıyor ve nefesiyle göğüslerimi okşuyor. "Bu arada, seni izleyeceğim."

"Şartım basit, Zakhar. Ne istersen al, karşılığında sadece masaya oturmaktan feragat etmeni istiyorum."

Bana sanki bir büyüünün etkisindeymiş gibi bakıyor. Bana dokunmasını, dudaklarının meme uçlarımı emmesini arzuluyorum ama bu savaşta nasıl mücadele edeceğini çözmüş olan pislik kendini tutuyor ve beni her şeyden mahrum bırakıyor. Popoma attığı bir tokatla beni kendimi yukarı çekmeye zorluyor ve böylece ereksiyonu sıcak bedenimi terk ediyor.

"Arkanı dön!" Beni sıkıyor ve şiddetli hareketlerle dört ayak üzerinde durmaya zorluyor.

"Pazarlık mı yapıyoruz?" diye nefes nefese kaldım.

"Sözleşme öncesi dönemin ortasındayız." Külotumu tutup yana çekiyor ve ereksiyonunu kalçalarımın arasına sokuyor. Daha önce hiç almadığı bir yer olan anüsümde sürtündüğünü, oyalandığını hissediyorum. "Şartlarım var."

"Konuş!"

"Evli olman umurumda değil ve gördüğüm kadarıyla sen de değilsin."

"Bu konuda benim de çekincelerim var." Beni saçlarımdan tutup göğsüne çekiyor, ağzı yanağımda bitiyor. Bir eli göbeğimi okşuyor.

"Konuş!"

"Malezya'da olan Malezya'da kalır," diyorum.

"Kabul ediyorum!"

"Güzel. Ne diyordun?"

Parmakları sonunda meme uçlarımdan birinin üzerine geliyor. Hiç beklemediğim bir şekilde okşuyor: sanki hassas bir enstrüman çalıyormuş gibi yavaş ve dikkatli.

"Diyordum ki... Kocan umurumda değil, bu yüzden seni becermek istersem, ne zaman istersem, sana gelir ve yaparım. Anlaşıldı mı?"

"Hayır, Zakhar, sen hiçbir şey anlamamışsın."

Yüzümü arkadan kavırıyor, başımı kendisine doğru çeviriyor ve benimle ağızdan ağıza konuşuyor.

"Sadece bu gece kendini bana vermek istemiyor musun?"

"Ya amaç tam olarak buysa?"

"Sen büyük bir sürtük olurdun."

"Bu senin için yeterli olmaz mıydı?"

"O zaman anlamayan sizsiniz!"

Beni tekrar döndürüyor, yatağa geri itiyor ve vücuduyla beni eziyor. Elleri bileklerimi yastığın üzerinde tutuyor, seksi sanki tam olarak nereye uzanacağını biliyormuş gibi benimkine sürtünüyor. Beni asla yeterince doyuramayacağından korktuğum dudakları, içindeki canavarı serbest bırakmadan benimkilere sürtünüyor.

"Belge yok, Terazi, tabii tekrar benim sürtüğüm olmaya karar vermek istemiyorsan."

"Görüyorum ki saygıyı tartıya koymayı unutup duruyorsun".

"Yatakta, aşkım, nezaketi bırak, saygı bile yok! Şimdi çeneni kapa ve hayatının en güzel gecesinin tadını çıkar. İşimiz bittiğinde, teklifini kabul edip etmediğimi sana söyleyeceğim."

"Hayır, Zakhar... Hayır, hayır!"

Ama yüzü bacaklarımın arasına girdiğinde, dudakları uyarılmışlığımın üzerine atladığında, dili yarıklarda gezindiğinde, dişleri hassas deriyi ısırdığında ve parmak uçları masaj yaptığında, sonra içime girdiğinde, masaj yaptığında, içime girdiğinde, itiraz etmeyi bırakıyorum.

Çünkü yatakta teraziye koyacak bir şey yok. Samimiyette, o ve ben, her şeyi sıfırlarız ve çok sevdiğim o *biz* oluruz.

Otantik.

Hep hayal ettiğim gibi.

Ve şimdi onu ne kadar çok seviyorum.

Gözleri beni ararken ağzı ustalıkla devreye giriyor. Vücudum seğiriyor ve inlemelerim sessizliği dolduruyor.

Saçlarını üç parmağımla kavırıyorum ve o da hemen o elime uzanıp dudaklarına götürüyor, önce sırtını, sonra avuç içini ve geri kalanını öpüyor.

"Sen yaramaz, şımarık küçük kızsın. Bana bunun sadece bir strateji olmadığını söyle, ben de seni bir güzel becereyim."

"Benimle sevişmek istediğini söylemiştin, şimdi de sevişmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Aynı şey! Seni becermek, seni sevmek, içine girmek, sana dokunmak..." Göğüslerimi tutuyor ve sonra bacaklarımı tutup kendine yer açmak için daha geniş açıyor. "Benim için hiçbir zaman fark etmedi. Ama ne zaman başka kadınlarla seks yapsam, hepsinde, her zaman senin yüzün vardı."

Zakhar içime giriyor ve iniltiğim odayı dolduruyor.

Dirsekleri vücudumun yanlarına dayanıyor, yüzü yüzüme yaklaşıyor, pelvisi yavaşça içime giriyor.

'Sana bir şeyler söylemen için son saniyeleri vereceğim Terazî, ardından istesen de istemesen seni öpeceğim, çünkü stratejiler umurumda değil. Daha fazla beklemeyeceğim. Bugün istediğim her şeyi alacağım. Ve sana istediğin gibi hareket etmen için biraz daha zaman vereceğim, çünkü seni bu yatakta ters çevirmeden, nazik davranmayı bırakıp seni düzgünce becermeye başlamadan önce ne kadar dayanacağımı bilmiyorum. Benim güzel kızımın sevdiği şekilde."

"I..."

"Siktir et! Zaman doldu!"

Bana verdiği öpücük aklımı kaçırmama neden oluyor. Artık hiçbir şey düşünemiyorum, sadece ağzının beni yediğini hissediyorum, dili benimkini itiyor, sanki her santime kendini dayatmak, her yerde kendini hissettirmek, derinlerde tadına varmak istermiş gibi kendini çözüyor. Dişlerimi alt dudağının etrafında sıkıyorum, elim cinsiyetlerimizin arasına giriyor, masaj yapmaya başladığım testislerini arıyor ve ona daha şiddetli bir şekilde itiyorum.

"Siktir, aşkım!"

"Tanrım! Bana öyle deme!"

Zakhar daha sert, daha derin, daha sert.

Sevdiğim kadar sert.

"Neden sana *aşkım* dememi istemiyorsun?"

"Çünkü çok iyi!"

"Orospu çocuğu!" diye küfrediyor, çekilmeden kalkıyor ve kucağıma yerleşiyor. O içimdeyken kalçalarını sallamaya başlıyorum, dudaklarım hep onunkileri arıyor, elleri her an buharlaşıp uçacakmışım gibi bana dokunuyor. "Eğer bana böyle diyorsan, hastayım Terazî, ama çok mutluyum. Bunu açıklayamam."

"Beni korkutuyorsun. Senin benim hakkımda hissettiklerin ve benim senin hakkında hissettiklerim beni korkutuyor, şimdi, ben senken...", son harfi boğuk bir şekilde söyledim, dudaklarını ısırdım ve bunu sadece düşündüğüm için hemen pişman oldum.

Zakhar saçlarımı çekiyor ve boynumu açıyor, yalıyor ve emiyor, ben de klitorisim üzerindeki baskıyı yöneterek ona binmeye devam ediyorum. Beni tanıyor, bu şekilde boşalmayı ne kadar sevdiğimi biliyor ve dünyada bedenimin arzularını nasıl yorumlayacağını bilen tek erkeğin o olduğu düşüncesi beni aynı anda hem duygulandırıyor hem de korkutuyor.

"Ne söylemek istiyordun? Söyle bana! Sen mi demek istedin...". Düşüncemi sözlü olarak somutlaştırmasını engellemek için hemen ağzını tıkadım.

"Bu doğru değil. Öyle demek istemedim."

"O zaman gel de seni parçalara ayırayım ve itiraf etmek üzere olduğun şeyi sana söyleyeyim!"

Bir öpücükle birbirimize bağlanıyoruz ve ayak bileklerimi onun arkasında kenetliyorum. İçimdeki seksi beni dolduruyor, hareketlerim beni orgazma itiyor ve sonra yükselişime eşlik eden parmakları yüksek sesle inlemeye zorluyor.

"İşte böyle, aferin kızıma!" Ereksiyonunun üzerinde mükemmel bir şekilde kayarken, masaj çılgınca bir hal alıyor, tüm doğru yerlere bastırıyor. "Orada mısın, aşkım?"

Sevgiler.

Zevkin doruğuna bu kadar yakinken yankılanan kelime beni oraya götürmüyor, beni oraya fırlatıyor.

"Muhteşemsin!"

Çılgılık atmamak için omzunu ısıyorum ve hayali bir boşlukta süzülerek geliyorum.

"Şimdi seni parçalara ayıracağım.

Zakhar beni yüzüstü yatırdığında hala kendime gelmem gerekiyor. Sadece onun nasıl olacağını bildiği gibi biraz nazik ve sert bir şekilde beni kalçalarımın tutarak yukarı çekiyor ve ereksiyonuyla beni tokatlıyor.

"Daha önce..." diye usulca girer. "Sen diyordun ki..." diye devam eder. "Sen....." Derinlere uzandığını, geri çekildiğini ve bana sertçe çarptığını hissediyorum.

"Benim!"

Onun da dediği gibi, bedenime giren her erkeğin onun yüzüne, gözlerine, kokusuna sahip olduğu on üç yılın ardından, hayatımın aşkı beni ele geçirirken yastığa yapışıyorum.

"Anlaşmalara sadık kalacağına dair bana yemin et!" diye bağıyor.

"Onlara saygı duymak sizden vazgeçmek anlamına gelir".

"Yapman gereken bu, gerçekten!" diye bağıyorum.

Buna karşılık, bana şiddetle nüfuz ederek beni cezalandırıyor. Pelvisimi kaldırıyor ve istediği gibi konumlandırarak beni vahşi bir dansın içine çekiyor. Pantolonu hala üzerinde, testislerinin altı sert, terli göğsü kaslı ve anlaşılmasız izlerle çizilmiş.

Hepsi benim için.

'O belgeyi yırtıp atacağım Terazî, ama kendi şartlarımla'.

"Daha fazla kısıtlama mı?"

"İlk..." Yoluma çıkan darbe beni sarsıyor. "Eğer ararsam, bana gel ve benimle kal."

"Hayır!" Ardından gelen darbe o kadar şiddetli ki acı hissetmemek için biraz eğilmek zorunda kalıyorum.

"İkincisi..."

"Hayır dedim!" diye bağıyorum.

"Kocanın sana dokunmasına bir daha asla izin vermeyeceksin".

"Sen delisin! Bırak beni!" Hareket etmeye çalışıyorum, ama şimdi beni tüm vücuduyla sarıyor, altında eziyor. Beni yana çeviriyor, içime girmeye devam ediyor ve ona bakmak için yüzümü çevirdiğimde, aklımı başımdan alan bir öpücükle ağzımı durduruyor.

Elleri bacaklarımın arasında bitiyor, beni başka bir orgazma ulaştırmak için beni uyarmaya devam ediyor.

"Dediğimi yaparsan belgeyi alırsın."

"Beni tekrar boşalt, pislik, böylece seni cehenneme gönderebilirim!" Dudaklarıma gülümsüyor, sadece kısa bir an için daha nazik ve tatlı oluyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Şunu söylemeyi kes."

"Neden durayım ki aşkım?"

"Ve bana öyle deme... Oh, kahretsin, Zakhhaar!" Onu içimde hissetmek, bu açıdan, parmakları zevki beslerken, beni şehvet yoluna geri atıyor.

"*Aşkım* mı diyordun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve zevk kıvılcımları beni sarıyor. Onunla savaşıma gücümü kaybediyorum ve beni doruğa ulaştıran dokunuşlarının, beni ele geçiren bedeninin kurbanı oluyorum, ilk kez bir aşk tarafından yönlendiriliyorum

bilinçli, ikimizin de hissettiği ve benim geçmişten farklı olarak dışsallaştırmak istemediğim bir şeyden.

Dışarı ve üzerime kayarken bile beni uyarmaya devam ediyor, beni yatağa geri itiyor ve beni istila etmek için bacaklarımı genişçe açıyor. Tekrar içime girer girmez, nazik değil, aceleci ve bir aygıra binen vahşi bir adamı andırıyor, aynı zamanda onu elektriklendiren bir zevk dalgasıyla dolup taşıyor. Daha yüksek sesle nefes alıyor, göğsüme düşüyor ve yüzümü okşuyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve uzun bir süre sonra tekrar karşılaşıyoruz, sanki sokakta birbirimizden bir daha hiç ayrılmamak üzere geçmişiz gibi.

Hepsi saf bir
illüzyon.

Biliyorum.

Bunun tek bir andaki sonsuzluk olduğuna inanmak istiyorum.

Önce onun, sonra benim bakışlarımda hapsolmuş bir *sonsuzluk*.

Tenime dövmesi yapılmış bir
sonsuzluk. İçimde bir *sonsuzluk*.

"Seni seviyorum!" diye fısıldıyor, onun geldiğini duyduğumda, ona her zaman söylediğim ama hiçbir zaman karşılık bulamadığım o iki olağanüstü kelimeyi dudaklarımda tekrarlıyorum.

Hayatımın en güzel gecesinde, şimdiye kadar söylediğim tüm *seni seviyorum'lara* karşılık veriyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.
Seni seviyorum. Seni seviyorum...".

Bedenimden ayrılmadan yüzünü göğsüme yaslıyor ve kollarımda nefes almaya devam ediyor.

Başını okşarken "Bana söylemeyecek misin?" diye soruyor. Ve işte burada yapmaya karar veriyorum.

Tıpkı bana hayalini kurduğum tüm aşkı geri verdiği gibi, ben de ona bana verdiği acıyı geri veriyorum.

"Seninle uğraşmak güzeldi, Zakhar. Şimdi, lütfen, bir duş almak ve kokunu üzerimden atmak istiyorum."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum, onu hareket ettiremiyorum, yatağı terk ediyorum ve gidip buz gibi bir suyun altında gözyaşlarımı akıtıyorum.

Odama döndüğümde, artık orada değildi.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Oturma odamızdaki kanepelerin üzerinde içi para dolu üç evrak çantası vardı. Taurus Leclerc hiç tereddüt etmedi. Ona kız kardeşinin parmaklarını gönderdiğimizde hemen harekete geçti ve istediğimiz otuz milyonu buldu. Şimdi o paraya bakmak benim için hayatımın kitabında son sözü okumak gibi.

Fidyenin ödenmesiyle birlikte Terazi'yi otomatik olarak sonsuza dek kaybettim. Gözlerinin içine bakarak ondan özür dileyemedim.

Ona verdiğim sözü yenileyemedim.

Onu ilk gördüğüm günden beri sevdiğimi ve ondan uzakta da sevmeye devam edeceğimi söyleyemedim. Sonsuza kadar.

Çocuklar kutlama yapıyor, babamla birlikte başarılı soygun için kadeh kaldırıyorlar. Kaçma planını tartışıyorlar, çünkü Terazi'nin kendisini kaçırانların kimliğini geri getirmesinin ne kadar zaman alacağından emin değiliz. Yakında kaçış için gerekli düzenlemeleri yapmamız gerekecek.

Ancak kafamda, alternatif planlar ve tamamen farklı boşluklar öneren sayısız fikir tren gibi geçiyor.

Beş yüz avroluk bir banknot alıyorum ve masanın üzerine yerleştirilmiş kola şeridini çekerek yuvarlıyorum.

Cheslav sanki sonunda bir canavara sahip olduğunu fark etmiş gibi bana bakıyor ve saatlerce susmamı onaylamıyor.

Aslında kapıları kapatmıyorum, zihnimde yeni sınırlar açıyorum.

Ne yapacağımı, nasıl yapacağımı hayal ediyorum.

Tramo.

Sanırım. Sanırım. Sanırım.

Ve kaçamayacağımı, er ya da geç bizi suçlayacağını ve kimsenin şansının kalmayacağını anlıyorum.

Hiçbir şeyin değeri kalmayacak, onun hayatı bir hiç uğruna mahvolacak ve benim eylemim olduğundan daha kötü hale gelecek.

Cheslav'a beni takip etmesini işaret ediyorum.

Çocuklar ve babam tarafından fark edilmeden merdivenlere yöneliyoruz. Üst kata çıktığımda bakışlarım odama giden koridoru arıyor, ancak görünmez bir ses beni karşı tarafa çağırıyor.

Sebepsiz bir beden gibi, gözlerim boşluğa sabitlenmiş ve ruhum yeni bir karanlık tarafından istila edilmişken, hayali bir ses tarafından büyüleniyorum ve bacaklarım beni Terazî'nin odasına götürüyor.

İçeri girdik ve arkadaşım kapıyı arkamızdan kapattı.

Üzerinde giysileri olan yatağına doğru yürüyorum: pembe ipek pijaması hala yastığın üzerinde duruyor, bu evden kaybolmadan hemen önce kullandığı son pijama.

Yatağın kenarına oturuyorum ve kaşorsemi elime alıyorum. Parmaklarıma bakarak onu sıkıca kavriyorum.

Bezi burun deliklerimin altına getirip kokusunu içime çekiyorum.

'Onu kaybettim'.

"Şimdi ne yapacaksın? Pavel'e saygısızlık etmek istemem ama dayanamayacak. Sonunda fide parasını gereksiz yere kullanacak ve...".

"Babam artık sorun olmayacak," diye sözünü kesiyorum, kendimi kaptırmış, ele geçirilmiş, tüketilmiş bir halde.

"Ne demek istiyorsun?" Yanıma oturdu, mavi gözleri endişeden zonkluyordu. Ona yüklü miktarda para ve Moskova banliyölerinden uzakta bir yaşam vaat ettik ve ödüle rağmen muhtemelen hapse gireceğinden ya da daha kötüsü Leclerc'lerin tuttuğu bir tetikçi tarafından öldürüleceğinden korkuyor.

"Çocukları halledebilecek misiniz?" sesimde tonlama yok, gözlerim ruhsuz. Bedenim cansız.

"Ne anlamda?"

"Sadece üç tane var.

"Zakhar, beni rahatsız ediyorsun. Ne demek istiyorsun?"

'30 milyonu paylaşamayız. Miras paraya mal olur'.

"Bir planın var mı?"

"Sen üçüyle ilgilen. Ben babamla ilgileneceğim."

"Emin misin?"

"Onu öldürmek istedi!" diye homurdanıyorum. 'Bütün bunları tasarlayan oydu. Buraya gelmesi ve benimle tanışması onun suçu. Bunu anlıyor musun?' Kan basıncımı fırlatan öfkeli titremeyi engellemek için bir yumruğumu sıkıyorum.

"Pavel senden onun parmaklarını kesmeni istemedi ama."

"Düşüncesizce hareket etmeseydim, alnında bir delik açacak, gözlerimin önünde onu öldürecekti. Parçalara ayrılması ölmesinden iyidir."

"Nasıl hareket etmeyi planlıyorsunuz?"

"Suçun sadece onun üzerine kalmasını sağlayacağım."

'Biz de oradaydık. Terazı bizi dava edecek'.

"Hayır, yapmayacak."

"Neden yapmasın ki?"

Yüzümde deli bir ifade olduğundan eminim, hezeyan içindeyim ama Cheslav'a cevap verdiğimde beni anlıyor.

"Beni sevdiği için ona ihanet ettim ve intikam arzusu adalet arzusundan daha güçlü olacak".

Bugün.

Ve öyle de oldu. Terazı'nın intikama ihtiyacı var. Geçmişte ona yaşattıklarımın bir kısmını bana yaşatmak istiyor. kalbimin çıkardığı sesi duymak, ruhumun nasıl parçalandığına hayran olmak, beni avuçlarının içine almak ve parmaklarıyla yaptığım gibi beni doğramak istiyor.

Onu suçlayabilir
miyim?

Suçlayamazsın.

Yatağımda uzanmış sigara içiyorum. Gerçekler üzerine düşünmek beni sadece başka açıklamalar aramaya teşvik ediyor.

Ya on üç yıl önce tahmin ettiğim gibi gerçekten sadece beni cezalandırmak istiyorsa?

O zamanlar benden o kadar nefret edeceğini biliyordum ki hapishaneden çıkmamı tercih ederdi. Beni hapiste tanıdığı için benden asla intikam alamayacağına inanıyordum. Ama babamı suçlamanın bir yolunu bulup tüm suçu ona atsaydım, aynı zamanda onun da aynı şeyi yapmasına yardım etme fırsatım olacaktı ve kendimi sorumluluklarımdan muaf tutacaktım.

Benden uzakta, herhangi bir uzlaşma ya da anlaşma olmadan, Terazi henüz on sekiz yaşındayken nasıl davranması gerektiğini anlamıştı. Beni ihbar etmenin onu intikamdan mahrum bırakacağını biliyordu.

Ve . Asla.

Bugün, öngördüğüm gün geldi ve beni bekleyen acı cezanın küçük bir tadını bana verdi.

Sigaramı kül tablasında söndürüyorum ve gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, yarın onu yanımda bulmayı umuyorum, sikimi ağzına alarak beni uyandırıyor.

Göğsüme gelen bir yumruk, göz kapaklarımdan dikkat kesilmesine neden oluyor.

"Sen gerçek misin?" diye esnedim, bir rüyada kapana kısıldığımdan korkarak.

Sabahın erken saatlerinde iyi giyinmiş ve hazır olan Terazi bana bir kağıt fırlattı.

Kendimi yukarı çekip sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Kaçınıcı esneme yüzümü buruşturuyor. Boynumdaki kasları sarsıyorum ve kâğıt parçasına odaklanıyorum.

"Bir kahve içmemi, duş almamı ya da senin o harika dudaklarınla bana oral seks yapmanı bekleyemedin mi?"

"Oku!" Kollarını kavuşturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Yanımda oturuyor ve artık hiçbir şey onu çekip yüzümü bacaklarının arasına götürmemi engelleyemez.

Ama hayır, sana saygı borçluyum.

Saygılı ol.

"Bakalım tüm bunlar neyle ilgili?" diye soruyorum.

Kendi eliyle yazılmış, bugünün tarihini ve resmi belgelerde yer alan tüm saçmalıkları içeren gerçek bir sözleşme okudum.

"Aşağıda imzası bulunan Zakhar Konstantin Leskov, Zodyak Masasında oturma hakkından kesin olarak feragat etmeyi kabul eder ve vesaire, vesaire, vesaire...", diye devam ediyorum. "...işbu belge ile Zakhar Konstantin... Kozerog Maximilian Zaytsev tarafından imzalanan belgede yer alan tüm haklarından feragat ettiğini kabul eder ve vesaire, vesaire, vesaire! Şahitler: Libra Leclerc Hill ve Cheslav Yuri Smirnov'.

Memnun, bir kaşını kaldırıyor.

"Ben çoktan imzaladım. Sıra sende" diyerek bana bir kalem uzattı.

"Cheslav'ı da dahil ettiniz mi?"

"Tanıklar önemlidir," diye karşılık veriyor zafer sırtışıyla. "Beni ağırlamakta bir sorun yaşamayacaktır."

"Bu... şey... değersiz."

"Tabii ki öyle!"

"Koşullarımı bütünleştirmek zorundayız". Komodinden sigara paketini alıyorum ve bir tane çıkarıp dudaklarıma götürüyorum. Yakar yakmaz Terazî sigarayla benden çalıyor.

'Bu kağıda herhangi bir madde eklemeyeceksin,' diye yüzüme doğru bir duman bulutu üflüyor.

"Bunun içinde mi?"

"Bu belgeyi bir sonraki Masa toplantısına getireceğim ve İşaretlere vereceğim. Yerine getirmeye hiç niyetim olmayan iddialarınıza gelince, bunu kendi aramızda konuşabiliriz. Bu gece olanlardan tüm soyumun haberdar olmasına gerek yok. Sanırım bu kadarı sana şunu söylemek için yeterli olacaktır: Zakhar, alışılmadık yollara başvurduğumuzu asla kimse bilmemeli. Malezya'da olanlar...".

"...Malezya'da kalın, evet, tamam!"

"İmzala!" kalemi tekrar bana uzattı.

Ona yaklaşıyorum, çarşaflardan sürünerek çıkıyorum ve rüzgârda ona mallarımı gösteriyorum. Çıplak uyuyorum ve bu onun için bir sürpriz oluyor, yanakları nefis bir mora dönüyor.

"Sigara içmeme izin ver!" diyorum ona yumuşak ve şehvetli bir şekilde, o da bana filtreyi uzatıyor. Bir nefes alıyorum ve dumanı arkasından üflüyorum. "Genelde farklı uyanmayı severim."

"Ben de farklı bir şekilde, yani evimde, yatağında, kocam yanımdayken uyanmak istiyorum".

"Dikkatli ol Terazî," diye yanaklarını sıkıyorum, "canavarın da uyanmasını istemezsin, değil mi?"

Sigarasını tutan eli bileğime dayanıyor. Bana şehvetle bakıyor, sanki hiçbir izin vermeden hemen alınmak istiyormuş gibi.

Aramızdaki ilişki hep böyleydi ama çok ileri gitmekten, yanlış bir hamle yapmaktan korktuğum için hem düşünceden hem de tutuştan vazgeçiyorum.

Ve böylece, bacaklarımın arasına gerilmiş, sertleşmiş, sergilenen sikimle yataktan çıkıyorum.

Gözleri kıcımda, sonra vücudumun bir erkeğin iletebileceği en içten duyguyu sergilediği yerde duruyor, sonunda yaramaz ve şehvetli bir şekilde benimkilere dikiliyor.

"İmzala. Şimdi!"

"Onu tercih etmek istemiyor musun?" diye işaret ediyorum, ereksiyonum zonkluyor.

"Emin misin?"

"Fahişelerinden birini çağır.

"Kafamda senin yüzünü taşıyan bir kadın istemiyorum. Ben orijinalini istiyorum."

Terazi başını sallıyor, ama yüzünde yeni bir duygu okuyabiliyorum, onu memnun eden bir şey.

O da ayağa kalkıyor ve sigarasını kül tablasında söndürmek için komodine doğru ilerliyor. Arkasına uzanıyorum, kollarımla onu sarıyorum ve poposuna sürtünüyorum.

"Gitmene izin vereceğime emin misin?"

Başını göğsüme yaslıyor ama ben göz teması kurmaya çalışıyorum. Bir elimle yanaklarını tekrar sıkıyorum, ağzını kıvrıp kendime getiriyorum.

Ona, onsuz geçen hayatımın her sabahında yapmayı hayal ettiğim, dilsiz, samimi bir öpücük konduruyorum. Ve temastan zevk alıyorum, sırtı gövdemde, dudaklarım birbirimizin kollarında uyuduğumuz gecelerdeki gibi onunkilerin üzerinde uykuya dalmak istiyor gibi.

"Eve gitmem gerek, Zakhar."

"Bunu istiyor gibi görünmüyorsun.

"Bazı şeyleri halletmem gerekiyor.

"Yani yapmak zorundasın ama yapmak istemiyorsun".

"Yapacağım, hepsi bu."

Dönüyor ama kaçmıyor. Kollarımda kalıyor, yüzü bana , dudakları ayırık ve gözleri benimkilere dikilmiş.

"Tekrar benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Hayır.

"Yalancı!" diye kıkırdıyorum, boynunu öpüyorum.

"Kesin şunu! Yoluma çıkma. Sadece şu lanet kağıdı imzala!" Beni itmeye çalışıyor ama bırakmıyorum.

"Havaalanında yaparım," diyerek köprücük kemiğini öpüyorum. "Duş almam bana zaman tanıyacak mısın yoksa ışınlanmamız mı gerekecek?"

"Devam et".

"Benimle gelir misin?"

"Aptal olma!"

"Hâlâ günaydın öpücüğünü bekliyorum."

"Asla alamayacaksın.

"Göreceğiz."

Kolumun altından sıyrılıp kaçıyor.

"Seni şurada bekleyeceğim". Belki de arkadaşımı ikna etmek için belgeyi ve kalemi de alıyor.

"Cheslav benim onayım olmadan hiçbir şeyi imzalamayacak," diye arkasından bağırıyorum.

"Göreceğiz."

Arabada, Terazî o lanet imzayı atabilmek için sağ koluna eziyet etmekten başka bir şey yapmadı. Adamım bıkkınlık içinde, oturduğu yerden bana bakarak, sessizce onu şakaya vurmak için iznimi istedi. Son sözü söyleyecek kişi ben olduğum için, suç ortağı bir bakışla kabul ettim. Ve böylece, arabayı havaalanına park edip belgeyi direksiyonun üzerine koyduktan sonra, arkadaşım anlaşılmaz imzasını karaladı.

Terazî beni ölçüsüz bir şekilde rahatsız eden bir aceleyle arabadan indi ve en azından bir merhaba deme ihtiyacıyla onu siyah jetimin onu beklediği piste kadar takip ettim.

Ve şimdi buradayız, kızgın güneşin altında, sizi eve götürecek merdivenden birkaç metre uzaktayız.

"Malezya'da kalacak mısınız?" diye soruyor bana, belki de sadece konuşmak ve bir tür vedadan kaçınmak için.

"Evet, tamamlamam gereken işlemler var. Doğal gaz yataklarını satıyorum ve ayrıca demir, altın, magnezit ve boksit madenlerimi de satışa çıkarmak istiyorum. İlgilenir misiniz?"

"Size ait olan her şey beni ilgilendirmiyor. Ayrıca, teorik olarak, yıllar boyunca satın aldığın her şeyin parasını ben ödedim." Eldivenli elini yüzüme doğru sallayarak bana acı gerçeği hatırlatıyor. "İmparatorluğunu benim fidye paramla kurdun."

"Gerçekten de, her şey senin, Terazî. Bana ait olan her şey senindir'. Ve gerçekten de öyle, vasiyetimin yararlanıcıları arasına dahil ettiğim ölçüde.

"Size ait hiçbir şey istemiyorum. Şimdi gitsem iyi olacak, lütfen makul olun ve feragatnamenizi imzalayın."

Kalemle birlikte kağıdı tekrar bana uzatıyor. İsteksizce elime alıyorum, el yazısıyla yazılmış kelimelere bakıyorum, görünüşte zararsız bir metin, ancak masaya sızma niyetimi açığa çıkaracak.

Başlangıçta, onu görebilmek için bunun bir parçası olmak istedim, çünkü bunun tek yol olduğunu düşündüm, sonra planları altüst etti ve kendi özgür iradesiyle kendini ellerime teslim etti.

Ancak bunu imzalamak, ara sıra seanslara katılmamı engelleyecek ve bu da onunla vakit geçirme fırsatımın olmayacağı anlamına gelecekti.

Onu yanından tutup çeviriyorum ve uzun saçlarını sırtından çekiyorum. Titrediğini görüyorum ve iç çektiğini duyuyorum. Sadece saçlarına dokunarak onu sarsmış olma fikri, kendimi onun düşündüğünden daha az *önemsiz* hissetmeme neden oluyor.

Kâğıt parçasını sırtına koyuyorum ve adımları baş harfleriyle yazıyorum. Her şey bitti, diyorum kendi kendime.

Arkasını dönüyor ve tatmin olmuş bir şekilde belgeyi elimden alıyor, katlıyor ve çantasına geri koyuyor.

"Güle güle Zakhar!"

Dönüp bacakları merdivene doğru kaydığında onu kolundan tutup aniden kendime doğru çeviriyorum ve biraz daha kalmaya davet ediyorum.

Gözlerinde, insanın ayrılık zamanlarında hissettiklerini anımsatan bir şey okudum; kendimizi önemli bir parçamızdan kopardığımızda yüzümüzü örten o perde.

Ama o karşılık veriyor ve intikam almaya devam ediyor, gerçek duygularını saklıyor ve bana ihtiyacı olmadığını gösteriyor.

Bu, kesinlikle, en kötü intikamdır. Bir hiç olduğumu bilmek beni tam olarak bir *hiç* yapar.

'Anlaşmamızı unutmayın'.

"Sana istediğini verdim. Benden kurtuldun."

"Aramızda olanlardan bahsediyorum.

"Kocanıza gidip onu benimle aldattığınızı söylemeyeceğim.

Merak etmeyin!"

"Beni en çok ne rahatsız ediyor biliyor musun?"

"Bana karşı hala bir şeyler hissediyor musun?"

"Seni tatmin etmiş olmak için. Seni sadece bu sözden kurtarmakla kalmadım, aynı zamanda sana hayatının en iyi sevişmesini yaşattım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! Şimdi gitsem iyi olacak."

Ama sen hala burada durmuş bana bakıyorsun, neyi bekliyorsun?

"Yani koşarak Terazı ve Zahhar bölümüne bir son mu verdiniz?"

"Bana bir yumru verdin diye seninle kalacağımı mı sandın?"

Ellerim kalçalarına düşüyor, onu kendime çekiyorum ve dudaklarına konuşuyorum: "Bu intikam mıydı?" Parmaklarım sırtında açılıyor ve bitiyor. Avuçlarım aşağıya iniyor, sert kalçalarına yapışıyor.

Onları sıkıyorum, açıyorum ve sıkıyorum ve Libra'nın iç çekişi hayali bir öpücük gibi üzerime geliyor.

"Başka ne olması gerekiyordu ki?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Değişen tek kişi sen değilsin Zakhar. Gelişenler ve iyileşenler olduğu gibi daha da kötüleşenler de var."

"Ve sen ekşi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki".

Elleri göğsümde duruyor, beni itmek ister gibi görünüyor, ama onları orada bırakıyor, yaydıkları ısıyı tadıyor ve kalbimin atışını arıyor. Poposunu daha sıkı sıkarak onu pelvisime doğru çekiyorum.

"Yani sırf o imzayı almak için benimle seviştin."

"Bazen eski yöntemlere başvurmanın avantajları vardır.

"Sen bir yalancısın," diye gülümsüyorum ona.

"Belki de senden daha akıllıyım. Seni iyi tutmak için sadece bacaklarımı açmak zorunda kaldım."

"En büyük düşmanınızla yattınız."

"Sadece başka bir sikiş".

"Dürüst olacağım: Senden bir hamle bekliyordum ama sonuna kadar gideceğini düşünmemiştim."

"Size geldim çünkü sizi masada oturma hakkınızdan vazgeçmeye ikna etmek zorundaydım ve hedefe ulaşmış olarak eve dönüyorum. Son. Peki ya sen? Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

", evet, sana ölmeden önce seninle sevişeceğime dair kendime söz verdiğimi söylediğimden beri." Alnım onunkini okşuyor.

"O zaman bana teşekkür et!" Kendini kandırmasına izin veriyor.

"Teşekkür ederim, küçük sürtük."

"Bir şey değil, orospu çocuğu."

"Seninle ister misin? sana jette daha fazla isabet sağlayabilirim."

Dudaklarım onunkilere değiyor ama dudaklarımı ondan ayırmıyorum. Onu şımartmak istiyorum.

"Onsuz da yapabilirim, ama düşünceniz için teşekkür ederim."

"Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Ne için?"

"Beni incitmek için. Bundan çok hoşlanıyorsun."

"Beni özellikle heyecanlandırıyor, evet," diye muzipçe gülüyor.

"İstersen devam edebilirsin. Çelişkili bir şekilde, senin tarafından becerilmek seni arzulamama neden oldu." Poposunu avuçlarımla arasında sıkıca tutarken bacaklarımla arasında zonklayan dürtüyü ona doğru bastırıyorum. "Aslında, seni tekrar hizaya için acımasız bir arzu."

'Dolduracak bazı boşluklar bulun'.

"Peki ya küçük kığın, aşkım?"

"Bana öyle iğrenç deme". Sonra, tam dudaklarımla üzerine, sanki beni öpmek istermiş gibi, "Ben senin aşkım değilim" dedi.

"İyi iş çıkardın, ciddiym. Seninle gurur duyuyorum."

"Bir canavar yarattınız, bununla gurur duymalısınız."

"Eve kocanın yanına geldiğinde ve o seni becerdiğinde sadece benim sikimi düşüneceksin, değil mi seni şımarık velet?"

"Erkeğimin yanına döndüğümde, senin burada tek başına kalacağını ve bana sahip olduğun için kendini yıpratacağını düşünerek güzel bir sikiş yapacağım."

Sonsuza dek kaybolmuş. Ben gidince ne yapacaksın? Yüzünün diğer tarafını da kesecek misin?"

Bir an için onun acımasızlığı ve nefretini ifade ederken daha samimi görünmeye başlayan gözleri karşısında ürpererek duruyorum.

Gerçekten sadece bir sonuç elde etmek amacıyla hareket etmiş olabileceği şüphesi bana, onu baştan çıkardığımda, hiç söylemeden sevdiğimde ve her şeyin sahte olduğunu söyleyerek onu terk ettiğimde ona yaptığım şeyi hatırlatıyor.

Acıma karşılık mı veriyorsun Terazî, yoksa beni hor mu görüyorsun?

Hakaretlerini duyduğumda midemde bir sancı hissetmemiş gibi davranıyorum ve poposunu sıkmaya devam ediyorum, ereksiyonumu ona sürtüyorum, dudaklarından birkaç santim uzakta iç çekiyorum.

"Pilotlarım için özel bir isteğiniz var mı?"

"Evet, beni Paris'e götürmelerini istiyorum, Viyana'ya değil."

"Neden?"

"Kardeşlerimle konuşmam gerek".

"Ya da belki de kocanı aldattığın ve onun gözlerinin içine bakıp yatakta ihtiyacın olan her şeyi sana sadece benim verebileceğimi söyleyemediğin gerçeğinden kaçman gerekiyordur."

"Öyle bir şey değil. Umarım seni bir daha görmem. Artık beni terk edebilirsin, Zakhar." Arkamdaki ellerime uzanıyor ve onları zorla çözüyor.

Uzaklaşmak için mücadele ediyorum, ama uzaklaşıyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum, onu nasıl yanımda tutacağımı bilmiyorum, onu biraz daha kalmaya ikna etmek için makul bir nedenim yok.

Görünüşe göre, ben yeterli değilim. Bu gece yaptıklarımız yeterli değil. Sahip olduğumuz kimya ve anlayış yeterli değil.

"İyi yolculuklar, Terazî."

"Bu kadar mı, bana mı diyeceksin?"

Bana bakışı her zaman cinsel heyecan arayan, sert okşamalarımı ve aceleci tutkumu seven o küçük kızın hikayesini anlatır, ama bugün aynı zamanda görevleri olan ve artık cinsel içgüdüye, dizginlenemeyen arzulara, ona hak ettiği dengeyi asla veremeyecek bir adama teslim olmak istemeyen bir kadının hikayesini de anlatıyor.

Yüzünü yana eğiyor, sanki onu çıldırtan o versiyonumu bekliyormuş gibi, ama aynı zamanda bana meydan okuyor, sırf kendini inkar ederek bana vurabilmek için.

Ne yapmalıyım? Tuzağa düşüp tekrar reddedilmiş mi hissedeyim, yoksa ona istediğini mi vereyim?

Bir adım atıp saçlarından tutuyorum, başını geriye doğru eğiyorum ve kaba bir öpücükle saldırıyorum, ağzınız sonuna kadar açıkken, diller birbirini yalarken, eller her yere dokunurken, vücutlar birbirine çarparken verdiğiniz öpücüklerden biri.

Göğüs dekoltesine ulaşıyorum, parmaklarım göğüs dekoltesini indiriyor ve sütyenini geçip altına giriyor.

Meme ucunu bulup parmak uçlarımla arasında sıkar sıkımsız ağzımın içinde inliyor, benim gibi o da aynı tutkuyla penisimi okşuyor, açgözlülükle ovuyor.

"Benden nefret ettiğini, kendine saygısızlık etmek istemediğin ve sana yaptıklarımı unutamadığın için bana zarar vermeye çalıştığını biliyorum. Biliyorum aşkım, biliyorum. Ve bunu sana veriyorum. Buna hakkın var. Ama birlikte ne olduğumuzu asla unutma. Benim seninle nasıl olduğumu ve senin benimle nasıl olduğunu unutma."

"Yapmayacağım," diye nefes nefese kalır.

"Paris'e gideceğini duyduğuma sevindim. Benimle birlikte olduktan sonra kocanla gerçekten sevişebileceğin fikri..."

"Zakhar, sen ve ben..."

"Şşşt, seni seviyorum Terazî. Ve seni o kadar çok seviyorum ki, bensiz, sana engel olmadan, elinde beni senden uzak tutmanı sağlayacak o lanet kağıtla gitmene izin veriyorum".

"Bu kadar yeter, bırak beni! Yine çok ileri gittik. Seninle her şeyi berbat ediyorum!" Eldivenli eliyle yüzünü kapatıyor, tam olarak ne için pişmanlık duyuyor?

Ona hâlâ bana bağlı olduğunu göstermem için bana bir fırsat daha verdiğin için mi?

"Pekâlâ!" Ellerimi kaldırıyorum ve o kendini toparlarken artık ona dokunmayacağımı kanıtlıyorum. "Senden son bir şey istiyorum: Hayatımdan çıkmadan önce bana karşı dürüst olabilir misin?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Senden iğreniyor muyum?"

"Evet, beni iğrendiriyorsun. Ben de kendimden iğreniyorum."

"Benimle sadece intikam almak için mi yattın?"

"Evet, çünkü duygularının sahte olduğunu söylediğinde hissettiklerimi senin de hissetmeni istedim."

"Bugün bana seni ne kadar ittiğimi söylemek için mi içine girmeme izin verdin?"

"Evet ve bana verdiği zararı sana asla veremeyeceğimin de farkındayım."

"Hiç kimseyi beni sevdiğin kadar sevmediğini söylemiştin".

"Bu bir yalandı. O belgeye sahip olmalıydım." Bakışları ayakkabılarımda sabitleniyor ve başka bir yalanı daha ortaya çıkarıyor.

"Bana bak," diye yanaklarını tutup çekiştiriyorum.

"Bırak beni!"

"Gözlerimin içine bak!"

Gözlerinin maviliğinde yüzen ruhunu bir anlığına gördüğümde, göstermekte ısrar ettiği terazi burcuyla değil, kendi terazi burcumla konuşma arzusuyla kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Şimdi itiraf et ve beni hala istemediğini söyle. Sana verdiğim zevkin sahte olduğunu, ellerimin seni iğrendirdiğini, öpücüklerimin bir işkence olduğunu söyle. Benden sonsuza dek nefret edeceğine ve kocanı beni sevdiğinden daha çok seveceğine yemin et."

"Tüm bu saçmalıkları tekrarlamaya gerek yok".

"Anlat bana!"

"Siktir git!"

"O zaman sen de çifte yalancı ve kaltağın tekisin." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ellerimi ondan çekiyorum. Bunu hak ediyorum, o zaman, sadece bununla barışıyorum.

Terazi geri adım atar, sonunda kendi yoluna gitmekte özgürdür. Arkasını döner ve arkasına bakmadan jet merdivenini tırmanmaya başlar.

Neredeyse bagaj kapağına ulaştığında, yolculuğa çıkmaya hazır kadını selamlayan sıradan bir adamınki gibi haykırıyorum.

"Seni seviyorum, seni lanet yalancı!"

Dönüyor ve gülümsemesi yine yolunu kaybetmeme neden oluyor. Tekrar ve tekrar.

"Ve senden nefret ediyorum, seni lanet piç."

"Yakında tekrar görüşeceğiz, seni kalbimin şımarık küçük kızı. Ah, sakın kocanla yatmaya kalkma, çünkü yatarsan sinirlenir ve bir canavara dönüşürüm. Anladın mı?"

"Sen hastasın".

Siktir git!

Merdivene koşuyorum ve iki adımda tırmanıyorum. Tam kapı aralığında dururken ona yetişiyorum, tekrar kalçalarından tutuyorum ve ağzının içine konuşuyorum.

"Sakın sana dokunmama izin verme!"

"Yapacağım ilk şey bu olacak, göt herif."

"Bildığım ilk şey bu olacak, aşkım."

"Bir daha benim hakkımda hiçbir şey bilmeyeceksin".

"Ve sen benden hiçbir şey almayacaksın, eğer almayacaksan".

"Bırakın beni, lütfen."

"Bana son bir öpücük vermeyecek misin?"

Terazi reddediyor ve dudakları benimkilere sürtünüyor.

"Buraya gel, güzelim! Sakın itiraz etme." Hiç incelik göstermeden dilimi yalayıp boğazına sokuyorum. Çaldığım öpücük dişleri tarafından ısırılıyor. Geri çekiliyorum, teslim olmaktan çok heyecanlıyım. "Bir süre Leclerc Kalesi'nde mi kalacaksın?"

"Bu seni ilgilendirmez.

"Kocanla yüzleşmek istemiyor musun? Bana güven.

"Lütfen bırak gideyim!" Bu kez kırık bir sesle bana yalvarıyor, bakışları üzgün, bedeni doğru şeyi yapmaya boyun eğmiş.

"Teşekkür ederim, Terazi.

"Ne hakkında?"

"Benimle birkaç gün kaldınız ve bana bir şans verdiniz".

"Seni sadece kullandım".

"Bana gerçeği söyle. Bana ne hissettiğini söyle."

"Sana ne söylemeliyim?" diye kızgın bir şekilde geveliyor.

"Beni sevdiğini.

"Yapamam, çünkü bu doğru değil".

"O zaman dalga geçer gibi söyle, sanki hala dalga geçiyormuşsun gibi."

"buradan!" diyerek beni fiziksel olarak itmeye başladı ama ben onun gitmesine izin vermeyeceğim, bunu onun ağzından duymadan olmaz.

Yalan olsa bile.

"Anlat bana!"

"Pekala! Seni seviyorum, pislik. Mutlu musun?"

"Aaah!", zevkle inliyorum. "Gel buraya!" Onu daha önce hiçbir insanı kucaklamadığım gibi kucaklıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve boynunu öpüyorum.

"Beni arayabilmen için sana numaramı vereceğim."

"Eğer onu bana verirseniz, elimden geldiğince çabuk ateşe veririm."

"Bu seni arayacağım anlamına gelecek."

"Beni gerçekten seviyorsan, bunu yapma".

"Seni çok seviyorum, bu yüzden gitmene izin veriyorum. Her gece uyumadan önce bunu hatırlayacak mısın?"

"Evet.

"Ve her sabah?"

"Tamam." Ellerin ceketimin kumaşını kavradığını hissediyorum, sırtımın arkasında, yumuşak göğsü benimkiyle birleşiyor.

"Duştayken bile bunu hatırlamanı istiyorum. Duştayken seni seviyorum. O zaman bile seni çok sevdiğimi hatırla."

"Yapacağım.

"Bir ara bana bir düşünce ver. Aklıma geldiğinde hissedeceğim".

"Benimkini yıllar içinde mi aldın?"

"Beni mi düşündün?" diye soruyorum, itiraf ettiğini duyunca şaşırarak.

"Birçok kez." Sanki aramızdaki gerçeği bastırmak istiyormuş gibi bana daha sıkı sarılıyor.

"Bu kadar zaman sonra seni hala seviyorsam, demek ki tüm düşüncelerin bana geldi ve o kadar güçlüydü ki beni sana yapıştırdı."

Terazi alnını sertçe boynuma bastırıyor, belki de duygularını geri püskürtmek için. Uzaklaşıp bana gözlerini gösterdiğinde, sanki sadece havayı değil, beni ve aramızdaki her şeyi de dışarı atıyormuş gibi nefes veriyor.

"Güle güle Zakhar".

"Beni hiç affedecek misin?" Benden çalışırken elini tutuyorum.

"Gerçekten gitmem gerek. Sen de git."

Ve böylece o kulübede kaybolurken, ben zaten çok fazla şey yaptığımı, verebileceğim her şeyi verdiğime ve sadece onu tekrar bırakmam gerektiğine karar verdim.

On üç yıl önce.

Terazi: 18 yıl.

Boğa: 26 yıl.

Koç: 19 yaşında.

Kardeşim Aries'in odasındaki yatağa uzandım, başım onun kalçalarında, gözlerim fresklerle süslü tavana odaklanmış, parmakları saçlarımı okşuyor.

"Sana bunu yapan kişi karşımda olsaydı, muhtemelen cinayetten hapse girerdim."

'Buna değmez'.

"Küçük kardeşim her zaman buna değer. Neden Crystal ve Chantal ile dışarı çıkmıyorsun? Biraz eğlenirsiniz?"

'Canım istemiyor'.

Altında yatanları saklayabilen siyah eldivenime bakıyorum. Günlerdir benim sadık dostum, kırık elimin elbisesi oldu. En azından kardeşlerime karşı, tıpkı parmaklarıma yaptığım gibi duygularımı da saklamaya başlamalıyım ki aldırış etmesinler.

"Annenin kocasının bunu kendi başına organize edebildiğine hâlâ inanamıyorum," diyor. "Bana çılgınca geliyor."

"Gerçekten de öyle.

"Biriyle takılmış olmalı." Kendimi toparlıyorum, onun adından bahsedebileceği fikri bile beni ürpertiyor. "Özellikle de uzunca bir süre saklanmaya çalışacağı için," diye ekliyor. Yüzünü okşuyorum ve ona hafif bir gülümseme veriyorum.

"Bu kadar yeter. Her şeyi unutmak istiyorum. Neden Crystal ve Chantal ile dışarı çıkmıyorsun?"

'Bu ikisi birlikte dolaştıklarında beni yanlarında istemiyorlar'.

"Sanki Crystal'dan uzak durabilecekmişsin gibi!"

"O kadar belli oluyor mu?"

"Bu sen gibi pratik olarak itibaren her zaman?" Puffs a mahcup ama muzip bir gülümseme. "Neden onlara söylemiyorsun?"

"Bilmiyorum, Terazî... Bilmiyorum!"

"Neyi bilmiyorsun?"

"Ondan çok hoşlanıyorum, bu yüzden berbat etmek istemiyorum! Ayrıca, hala çok küçük".

"O zaman doğru anı bekleyin. O an gelecektir! Dünya kadar vaktiniz var."

"Sizin de iyileşmek için dünya kadar vaktiniz var".

Boğa'nın kapıyı çalmadan odaya girmesiyle bölünüyoruz. Koç bunu ona işaret ediyor, ancak aile reisinin gerekçeleriyle hemen susturuluyor. İstedığı zaman istediği yere girebilir. Her zaman söylediği şey bu. Son.

O benim yanıma oturuyor ve ben de ikisinin ortasına sokuluyorum.

Boğa burcu, kaidesinden indiğinde ve bizimle yatakta tembellik etmek, az çok sohbet etmek gibi sıradan şeyler yapmaya kendini bıraktığında her zaman bir seraptır.

Bugün siyah bir balıkçı yaka giyiyor, bu da ona her zamankinden daha baştan çıkarıcı bir hava veriyor. Eğer kardeşim olmasaydı, ona kesinlikle aşık olurum.

"Ee, tatlım..." elimi tuttu. "Bugün nasılsın?"

"Benimle birlikte, harika!" diye araya giriyor Aries, bir sigara yakarak.

"Şunu kapatırsanız çok memnun olurum," diye devam etti.

"Benim dairelerim, benim ciğerlerim, benim kurallarım". Ağzından çalıyorum ve bir nefes çekiyorum.

"Sigara içmene sadece kötü vakit geçirdiğin için izin veriyorum," diye çimdikliyor beni Taurus.

"On sekiz yaşındayım, artık beni durduramazsınız".

"Neden ona benimle uğraşmak zorunda olmadığını açıkça söylemiyorsun?" Koç, Boğa'dan bir tokat yiyerek kalçalarımın üzerine uzanıyor.

"Kelimeler!"

"Kelimeler, kelimeler, kelimeler..." diye işaret ederek sofistike ses tonunu taklit ediyor.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum Terazî," diyor ağabeyim.

"Anlat bana." Koç burcunun varlığını da göz önünde bulundurarak onu herhangi bir sorun olmadan bunu yapmaya davet ediyorum. Akranım olduğu için benimle çok zaman geçiren ondan sır saklamak istemiyorum. Onu bir şeylerden mahrum bırakırsam incitmiş olurum.

"Annenizin kocasının rolü hakkında...". Yutkunuyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve bakışlarından kaçıyorum. "Kaçırılmanız sırasında tek başına hareket ettiğini gösteren herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Değildi, başka adamlar da vardı ama size isimlerini söyleyemem. Onları tanıımıyordum."

"Şu anda nerede olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Belirli bir yer, bir ev, şantiyelerinden birini hiç duymadınız mı?"

"Bilmiyorum. Onu pek tanıımıyordum ve iş konuştuğunda kendini ofisine, adamlarının yanına kapatırdı".

Koç bana bakıyor. Kalçalarımın uzanmış, sigarasını tütürürken, daha fazlasını bilebileceğimi fark etmiş birinin bakışını takınıyor.

"Oğlu Zakhar Leskov hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Ve Taurus onun adını telaffuz ettiğinde, buna dayanamıyorum. Gözlerim parlıyor, bedenim titremeye başlıyor ve şimdiye kadar iyileşmiş olması gereken elim yanıyor.

Kalp yanar.

Gözyaşları tutuşur.

Onun adını duyduğumda içimdeki her şey kül oldu.

"Onu rahat bırakın," diyebildim.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor Aries, ayağa kalkıp yüzümü tutarak.

"Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. Lütfen onu bırakın."

"Bunu sana o mu yaptı?" Taurus eldivenli parmaklarımı tutuyor, beni sarsıyor ve sesini yükseltiyor. "Bunu o mu yaptı?"

"Onu sevdim.

"Onu bulacağım ve sana yaptıklarının bedelini ödeyecek. Sana yemin ederim."

"Hayır! Onun hapisten çıkmasını istiyorum. Zamanım olacak. Şansım olacak. Hepiniz bana bu kadarını borçlusunuz. Zamanı geldiğinde onu rahat bırakın,

Onunla ben ilgileneceğim'.

İkisi de içlerinden geçen şaşkınlığı gizlemeden birbirlerine bakıyor.

"Bir şartla," diye tısladı Taurus.

"İstedığınız kadar şartla!"

"Sana asla yaklaşmamalı. Eğer Fransa'ya ayak bastığını öğrenirsem, onun icabına bakarım."

"Terazi, şu anda tek ihtiyacın olan biraz huzur," diye ekliyor Koç. "Ve sadece bize ihtiyacın var. Dengeni yeniden kazandığında, onu ihbar etmenin yapılacak en doğru şey olduğunu anlayacaksın."

"Hayır, intikam en iyisi. Hapishanede asla yeterince çürümeyecek, bu yüzden başka bir şekilde çürümesine izin verebiliriz."

Kardeşlerimin gözlerinde okuduğum endişe intikam hırsımı dizginleyemiyor.

Onu biraz olsun üzebilmem için zaman, sabır ve hayatımın yarısının geçmesi gerektiğini biliyorum, ancak günlerimin geri kalanını sadece bu hedefin peşinden koşarak mutsuz geçirmem gerekse bile başaracağımı biliyorum.

"Boğa... İkizler hala benimle ilgileniyor mu?"

"Evet, ama şu an doğru zaman değil Terazi. Şimdi bunu düşünmeyelim."

"İntikam için Hill'le evlenir miydin?" diye sorar Koç.

"Hanedanlığa katkıda bulunmaya başlamak istiyorum. Ayrıca Kont iyi bir adam, çekici ve karizmatik. Bir keresinde bana benden gerçekten hoşlandığını söylemişti".

"Artık sadece kendini düşünmelisin!" diye ısrar eder Koç.

Ağabeyim elimi tutuyor, eldivenin sahte parmaklarını öpüyor.

"Neyi seçerseniz seçin her zaman sizin yanınızda olacağız, çünkü biz sadece bir aile değiliz. Hepimiz birbirimizi tamamlıyoruz. Acınız da bizim acımız, sevinciniz de bizim sevincimiz."

Ve umuyorum ki bundan sonra benim mutluluğum Zakhar'ın acısı, onun acısı da benim sevincim olacak.

Bugün.

Taksi şoförü Leclerc malikânesinin bahçelerinden geçerken sadece şaşkınlıkla iç geçirir. Kalenin önündeki orman manzarasını kaçırmamak için çok yavaş sürüyor. Zodyak çeşmesinin gürültüsü bize yapıya gittikçe yaklaştığımızı haber veriyor ve ufukta kuleler uzakta kaybolmaya başlıyor, kalem o kadar heybetli ve büyük ki.

Adam tam olarak gösterdiğim yere park ediyor, ücretimi ödüyorum ve taksiden inerek güvenilir uşağımızın beni karşılamaya hazır bir şekilde çoktan görüldüğü merdivenlere doğru ilerliyorum.

Malezya'dan sabah geç saatlerde ayrıldım ve Paris'e vardığımda hava hala aydınlıktı. Yorgunum ama gidip dinlenecek kadar değil, en azından ailemle vedalaşmadan önce.

"Günaydın, Müller".

"Bayan Leclerc Hill, eğer haber vermiş olsaydınız, ben de diğer personeli gelişinizden ederdim. Neyse ki, siz orada olmasanız bile odalarınız sürekli temizleniyor."

"Sadece seni meşgul etmek için, ha! Merak etme, kale küçük değil, iyi bir konaklama yeri bulabilirdim."

'Terazi burcu Terazi kulesinde kalmalıdır'.

Gülümsüyorum ve bana Boğa'nın hala ofiste olduğunu, Koç'un da öyle olduğunu söylerken onu takip ediyorum. Akrep, *özel konuk* olarak başkanlık edeceği bir ev müziği etkinliği için Münih'te, Başak arkadaşlarıyla şehirde ve çocuklar da dinlenme odasında dadılarıyla birlikte.

"Peki ya kızlar?"

"Bayan Leclerc Hill..."

"Sadece Leclerc, lütfen. Bana ne zaman sadece Libra demeye karar vereceksin?"

"Bayan Leclerc'e git!"

"Ne diyordun?"

"Ah, tabii ki kızlar... Bir de bana sor! Şu kadınlar, hepsi bir arada, şeytan gibiler. Buraya gittikçe daha fazla geliyoruz ama Leclerc'lerin kız arkadaşlarına bakmanın küçüklere bakmak kadar yorucu olabileceğini hiç düşünmezdim."

"Ne sebeple?" diye soruyorum sinirli bir şekilde.

"Kendi gözleriyle görecektir."

"Chantal'ın kokusunu alıyorum".

"Oh, her şey her zaman Kanser'den gelir, Bayan Leclerc. Her zaman!"

"Tahmin ettiğim gibi! Beni nereye götürüyorsun?"

Müller aniden durur ve neredeyse ona çarpacaktır. İç çekerek arkasını döner, çok yorgun görünmektedir. Beyaz eldivenli elleriyle kravatını düzeltiyor ve derin bir nefes alıyor.

'Bayan Crystal, Bayan Venus, Bayan Chantal ve Bayan Zöe balo salonunda'.

"Ne yapıyorsun?"

Kâhya bir hastalığa yakalanmak üzere gibi görünüyor.

"Tüm bunları Bay Leclerc'e nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum, özellikle de Bayan Venüs'ün Yengeç'in akıldışı fikirlerine suç ortağı olduğunu belirtmem gerekirken. Yaşlandıkça Bayan Crystal'ı daha da kıskanan Koç'tan bahsetmiyorum bile. Madem buradasınız Bayan Leclerc, durumu idare etmemde bana yardımcı olamaz mısınız?"

"Um... ne durumu?"

'Bunu kendisi fark etse iyi olur'.

'Gerçekten endişelenmeye başlıyorum'.

Müller, Zodiac'ın büyük kapısını açtığı anda, bir zamanlar Paris'in en uyuz yerinin içinde, bir dalga, altını çiziyorum bir dalga erkek, kız, erkek ve kadın sıraya giriyor... *Aman Tanrım!*

Uzaktan Chantal'ın uzun, dikdörtgen bir masanın arkasında oturduğunu, yanında Crystal ve Venus'ün not aldığını görebiliyorum.

Zöe'nin elinde bir dosya var, adaylar ortaya geldiklerinde, sert jüri üyeleri gibi görünen kızların önünde onlara isimleriyle sesleniyor.

Müller ve ben fark edilmemek için insan kalabalığının etrafından dolanıyoruz ve gerçek bir sete benzeyen bir yere yaklaşıyoruz.

Gözlerime inanamıyorum.

"Burada neler oluyor?" diye fısıldıyorum ona.

"Seçmeler".

"Seçmeler mi? Ne için?"

"Peki siz Taurus Leclerc rolü için mi buradasınız?" diye ağzından kaçırıyor kız kardeşim Chantal, belindeki sıkı Gucci kemerinden biraz göbek sarkan kel bir adama hitaben. "Taurus Leclerc'in neye benzediği hakkında bir fikrin var mı?" diye devam ediyor ve onu neredeyse kardeşimiz kadar çekici olmamakla suçluyor.

Zavallı adam utanarak kendinden bahsetmeye başlar.

"Paris'teki oyunculuk akademisinde on yıl eğitim aldım ve..."

"Kapa çeneni, lütfen!" Yengeç onu susturmak için elini kaldırır. "Bana kalırsa Spielberg'le çalışmış olabilirsin ama bu lanet gezegendeki en göz alıcı iş adamının prestijli rolünü oynamak için buradaysan, önce saçlarını uzatmalısın, sonra mavi renkli iki yeni iris taktırmalısın, çünkü luplar ezikler içindir, son olarak da günlerinin geri kalanında koşu bandında koşmalısın. Ve şu sahte kemeri de çıkar!"

"Çok teşekkür ederim..." diye araya girdi Venüs, notlarının arasından adamın adını okumaya çalışarak, "...Gérard, ama aradığımız karakteri yansıtmıyorsunuz. Bayan Leclerc'in saygısızlığını bağışlayın. Olası bir görünüm için sizi aklımızda tutacağız. TAMAM MI?"

Talihsiz kişi olay yerini terk eder ve dışlananların arasında kaybolur.

Müller'e "Bu adamlar neden Boğa burcunu oynamayı teklif ediyor?" diye soruyorum.

"Bayan Morel senaryo yazmaktan zevk alıyor ve Bayan Crystal da hayatı hakkında bir kitap yazdı..."

"Okudum, çok güzel, ama kapağım yok... Oh, !", diye fark ettim.

"Bu uygun bir ifade!"

"Sıradaki, yukarı!", Chantal ellerini çırpı ve siyah saçlı, çok düzgün ve iyi giyimli bir kız kendini tanıttı.

Kız kardeşim ona "Hangi rol için teklifte bulunuyorsun?" diye sordu.

"Kristal Katil İçin".

Chantal Crystal'ın kulağına yaklaşıyor ve ona bir şeyler söylüyor, sanırım başvuruyu değerlendiriyor.

Cry da bunu onaylıyor: 'Karakteri en azından fiziksel olarak yansıtabilirsin. Bir sonraki seçmeler için kendini hazır tut ve bize oyunculuk seviyeni göstermek için bir monolog hazırla. Teşekkürler!"

Kalabalıktan sıyrılıyorum ve dövmelerine bakılırsa Akrep burcunu oynuyor olması gereken genç bir adamın önünü kesiyorum. Ondan kenara çekilmesini rica ediyorum ve beni hemen tanıyarak gülümsüyor.

Ortaya doğru ilerliyorum ve henüz kızların gözleri üzerimde değilken bir şey söylemelerini bekliyorum.

"Kendini tanı!" diye davet ediyor Chantal, benim varlığıma aldırmadan. "Hangi rol için teklifte bulunuyorsunuz?"

"Kontes Libra Leclerc Hill için.

"Aman Tanrım," diyor sonunda beni görünce. "En sevdiğim kız kardeşim!" diye bağıyor ve Zöe'den pis bir bakış alıyor. Bir anda ikisi de kollarıma atılıyor ve sonunda kendimi evimde hissediyorum.

Birkaç saat sonra, oyuncu adayları kaleyi halka açık kapılardan, turistlerin sanat çevrelerini ziyaret etmek için girdikleri kapılardan, bir zamanlar modern Avrupa aristokrasisinin özel maskeli partilere katılmak için girdiği kapılardan terk etti.

Hevesli kızlar bana projelerini anlatırken, personel bize salonlardan birinde içki ikram ediyor.

"Birinin Sailor'ın fikrini finanse etmesi gerekiyordu," diyor Chantal. "Ayrıca, paranın eşleştirilmesi gerekiyor, yani yatırım yapmanız gerekiyor, aksi takdirde üremezler ve *puf!* Ölüyorlar."

"Biz de bu işi hallettik," diye ekliyor Zöe. "Küçük bir şirket kurduk: *Leclerc Production*."

"Dizi açıkça hanedandan esinleniyor," diye açıklıyor Venüs, "ancak kurgusal olduğu birkaç kez belirtilecek."

Crystal içkisini bir kenara bırakır ve açıklık getirir: "Hikayem söz konusu olduğunda, gerçekliği çarpıtmak pek bir amaca hizmet etmeyecektir, çünkü bu konuda bir kitap yazdım, bu nedenle sadece Koç burcunda yaşanan olayların gerçek olduğu, diğerlerinin ise Venüs'ün yaratıcı zihninin meyvesi olduğu belirtilecektir, ancak gerçekte her şey gerçektir."

"Ve böylece bir TV dizisi yapacaksınız," diye yorum yapıyorum hoş bir şekilde etkilenererek.

"Siz delisiniz! Adını ne koyacaksınız?"

Venüs, '*Kara Hanedan*' diye yanıtladı.

"Taurus biliyor mu?"

Kızlar sanki kardeşime küçük bir şaka yapıyorlarmış gibi kıkırdayarak birbirlerine bakıyorlar.

"Evet, biliyor," diye karşılık veriyor Crystal, "ama vaftiz babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun, bugün kaç kişinin soyulduğunu duyunca pek mutlu olmayacak."

"Altmış adam," diyor Venüs.

"Aman Tanrım!" diye kahkahayı patlattım. "Crystal, Aries'e söyleme bile, yoksa o adam ölür."

"Ancak," diyor Chantal, "Boğa ve Koç burçları için epeyce zorluk yaşıyoruz. Yüzleri güzel görünse de fizik olarak orantılı değiller. Çok güzellerse, mülayim ve karizmatik değiller. Oyunculukta iyilerse, estetik olarak tamamen uygunsuzlar. Onların rollerini oynayabilecek birini bulmak çok zor."

"Peki ya senin karakterin?" diye soruyorum. "Kaprisli Yengeç'i oynayabilecek birini buldun mu?"

"Tabii ki hayır! Kimse beni taklit edemez!"

Onun konuşmasını duymadan önce bile yüzlerinden patronun geldiğini anlayabiliyorum.

"Biri bana Kuzey Kapısı bahçelerinin neden yüzlerce yabancı tarafından istila edildiğini açıklayabilir mi?"

Ve işte o, hepsinin sahip olmayı dilediği ama belki de sahip olmamayı dilediği ağabey, çok iri, nefessiz bırakacak kadar seksi, otoriter, zarif ve tek bir bakışıyla bir grup durdurulamaz kızı susturabilecek kapasitede.

Taurus Leclerc, hanedanımın reisi, tüm gezegenin piyasalarını kontrol edebilen ama ailesinin kadınlarını kontrol edemeyen adam.

Küçük kız kardeşleri ona güzel olduğunu ve onu bir babayı sever gibi sevdiklerini söylediklerinde ya da Venüs'ü kıvrımlı ve şehvetli bir şekilde yükselip ona uzandığında, sadece elinden tutup genç dudaklarını yorgun yüzünde gizlice dinlendirdiğinde hariç, hiçbir şeye ve hiç kimseye gülümsemeyen.

Ve burada Yüce Tanrı basitçe bir insana dönüşür.

"Neyin var aşkım?" diye fısıldıyor ona, bana hâlâ üzerimde taşıdığım lakabı hatırlatarak.

"Orada kimin olduğunu görmedin mi?" diyor ona, yüzünü okşayarak ve bakışlarının yörüngesini bana doğru çevirerek.

Ama kardeşim beni fark , artık bana beni sevdiğini söylediğinde sahip olduğu o parıltı yok, şimdi hayal kırıklığına uğramış ve kızgın.

Ve boğa kızdığında, boynuzlarından kaçmak iyidir. Taurus

Venüs'ün elini bırakıp bana katıldı.

Ayağa kalkıyorum, onu karşılamaya hazırım, her zamanki gibi onu kollarımda tutmaya, tenimde evimi, kanımda ailemi hissetmeye istekliyim.

Leclerc'i karakterize eden tamamlayıcılık.

Bana dokunmadan, "Yarım saat içinde çalışma odamda seni bekliyor olacağım," diye emretti.

Dönüp gidiyor, değerli , hayatının aşkını, onu çok kıskandığım kişiyi de yanında götürüyor.

Ruhumda büyük bir yetersizlik duygusu hissediyorum.

Saçma bir şekilde, Zakhar ile vakit geçirmiş olmak kendimi kocamdan çok kardeşlerime karşı hain hissetmeme neden oluyor.

"Neler oluyor Terazî?", Zöe bana yaklaşıyor.

"Ama bir şey yok, endişelenme. İş meseleleri!"

"Burada uzun süre kalacak mısın?"

"Ne kadar istersem o kadar".

"Taurus son günlerde garip davranıyor. Telefonda Rusça konuştuğunu duydum. Belki Krum'la konuşuyordur diye düşündüm ama onunla konuşurken genelde olduğu gibi iyi bir ruh hali içinde görünmüyordu".

'Krum Rus değil, Bulgar'.

"Üvey kardeşinle ilgili bir şey olmayacak, değil mi?"

Kız kardeşimin gözlerinde okuduğum endişe, buradaki herkesin Zakhar'ın masaya yaptığı baskından haberdar olduğunu düşündürüyor. Ailemde bazı şeyler olduğundan beri, büyükler tarafından davet edilen Taurus, hanedanın işlerini olabildiğince şeffaf hale getirmek istedi. Benden haber almak için seferber olduğunu tahmin ediyorum. Şimdiye kadar İkizler'in benim girişimimden onu haberdar ettiği, sırayla bana ihanet ettiği ve tüm kardeşlerimi evlilik işlerimizin ortasına koyduğu açıktır. Benden haber alacak, bu kesin!

Yıllar boyunca olmayı seçtiğim güçlü, kontrollü kadını oynamaya çalışıyorum, ancak içimden bir ses Zakhar'ın hayatıma geri , inşa etmek için çok çalıştığım şeyin parçalanmak üzere olduğunu söylüyor.

Yarım saat sonra Boğa'nın dairesine varıyorum ve kapısının önünde duruyorum. Venüs beni şaşırtarak dışarı çıktığında, yüzleşmenin yakın olduğunu anlıyorum.

"Seni çok seviyor ve senin için endişeleniyor," diye beni uyarıyor. "Onu anlamaya çalış ve bunu kişisel algılama. Yaptığı her şey hepimiz için. Bunu unutma ve sakın ol. Boğanın öfkesini uzak tutmaya çalıştım, ama ne kadar dayanacağını bilmiyorum."

"Teşekkür ederim, sen bir dostsun!"

Eldivenli elimi sıkıyor ve ben de ona izin veriyorum. "Sen artık sadece bir arkadaş değilsin. Artık benim de kız kardeşimsin."

"Sanki yeterince uyarı almamışım gibi," diye ironi yapıyorum. "Daha fazla uyarı mı?"

"Davanızı ortaya koymaktan korkmayın. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Boğa burcu gerçeği takdir eder. Ve onun onaylamamasından korkmayın, siz mümkün olmadığını düşünseniz bile o her zaman sizin yanınızda olacaktır."

"Tamam,

gidiyorum!" Nefes

alıp veriyorum.

Sonra ben giriyorum.

On üç yıl önce.

Zakhar: 21 yaşında.

Terazi: 18 yıl.

Yüzündeki yara yanıyor, dikişler hala taze ve bandaj onları sıkıştırıyor. Ağustos böcekleri gecenin içinde ıslık çalıyor, hafif bir esinti araba yolundaki çamların dallarını dans ettiriyor. Ekilmemiş çalılıkların arasından geçerek, kır villamızın vahşi genişliğine doğru ilerliyorum.

Bir sigara yakmak için bir an duraksıyorum, yüzümü sayısız yıldızın beni izlediği karanlık pelerine doğru kaldırıyorum ve kendimi işe yaramayacak kadar küçük bir varlık gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, hatırlamak istemiyorum ama gökyüzünün ve tüm ışıltısının bile bana sonsuza dek biraz onu hatırlatacağının farkındayım.

Bir akşam onu çatıda esrar içmeye davet ettiğimde bana "Yıldızları sever misin?" diye sormuştu.

"Hayır.

"Neden olmasın?" Elimden çubuğu kaptı, öksürmesine neden olan uzun bir çekiş yaptı.

"Sakin ol, bebeğim."

"Bebeğim?" Bir dürtme bana doğru geldi ve midemde sinekler dans etti. Bu sadece basit, dostça bir dokunuştı ama yine de içimi titretmişti.

"Yıldızlarla ne alıp veremediğiniz var?"

"Orada dikiliyorlar, kasıla kasıla, ıslıl ıslıl, biz zavallı sıradan ölümlüleri birbirimizi incitirken izliyorlar."

"Peki ne yapmaları gerekiyor?"

"Ama ben ne bilirim ki, Terazî. Kafam güzel! Bana bu konuşmayı yapma..."

"İzin verir misin?" Sadece benim olmak için benden izin istemişti. Üzerime kıvrılmak, uzanmak istiyordu, böylece gözleriyle yıldızlara bakabilecek ve bedeniyle beni hissedebilecekti.

Ona cevap vermedim, çatının eğimini bir sırtlık olarak kullanarak daha da aşağı kaydım ve kalçalarımın arasına yerleşti, hemen onu bütünüyle hissetmek için çok güçlü bir arzuyu tetikledi.

Hepsi benim.

Terazî karnımın üzerinde , başı göğsümdeydi ve bacaklarım onu hapsediyordu, bir kısıtlama olarak değil, koruyucu bir battaniye olarak.

Cigarayı kapatmıştım çünkü ona ihtiyacım yoktu, bu daha çok bir şeyler paylaşmasını sağlamak için bir bahaneydi. Kollarımı ona dolamıştım, ellerimle göğüslerini tutuyordum, ona dokunmak ya da vücudunun tadını çıkarmak için değil, sadece onu okşamak, onu kendime yakın tutmak için.

"Ne bilmek ister misin?"

"Net!" Sırf onu kızdırmak için reddetmişim ve o da başını kaldırıp çenemi ısırmişti. "Pekala... Madem bu kadar önemsiyorsun, ne düşündüğünü söyle bana!"

Ve o anda bana büyüleyici gelen o küçük parıltılarla karanlık gökyüzüne bakarak, güzel sözlerini bana nakşeden genç sesini dinledim.

"Her birimizin bir yıldıza sahip olduğuna ve bu yıldızın en karanlık ruhlar için bile parladığına inanıyorum. Bazen onu göremeyiz, çünkü günlük hayatımıza devam etmekle meşgulüzdür, ancak diğer zamanlarda onun varlığının tamamen farkındayızdır. Ve buna alışmışızdır. Sorun şu ki, alışkanlıklar kötü bir şey olabilir, her şeyi daha opak hale getirir ve sahip olduklarımızın değerini bulanıklaştırır. Birine baktığımda onu bir yol, bir proje, bir hayal ya da bir kişi olarak görüyorum. Kendimiz bile yıldızımız olabiliriz. Şimdi sizden kendinizinkine iyice bakmanızı istesem, onu neyle ilişkilendirirsiniz?"

"Artık onu görmekten çok duyabildiğimi düşünüyorum. Yabancı dilde bir şarkı dinlemek ve her kelimenin anlamını bilmek gibi".

"Yani yıldızları sevmediğiniz doğru değil. Kendinizinkini keşfetmek için dikkatli davranmayan sizsiniz."

"Peki ya seninki? Özellikle nasıl?"

Terazi arkasını dönmüş, kucığıma oturmuştu. Vücutlarımız arasındaki sürtünme bizi anında tahrik etmişti ama benden daha romantik olan o, dudaklarımın arasından bana yıldızını anlatmaya hevesliydi.

"Benim yıldızım en az parlayandır. Hiç ışıldamayan iki kahverengi gözü var, onları bozamazsın, onları bastıramazsın. Yumuşak dudakları ve her zaman somurtkan bir yüzü vardır. Gülmez, ağlamaz, kimseye duygularını belli etmez. Gizemli ve seksi, vahşi ve . Ne kadar parlayacağını asla bilemezsiniz. Ve ben onun beni kör etmeye karar vermesini, en güçlü ışığı, diğerlerini aşabilecek ışığı yaymasını beklemeyi seviyorum. Ve bir gün tüm enerjisini sadece benim için toplayacağını, yayacağını düşünmeyi seviyorum. Beni geri çağırmak için, sözleri bilinmeyen ama açıklanamaz bir şekilde sadece onun ve benim bildiğimiz o şarkıyı çalmak için.

Nutkum tutulmuştu. Sesi her yeri kaplarken zihnim bomboş kaldı. Bedenim karoların üzerine bırakılmış, terk edilmiş, saflığına yenik düşmüştü.

Ve içimde ölüyordum. Boğulduğumu hissediyordum. Kalbimi kendi ellerimle doğruyordum, onu hak etmediğimin farkındaydım.

Ne o harika konuşmasını derinleştirebildim, ne de büyüleyici dudaklarıyla o yıldızın benim adımlı taşıdığını söylediğini duyabildim. Yıldızımın bana söylediğı o şarkının ondan bahsettiğini, onun sesine sahip olduğunu ve birlikte olduğumuzdan beri bana adadığı her şeyi anlattığını kabul edememiştım.

Ona benimle kaçmasını teklif edecek kadar erkek değildim. Olmamıştım çünkü aşık olduğuma ikna olmamıştım. Sadece ona, onun coşkusuna, güzelliğine, benden çok farklı olmasına takıntılı olduğumdan emindim.

Aşkı hevesle değıştirmiştım. Aşkı tutkuyla. Seksle aşk. Her şeyi yanlış anlamışım.

"Seninki şeytani bir yıldız," diye cevap vermişim dudaklarına.

"Biliyorum, onu bu yüzden seviyorum".

Eteğini kaldırdım ve tangaanın açıkta bıraktığı poposuna dokundum, parmaklarımla ince ipliğı takip ettim, nemli tabutunda okşadım ve

O da benim kadar açgözlüydü, dilimi yalarken kot pantolonumun düğmelerini açmış ve ereksiyonumu eline almıştı.

Bir sıçrayışla üzerime yerleşti ve onu doldurdum, arka planda gece gökyüzü bir fon görevi görürken bana binmesini izledim.

"Bir yıldızı beceriyorsun, Terazî."

"Peki ya sen, kiminle seks yapıyorsun?"

İlk aşkımla.

"Kötü kalpli üvey kız kardeşimle!"

"Pislik!"

"boşalmak istiyorum.

"Saçma sapan konuşma!"

Boynunu ısırmıştım, tüm benliğimi içine boşaltma arzusuyla tahrik olmuşum.

"Ne zaman yapabilirim bebeğim?"

"Ne değişti?"

"İçine girmemi istemiyor musun?" diye sormuştum, onu sikimin üzerinde tutuyor, kalçalarını sıkıyor ve vücuduma sabitliyordum.

"Sen benim içimdesin".

"Ne kadar aşağıda?"

'Kalbe ve ötesine'.

O gece onu sertçe, giderek daha doymak bilmez, giderek daha aç bir şekilde öptüm.

O akşam, o zamanlar, pek çok akşamdan biriydi.

O akşam, bugün, en büyük pişmanlıklarımdan biridir.

Ve o gün hemen anladım: Bir daha asla gece gökyüzüne aynı şekilde bakamayacaktım, bir saniye bile onun içinde olmayı ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar... sevdiğimi düşünmeden.

Bilmeden. Kabul etmek istemeden.

Terazi haklıydı: her birimiz bir yıldızla sahibiz ve onun bizim için ne kadar parladığını fark etmiyoruz. Dikkatimiz dağınıktır, hissetmek, bakmak ve ona doğru değeri vermek için duraklamayız. Ve o anda ona, onun da benim yıldızım olduğunu söylemediğim için pişmanım. O benim tüm yıldızlarımdı. O benim tüm gökyüzümdü.

Bir duman bulutu üflüyorum ve villamızın kalıntılarından birinin, hiç restore etmediğimiz yirmi metre karelik eski bir kulübenin önünde beni bekleyen Cheslav'a doğru yürüyorum. Yıkık dökük bir çatısı ve kaba taş duvarları .

Neredeyse yere yuvarlanacak olan kapıyı iterek içeri giriyoruz. Arkadaşımın yaktığı fener yerde yatan, sırtları duvara dönük üç cesedi aydınlatıyor. Kızları yerde kuklalara benziyorlar.

"Uyuşturulmuşlar ama dozun ne kadar dayanacağını bilmiyorum" diye bilgi verdi.

"Güzel. Hiçbir iz bırakmamalıyız. Yani kan yok."

"Baban mı?"

"Sakinleştirici de verildi.

"Onlardan nasıl kurtulacağız?"

"Sorun onları öldürmek değil, cesetlerin ortadan kaybolmasını sağlamaktır".

"Onları duvarla mı çevirelim? Onları gömecek miyiz?"

"Belki de onları yakmalıyız," diye öneriyorum.

'Dikkat ateşe vermek mümkün değil'.

Küçük alanda bir ileri bir geri yürüyor, Libra'nın fidyesinden büyük bir pay almış olması gereken adamlara bakıyorum. Bir cesetten nasıl kurtulacağımı düşünürken üç ceset olduğunu fark ediyorum. Alevler haklı olarak dikkat çekecek ve kemikler tamamen yanmadan önce birileri itfaiyeyi arayacaktı.

"Ne yapacağımı biliyorum!" dedim, bir fikirle aydınlanarak. "Onları yakacağız."

"Ne?"

"Otuz milyon avromuz var, her şeyi satın alabiliriz."

"Kayınbiraderime böyle bir şey sormayacağım!"

"Yapacaksın!"

"Bu çok riskli olur, Zakhar."

"Krematoryuma girmemizi sağlayabilecek tek kişi o. Ona iyi para ödeyeceğiz. Hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacak. Biz halledeceğiz."

"Siktir!" Ellerini saçlarında gezdiriyor, benden daha kötü bir şekilde ileri geri gitmeye başlıyor.

Ortağının kardeşi Moskova'daki krematoryumlardan birinde çalışmaktadır. Anahtarlar ondadır, makinelerin nasıl çalıştırılacağını bilir ve ağzını sonsuza dek kapalı tutabilecek tek kişidir.

"Onları nasıl dışarı çıkaracağız?" Cheslav'ın sorusu teslim olduğunu gösteriyor.

Kotumun arka cebinden, özellikle bu durum için getirdiğim boyunlukları çıkarıp bir tanesini ona fırlatıyorum.

"Onları boğuyoruz.

Bir insan bedenini boğmak için gereken süre inanılmazdır. Bu saniyeler değil, kollarınızdaki kasların gerildiği ve yandığı, kan basıncının şakaklarınıza pompalandığı ve dişlerinizin sıkılarak size kırılmak üzere oldukları izlenimini verdiği uzun, sonsuz dakikalar meselesidir. Tek bir saniyeyi bile kaçırmamaya, sıkı tutmaya, asi darbeleri savuşturmaya çalışırken gözleriniz karıncalanıyor. Ve derinizi yırtarken çıkardığı o belli belirsiz sesi, ipin gerginliğini, vücudunuzun boğulma senfonisini ve boğazınızın derinizi ürperten sesler çıkardığını duyuyorsunuz.

Ellerime, yanlarıma bakıyorum, kordondan kaynaklanan morluklar bir süre izlerini bırakacak, ancak sıradan bir erkeğin dövmelerle yapacağı gibi vücudumda bir hikaye inşa etme fikri beni her yarayı Terazî için uzaktan küçük bir hediye olarak görmeye itiyor.

Yüzümü kesmek beni daha iyi hissettirdi. Üzerimde ona yaptıklarımı sonsuza dek hatırlayacak bir şey olduğunu bilmek, derimin altındakinin daha az yanmasını sağlıyor. Babamın adamlarını ortadan kaldırmış olmak onun için bir tür kefaret anlamına geliyor. Çünkü bunu sadece onun için yapıyorum.

Herkes ödeyecek.

Tıpkı benim ödeyeceğim gibi.

"İyi misin?" diye soruyorum Cheslav'a, nefes nefese.

"Ruhlarımızı lanetledik, Zakhar."

Öldürdüğümüz adamların cesetlerine bakıyoruz ama ben, suç ortağımın aksine, onların trajik kaderi için hiçbir pişmanlık ya da acıma hissetmiyorum.

Tek düşündüğüm planımı nasıl sonuçlandıracağım ve bir gün ona geri dönecek cesareti nasıl bulacağım, alçakgönüllülükle ondan nasıl af dileyeceğim.

Bugün.

Mutfaktan gelen koku bana Farah'ın mutfakta olduğunu haber veriyor.

Belime sardığım bir havlu ve saçıma sardığım bir havluyla ona yetişiyorum, arkasından sürpriz yapıyorum ve tombul yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Ne hazırlıyorsun?"

"Güzel yemek! Cheslav dışarı. Kadını için hediye al'.

"Biliyorum!" Bir parmağımı kaynayan sosa daldırıp emiyorum ve acı sosun tadına bakıyorum.

"Zaky! Bu seni yakacak! Aptal!"

"Uuuh Zaky bua. Farah cure," diye ona takılıyorum ve pazuma bir şaplak atıyorum.

"Zaky aptalı".

"Küfürleri de mi öğrendik?" diye karşılık veriyorum, kışını okşayarak. Gülüşü goliardimi anladığını gösteriyor.

"Cheslav dışarı. Kadını için hediye al,' diye tekrarlıyor.

"Ben hallederim!"

"Kadının için hediye almıyor musun?" diye soruyor, göz ucuyla bana bakarak.

'Benim bir ortağım yok'.

"Hanımefendi için hediye alıyorsun, seni aptal duyarsız adam".

'Zaky aptal ve duyarsız bir adam'.

Ben mutfak adasının etrafındaki taburelerden birine otururken, özel aşçım taşan tabağımı sadece kendisinin bildiği yemeklerle dolduruyor.

"Ne oldu?"

"Sormazsın. Sen ye!"

"Geçen sefer o sosla yemek yaptığında afrodizyak olduğunu söylemiştin. Neredeyse seni bu tezgahın üzerinde beceriyordum. Bana subliminal mesajlar mı gönderiyorsun?"

"Zaky bayağı! Görüyorsunuz hanımefendi, yemek yardımcı oluyor'.

"Sen neden bahsediyorsun be!?" diye kahkaha attım. "Aman Tanrım, sen eşsizsin! Birinci nokta: Heyecanlanmak için yardıma ihtiyacım yok. İkinci nokta: Lady'yi görmeme gerek yok. Üçüncü nokta: Ona öyle demeyi kes, o... değil."

"Bu Kontes!"

"Bu da Leydi demek değil. Dördüncü nokta... Bilmiyorum! Bırak da huzur içinde yiyeyim!"

"Kontes nerede?"

Ağzımda lezzetli, süper baharatlı eriştelerle ona cevap vermeye çalışıyorum.

"Libra gitti. Asla geri gelmeyecek!"

Farah'tan gelen aşağıdaki sözler benim için esrarengiz. Onun dar Malaycasını tercüme .

"Gitmesine nasıl izin verirsin?" diye bağıırır.

"Ne yapmam gerekiyordu? Onu bir ağaca mı bağlayacaktım?"

"Neden kadınıni terk ettiriyorsun?" Oldukça kızgın görünüyor.

"Çünkü değil!" Acı biber boğazımı tırmalıyor, bu yüzden tezgahta bulduğum ilk sıvı şeyi yutmak zorunda kalıyorum. "Bu şey de ne?!", neredeyse hepsini tükürecektim.

"*Teh tarik*," diye yanıtlıyor memnun bir şekilde.

"Votkayı bana ver! Ver onu bana!"

"Tabağımla iyi gitmiyor.

'Beni öldürmek istiyorsun...' Öksürmeye devam ediyorum, gözlerimi de yuvalarından çıkarıyorum.

"Cheslav bir hediye almak için geri döndüğünde, sen ayrılır ve kontese gidersin.

"Kes şunu, Farah!"

"Hayır, sen git! Sana her zaman ayak uyduramam".

"Her zaman durmuyorsun."

"Otuz dört yaşındasın. Karın ve çocukların var. Acele et! Hayır, Nikita ile evlenebilirsin."

"Ah canım, şimdi onu öldüreceğim!"

Bu lezzetli ama fazla baharatlı yemeği boğulmadan yutmaya çalışırken, konuşmasına izin vermeye karar veriyorum. Sorun şu ki tuzlu tatları seviyorum, tıpkı o boğulma hissini sevdiğim gibi. Her neyse, biliyorum, bu normal bir şey değil.

"Terazi neden gitti?" diye soruyor, aniden sakın ve ciddi.

"Çünkü onun bir kocası, bir ailesi ve benden bağımsız olarak devam etmesi gereken kendine ait bir hayatı var".

"Koca mı? Ah!" diye ağzından kaçırıyor, boynuzlarını sallayarak. "Kocasını iyi değil. Eğer iyi bir damat olsaydı, kontes aygır aramazdı."

Memnuniyetle gülüyorum, ama aynı zamanda belli bir acıyla.

"Peki Terazi'nin aygırını aradığını nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum. Çünkü o seninle güzel, ama sen onunla daha güzelsin'.

"Yemeğimi huzur içinde bitirmeme izin verecek misiniz?"

"Ye, ye, bavulunu hazırlayacağım."

"Tanrı aşkına!"

Boğa düzlüklerinde sessizlik hüküm sürüyor. Topuklarım İran halılarına basıyor ve adımlarım yavaş ve ürkek, içimde sağlam olan nedenlerimin aksine. Dünün Terazisi asla Zakhar'ın yanında yer almazdı, bugünün Terazisi ise karanlık tarafa istemedi, sadece kendini seçti. Ve benim kararım, beni sevenler için, düşmanı desteklemekle eşdeğerdir.

Bull Wing'in tüm odalarını dolaşmama gerek yok, onu hemen resepsiyon odasında, bir masanın arkasında, bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da ışıklandırılmış bahçeye bakarken buluyorum.

Siyah pantolonu düzgün bacaklarına yapıyor, kemeri kalçalarını sıkıyor ve ona güçlü bir şekil veriyor: geniş omuzları, sırtı beyaz gömleğinin kumaşını çekiyor, manşetleri kollarına kadar kıvrılmış, saçları düzenli ve duruşu kendinden emin.

Onu izlemek bana her zaman çok güçlü bir korunma hissi verdi; küçük bir kızken kendimi güvende hissetmek için tek yapmam gereken onun kollarına atılmaktı. O benim kahramanımdı ve hep öyle kaldı. Şimdi onu geri dönülmez bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımdan korkuyorum.

Sanki her yeri görebiliyormuş gibi, yakınlığımı hemen hissediyor.

"Moskova'yı tepeden tırnağa arattım," diye başladı, sırtı bana dönük durarak. "Leskov'un tüm resmi mülklerine adam gönderdim. Adamlarımı başkentin uzak kırsal bölgelerine gönderdim. Ve sen hiçbir yerde yoktun." Sonunda dönüyor ve gözlerimi bulur bulmaz şu sonuca varıyor: '*Sen ve o hiçbir yerde değildiniz*'. Boş bardağı masaya vuruyor ve ellerini ceplerine sokuyor, ön kollarındaki damarlar

kendini kontrol etmekte ne kadar zorlandığını hayal etmeme izin veriyor.

"O zaman kolay olanı yapmalıydın."

"Anlamı?"

'Güven bana'.

Bana verdiği alaycı gülümseme, onun saygısından hoşlanmadığıma inanmamı sağlıyor.

"Tek dayatmamı ihlal için artık sana güvenmek bana oldukça zor geliyor.

"Ne demek istiyorsun?", kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sertleşiyorum. "Genelde çok şey empoze ediyorsun, daha açık olmalısın."

"Sana Zakhar Konstantin Leskov'u yalnız bırakacağıma söz verdim, tek şartım ondan sonsuza dek uzak durman."

"Viyana'ya gelen oydu, onu ben çağırmadım".

"Ama onun peşinden bir... Boş ver!" gibi koşan sendin.

"Söyle!" diye bağıryorum yüksek sesle. "Küçük bir köpek gibi mi?"

"Söylemeye gerek yok, beni derin bir hayal kırıklığına uğrattın," diyerek bir eliyle gözlerini kapattı ve şakaklarına masaj yaptı.

"Üzgünüm Taurus, ama bunu çok özel bir amaç için yaptım."

"İntikamınız elbette," diye başını sallayarak küçümsüyor.

"Bu sadece bir intikam meselesi değil.

"Terazi, o kirli varlığın parmaklarını kopardığı anın, her birimize birer ok attığı anla aynı olduğunu asla fark etmemiş olabilirsin. Sana verdiği zarar tüm kardeşlerine geldi. Biri bir Leclerc'i vurduğunda, bu tüm aileye zarar verir. Şimdi kendini benim yerime koy ve söyle bana, sen de seni bulmak için yeri göğü birbirine katmaz mıydın?

"Öyle yapardım, evet. Ve şimdi kendini benim yerime koyuyorsun. Hayatımı temelden değiştiren adam on üç yıl sonra aniden ortaya çıkıyor. Hamlemi yapabileceğimi umarak, küçük bir intikam bile alabileceğimi umarak geçirdiğim on yıldan fazla bir süre... Benim yerimde olsaydın ne yapardın? Kalenizin bir köşesinde geçmişini hatırlayarak ağlamaya devam mı ederdiniz, yoksa düşmanınızın yüzüne bakıp onun size yaptığı gibi siz de ona vurmak için yolunuza devam mı ederdiniz?"

Taurus kızgın bir yumrukla masaya vuruyor, masanın yanından geçip bana doğru uzanıyor. Bana doğru birkaç adım atıyor, sonra geri dönüyor ve

bana sırtını döndü. İçinden kötü düşünceler geçiyor, somut korkular onu tedirgin ediyor, ta ki dilinde tüy bitmeden, her zamanki otoritesiyle, sanki bana emir veriyormuş gibi her şeyi bilmek isteyene kadar.

"Ne yaptın, Terazî?"

Dudaklarım onu incitecek kelimeleri üfleme düşüncesiyle titriyor.

"Bana ne diye sorma, neden diye sor."

"Neden?"

"Bunun için." Ceketimin cebinden dört parçaya katlanmış bir kâğıt çıkarıyorum. Açıyorum ve ona uzatıyorum. O hızlıca okumaya başlarken, ben de kendimi haklı çıkarma içgüdüleriyle hareket ederek nedenlerimi açıklıyorum. "Onun mantıklı düşünmesini sağlayabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum. Onu sadece hayatımdan kalıcı olarak silmek amacıyla aradım. Herhangi bir yüzleşme olmadan gitmesine izin vermek, kim bilir daha ne kadar süre onu yanımızda tutmamıza neden olacaktı. Bu yüzden onu buldum, havaalanına gittim, uçağına bindim ve gelmesini bekledim. Ortaya çıktığında ve pazarlığa başladığımızda, durumu kendi lehine çevirdiğini fark etmek için çok geçti, bu yüzden rızam olmadan beni Malezya' götürdü.

"Malezya'da mı?" Belgeyi masaya fırlatıyor ve şimdi bana bakan gözleri daha az kızgın görünüyor.

"Orada işi var. Oraya gidiyordu.

'Rusya'da olduğunuzu sanıyorduk...!'

"İkizler'e bir şey söylemek istemedim çünkü Zakhar'la açıklığa kavuşturabilmek için zamana ve alana ihtiyacım vardı. Herhangi bir müdahale onu tedirgin edebilirdi, sizin varlığınıza bahsetmiyorum bile. İçinizden biri müdahale etseydi, bugün masaya oturmak için size onun feragatini getiremezdim."

"Onu nasıl ikna ettin?"

"Bunu benim için yaptı, çünkü ondan ben istedim".

"Karşılığında ona ne verdin?"

"Hiçbir şey".

"Terazi, ne istedi?" diye bağılıyor, elleri kalçalarında, parmakları sanki derisini delecekmiş gibi bastırıyor.

"Zakhar Leskov beni seviyor." Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

"Viyana'da ortaya çıkmasının tek nedeni de buydu. Bu

Tam da korktuğunuz gibi. Beni görmek ve benimle yeniden ilişki kurmak için buradan yararlanmak istedi'.

"Peki başarılı oldu mu?" diye soruyor dikkatle.

" ok konuştuk ve bazı şeyleri netleştirdik ama asla bir ilişkimiz olmayacak. Geçmişi tartişmamız gerekiyordu. O ve benim buna ihtiya ımız vardı. Özellikle de onun, artık benimle bir şansı olmadığını anlamaya."

"Yani bana canavarın sırf... seni sevdiği için Masa'daki prestijli yerini bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Bunu saçma mı buluyorsun?"

"Evet.

"Neden?"

"  nk  onun gibi adamlar, karşılığında alabileceklerinin elde ettiklerinden çok daha fazla olduğunu bilmiyorlarsa hiçbir şeyden vazgeçmezler".

Kendimi kontrol edemesem de, gözlerim sıcaktan zonkluyor. Zakhar'ın benim için hissettiklerinin ne şimdi ne de gelecekte hiç kimse tarafından anlaşılamayacağını fark ettikçe boğazımda giderek daha da sıkılaşan bir düğüm hissederek gözyaşlarımla savaşıyorum.

Bu noktada, acaba onun sözlerine mi yoksa Boğa'nınkine mi inanmalıyım? Ya Boğa bu tonları sadece bir rehber, bir yol gösterici, kızını doğru yola sokmaya çalışan bir baba olmak zorunda olduğu için kullanıyorsa?

Hayır, belki de kardeşim bazı kelimeleri böyle bir nakille ifade ediyor çünkü kalbinin derinliklerinde yanlış sevmenin ne anlama geldiğini biliyor.

"Onda kendini görüyorsun, değil mi?" Düşüncelerimi dizginleyemiyorum ve her şeyi abartıyorum.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz, Terazi. Sakın beni o canavarla kıyaslamaya kalkma. Ben, gerçekten, anlayamıyorum...".

"Sizin için açık olmayan nedir?"

"Sizi kaçıran ve tarifsiz bir şiddetle taciz eden böyle bir varlığın yalnızca sevgi kelimesini telaffuz edebilmesi."

"Beni sevebileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır!" dedi sertçe.

"Peki şimdi ne yapmak istiyorsunuz? Hi birinizin başaramayacağı bir şeyi başardım diye sonsuza kadar hayal kırıklığına mı uğrayacaksınız? Beni inciten kişiden cevaplar aradığım için kendimi yanlış mı hissetmem gerekiyor? Yeniden açtığım için pişman mı olmalıyım?"

Varlığımın bir bölümü mü?", sesimi yükseltiyorum. "Çünkü bu *benim* hayatım. Ve ben artık bir çocuk değilim."

"Benim için her zaman öyle olacaksın.

"Ama ben değilim!"

Birbirimize bakmayı bırakırız, bakışlarımızın gerçeğin dışında bir yere gitmesine izin veririz. Bu tam anlamıyla bir savaş, her birimizin kendi nedenlerimizi kurtarmaya çalıştığı bir mücadele. Ve gözler bunu bilir, çünkü yalan söylemekten acizdirler, çünkü her zaman kontrol edilemez bir samimiyetle hareket ederler. Gözler, duyguların başka duygularla buluşmak için yüzdüğü duygu havuzları gibidir. Gözyaşlarına yenik düşmemek için yanan ve düello eden gözler.

"Bana doğruyu söyle, Terazi". Ve söz konusu dürüstlük olduğunda, görmek istemediğimiz bir bizin tek aynası olan gözler, söze döner, emre döner. Ve benimkiler de onunkilere.

"Bunu zaten yaptım. Sana her şeyi anlattım."

"Hayır, bana en önemli şeyi geri getirmedin". Savunmasını indiriyor ve bana biraz anlayış ve şefkat gösteriyor. Elini uzatıp yanaklarımı tutuyor. Sıcak, güven verici temas tüm öfkemi bastırıyor ve teslim olmamak, nedenlerimi sağlam tutmak için yalvarıyorum. "Sen de onu seviyor musun?"

"Eğer öyleyse, beni daha az mı seviyorsun?"

"Bana karşı dürüst olsaydın, sana sevgimin ne kadar ileri gidebileceğini gösterebilirdim."

Bana karşı hislerinin ne olursa olsun değişmeyeceğini söyleme şekli bu mu?

"Onu çok sevdim, yıllarca sevmeye devam ettim ve onu tekrar gördükten sonra onu her zaman seveceğimden emin oldum". Kardeşim parmak ucuyla bir damla gözyaşını durduruyor. Orada, elmacık kemiğimin üzerinde siliyor, geri çekilmeden, ne kadar saçma ve ahlaksız bulduğunu belli etmeden. "Benim günahım ne Boğa? Benim günahım ne?"

"Sen hatalı değilsin. Sevmek günah değildir'.

"Sanırım o ve ben zaman içinde birbirimizi sevmek için birlikte olmamız gerekmediğini fark ettik. Biz sadece yaptık. İçinde yaşamadan. Görev duygulardan daha güçlü, dürtüler de mantıktan daha kuvvetli . Ama bu durum asla değişemez, yani onu evimden, yatağımdan seveceğim, kocamın yanında uyumaya devam edeceğim ve bu böyle olacak çünkü duygularımı değiştiremem. Değil

Onlardan kurtulabilirim. Yerimde, doğru kişinin yanında kalacağım ve her zaman olduğu gibi içimde hissettiklerimi saklayacağım. Bu böyle ve böyle olacak. Tüm bunlar Zakhar için de geçerli.

Taurus kendini kollarıma atıyor ve boynumda iç çekiyor. Onu tanıyorum ve celladımın aramdaki bağı asla çözülmediğini bilmenin onu ne kadar rahatsız ettiğini bakışlarıyla ya da içten içe onaylamayışıyla göstermek istemediğini iyi biliyorum. Önceden söylediği gibi, bana iyi niyetinin ne kadar ileri gidebileceğini gösteriyor.

Bunun da ötesinde, çünkü o benim ailem.

"Dürüst olduğunuz için teşekkür ederim.

"Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim".

Kucaklaşmayı bırakıp kendimizi yeniden toparlıyoruz, ondan çok ben, benim aksime o her zaman sakın kalmayı başarıyor.

'İkizler çok endişeli,' diye rapor veriyor.

"Bir süre daha burada kalmak istiyorum. Şimdilik eve gitmek istemiyorum."

"Yine de ara onu."

"Yapacağım.

"O biliyor mu?"

"Onu, insanın kendi seçmediği bir kocayı sevdiği gibi seviyorum. Ona saygı duyuyorum ve hak ettiği gibi bir eş olarak yanında duruyorum. Bilmesine gerek yok, anlamayacaktır."

'Aşık bir erkek, kadınının başka birine karşı çok güçlü bir şeyler hissedebileceğini asla düşünemez'.

"Her ne kadar öyle görünmese de Boğa, ben de İkizler burcunu çok seviyorum. Bu farklı bir duygu ama gerçek."

"Hayır, Terazi. Bu gerçek bir aşk değil. Ama bunu içselleştirmelisin, bunu sana açıklayamam. Aşk açıklanamaz."

"Evet...".

Aşk açıklanamaz.

Ona bu kavramın Zakhar için de geçerli olduğunu ve benim hakkımda hissettiklerini küçümsememesi gerektiğini söylemek isterdim ama sessiz kalıyorum.

"Demek onu böyle ikna ettin," diye devam ediyor, eskisinden daha sakın.

"Onu her zaman sevdiğinizi söylediniz mi?"

"Tam olarak öyle olmadı. Buna inanmasına izin verdim, sonra zamanı , sadece imzasını almak için yalan söylediğimi itiraf ettim.

ve bana başından beri numara yaptığını söylediğinde bana hissettirdiklerinin tadına bakmasını sağlayacağım'.

"Ve onu aldattığınızı itiraf etmenize rağmen sizi ağırlayacak mıydı?"

"Ne bilmek istiyorsun, Taurus? Sor, olduğu gibi söylemekte bir sorun görmüyorum."

Kardeşim sertleşiyor, ellerini tekrar kalçalarına koyuyor ve yere bakarak başıyla reddediyor. Yüzü hala aşağı dönük, sadece mavi gözlerini kaldırıyor ve ben sanki cam kırıklarıyla deliniyormuşum gibi hissediyorum.

"Onunla yattın mı?"

Bir, iki, üç, dört, beş.

"Evet.

Dişlerini sıkarak 'Sen sattın,' diye karşılık veriyor.

"Öyle değil".

"Sen yaptın," diye homurdanıyor.

"Hayır!"

"O zaman ne anlamı vardı?" Şimdi öfke geri döndü ve korkarım asla geçmeyecek.

"Ondan asla özgür olamayacağımı anlamak için. En azından burada," parmağımla başımı işaret ediyorum, "ve burada," ve yumruğumu göğsüme vuruyorum.

"Onu tekrar göreceğ misin?"

"Hayır, vedalaştık," diye itiraf ediyorum duygularımın eşliğinde.

"Ve sen buna inanıyor musun?"

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü eğer sizi sevdiği doğruysa, gitmenize izin vermeyecektir".

"Eğer ondan istersem, bunu yapacaktır".

"Ya fikrini değiştirirsen?"

"O halde beni bir psikiyatri kliniğine yatırmanız için size yetki veriyorum."

Başıyla onaylamaz bir tavırla inkâr etmeye devam ediyor. Bununla birlikte, ağızından onun için kınanacak ifadeler çıktığında, gözlerinde açıkça görülebilen öfke dışında, sözleri de jestleri de kontrollü kalıyor.

"Aranızdaki bu duygunun ne kadar yanlış olduğunun farkında olmanız benim için çok sevindirici."

"Siz gerçekten hala doğru ve yanlış aşklar hikayesine inanıyor musunuz?"

"Terazi, en büyük tutkuları tarihe geçiren yanlış aşklardır. Ölümsüz olan yanlış aşklardır. Ve yanlış aşklar doğru olanlardır.

Tanıdığım en objektif ve berrak insan olan Taurus Leclerc'in ifade ettiği büyük gerçeği duyunca ağzım açık kaldı.

"Ve sizi endişelendiren bu mu? Yasak ve ahlak dışı unsurun hissettiklerimizi pekiştirmesinden mi korkuyorsunuz?"

"Evet, çünkü siz ikiniz birbirinizi yok etmek için gereken tüm özelliklere sahipsiniz."

"Zaten yok edilmediğimi size düşündüren nedir?"

"Eğer öyleysen, bu hiçbirimizin seni iyileştiremediği ve belki de bunu yapabilecek tek kişinin seni reddettiğimiz kişi olduğu anlamına gelir.

"Sana tam olarak böyle olduğunu söylesem?"

"Hatalı olduğumu ve durup içinize bakmadığımı söyledim."

"O zaman ne yapmalıyım Boğa?" Bir damla gözyaşı bıraktım. "Sen bana yardım et! Şimdi bana destek ol."

"Sana sadece tavsiyelerde bulunabilirim Terazi, darbeleri hafifletebilirim ama düşmeni engelleyemem. Ayrıca, hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da yoluma devam etme ve kardeşlerimin başarısız olmasına izin verme zamanının geldiğini bilmektir. Çünkü bazen tatlım, yaralanmak iyidir ve yenilgi zaferden daha çok şey öğretir. Bu yüzden düş, incin, dolu dolu yaşa ve istediğini al, ama her zaman bana ve aileme geri dön. Yaralarını sarmaya ihtiyacın olduğunda, biz burada olacağız. Onu tekrar görmek şöyle dursun, onu sevmeni bile yasaklayamam. Bunu reddetmek bir anlaşmayı ihlal etmek olur. Sana yasak koyamam, anlıyor musun?" Yüzümü tekrar okşuyor, beni göğsüne çekiyor ve bana tüm desteğini gösteriyor. "Ama bir şeyi yapmamı engelleyemezsin....".

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Leskov sen değilsin, bu yüzden istersem onu test eder ve seninle aynı havayı solumaya layık olmadığını sana kanıtlarım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Saygı duyduğum kişi sensin. O değil."

Sıcak olan kucaklaması buz gibi ve heybetli bir hal alıyor. Onun için ben her zaman orada olacağım, Zakhar ise *hiçbir şey* olarak kalacak.

Şimdi bunu benim için de *geçersiz* kılıp kılmayacağıma karar vermem gerekiyor.

Maden satış işlemlerini tamamladığım artık burada kalmak için bir nedenim kalmamış olsa da Malezya'da kaldım. Uzun süredir kalıcı bir evim olmamasına rağmen evde kaldım. Saatlerce koltukta oturdum ama yorgun değildim, rahat değildim, anlamıyordum. Şimdi bile bahçedeki hasır kanepelere çökmüş, sırtım bükülmüş, kolumda Nikita'nın güzel bir çizdiği var.

Küçük kızım oynuyordu, bilerek yapmadı. Hoşuma gitti.

Çok keyif aldım.

Tekrar tekrar daha fazlasını istedim ama o gitmişti. Tüyleri havada gerildi ve görkemli bir sıçrayışla çalıları delerek gözden kayboldu.

Hepsi gider.

Herkes benden kaçıyor.

O koca orospu annem bile. Beni tükürdü ve babamın evine bıraktı.

"Al bu canavarı," demiş olmalı ona. Evet, öyle dedi.

Neredeyse hissedebiliyorum.

Onu bir keresinde görmüştüm, ne , on dört yaşındaydım... Bektan bir kulüpte bir adamın kucağında oturuyordu.

Sadece merak ettiğim için oradaydım.

Çalışıyordu. O bir garson değildi. Hayır, hayır... Garsonlar müşterilerin ellerini bacaklarının arasında tutmazlar.

Bu benim annem, diye düşündüm. Annem bir fahişe. Çocuklar bir şey söylemedi, hayır, hayır, ne söylemeleri gerekiyordu...?

Bir anlığına ona baktım, sadece onu ne kadar küçümsediğimi gösterecek kadar, o da bana karşılık verdi, sadece tüm kayıtsızlığını gösterecek kadar.

Ve arkamı döndüm.

Onu kim tanıyordu ki!

Seni kim tanıyor, seni pis fahişe!

Bunu ona fısıldamıştım ama duymamıştı.

Başımı masaya eğiyorum, bir tane daha alıyorum, striptizden yani.

Kadın yok.

Yeter!

Bir kadınla ne yapardım? Hayır, hayır, onu istemiyorum. İyice kokluyorum, ikinci, üçüncü, bilmiyorum. Bunu iki gündür yapıyorum.

Kanepenin arkasına uzanıyorum ve başımı gökyüzüne kaldırıyorum, yıldızları hemen ona bağlıyorum. Ani bir adrenalin patlamasıyla bacaklarım sallanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi yağmur altında bir maraton koşarken görüyorum.

Koş, koş, koş.

Bana bir dişi ver.

Hayır, istemiyorum. Düzeltiyorum.

Başım aşağı dönüyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyorum, kollarım titriyor ve onları daha iyi uzatıyorum.

Yumruklarımı açtım, kapattım.

Yumruklarımı açtım, saçlarını yumruklarımın arasına aldım. İpek, harika ipek.

Dizler sallanır, çıplak ayak tabanları yere vurur, vurur ve vurur.

Çiğniyor

um.

Koşuyor

um.

Yumruklarımı açtım ve saçlarını yumruklarımın aldım. Sıkıyorum.

Hayır, ne sıkıyorsun lan sen?! Onu okşamalısın.

Canavarlar okşamaz.

Canavarlar sıkıştı.

Ben bir canavar değilim.

Başımı indiriyorum, tek başına yükseliyor. O gidiyor...
kafası . Bir kolumu uzatıyorum, her şeyi renkli
görüyorum. Süper renkli.

Dudaklarım kuru ve dilim damağımın içinde zıplıyor. Her şey kuru,
çorak. Gökyüzünün olmadığı bir çöl. Bir bardak alıyorum ve içine ne
olduğunu bilmediğim bir şey döküyorum, içiyorum, içiyorum ve kalbim
cehennemi bir gürültü çıkarıyor.

Kola ve alkolü karıştır.

Evet, yap, kalbimi sonsuza dek patlat.

Ve bu arada parmaklarımı sonuna kadar açıyorum, avucumu sonuna
kadar açıyorum, tüm derinin gerildiğini hissediyorum, açıyorum, açıyorum
ve saçlarını yakalıyorum.

Onları sıkıyorum. Tekrar.

İşte orada, onu şimdi görüyorum, çalıların arasında, Nikita gibi
yaklaşıyor, tehlikeli ve harika.

Bana gel, günlerdir bekliyorum, lanet olası gel. Gel.

Saç telleri elimde ama o uzakta. Saçları kesilmiş. Kırpılmış.

Onları ben kırdım. Kesen benim.

Kendini

kes! Kes

kendini!

Kendini

kes!

Burnumu yukarı çekiyorum, gözlerimi açık tutuyorum, kapatmıyorum,
kapatmıyorum. Onları daha fazla kapatmam yoksa kaybolup gidecekler.

Kaybol!

Git başımdan!

Öp beni! Sev

beni!

"Ne yapıyorsun, Zakhar?" Bir ses.

Arkamı döndüğümde iki, hayır, üç kişi gördüm. Üç Cheslav.

Patla, kalp, patla.

Burada hiçbir şey, hiçbir şey . Kötü otlar asla ölmez.

Üç Česlav yaklaşır, yürüdükçe neredeyse dört olurlar, sonra iki...

"Neden sen dört katın oluyorsun da o geldiğinde belki bir ya da yarısı oluyor?"

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" Ne yaptığımı fark etti ve onaylamaz bir şekilde mırıldanmaya başladı. "Bu da ne, Zakhar!"

"Hiçbir şeye dokunma!", kolayı benden almaya çalışırken onu durdurmaya çalışıyorum.

"Ya içersin ya da burnuna çekersin. İkisini birden yapamazsın, er ya da geç kalp krizi geçirirsin!"

"Fikir bu.

Ona gülümsüyorum ve vücudum kanepede dans ediyormuş gibi hareket etse de rahatlıyorum. Ensemi kaşıyorum, yüzüme dokunuyorum, burnumla yukarı çekiyorum, bacaklarım titriyor, dizime masaj yapıyorum, karnıma bastırıyorum....

"Numarasını aldın mı?" diye soruyorum sabırsızlıkla.

"Cep telefonunu kırmak gerekli miydi? Bir Leclerc'in özel iletişim bilgilerini bulmak kolay değildir.

"Kaleyi arayın.

"Ne söylemek için?"

"Ara!"

"kalktığında yapacağım, kes şu lanet şeyi!"

Başım ellerimin arasına düşüyor, gözlerimi kapatıyorum ileri geri sallanıyorum.

"Asla başaramayacağım!" diye mırıldandım.

'Başaracaksın'.

"Hayır!"

"Bana bak, Zakhar!" Česlav beni çenemden yakalıyor ve ona bakmaya zorluyor. "Farah'ı neden aramadığımı biliyor musun?"

"Hayır, lanet olsun, o değil!"

'Çünkü sizi bir daha bu halde görürse, sizi sonsuza kadar bir rehabilitasyon merkezine kapattırır'.

'Ben keş değilim'.

"Onun için esrar için biri de öyle."

"Şimdi ne istiyorsun? Onu aramak mı istiyorsun?"

"Eğer bilseydiniz, bu saçmalığa kesinlikle bir son verirdiniz."

"Bu boku kullanmazsam kendimi keseceğim Cheslav ve gördüğün gibi," diyorum, "daha fazla iz bırakacak çok fazla alan yok. Sanatçının tuvali tükendi."

"Burada oturup uyuşturucu kullanmak ya da üzerinde sigara söndürmek yerine, normal bir erkeğin yapacağı gibi bir duş alıp Paris'e Terazî ile konuşmaya gidebilirsin."

Sahip olduğumu hissetmediğim ama orada olan bir enerjiyle harekete geçerek ayağa fırlıyorum ve onu dostça itiyorum.

"Paris'e gidemem. Leclerc'ler Fransa semalarını da kontrol ediyor, bilmiyor muydun?"

"Tüm medeni insanların yaptığı gibi normal bir uçuş yapın, lanet olsun!"

"Sonra ne yapıyorum? Kalenin dahili telefonunu arayıp "Merhaba, Terazî orada mı?" ya da "Tatlım, aşağı geliyor musun?" diyorum.

"Bu kadını istiyor musun, istemiyor musun?"

Moskova'daki eski malikânemin toprağı, tozu, bağcıkları çözülmüş çizmeli küçük kıızı taşıyan taksi ve pembe sutyen askısının çıktığı kaşkorse buraya nasıl geldi? Anıların eski fotoğrafı buraya nasıl geldi?

Genç Terazî ilerliyor ve ağızındaki sigarayı çalıyor. Geldi.

"Beni istiyor musun, istemiyor musun?" diyor.

"Buraya nasıl geldin?"

"Beni istiyor musun, istemiyor musun?"

"Her zamandan beri, bebeğim".

"Zakhar, iyi misin?"

"Kahrolası hayallerim var!" Gözlerimi kısıyorum ve yüzümü ovuşturuyorum. Ama geçmiyor, ona duyduğum özlem hiç geçmiyor. "Ona yaklaşmama izin vermiyorlar!" diyorum kendimden emin bir şekilde.

'Başkalarının sana izin vermesini beklemek zorunda değilsin, sen Zakhar Konstantin Leskov'sun, git ve kendin al'.

'Beni istemiyor'.

"Tekrar deneyin".

"Artık beni istemiyor," diye bağırlıyorum.

Başım o kadar çok dönüyor ki düştüğümü fark etmiyorum. Tekrar kanepeye oturur oturmaz fark ediyorum. Bir elimle yüzümü kapatıyorum, beş parmağımı da hissediyorum. Onlar bende. Ondan aldım.

On yıldan fazla bir süredir, kırılan kemiklerin sesini duymaktan başka bir şey yapmadım.

"Yeter, yeter, yeter...". Çaresizlik içinde alnıma bastırıyorum, çok fazla baskı hissediyorum. Beynimi parçalamak istiyorum. Biri bana bunu yapmam için güç versin.

Ve bu arada o, siyah atletli ve kısa şortlu küçük bir kız, hala benimle konuşuyor, bana eziyet ediyor, zihnimi işgal ediyor, zorba, tatlı ve saf.

*"Beni istiyor musun?" diye soruyor, geçmişin arka planında, sahte, gerçeküstü.
"Sadece sen de istersen."*

"Zakhar! Vay anasını!"

*"O zaman bekleyeceğim, böylece sana anlatabilirim."
"Ne diyorsun?"*

"Zakhar, lanet olsun! Orada mısın? Oooh! Zakhar!" Cheslav bana tokat atıyor, hissedebiliyorum ama göremiyorum. Gözlerim ona doğru dönmüş olabilir, göz kapaklarımın altında, kafamın içinde. Arkadaşımın yanında değilim. "Zakhar, dilin, lanet olsun - dilini dışarı çıkar!"

*"Sen bana gel Zakhar, o zaman seni hâlâ isteyip istemediğimi itiraf edeceğim."
"Ya beni istemiyorsan? Ne yaparım ben?"
"İçinde, sen, ne hissediyorsun?"*

"Kusmaya çalış, hadi! Hadi Zakhar, hadi!"

*"Sen. Sadece seni duyuyorum."
"Daha önce de böyle miydi?"*

*"Her zaman böyleydi. Bu andan beri. Sen geldiğinden beri, aynen .
Neden bana gülümsüyorsun? O kadar güzelsin ki*

Gülümse!"

"Bu sahnede kendimin söylediğini duymak istedim. Her şeyden önce. Yalanlardan önce. Sondan önce. Bana burada söylemeni istedim. Seninle mutluysen."

"Ve sana istediğin kadar söyleyeceğim, aşkım!"

"Zakhar! Benimle kal... İşini berbat etme, hadi!"

"Artık gitseniz iyi olur."

"Hayır, hayır, kal! Sigara ister misin?"

"Geri dönmelisin Zakhar, yoksa bana gelemezsin."

"O zaman size katılabilir miyim?"

"Evet."

"Bana kendi dilinizde söyleyin."

"Oui, viens à moi!"

"Hepsi gerçektir, Terazi. Hepsi gerçektir!"

"Bunu burada söylediğin için teşekkür ederim. Şimdi evine git."

"Zaten evde değil miyiz?"

"Hayır. Geri dön, Zakhar."

"Geri dön, Zakhar, lanet olası bana geri dön!"

Ruhumu kusuyorum ama kendime geliyorum, havanın tekrar ciğerlerime dolduğunu, zeminin ayaklarımın altında olduğunu, gözlerimin yerinde olduğunu hissediyorum.

"Kahretsin, Zakhar! Ödümü kopardın!"

"Ve bu sefer bile ölmedim."

"Siktir git!" diye bağıyor yerden, kusmuğumdan bir metre ötede. *"Eğer ölmek istiyorsan, kendini ağzından vur, aşkına! Kollarımda kendini söndürmeni yasaklıyorum."*

"Beni istediğini söyledi." Bana garip garip bakıyor ama soru sormuyor.
"Bana Paris'e giden lanet bir uçak bul."

Yarın sabah Gemini şatoya gelecek ve onunla nasıl başa çıkacağıma karar vermek için sadece bir gecem var. Terazî kulesindeki odamda tuvaletten önce makyajımı silerken, özgür bir kadın olmadığımı fark ediyorum. Evliliği her zaman kristal bir hâpishane olarak deneyimledim, sadece zengin ve özerk olduğum için bağımsız olduğuma inandım, bunun yerine gerçek şu ki, her hareketimi, düşüncemi ve hatta duygumu hesaba katmak zorundayım.

İnsanın kocasına kendini açıklamak zorunda olmadığına inanmak saçma olurdu, ama içimden bir ses hiçbir gerekçeye ihtiyaç olmayacağını, Zakhar'a karşı hissettiklerimin ve onunla yaptığımız her şeyin işin özünü değiştirmeyeceğini söylüyor, o da İkizler'in beni affedeceği ve asla bırakmayacağı. Çünkü onun aşkı bencilce, tek yönlü, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin geri alamayacağı ömür boyu sürecek bir sözleşme.

Pamuk pedleri kabına geri koyuyorum ve siyah ipek sabahlığımı bağlıyorum. Yatağa girmek üzereyken biri odamın kapısını çalıyor. Eğer davetsiz misafir benim odamdan önceki odaları geçtiyse, bu Taurus ya da ailemin başka bir üyesi olduğu anlamına gelir. Ancak kapıyı açtığımda Crystal'ı açık gri ipek pijamaları ve terlikleriyle buluyorum.

"Merhaba, Libra. Dairenize girmeye cüret ettiğim için özür dilerim ama..." Dönüp kimsenin onu takip edip etmediğini kontrol ediyor. Sanki buradaki duvarların bile kulağı olduğunu biliyormuş gibi alçak sesle .

"Bu mesajı Instagram'dan aldım," diyerek bana cep telefonunu uzatıyor ve kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, elim ritmi engellemek istercesine göğsüne dayanıyor. Umurumda değil

Parmaklarımdan baldızımın gözleri tarafından görülebildiği gerçeği bile.

Hesabın kimliğine odaklanıyorum ama bu bana hiçbir şey söylemiyor. Bana gerçeği açıklayan mesajın metnidir.

Merhaba Crystal, seninle iletişime geçtiğim için beni affet ama Terazî'ye ulaşmak için tek şansım sensin. Benim adım Zakhar Leskov. Muhtemelen ona ne yaptığımı söylememe gerek yok, bunu biliyor olmalısın. Senden bir iyilik istemek için arıyorum. Eğer mesajımı görmezden gelerseniz, anlarım. Sadece onunla benim aramda arabuluculuk yapmanızı ve ona telefon numaramı vermenizi rica ediyorum, böylece isterse beni arayabilir. Spasibo.

Gözlerimi ekrandan ayırıyorum ve endişeyle tırnaklarındaki cilayı kazıyan Crystal'a odaklanıyorum.

"Taurus bizi doğru dürüst bilgilendirdi," diye beni bilgilendirdi. "Rus'la ilgili her şeyi, olası sosyal bağlantılarını, şüpheli arabaları vs. kendisine bildirmemizi istedi... Yani, onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz!"

"Ona gösterdin mi?"

"Hayır. Önce sana söylemenin doğru olacağını düşündüm. Son zamanlarda aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama bir telefon görüşmesinin seni tehlikeye atacağını sanmıyorum. O yüzden..."

"İyi iş çıkardınız. Önce beni sorgulama düşünceniz için teşekkür ederim. Kardeşlerimin beni altın bir balonun içinde tutmaya devam ettiklerini görüyorum."

"Onlar sadece sizi korumaya çalışıyorlar.

Akıllı telefonunu elimde evirip çeviriyorum, profili engelleyip engellememeyi düşünüyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Size nasıl davranmanız gerektiğini söyleyebilecek son kişi benim. Yaptıklarına rağmen hayatta ikinci şansımı elde ettim. Sana ona bir şans söyledim ama... Bilemiyorum Terazî. Senden o kadar çok şey aldı ki..." diyerek elimi işaret etti. "Seni fiziksel olarak incitti. Şiddetin şakası yok. O zaman bu seviyelerde, kolayca affedebileceğiniz bir şey değildir. Kötü muamele asla affedilmez."

Son birkaç gündür olduğu gibi boğazım gittikçe daralıyor. İşte yine yanlış, tuhaf, sorunlu hissediyorum. Hangi kadın

Normal biri ona işkence edeni affeder mi? Eğer yapsaydım, ona bir şans daha verseydim, aynada kendime nasıl bakardım? Bir kızım olsaydı ve benim çektiğimin çeyreğini o çekseydi, ne yapardım? Onun zihnine nasıl bakardım? Onun hasta olduğunu düşünür müydüm?

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve Crystal'ın cep telefonu elime geri dönüyor.

"Bu olurdu sadece a telefon görüşmesi', mi
cesaretlendirir. "Belki Yapabilirsin.
onunla uzaktan konuşarak onu daha iyi kontrol edebilirsiniz."

"Beni korkutan o değil, Cry. Ben korkutuyorum."

"Gitmesine izin vermekten korkuyor musun?"

Başımı salladım, yapmak düşürmek a düşmek ağır üzerinde
benim Dudaklar.

Tadını çıkarıp yutuyorum.

"Ne yapmalıyım?" Elimi tutuyor, tam elimi ve ben ilk kez artık utanmıyorum, kimsenin ona bakmasından ya da dokunmasından korkmuyorum ve bu duyguyu Zakhar benden af dilediğinden ve yaralarımı öptüğünden beri yaşıyorum.

"Onu arayın ve ne hissediyorsanız onu yapın. Dinlemeyi kesmek istiyorsan, kapat. Sadece bir düğmeye basın. Bu şekilde, bir telefon görüşmesini ve aynı zamanda hayatınızın bir bölümünü sonlandırmayı seçebilirsiniz. O burada, karşınızda değil. Pes edemezsiniz. Sadece onunla konuşmalı ve ona ne *yapmanız gerektiğini* ya da ne *hissettiğinizi* söylemeyi seçmelisiniz.

"Ya ona nasıl hissettiğimi söylemek zorunda kalırsam?"

"Bu özgürce seçim yaptığınız anlamına gelecektir. Herhangi bir müdahale olmadan karar verdiğiniz anlamına gelecek."

Cep telefonumu çıkarıp Crystal'a bıraktığı numarayı kopyalıyorum. Ona teşekkür ediyorum ve o da bana kardeşçe sarıldıktan sonra Boğa'ya bir şey söylememem konusunda beni temin ediyor, ancak Koç'a da sessiz kalmam konusunda beni temin etmiyor.

Beni yalnız bıraktığında yatağa oturup sırtımı yumuşak yatak başlığına yaslıyorum. Boğazımdaki düğümün gevşemesini bekliyorum, hâlâ düğümlenmiş gibi hissediyorum ama daha yumuşak. Hazır olduğumu hissettiğim anda derin bir nefes alıyorum ve isimsiz aramayı başlatıyorum.

"Sen misin?" diye soruyor bir kez çaldıktan sonra.

Ve günlerdir nefes almamı engelleyen düğüm, onun sesini duyunca eriyip gidiyor. Benimle birlikte. Tüm savunmalarım ile birlikte.

'Benim'.

Diğer tarafta Zakhar derin bir nefes veriyor. Zırhımı giydim ve o anda

seçtiğim rolü, sert kadın rolünü oynadım ve

uzlaşmaz.

"Nasılsın, bebeğim?"

"Akrabalarımından biriyle iletişime geçmeye nasıl cüret edersin?" diye agresif bir şekilde söylendim.

"Crystal Colin'in sizinle herhangi bir aile bağı olduğunu bilmiyorum.

Saçma bir şekilde, sizinle daha çok akrabayım'.

'O benim kardeşimin arkadaşı'.

"Sadece size bir mesaj getirmesini istedim. Yüksek beklentilerim yoktu. Benimle bu kadar empati kurduğu için onun suçlu doğasına teşekkür ediyorum..."

"Peki ne istiyorsun?"

"Seni görmek istiyorum!"

"Sakın bana Paris'te olduğunu söyleme!"

"Aynen öyle!" diye sevinçle bağıyor. "Kesinlikle, Leclerc Park Hotel olmayan süper mega lüks bir oteldeyim, malum nedenlerden dolayı."

"Kahretsin!" diye küfrederek yatağa bir yumruk savuruyorum.

"Şu anda kocanızla birlikte olmadığınızı duyduğuma sevindim. Görüyorum ki önerilerim etkisini göstermiş."

"İroni yapmayı bırak. Ben hiçbir uyarıya uymadım!"

"O zaman neden onunla birlikte değilsin?"

"Bu seni ilgilendirmez! Ne istiyorsun?"

"Sana söyledim, seni görmek istiyorum."

"Neden?"

"Neden?" Sesinin tonu, ani esprisi ve durum, yani gecenin bir yarısı bir telefon, bana uzun zaman önceki halimizi hatırlatıyor: birbirini tanımaya çalışan iki basit adam.

"Bana söylemek zorundasın, seni aptal!"

"Sizi biraz düşmanca duyuyorum. Tekrar başlayalım! Merhaba, merhaba Terazî, nasılsın?"

"Senin sayende, kötü.

"Gerçekten mi?"

"Cidden".

"O zaman mutlaka buluşmalıyız. Bunu telafi etmek zorundayım."

"Dinle, Zakhar, bu iyi bir zaman değil! Bana duyduğunu söylediğin saygı adına senden rica ediyorum: etrafımdaki insanlarla iletişime geçme, beni arama ve evine geri dön."

"Terazi..."

"Birbirimizi göremeyiz!"

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

'Aynı şey'.

"Hayır, öyle değil. Seni kalende saklamasaydım şimdi birlikte olurduk ama senin de çok iyi bildiğin gibi, görüldüğüm yerde vurulmadan hiçbir Leclerc mülküne yaklaşılamam, o yüzden lütfen, hissettiklerimiz adına..."

"Hissettiklerimiz adına mı?" diye alay ediyorum, muhtemelen haksız bir şekilde, ama sadece yapmam gerektiğini hissettiğim gibi davranıyorum. Filtreler olmadan, dış etkiler olmadan.

"Bilmiyorum, her ne adına olursa olsun... Kendini kardeşinin gözetiminden kurtarmanın bir yolunu bul ve bir randevu ayarlayalım, yoksa..."

"Yoksa ne olur?"

Cevap hemen gelmiyor. Sadece nefes alışlarını duyuyorum, neredeyse dilini ısırıldığını hayal ediyorum.

"Deliriyorum. Aksi takdirde deliririm. Ve çok yaklaştım Terazî, ama çok yaklaştım."

"Crystal'ı bir daha rahatsız edersen seni rapor edeceğim. Seni selamlıyorum!"

"Bekle bir saniye!"

"Ne!?"

Yine sesinden önce iç çekişlerini, çakmak tıkırtısını ve ağzından çıkan dumanı duyuyorum.

Sigarayı içine çekerken ve dili onları ıslatıp şehvetli bir şekilde okşarken dudaklarını net bir şekilde görebiliyorum.

"İyi değilim, Terazî.

"Ne anlamda?" diye merakla soruyorum.

"Zihnen ve ruhen iyi olmadığım anlamında. Ne yazık ki sizin için ölümcül bir hastalığım yok".

"Böyle şaka yapma. Neyin var senin?"

"Her şey kalbimin ağrmasıyla ilgili, bu da size büyük bir zevk vermeli."

"Hiç memnun değilim Zakhar, hem de hiç."

"Ama senin umurunda değil.

"Senin ruh halini düşünmeye gücüm yetmez!"

"Eğer iyi olmasaydın, umurumda olurdu."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu uzaklaştıracak, vazgeçirecek başka bir kelime bulamıyorum. Belki de bunun olmasını istemiyorum, belki de onu hissetmekten, bu şekilde bile hayatımda olmasından hoşlanıyorum ve belki de sadece onu biraz daha yanımda tutmanın bir yolunu arıyorum, tamamen yanılsama kokan bu garip ilişkide.

"Artık kapatıyorum, Zakhar. Artık beni arama." Bunu söyledikten sonra nefesimin kaçmaması için ağzımı tıkıyorum.

"Terazi!"

Yutkunuyorum ve içten bir cevap veriyorum.

"Evet?"

Sesi alçalıyor, boğuklaşıyor, ciddileşiyor ama sanki o da benim gibi boğazında aynı düğümü hissediyormuş gibi kırılıyor.

"Bana bensiz iyi olduğunu söyle, gözlerimin içine bakarken bunu itiraf et. Umudum olmadığını söyle ve ben de kenara çekileyim."

"Bunu şimdi teyit edebilirim."

"Hayır, gözlerimin içine bakarak söylemelisin."

"Telefonda yalan söylemem. Size güvenle anlatabilirim."

"Yalan söylemediğine dair bana yemin et," diye fısıldıyor, sanki bizim de itiraf ettiğimiz gibi cevap verme gücünü kaybediyormuş gibi.

"Yemin ederim."

"TAMAM." İçine bir duman çektiğini ve sonra onu attığını hissediyorum. Tek nefeste beni sorgulamaya başlıyor. "Bensiz iyi misin?"

"Hayır." Ve kendimi göğsümden yumrukladım.

"Hiç umudum yok mu?"

"Hayır. Bir tane daha veriyorum, daha güçlü."

"Hayatından çıkmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Üçüncüsü canımı yakıyor ama beden katmanlarının altındakiler kadar değil."

"Ama bensiz iyi değilsin."

"Aynen öyle."

Zakhar'ın sözleri titreyerek ve daha az kontrollü çıkıyor.

"Peki ne yapmalıyız?"

"Bugüne kadar ne yaptık?"

"Sefalet içinde yaşamak mı? Her zaman ortada mı? Benim bir parçam senden, senin bir parçan benden. Tamamlanmamış?"

"Sen kendi hayatını yaşa, ben de kendi hayatımı," diye telaffuz etmeyi başarıyorum ama sesimin tonu beni ele veriyor.

"Benim hayatım senin hayatın, bunu anlıyor musun?" diye bağıyor.

"Artık öyle değil.

"Terazi..." Ve adım söylediğinde, duygularımın kırdığı bir ses gibi, artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Bana bakmadığı ve algıladığım kadarıyla onun da nasıl ağladığını görmediğim için Tanrı'ya . "Lütfen, Terazi!"

Onun için de duygulara teslim olmak daha kolay, nasıl olsa ben onu görmüyorum, o da beni görmüyor. Zaten her şey bitti. Her şey başlangıcın sınırını hiç geçmeden sona ulaştı.

"Zakhar, yeter!"

Bize zarar vermeyi bırak.

Artık kavrayamadığınız bir şeyin peşinden koşmak yok.

"Hayır, lütfen."

"Bu işi burada bitirelim!"

"Hayır, hayır, hayır..."

"Böyle olması bizim için iyi değil.

"Telefon numaram sende kalsın ve müsait olduğunda beni ara. Şu anda sana baskı yapmak istemiyorum."

"Seni aramayacağım. Bu sadece adil.

Ama isterim.

"Evet yapacaksın.

"Hayır.

"Evet.

"Hayır.

"Eğer bunu yaparsan, Paris'i terk ederim."

'Hatalısınız'.

"Asla haklı çıkmadım. Bence bu senin en çok sevdiğin şeydi".

"Bu o değildi.

"Oh, hayır mı? Peki benim neyimi seviyordun? Hep merak etmişimdir."

Onunla ..

Ne gibi?

Sanki ikiniz de birmişsiniz gibi.

"İyi bir şeyler olduğunu düşünmüyor musun?" Soruyu tersine çeviriyorum.

"Birini aşık edebilecek bir şey mi?"

"Her zaman hayatımdaki tek iyi şeyin sen olduğuna inandım.
Yani içimde iyi olan bir şey varsa, o da sana karşı hissettiklerimdir'.

Kaç kez onun tatlı, romantik bir söz söylemesini duymayı arzuladım?
Kaç kez? Şimdi o söyleyince geçmişe, genç, mutlu ve canlı olduğum zamanlara geri dönmüş gibi oluyorum. Ve yarından itibaren, nihayet onunla işim bittiği andan itibaren içimde bir ölü hissedeceğim fikri, şu anda bile bu tutkudan pişmanlık duymama neden oluyor.

"Ben seçimimi yaptım. Buna saygı duyun."

"Keşke ben de benimkini yapabilseydim.

"Kendi iradene boyun eğmek için benim irademi ayaklar altına alamazsın".

"O zaman bana ne yapacağımı söyle!" diye agresif bir şekilde bağırır.

"Sana zaten söyledim. Kenara çekilmelisin."

"Neden?"

'Çünkü öyle'.

"Artık bana karşı bir şey hissetmediğini söylersen kenara çekilirim."

"Ben...".

"Samimi!"

Dişlerim dudaklarının etrafında kenetleniyor, bana gönderdiği bir işaret gibi damgalarını vuruyorlar.

"Bunu bana neden yapıyorsun, Zakhar?"

"Ne... Ben ne...?"

"Beni böyle incittin.

"Hayır, lanet olsun, hayır! Sana zarar vermek istemiyorum. Asla istemem!"

"O zaman kararına saygı duyun."

"Bunu benimle telefonda mı bitirmek istiyorsun?" diye kızgın bir şekilde karşılık verir.

"Beni arayan sendin, tahmin etmeliydin."

"Demek benimle bu , cep telefonu aracılığıyla yakınlaşıyorsun," diye tekrarlıyor küçümseyerek.

"Evet.

"Beni seviyor musun?"

Ve böylece, bir anda bana soruların sorusunu sordu.

"Cevap ver, Terazı! Tıpkı anda telefonda beni iptal etme cüretini gösterdiğin gibi, duygularını ifade etme cüretini de göstermelisin. Beni seviyor musun?"

"Zakhar...", bir elimle yüzümü kapatıyorum ama beni görmüyor, gözlerimi saklamanın bir anlamı yok.

"Beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

"Evet.

"Libra, siktir! Hadi buluşalım!"

"Hayır.

"Ne yapmalıyım? Söyle bana!"

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Ama ben de seni seviyorum.

"Biliyorum.

"Aynı hislere sahipsek neden birlikte olmayalım?"

"Seninle birlikte olmayı hiç düşünmedim. Neredeyse tüm hayatım boyunca yaptığım gibi, seni yaşamadan da sevebilirim."

"Gerçi şimdi daha kötü."

"Beni kaçırdığın ve sakat bıraktığın gerçeğini kabul ettiğim gibi, sen de bunu kabulleneceksin."

"Siktir git, Tanrı aşkına! Sen benim hayatımın aşkısın, seni nasıl bırakabilirim?"

"Sen güçlü bir adamsın, tutkularının üstesinden gelebilirsin. Tıpkı bana ihanet edip parmaklarımı kesecek cesareti gösterdiğin gibi, yoluna devam edecek cesareti de bulacaksın."

"Tamam ne?"

"Ben kenara çekiliyorum. Kesin olarak."

"Güzel!"

"Şimdi bana güçlü bir şey söylemelisin, asla unutmamam gereken bir şey... unutulmaz bir veda gibi!"

"Elveda".

"Hepsi mu?"

"İşleri daha da karmaşık hale getirmeyin".

"Veda etmek zor mu? Hiç sanmıyorum. Seni sevmemi engellemeyi yeterince kolay buluyorsun."

"Sizi engellemiyorum, istediğiniz gibi ve istediğiniz kadar sevebilirsiniz".

'Sanırım zaman yaklaştı, aksi takdirde...'

"Ne yapıyorsun?"

"Artık dayanamıyorum, Terazî. Beni bu şekilde duymanı istemiyorum."

"Ne gibi?"

"Yok edildi!"

"Seni zavallı şey, seni mahvediyor olabilir miyim?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

'Buna hakkım var'.

"Aslında ne istersen yapabilirsin".

"Güzel.

"Ciddiyim. Benimleyken istediğin gibi davranabilirsin."

"Gerçekten de öyle.

"Ve bunu yapmana izin verdim".

"Burada duralım mı?"

Birkaç saniye iç geçiriyor.

'Benim için eski katile teşekkür edin'.

"Ona öyle deme!"

"Beni arayacak mısın?"

"Hayır.

"Çağrınızı bekliyorum.

"O da gelmeyecek.

"Yakında görüşürüz".

"Elveda".

"İyi geceler, aşkım."

Akıllı telefonumun ekranı kapanana kadar ona bakıyorum. Kale kapısını tekmeliyor ve ana dilimde küfrediyorum. Libra'ya ona bu kadar yakın olduğumu söylemedim ve söylemedim çünkü anlamsızdı. İsteseydi bile, Leclerc'in kölelerinden hiçbiri kapılardan geçmeme izin vermezdi. Aksine, alnıma bir delik açarlardı. Beni burada, kadınına kavuşmak için yalvaran çaresiz bir adam gibi parmaklıklara yapışmış halde görmesini istemiyordum, ne de sadece onu görmek için kendimi ne kadar küçük düşürdüğümü bilmesini istiyordum.

Kale güvenlik devlerinden biri yaklaşıyor ve bana ultimatoma veriyor.

"Bu kadar yeter Bay Leskov, gidin, yoksa size ilçe dışında eşlik etmek zorunda kalacağız ve sizi temin ederim ki bu bir nezaket eskortu olmayacak."

"Bay Leclerc ile konuşmama izin verene kadar gitmiyorum."

"Bay Leclerc sizi götürmemizi emretti. Sizi temin ederim ki buradaki varlığınız tahammül sınırınızın çok ötesinde. Şimdi arabanıza binin ve uzaklaşın, yoksa sizi zorla göndermek zorunda kalacağız."

Bahçedeki sokak lambaları, yüzlerinde herhangi bir duygu ifadesi olmayan dört gardiyanın yüzünü aydınlatıyor. Katı ve her emri yerine getirmeye hazırlar. Boğa'nın sadece içeri girmeme izin vermemesini emrettiği düşüncesi beni ısrar etmeye teşvik ediyor. Eğer isteseydi beni öldürtürdü, ama istemiyor ve içimden bir ses Terazî'nin bu olasılıktan hoşlanmadığını bir şekilde ona bildirdiğini söylüyor.

"Zakhar!" Cheslav'ın elini omzumda hissettiğimde nefes nefese kalıyorum. Bir an için ona dönüyorum, gözlerinde acıma, teselli, beni kaybettiğinin ve artık tanımadığının, fiziksel ve duygusal çöküşün eşiğinde olduğumun farkına vararak bana bakıyor.

Akıllı ceketimi ayarlıyorum, onun kardeşçe dokunuşundan kurtuluyorum, güvenliğe karşı bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyorum ve çıkmaya hazırlanıyorum.

Tekrar.

Ancak daha sonra, muhafızların arkasında, kale çıkışına ulaşan bir arabanın farları görülür.

Sanırım *bu o*. Ona burada olduğumu söylemiş olmalılar.

Kapı açılıp siyah Bentley geçtiğinde, yolcu camı açılır ve Taurus Leclerc'in silueti ortaya çıkar.

"Arabaya bin," diye emretti. "Hadi bir gezintiye çıkalım."

Bir saniyeden fazla düşünmeden kapıya doğru ilerliyorum ama endişeli arkadaşımın kolu beni geri çekiyor.

"Gitme, bu bir tuzak olabilir".

Gözlerinin içine bakıyorum ve tek kelime etmeden, dingin bakışlarımın ona başka hiçbir şeyin önemli olmadığını, olacakları ne pahasına olursa olsun kabul edeceğimi söylemesine izin veriyorum.

"Zakhar!" diye tekrar ısrar ediyor, mavi gözleri karanlık önsezilerin gölgesinde parıldıyor.

"Gitmem gerek, Cheslav. Otele geri dön, Moskova'ya ailenin yanına git. Nasıl istersen öyle yap."

Bentley'e yaklaşıp kapıyı açıyorum ve Libra'nın ağabeyinin yanına oturuyorum.

Şoförü hemen tanıyorum, Terazî'nin düğün gününde beni döven Ruslardan biri. Dikiz aynasından bana acımasızca gülümsüyor, arabayı çalıştırıyor ve kaleden uzaklaşıyor.

Kokpitte Leclerc'in pahalı kolonyasının kokusu beni rahatsız ediyor, bu yüzden kokuyu örtmek ve gerginliği azaltmak için göğüs cebimden Marlborolarımı çıkarıyorum.

"Açma şunu!" diye beni hemen engelliyor. "Beni çok rahatsız ediyor."

"Sizi sadece benim gibi insanların rahatsız ettiğini sanıyordum."

"Beni inanılmayacak kadar rahatsız ediyorsun, ama sigara içmeye kalkarsan sana onu yediririm. Yak.

Homurdanıyorum ve paketi cebime geri koyuyorum.

Yolun kenarındaki ormana bakıyorum ve hanedanın ülkesinin ne kadar geniş olduğunu fark ediyorum. Bentley çalılıklar arasındaki uzun yolda sessizce ilerliyor, farları hiçliği işaret ediyor, Rus devinin gözleri ara sıra beni ve patronunu kontrol ediyor.

"Gecenin bir yarısı benim için zahmet edeceğini düşünmemiştim".

"Hep yanlış şeyler söylüyorsun, Leskov. Senin için değil, kız kardeşim ve diğer aile üyelerim için rahatsız ettim."

"Bana sanki kapınıza gelen bir teröristmişim gibi davranıyorsunuz."

"Benim görüşüme göre, sizin şahsınız diğer suçlularla kıyaslanabilir".

"Bana öyle geliyor ki suçlularla çok fazla arkadaşlık ediyorsunuz. Evinizde bile bir tane var..."

Taurus bir kolunu bana doğru uzatıyor, ceketimin yakasından tutuyor ve bana hırılıyor.

"Sakın ailemden biri hakkında böyle konuşmaya cüret etme. Asla!"

"Sorun değil..." diye gülümseyerek elini çekiyorum. "Vaftiz kızıınıza gerçekten hayranım. Onu destekliyorum ve yaptıklarını onaylıyorum ama sen bunları bana gümüş tepside sunuyorsun, provokasyona nasıl gelmiyorsun?"

Darmadağın olduğunu fark eden Leclerc sinirle geri çekildi ve alnından aşağı kayan asi saçlarını düzeltti.

"En baştan başlayalım Leskov," diyor pencereden dışarı bakarak.

"Ne başlangıcı?"

"Kozeroğ'.

"Bol'şoj sahnesinde onu bir iple boğdum. Çok heyecan verici bir performanstı".

"Neden?"

"Çünkü masada büyükbabamın yerini aldı ve çünkü Terazî'yi kaçırmayı tavsiye eden oydu".

"Ne?" İş adamının mavi gözleri iki kör edici far gibi bana ulaşıyor.

"Zodyak benim ruhum kadar çürümüştür, Boğa."

"O orospu çocuğu...", küfürünü bastırmak için yumruğunu ısırdı.

"Babama onu öldürmesini bile tavsiye etti, çünkü bendenizin fidyeyi ödemeye niyetli olmadığını çok iyi biliyordu".

"Gerçekten mi?"

"Şok mu oldun?"

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Onun için başka planlarım vardı". Yine göğüs cebimden paketimi çıkardım. "Bir sigara alabilir miyim?"

Leclerc çenesini sıkıyor ve cevap vermiyor. Ben de camı indirerek açtım.

'Kozerog'un Libra at the Table'a katılmaya devam etmesine izin verdiniz,' diye gözlemliyor.

"O artık bir tehlike değildi. İntikamımı almadan önce zamana ihtiyacım vardı".

"İntikamın mı?" Sohbet ettikçe gevşiyor ve bana hak ettiğimden daha fazla bakıyor.

"Planı o önerdi, her şey ondan geldi. Babamın işini alan oydu ve Agnès'i onunla tanıştıran, böylece Terazî'yi hayatıma sokan da oydu".

"Yani onu sırf bu yüzden öldürdüğünüze inanmamı mı istiyorsunuz?"

"Ve masaya oturmak için. İş her zaman caziptir".

Boğa, kendisine rağmen ailesinin hayatıyla iç içe geçmiş olan hayatımın yapbozunun parçalarını bir araya getirmeye başlar.

"Kız kardeşime gidiyoruz..."

"Nereden başlamak istersin?", arabadan dışarı duman üflüyorum.

"Sadece aranızdaki şeyin..." olup olmadığını anlamak istiyorum.

"Normal mi?" Başını sallıyor. "Stockholm sendromu ya da herhangi bir saçmalık yok. Aramızdaki şey kaçırılmadan önce ortaya çıktı."

"Tam olarak ne zaman?"

"Aşık bir pislik gibi konuşmamı mı istiyorsun?"

"Öyle misin?"

"Evet, hemen oldu," diye itiraf ediyorum, tedirgin bir şekilde sigara içerek. "Bir yıldırım çarpması."

"Ama yine de..."

"Ona zarar verdim, evet. Babamın planını uyguladım. Sizi kaçırdık ve bize ödeme yapmanızı bekledik'.

"Bana kurtuluş hikayesini açıklayın".

"Babandan istedik vermedi, biz de Hill'e geçtik o da vermedi..."

"Gemini'ye de sordun mu?" Sesinin dehşete düşmüş tonu ve yüzünün gerçek bir boğanınki gibi öfkeli görünmesi, bu ayrıntıdan haberdar olmadığını doğruluyor.

"Terazi'nin bilmediğinden emindim, ama sen... Böyle bir gerçek senden nasıl kaçtı?"

"Kayınbiraderim bana bundan hiç bahsetmedi".

"Öyle sanıyorum, yoksa onu kız kardeşinle evlendirmezdin."

"O biliyor mu?"

"Ona söylemek sadece kendini kötü hissetmesine neden olur. Bilmediğim nedenlerden dolayı kocana büyük saygı duyuyor. Bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum!"

Bir an için Taurus Leclerc'in bana bakarak teşekkür ettiği izlenimine kapılıyorum, muhtemelen Gemini'ye ödemeyi reddettiği fidye konusunda sessiz kalarak ikimizin de sevdiği kişiye bir acı daha çektirmekten kaçındığım için. Tükettiğim sigarayı pencereden dışarı atıp kapatıyorum ve sorgulamanın daha da ilerlemesini bekliyorum.

"Neden parmaklarını kestiniz? Bu gerekli miydi?"

"Babam ona silah doğrultmuştu. Kafasına bir silah doğrultmuştu. Kozerog'un , fidye alma ihtimali olmadığı için onu ortadan kaldırması gerektiğine inanıyordu. Onun silahı, benim de bıçağım vardı. Seçenekleri tarttım: Ona vurabilir ve doğrudan Terazi'ye ya da bana isabet etme riskini alabilirdim. Onun önünde durabilir ve onun yerine bir kurşun yiyebilir, ölebilir ve artık onu koruyamayabilirdim. Kafasının havaya uçtuğunu görebilirdim. Onu orada, o anda kurtarabilir ve birkaç saat sonra ya da ertesi gün kaybetme riskini alabilirdim. Ya da onu hayatta tutacak, fidyeyi garantileyecek ve artık tamamen bozulmuş zihnimde ondan daha da nefret etmeme neden olacak bir çözüm bulabilirdim."

"Böylece, tek bir vuruşla maksimum sonucu elde etmiş olursunuz."

"Aynen öyle." Sonra yüzümü gösteriyorum: 'Ve bunu da başardım.

"Baban mı?"

"Hayır, kısa bir süre sonra onunla yattım. Güzeldi, değil mi? Sadece ona yaptıklarımı bana hatırlatması için."

"Şimdi ne istiyorsun, Leskov? İçtenlikle konuşun'. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve ne söyleyeceğimizi düşünerek geçirdiğimiz birkaç saniyenin ardından

Doğru kelimeleri seçerek, sonunda, hiç kimseye söylemediğim ve bana, ruhuma, kanla yazılmış satırların bulunduğu bir kağıt şeklinde sunulan bir şeyi ifade ediyorum.

"Bir şeye sahip olduğunuzda onu görmezsiniz ya hani? İhtiyacınız olan diğer her şeyle birlikte hep oradadır. Orada olduğunu bilirsiniz, kendinizi ondan mahrum edemezsiniz. Her şey hazır ve nazırdır. Ama siz bunu dikkate almazsınız. Sonra onu kaybedersiniz. Artık onu bulamazsınız. Umutsuzca ona ihtiyaç duyuyorsunuz ve o orada değil. Ona ihanet ettiğim anda Terazi'ye karşı çok güçlü bir şeyler hissettiğimi fark ettim. O anda, ellerimde onun kanı varken, bunu ona söylemek sadece onu daha fazla incitebilirdi. Yaraya tuz basmak gibi bir şey olurdu. Onu sevdiğimi anladığımda, onu kendimden koparmam gerektiğini de kafamda netleştirmiştım. Gitmesine izin vermem gerektiğini. Bu yüzden, en büyük sevgi gösterisinin onu eve geri götürmek ve bir daha asla görmeme izin vermemek olduğunu düşündüm.

"Bunun bugün de geçerli olabileceğini düşünmüyor musunuz? Gitmesine izin vermek, uzaklaşmak ve yaralara tuz basmamak?"

"Eğer beni sevmeseydi, bu şimdi de doğru olurdu. Ama o beni seviyor. Onun duyguları da benimkiler gibi saygıyı hak ediyor. Ve bunu ne siz ne de kocası değiştirebilir. Onu bir kuleye kapatabilirsin, beni öldürtebilir ve cesedimi bir çukura gömebilirsin, ama on üç yıldır var olan şeyi asla söndüremezsin. Bunu kimse yapamaz, Libra ve ben de yapamayız.

"Neden şimdi burada, seninle olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü bunun farkındasınız. Kontrol edemeyeceğin tek şeyin duygular olduğunu biliyorsun." Boğa, dişlerini sıkarak ve pişmanlıkla başını sallayıp sözlerimi onaylıyor. "Kalenizin kapısında belirmemin başka bir nedeni daha var....".

"Ne hakkında?"

"Otuz milyon Libra fidyeyi size iade etmek niyetindeyim."

"O para umurumuzda değil.

"Onları geri almanla ilgileniyorum. Onlarla ne istersen yap."

'O karar verecek'.

"Benim için sorun değil.

"Pavel ve suç ortaklarının onları aldığını sanıyordum".

Sırtarak yüzümü ve yüzümdeki zonklayan yara izini kaşıyorum.

"Babamın adamlarının sonu iyi bitmedi. Boğuldular ve yakıldılar.

"Ne piç ama!" Leclerc bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"O zaman suçu ona yükledim. O kendini asmadı, ben astım, daha doğrusu önce sakinleştirdim sonra da astım. Bu kadar basitti. Pişmanlık yok".

"İtirafların hiç de senin lehine değil, Zakhar."

"Bana Leskov demeyi bıraktın, Zakhar'a geldik, sanırım bir noktaya değindim."

"Elde ettiğiniz puanlar, sadece yaptığınız her hareket, açıkça görüldüğü gibi, Libra'nın intikamını almak için yapıldığı için elde ediyorsunuz, ancak skoru asla eşitleyemezsiniz, çünkü sahip olduğunuz şey...".

", evet... Ona yaptığım daha kötü. Bunu çok iyi biliyorum. Yıllardır bu suçluluk duygusuyla yaşıyorum."

"Bay Leclerc, ne yapmalıyım?" diye sorar şoför.

"Geri dön ve kaleye giden yoldan git Dimitri."

"Demek adın Dimitri," diye Rus'a doğru eğildim.

"Çenenin kırmak benim için bir zevkti," diye yanıtlıyor.

Omzunu okşadım ve sonra oturdum.

"İyi iş çıkardın, evet.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sorar Taurus.

"Bunu bile bilmiyor musun? Ailenin tüm kontrolünün sende olduğunu sanıyordum".

"Ne demek istiyorsun!" diye sertçe sorar.

"Terazi evlenmeden kısa bir süre önce bana bir mektup geldi...".

"Senin için mi yazdı?"

"Tabii ki!"

"Peki hangi adrese gönderdiniz?"

"Benimle birlikte yaşadığı evde. Artık orada yaşamıyorum ama sık sık giderdim, biraz onun odasında kalmayı severdim...".

"Mektupta ne yazıyordu?"

"Ona yardım etmemi istedi. O pislikle evlenmek istemedi."

"" Leclerc, o sırada küçük kız kardeşinin kendisinden değil, en büyük düşmanından yardım istediğini fark eder

"Acıtıyor, ha?"

"Terazi hiçbir zaman sabırsızlık göstermedi. Onun için İkizler'le evlenmek sana karşı küçük bir intikamdı. Zamanla alıştı

Onunla evlenme fikrine o kadar sıcak bakıyordu ve bizi bu konuda sorun olmadığına inandırmakta o kadar başarılıydı ki bu konuda endişelenmeyi bıraktım'.

"Ama o beni istedi.

"Peki sen ne yaptın?"

"Siz olsaydınız nasıl davranırdınız?"

Boğa çenesini sıkarak, kendisinin de aynen benim gibi davranacağını söylemekten kaçınıyor.

"Dimitri'nin bununla ne ilgisi var?"

"Sen kız kardeşinle evlenirken, Rus ve babanın diğer uşakları beni feci şekilde dövdüler. Onu görmemi engellediler. Ve doğru seçimi yapmasına yardım edemedim. Onu asla beni takip etmeye zorlamazdım ya da onu uzaklaştırmazdım, sadece ona bir seçim hakkı verirdim, çünkü hayatında hiç kimse bunu yapmadı. Benden başlayarak."

"Romaric emretmişti efendim," diye kendini savundu Dimitri. "Onun emirlerini yerine getiriyordum. Daha sonra da Bay Taurus Leclerc'in emirlerini yerine getirecektim."

"Suçlanacak kişi sen değilsin Dimitri," diyerek patronu onu rahatlatır. "Sen sadık bir adamsın ve olması gerektiği gibi davranıyorsun. Babamın gardırobunda çok fazla iskelet var."

"Kimin yok ki?" diye araya giriyorum.

"Birkaç tane var, Leskov."

"Hepsini çıkardım, şimdi seninle birlikte. Bunun için minnettarım."

Bentley kale kapısına varıyor ve Cheslav'ın hâlâ burada, arabanın içinde oturmuş beklediğini görünce şaşırıyorum.

"Sohbet aydınlatıcıydı," diye hitap ediyor Taurus bana. "Ancak kendinizi burada tanıtmayı bırakırsanız memnun olurum. Terazî sizi görmek isterse, sizi arayıp bulacak olan o olacaktır. Görünüşe göre, eğer isterse sizi kolayca bulabilir." Kapıyı işaret ederek beni aşağıya davet ediyor.

"Bırakın da onunla tanışayım!" diyorum ısrarla ve yalvarırcasına.

"Saat neredeyse sabahın ikisi..."

"Ona merhaba dememe izin verin, lütfen."

"Asla olmaz! Onun yerine seçim yapmayı bırakmalıyız. Seni görüp görmeyeceğine karar verecek o. Ne sen ne de ben bunu yapmayacağız."

"O iyi mi? Yani... nasıl görünüyor?"

'Kafası karışık'.

"Benim için sen gelirsın Boğa. Bunu bilmen senin için iyi olur."

"Bu size ekstra bir puan kazandırır.

"Belki üç ya da dört tane daha.

"Git başımdan!"

"Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

"Gözümün önünden çekil".

Arabadan iniyorum ama uzaklaşmadan önce son bir şeyden emin oluyorum.

"Yani onaylıyor musun?" diye sordum.

"Kendinden mi bahsediyorsun?"

"Seni ve beni kastediyorum.

"Neden sordunuz?"

"Çünkü sen onun için önemlisin. Eğer kabul etseydiniz, desteğinizi hissetseydi, seçim yapma gücüne sahip olurdu."

"Seni tercih etmek mi?" diye soruyor, bana küçümseyerek bakarak.

"Mutlu olmayı seçmek".

"Seni asla onaylamayacağım, Leskov. Bu açık olsun! Ama benim hoşuma gitmese bile kardeşlerimin kararlarını ve sonsuza kadar destekleyeceğim. Kendimi sadece gerçek riskler varsa onları korumakla sınırlayabilirim."

"Artık beni gerçek bir tehlike olarak görmüyor musun?"

"Bu gece bana birkaç cinayetten suçlu olduğunu itiraf ettin, kız kardeşlerimden birini senin ellerine bırakmayı kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ama..."

"Ama!" diye sözümü kesti. "Sen her zaman onun için her şeyi yaptın, tıpkı benim ailem için her şeyi yaptığım gibi."

"Yani...?"

"Yani şimdi gidiyorsun. Kapat şu lanet kapıyı!"

Ona gülümsüyorum ve öyle de yapıyorum, Bentley'in sahibi kadar zarif bir şekilde kapıların önünden geçişini izliyorum.

Ellerimi ensemin arkasına koyarak nefes alıp veriyorum. Gülümsüyorum ve yara izimin şimdi nasıl görüldüğünü hayal ediyorum, mutluluktan yüzümü buruşturuyorum.

Şatoda kahvaltı, Leclerc'lerin hepsinin hazır bulunduğu, hatta bulunamadıkları günün tek zamanıdır. Ve tüm bunların nedeni, şık gece mavisi takım elbisesi içinde, bir bacağında Leo, diğerinde Michelle'in oturduğu masanın başının, tüm İşaretler tek bir çatı altında olana kadar bunun böyle olması gerektiğine karar vermiş olmasıdır.

Salonun girişini işaretleyen heykellerden birinin yanına yanaşıyorum, fark edilmemek için mermer büstün biraz arkasına saklanıyorum ve uzaktan ailemin tadını çıkarıyorum.

Küçük kardeşlerimin erkenden kavgaya tutuştuklarını, Chantal'ın Başak'ın sesini bastırmaya çalışarak tabağından kruvasan çaldığını, Koç'un Crystal'ın arkasında durup bir öpücük çalmak için eğildiğini ve ardından iPad'inde bir şeyler kontrol etmeye niyetli Venüs' bazı kağıtlar uzattığını, dadıların çocukların dikkatini Boğa'ya saldırma niyetlerinden uzaklaştırmaya çalıştıklarını ve böylece onun huzur içinde yemeğini yiyebildiğini hayal etmenize izin vereceğim. Ve onun *hayır* demesi, kararlı tavrı, babasının takım elbisesini sanki tenine dikmiş gibi üzerinde taşıması, gururlu bakışı, hepsinin etrafında toplanmış olmasından duyduğu gurur.

Ve bir an için, çatal bıçak gürültüsü, kahkahalar ve karmaşa içinde, tam da bu masada oturan Zakhar'ın diğer yarımı temsil hayal etmeye çalışıyorum, tıpkı Koç burcuyla Kristal, Boğa burcuyla Venüs ve çocuklarla Ariel gibi.

Ve ben bunu göremiyorum.

Onu şık takım elbisesi içinde, yüzündeki yara iziyle küçüklerin dikkatini çekerken, onlara Nikita ve onu nasıl kurtardığı hakkında hikayeler anlatan sesiyle hayal edemediğimden değil.

Bunu görmüyorum çünkü çok iyi biliyorum ki hiçbiri bunu paylaşılacak bir şeyin parçası, tüm aileyle zaman geçirmeye değer ve çok acı çeken kız kardeşlerine layık bir şey olarak görmeyecek.

Ve hayır, onu orada görmüyorum çünkü asla ağabeyimin yanında ya da kız kardeşlerimin önünde oturmayacağını biliyorum. Meraklı Michelle ve Stéphanie'ye peri masalları , küçük Leo'yu asla gezdirmeyeceğini ve Maxime ve David ile stadyuma adım atmayacağını biliyorum.

Çünkü o bunun bir parçası değil ve asla olmayacak, çünkü o benim hayatımın bir parçası olmayacak.

Ariel'in siyah-beyaz kulaklarının masanın kenarından dışarı çıktığını, iki tonlu gözlerinin beni fark ettiğini ve her zamanki coşkusuyla bana doğru koştuğunu görüyorum. Bu noktada kendimi gösteriyorum ve kurt kızımıza doğru ilerliyorum, kuyruğunu sallayarak ve çıplak kollarımı yalayarak beni selamlamasına izin veriyorum.

Günaydınlar koro halinde salonda yükseliyor, hepsi bana adanmış. Küçük Stéphanie bana doğru geliyor, onu kucağıma almama izin veriyor.

"Biraz fazla uzamış gibisin, sence de öyle değil mi?", düz sarı saçlarını okşuyorum, düzleştirmiş olmalı.

"Beğendin mi?" diye saçını sallıyor.

"Çok fazla!"

"Koç burcu oje sürmemi istemiyor," diyor bükerek. "Onu ikna edebilir misin?"

"Cila yok!" diye bağırıyor arkasından. "Kahvaltını bitir, Stéphanie!"

Küçük kız kardeşim daveti yerine getiriyor ve gözümü sıkan Crystal ile onun arasına oturuyor.

Taurus'a ulaşıyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Hâlâ kalçalarının üzerinde oturan küçük Leo eldivenli elime uzanıyor ve tombul, çikolata lekeli yanaklarına bir öpücük konduruyor.

Ve böylece, dakikalarca süren selamlaşmalardan sonra Venüs'ün yanına oturup biraz ananas suyu yudumlamayı başardım.

Kulaklarıma sessizlik geliyor, sesleri kesiliyor ama zihnimde birçok başka görüntü aydınlanıyor. Ve tüm bunlar hayatımı yeniden düzenliyor. Yine kendimi her durumda, özellikle de şimdi, yanında Zakhar'ı konumlandırırken buluyorum. Her ne kadar tüm gücümle

Duygularımı ifade etmek ve ruh halimi kontrol etmek, çocuklara her zaman gülümsemeye çalışmak, erkek kardeşlerimin sorularına anında cevap vermek, baldızlarımla normal bir şekilde sohbet etmek, içimdeki bir şey çok açık olacak kadar net olmalı.

Böylece, imdadıma yetişen Taurus, Leo'yu dadılardan birine emanet ederken, bir diğeri de bugün her zamankinden daha kaprisli olan Michelle'i ondan uzaklaştırıyor.

"Benimle gel," diye ayağa kalkıyor, dikkat çekmemeye çalışıyor. Ki bu tamamen imkânsızdır. "Gemini gelmeden önce konuşmamız gerek."

"Elbette!" Sandalyemi mermere vurup masadan kalkıyorum, onu yanından takip ediyorum ve bana rağmen her zaman koridorlara yönelen ve asla benimkine yönelmeyen bakışlarını çözmeye çalışıyorum.

"Bana hala kızgın mısın?"

"Bazı yangınlar asla sönmez, Terazi".

"Ateş bile yakabilir miydin?"

Bana cevap vermiyor, kaledeki bir odanın kapısını açıp beni içeri alıyor, sonra da arkamızdan kapatıyor.

Oda, hiç kullanılmayan, sadece koltuklar, aynalar, tablolar ve antika halılarla döşenmiş birçok odadan biridir.

Boğa kırmızı kadife bir koltukta oturuyor, ben de onun karşısındaki ikiz koltukta. Aramızda, yuvarlak, yaldızlı bir masada ucuz bir orta süsü duruyor.

Ceplerini boşalttığını, cep telefonunu ve USB belleğini rafa yerleştirdiğini görüyorum.

Hareketlerini dikkatle izliyorum, gözlerinde hala onaylamama ifadesi var ama aynı zamanda onda alışılmadık bir sakinlik olduğunu da fark ediyorum, sanki kontrolün tekrar kendi elinde olduğunun farkında gibi.

Yeşil zümrüt yüzükle süslü parmağını akıllı telefonuna doğru uzatıyor, kilidini açıyor ve uygulamaları etkinleştiriyor. *Üzerinde Play* yazan bir düğmenin belirmediğini fark ediyorum.

Tam o düğmeye bastığınızda bana bir kayıt gibi gelen şeyi dinlemeye başlıyoruz.

Boğa, bana altın kakmalı bir tahtta oturan bir kral gibi görünen koltuğun arkasına sırtını dayıyor, bacağını çaprazlıyor, bir bileğini dizinin üzerinde bırakıyor, her zamanki yumruğunu dudaklarına götürüyor ve ona vuruyor.

Ses, birkaç dakikalık sessizlikten sonra başlar.

"Arabaya bin." Ağabeyimin sesi. "Hadi bir gezintiye çıkalım." O andan itibaren mırıltılar duyuluyor ve ardından bir kapı kapanıyor olmalı.

"şunu!" dedi yine. "Beni çok rahatsız ediyor."

"Sizi sadece benim gibi insanların rahatsız ettiğini sanıyordum."

"Siktir!" diye küfrediyorum, kocaman gözlerle ona bakıyorum.

"Kelimeler!"

"Zakhar'la ne zaman konuştun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Dinleyin!"

Binlerce gerginlik içinde, dikkatim, ilgili kişinin bilgisi dışında elde edilen bir konuşmanın yankılandığı cep telefonuna yönelmişken, onları arabada birlikte, benim hakkımda tartışırken hayal etmeye çalışıyorum.

Ona ve bana.

Hayatımda pek çok şeyin benim bilğim dışında doğup geliştiğini bilmenin verdiği öfke gibi utanç da beni rahatsız ediyor.

Bazı ifşaatlar karşısında fazla şaşırmadan konuşmaya odaklanıyorum.

"Bol'soj sahnesinde onu bir iple boğdum. Çok heyecan verici bir performanstı".

Çok geçmeden bu kaydın anlamını kavramaya başlıyorum ve görüşme ilerledikçe Zakhar tüm suçlarını itiraf ediyor.

Bu ses kaydının.... onu çoklu.... üçlü.... dörtlü cinayetlerden suçlu çıkaracak bir kanıt olduğuna inanarak sandalyemde irkildim.

Kardeşim ona "Bana fide hikâyesini açıkla" diye soruyor.

"Babandan istedik vermedi, biz de Hill'e geçtik o da vermedi...".

"İkizler'e de sordun mu?"

"Ne?!" diye bağıriyorum, ayağa kalkıyorum. Taurus diyalogu durduruyor, parmaklarım saçlarımda geziniyor, bakışlarım halıda, kalbim ayakkabılarımda tabanında.

Kardeşimin arkamdan geldiğini hissediyorum, elleri kalçalarımı kavriyor ve beni göğsüne çekiyor. Başım tam oraya düşüyor ve sessizce beni tutmasına izin veriyorum, nefesini boynumda hissediyorum.

"Çok üzgünüm, sevgilim. Böyle bir bilgi gözümünden nasıl kaçmış olabilir bilmiyorum. Kaçırılmanı takip eden günler cehennem gibiydi. Olayı duyduğumda, sadece parayı almak için hızlı hareket etmeye çalıştım. Etrafı hiç düşünmedim. Sadece senin için endişelendim.

"Suçlu sen değilsin, sen benim kahramanımdın," diyorum ve hayal kırıklığımı onun kucağında gizlemeye çalışıyorum.

'İkizler sana gerçeği itiraf etmeliydi'.

"Saygımı ve dolayısıyla sevgimi kaybedecekti. Hiçbir zaman yüzüme bakıp o anda beni umursamadığını söyleyecek kadar erkek olmadı".

"Babamın yaptığı gibi durumu el altından halletmiş olabilir."

Taurus'un parlayan ama kontrollü gözlerini arıyorum ve benimkilerin acıyla zonklamasına izin veriyorum, parlak ama belirsiz.

'En rahat yolu seçti: sessizlik'.

"Onunla bu konuda konuşma şansınız olacak."

"Tabii ki yapacağım!" Eldivenimle gözyaşlarımı silerek kendimi toparlıyorum. "Gerisini duymak istiyorum."

Koltuklarımıza dönüyoruz ve kayıt yeniden başlıyor.

Zakhar'ın tüyler ürpertici bir berraklıkla, hayatımı değiştiren o aşırı hareketin nedenini açıkladığı noktaya geliyoruz. Gerekçeleri, gerekli tarafsızlıkla değerlendirildiğinde, hiçbir kemiğe dokunmuyor. Ve babasının beni hiç çekinmeden öldürmek istemesinin ne kadar doğru olduğunu sadece ben biliyorum.

"*Şimdi ne istiyorsun, Leskov? Dürüstçe konuş*". Ona yöneltilen soru beni kaskatı kesiyor, cevabı bilme arzusuyla titriyorum, her ne kadar cevabı zaten biliyor olsam da. Şu anki fark, Zakhar'ın sesinin benden ve benim yargılarımdan, gözlerimden, duygularının kaynağından , içtenlikle konuşmuş olması.

Ne kadar sık görünmez olmayı, hayatımızın aşkının yokluğumuzda neler söylediğini, onu aşka neyin sürüklediğini, ona neyin eziyet ettiğini gözetleyebilmeyi isteriz? Şimdi, kardeşimin girişimi sayesinde bu imkâna sahibim. Sözlerinin bana nasıl geldiğini duyabiliyor, gözlerinin nasıl parladığını hayal edebiliyor ve gerçeği çıplak ve dokunaklı bir şekilde duyabiliyorum.

"*Bir şeye sahip olduğunuzda onu görmezsiniz ya hani? İhtiyacınız olan diğer her şeyle birlikte hep oradadır. Orada olduğunu ve kendinizi ondan mahrum bırakamayacağınızı bilirsiniz. È*

indirimli, mevcut. Ama siz bunu düşünmüyorsunuz. Sonra onu kaybedersiniz. Artık onu bulamazsınız. Ona umutsuzca ihtiyaç duyarsınız ve o orada değildir. Ona ihanet ettiğim anda Terazi'ye karşı çok güçlü bir şeyler hissettiğimi fark ettim. O anda, ellerimde onun kanı varken, bunu ona söylemek sadece onu daha fazla incitebilirdi. Yaraya tuz basmak gibi bir şey olurdu. Onu sevdiğimi anladığımda, onu kendimden gerektiğini de kafamda netleştirdim. Gitmesine izin vermem gerektiğini. Bu yüzden, en büyük sevgi gösterisinin onu eve geri götürmek ve bir daha asla görmeme izin vermemek olduğunu düşündüm.

"Bunun bugün de geçerli olabileceğini düşünmüyor musunuz? Gitmesine izin vermek, uzaklaşmak ve yaralara tuz basmamak?"

"Eğer beni sevmeseydi, bu şimdi de doğru olurdu. Ama o beni seviyor. Onun duyguları da benimkiler gibi saygıyı hak ediyor. Ve bunu ne siz ne de kocası değiştirebilir. Onu bir kuleye kapatabilirsin, beni öldürtebilir ve cesedimi bir çukura gömebilirsin, ama on üç yıldır var olan şeyi asla söndüremezsin. Bunu kimse yapamaz, Libra ve ben de yapamayız.

Bu noktada, yüksek sesle ağlamaya başladım. Eldivenimle yüzümü gizliyorum, umutsuzluğa kapılıyorum. Taurus kaydı kapatıyor, bana katılıyor ve halının üzerine eğiliyor. O elimi tutuyor, ben gözyaşlarımı silmeye devam ederken, Zakhar'ın sözleriyle, gerçeğimi, ruhumu, dünyamı ve ayrıldığımızdan beri içimde taşıdığım her şeyi buluyorum.

Çünkü asıl mesele şu: Birbirimizi seviyoruz ve kalplerimizin çarklarını değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Çarklarını söküp atamayız. Bu sevgiyi tamir edemeyiz. Ve başkalarının gözünde tuhaf, anlaşılmaz ya da yanlış olsa bile, bizim için bu mekanizma çalışıyor ve var çünkü biz öyle yaratıldık. Kalbim onun için atıyor, onunki de benim için atıyor.

"Çok özür dilerim, tatlım. Seni böyle görmek beni kızdırıyor!"

Parmaklarını yüzümden çekiyorum ve ona saçma bir şey söylemiş gibi bakıyorum ve öyle de yapıyor, çünkü bu tür bir dil ona ait değil.

Ona gülümsüyorum, bana gösterdiği şeye, yani cep telefonuna bakıyorum. Ekranda *sil* yazan bir kutu var.

Başparmağıyla tıklıyor ve böylece konuşma siliniyor. USB belleği sehpadan aldı ve bana uzattı.

"Orijinal kopyayı yok ettim. Zakhar Leskov'u kesin olarak çerçeveyebilececek tek kopya burada. Ayağa kalktım ve bu hediye kabul ettim, tabii buna hediye denebilirse. Taurus'un gözleri benimkileri arıyor ve ben hâlâ çok heyecanlı olduğum için utanç içinde ona bakıyorum. "Bir keresinde bana intikam almak istediğini ve zamanını bekleyeceğini söylemiştin. Bunun adalet için sahip olduğun tek şans olduğuna inanıyorum. Şimdi Terazî, istediğinin bu olup olmadığına karar vermek sana kalmış. Seçim sizin. Her zaman. Zaman sizin adınıza karar veriyormuşum gibi bir izlenim yarattıysam beni bağışlayın. Hiçbir zaman hayatınızı ya da duygularınızı kontrol etmek istemedim, sadece sizi korumaya çalıştım."

"Biliyorum ve sen başardın."

Yanaklarımı tutuyor ve tatlı tatlı gülümsüyor.

"Ne yaparsan yap, seni destekleyeceğim ama o adama ne zaman ve ne zaman saygı duyabileceğimi bilmiyorum. Bunu bana soramazsınız."

"Biliyorum, ama..."

"Ama... Sana duyduğum saygı, ona duyduğum kızgınlıktan daha büyük. Sen kendi hayatını yaşamaya karar verdin diye seni hayatımdan atmayacağım. Bunu yapmak için her türlü hakka sahipsin."

Taurus'un başparmağına bir damla gözyaşı düşer ve onu siler.

"Zakhar'a rağmen İkizler'le yüzleşmek zorunda kalacağım."

"Evlilik hakkında düşünmeyin, ne olmasını istiyorsunuz! Bu sadece, çoğu durumda taraflar arasında varlığı sona eren bir sözleşmedir".

"Bu yüzden mi Venüs'le evlenmiyorsun? Uzun sürmeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Bir aşkın sona ermesinden her zaman korkmak gerekir, bu da hiç bitmemesi için her gün çabalamak anlamına gelir. Aşk hafife alınmamalıdır. Her gün peşinden koşmalı, ona özen göstermeli ve onu asla sınırsız olarak hayal etmemelisiniz. Çünkü sonsuz olanın peşinden gitmezsek hiçbir şey sonsuz değildir.

"Teşekkür ederim!"

"Ve ne için, sevgilim?!"

"Böldüğüm için üzgünüm," arkamızda, uşak bir hayalet gibi kapının kenarında belirdi. Varlığı hissedilmeden şatoda nasıl dolaşabildiğini asla anlayamayacağım. "Sizin için bir araba var, Bayan Leclerc Hill. Earl sizi otelde beklediğini bildiriyor."

"Teşekkür ederim Müller," diyerek onu gönderdim.

"Otelde mi?" diyor Taurus şaşkınlıkla.

'Belli ki kirli çamaşırlarını aile içinde yıkamak istiyor'.

"*Biz* sizin aileniziz".

"Onun bakış açısına göre, o ve ben". Bu kardeşim için kabul edilemez bir kavram ama er ya da geç bunu kabullenecektir. "Bana burada katılacağına ikna olmuşum ama belki...".

"Özümüzden korkuyor, Terazi. Belirgin bir dezavantaja sahip olduğunu biliyor."

"Onu suçlayabilir misiniz? Hepimiz birlikte kesinlikle hantalız.

"Bana ihtiyacın olursa sana eşlik ederim, tek yapman gereken sormak."

"O benim kocam, ona nasıl davranacağımı bilirim".

"Ve onun üzerindeki etkinizin farkındayım, ancak son ifşaatlardan sonra... Bilmiyorum... Onu hiçbir zaman gerçekten tanımamış olabiliriz."

'Sakin ol'.

"Ama öyleyim, özellikle de Leskov şehirdeyken."

"Ne demek istiyorsun?", kaşlarımı çatıyorum.

"O adam size karşı sadece sesini yükseltse bile onu öldürebilir."

"Yanılıyor muyum yoksa sözlerinizin ardında istenmeyen bir onay mı yatıyor?"

"Ben sadece onun koruma duygusunu kabul ediyorum. Seni nasıl savunduğu umurumda değil. Tek umursadığım onun bunu yapması."

"Gitsem iyi olacak".

'Hepimizin bildiği Terazi olun'.

Gözlerini sıkıyorum, kalbimi takip etme davetini takdir ediyorum.

İkizler'in kaldığı otele gidene kadar geçen süre boyunca evlendiğim adamın kim olduğunu merak ediyorum. Ayrıca hayatımızın büyük bir bölümünü paylaştığımız insanları daha az tanıdığımızı ve onlarla daha fazla zaman geçirmek istediğimizi fark ediyorum.

Ve şimdi, hiç sahip olmadığım *biz* için daha fazla alana ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Bugün kendime bir ses vermem gerektiğinin farkındayım.

Ben özgür bir kadınıın, çünkü insan özgür olmaya karar verdiğinde özgürdür. Ve seçim yaptığınız an, korkularınızdan kesin olarak kurtulursunuz.

Ve ben, bugün, kendimi seçiyorum.

Bu sabah gözlerimi tesadüfen açtım. Otel görevlisinin biri koridorda tıkırdıyordu ve zaten bozuk olan uykum yedi buçukta bölündü. Bırakın sabah havasının kokusunu, o saatte gökyüzünün renginin ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Yıllardır güneşten kovulmuş ve karanlıkta yaşamaya mahkûm edilmiş bir vampir gibi geceleri açık, gündüzleri kapalıydım.

Artık gündeğumları, günbatımları ve mevsimler olmadığından beri böyle yaşamayı seçtim. Aynada yüzüme bakıp kendime şöyle dediğimden beri bu varoluşu tercih ettim: Kendini *sonuna kadar cezalandır, kendini gökyüzünden, denizden, bahardan ve yazdan mahrum bırak*.

Ben de öyle yaptım.

Alışkanlık, kara bir canavar, beni kokain çekmeye, içki içmeye ve bana ait olmayan ve onlardan ayrılmayı beklerken işgal ettiğim boş yataklara batmaya itti. Renksiz otellerde ya da sadece paramı harcamak için satın aldığım villalarda yabancıların yatakları.

Ve sonra, sabah daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüştü: özel bir gün, bir an, gülümsediğim mikroskobik bir yaşam saniyesi.

Cep telefonumda bir bildirim yanıp söndü.

Bu oydu.

Kendimi, dışarıda kar yağarken, içeride şömine çtırdarken, yalınayak Noel ağacına doğru koşan, hediyelerini açmaya hazır çocuklar gibi hissettim, ama ruhumda, midemin derinliklerinde Noel olduğunu hissettim.

Mesajda şöyle yazıyordu:

*Sizleri Grand Hôtel Du Palais Royal'de
görmek için sabırsızlanıyorum. Saat 11:00.
Terazi burcu.*

Şaşkınlıkla yüzümü ovuşturdum ve uyuduğum yatağa baktım: her zaman boştu. Ve kendi kendime dedim ki: *hayır, lanet olsun, hayatımın her günü çıplak bir yatakta uyanmak istemiyorum. Artık onsuz uyanmak istemiyorum.*

Ve ayağa kalktım. Bir kadeh kokain içmek zorundaydım, enkaz halindeydim, dayanamıyordum. Duş beni sersemliğimden kurtardı, ellerim bedenimi tatmin etme arzusuyla titriyordu, parmaklarım saçlarının ipeğini arzuluyordu. Alnım kontrol arayışı içinde fayanslara çarpıyordu.

Bana deli diyebilirsiniz ama bugün mastürbasyon yapmak ona ihanet etmek anlamına gelirdi.

Ve kendime başka bir şey söyledim: *ellerim bile bedenime zevk vermeyecek. Şu andan itibaren hiçbir şey Terazi'nin önüne geçemeyecek.*

Köpük hâlâ üzerimdeyken banyodan çıktım ve en iyi takım elbisemi aradım. Gangster tarzı bir takım, koyu mavi ve ince çizgili.

Ve şimdi burada, mesajda bahsedilen otelin resepsiyonundayım, ki kaldığım otel de aynı otel, bir dergide Taurus'un aynı adı taşıyan ilçede Leclerc Stadyumu'nu inşa ettiğini okurken onu bekliyorum.

Toplantı için belirlenen zaman on dakika geçtiği cep telefonumu tekrar tekrar kontrol ediyorum. Onu aramak için yanıp tutuşurken, Whatsapp ekranını kurcalıyorum ve sürekli sildiğim bir dizi cümleyi gözden geçiriyorum.

~~Kendinizi istetiyor musunuz?~~

~~Neden bu kadar uzun sürdü? Şimdiden pişman oldun mu?~~

~~Hayatım boyunca seni bekleyebilirim bebeğim, ama sıkım dayanabilir bilmiyorum.~~

~~Yarım saattir buradayım, benimle dalga mı geçiyorsun? Sen iyi misin?~~

~~Neredesin?~~

~~Siktir git~~

~~Terazi!~~

"Bay Leskov?" Başımı otelin girişini görmemi engelleyen bir adama kaldırıyorum.

"Evet?"

"Beni takip edin.

Cep telefonumu ceketimin cebine sokuyorum ve Kontes Hill'in korumalarından biri olduğuna ikna olarak otelin daha az kalabalık bir bölgesine doğru onu takip ediyorum.

Ortamın giderek sessizleştiği bir koridordan geçerek restoranın şu anda kullanılmıyor gibi görünen odalarından birine ulaşıyoruz.

Kas yapısı insanı kayıtsız bırakmayan enerjik adam cam kapıyı açarak beni oturmaya davet ediyor.

Ve fark ettiğimde, birinin gerçekten dalga geçtiğini anlıyorum, ama bu Terazi değil.

Bu kişi bir sandalyede oturuyor, sırtı bana dönük, kırlaşmış saçları ve zarif bir duruşu var. Mide bulandırıcı bir şekilde demlenmiş bir puro içiyor ve ulusal bir gazete okuyor. Etrafında, yarım daire şeklinde dizilmiş, sert görünümlü üç gardiyan var; bel hizasındaki geniş, kabarık ceketlerine bakılırsa iyi donanımlı olduklarını tahmin ediyorum.

Beni davet eden adamın beni beklediği masanın etrafından dolaşıyorum ve berrak gözleri benimkilere bakar bakmaz, bulmayı umduğum kişinin olması gereken yerde, onun burada olmasından duyduğum hayal kırıklığına engel olamıyorum.

' Bu resmi çağrının arkasında sizin olduğunuzu tahmin etmeliydim. Terazi genellikle lafı fazla dolandırmaz, daha açık sözlüdür, ne isterse onu alır. Anlıyor musunuz?"

Gemini Hill bana oturmam için işaret ediyor. Purosunu ısıırıyor ve gazeteyi dikkatlice katlayıp bir kenara koyuyor.

Havana'yı kül tablasına yerleştiriyor, dumanın bir sahne dekoru gibi aramızda dalgalanmasına izin veriyor.

"Anladığım kadarıyla sen zaten karımın hayatına yeterince karışmışsın". Verdiği cevap içimi kemiriyor, çünkü şımartılmış karımın varlığına müdahale etme hakkım olduğuna inanıyorum.

Aşırı berraklık anlarında, sevdiğim kişi üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğimi anlıyorum, ancak ağrıdığı ve ruhumun çözülmesi imkansız bir düğüm ağına dönüştüğü anlarda

eritmek, umut etmek, dua etmek ve hala bir şansım olmasını ve bununla birlikte onun hayatının bir parçası olma hakkım olmasını dilemek.

"Ne olmuş yani? Şimdi ne yapacağız?" diye kasıla kasıla etrafıma bakıyorum. "Yıllar önce *beni* bekleyen bir kadınla evlendiğin gün kayınpederinin yaptığı gibi adamlarına beni dövdürmek mi istiyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki o olayda bana çok sorun çıkardınız..."

"Ne?" Zihnimde bir geri sayım başlıyor, ama geri sayımın yüzden başlamasına karar veriyorum, aksi takdirde onu hemen şimdi katledeceğim.

Yüz, doksan dokuz, doksan sekiz.

"Elbisemi kirletemezdim, ne de olsa evlenmek üzereydim, bu yüzden Romaric'ten sorunu çözmesini ve seni hak ettiğin gibi düzeltmesini istedim."

"Orada olduğumu biliyordun!", dişlerimi sıktım, fark ettim.

Doksan iki, doksan bir, doksan.

"Eşyalarım hakkında her zaman her şeyi bilirim".

"Eşyaların mı?"

"Kesinlikle benim!" Lanet sigarasını söndürdü. "Nişanlımı uzun zamandır kontrol . O zamanlar benim için çalışan ve sarayımda ona bakan kadınlar, Viyana'da kaldığı günlerde meydana gelen garip bir yazışmadan beni haberdar ettiler. Beni çok rahatsız eden bir mektubu ele geçirdim. Okudum, zarfına geri koydum ve yine de size gönderdim. Düğüne gelkorkuyordum. Buna güvenmişim, çünkü Libra ona katılmanı istemişti. Ancak önlemler yeterli olmadı. 'Fark edilmeden zehirli bir yılan gibi sürünmekte her zaman ustaydın, ama...' aristokrat parmağıyla beni işaret ediyor, 'duygusallık seni kandırdı. Seni onun odasından birkaç metre uzakta yakaladık. Kısacası, koridorlar meselesi," diye hınzırca sırıtıyor, "adamlarımız seni bulmadan önce ona ulaşmayı başaramadın. Hikâyenin geri kalanını iyi biliyorsun."

Yetmiş iki, yetmiş bir, yetmiş...

"O zamanlar bana karşı ellerini kirletecek cesaretin yoktu. Bugün size işlerin gerçekte nasıl olduğunu söylesem, benimle kavgaya tutuşacak cesaretiniz olur muydu Kont Hill?"

Evet de, evet de. İhtiyacım var!

"Artık çocuk değiliz, Leskov. O halde, çok arzu ettiğin dayağı yemen için parmaklarımı şıklatmam yeterli."

"Yani, tıpkı eski günlerdeki gibi, sahneyi tekrarlamak için seni aramamı mı istedin? Özüne kadar korkak..."

"Her ne kadar kemiklerinizin burada, önümde kırılması arzusuyla titriyor olsam da, hayır, sizi yerinize oturtmak için çağırmadım: yani yüzünüz İtalyan ayakkabılarımın tabanının altında kalsın diye, başka bir şey için çağırdım."

Sinirle bir kahkaha patlattım, ayağa kalkmamak için alt dudağımı ısırdım, masanın üzerine *tırmandım* ve ayakkabılarımın tabanıyla onun asil kışını ezdim.

"Peki ne istiyorsun?" diye sakince tıslıyorum. Ve kontrolü sadece onun için elimde tutuyorum.

Bunu yapıyorum çünkü bu piçin muhtemelen istediği şey ona değişmediğimi, her zaman şiddet yanlısı bir adam olduğumu ve olacağımı göstermek.

"Gerçeği istiyorum, Leskov".

"Senin aksine, Terazî'ye çok fazla saygım var, bu yüzden bilmediğin bir gerçek varsa, o sana söyleyecektir, ben kesinlikle söylemeyeceğim."

"Tek bir şey umurumda!"

"Ben seninle konuşmuyorum," diye kesin bir dille karşılık veriyorum.

Hill üç yandaşına dönerek onları bizi yalnız bırakmaya davet ediyor. Şüphesiz, beni buraya getiren adamla birlikte, Kontları hanım evladı gibi sızlanırsa kendilerini bize fırlatarak etrafta dolaşacaklar.

Nerede durduklarına iyice bakıyorum ve tahmin ettiğim gibi cam kapının dışında kalıyorlar.

"İnan ve dinle, Leskov".

"Bırak seni, kendime bile güvenmiyorum."

"Akıllı başında hiçbir birey size güvenmez".

"Git karına söyle!" diye alay ediyorum onunla.

"Terazi sana güvenmiyor".

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

"Senin yanında görünmüyorum."

Eğilip, onun da yanında olmadığına işaret .

"Onu senin yanında bile göremiyorum."

"Çünkü henüz gelmedi," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

Yani gerçekten bize ulaşmaya mı
çalışıyor? Ve burada olduğumu
biliyor mu?

Beni mi aradı yoksa onu
mu? Artık hiçbir bok
anlamıyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve sonra biraz şaşkın bir ifadeyle ona
bakmaya devam ediyorum. Sertleşmeye ve gardımı düşürmemeye karar
verdim.

"Dikkatinizi çekebilir miyim?" diye soruyor, tiksindirici bir
sofistikelikle. Sesli bir şekilde homurdanarak ona konuşma izni veriyorum.
"Bugün burada bulunmanızın çok özel bir nedeni var. Karımla olan
ilişkimin sizin bilmediğiniz ve paylaşmayacağınız ilkelere dayandığını
söyleyerek başlayayım...."

"Onun karın olmasını zaten onaylamıyorum, anla işte."

"...Yine de evliliğimin dengesini bozan şeyler var ve bu tehlikeler
Leskov, senin yarattığını düşündüğün tehlikeler değil.

"Anlamıyorum!"

"Terazi'nin senin tarafından sikilmesi umurumda değil."

"Affedersiniz...?", gömleğimin bir düğmesini açıyorum, aniden
ateşleniyorum.

"Bunu benim gözetimim olmadan yapması beni rahatsız ediyor."

"Neyiniz?"

Afalladım, sözüm kesildi ve nutkum tutuldu. Dirsekleri masaya dayalı,
yumrukları sıkılı, bakışları İkizler Tepesi'ne sabitlenmiş, sonra utanmış ve
artık daha az emin bir şekilde rafa atlıyor. İkizler burcunun amblemini
taşıyan rozet gri ceketinde göze çarpıyor, parmakları saten masa örtüsünün
üzerinde daireler çiziyor. Ve soluk, buz gözleri yavaşça yükseliyor,
benimkileri işaret ediyor ve ürkütücü bir pozla, 'Ben bir kandualistim diyen
ağzına eşlik ediyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Dudaklarını yalıyor, bakışlarımı tekrar başka yöne çeviriyor, ama sonra
cesaret verici bir nefes alarak, zorla kasılmış duruşunu yeniden kontrol
altına alıyor ve açıklıyor.

"Candualizm, *boynuzlama* veya triolagnia, kişinin partnerinin başka
erkeklerle seks yaptığını görme arzusunu tatmin etmekten ibarettir".

Konuşmaya devam ediyor, konuşuyor ve konuşuyor, ama zihnimde
hayatımın kaseti geri sarıyor, geriye gidiyor, çok geriye, on üç yıl öncesine,
onun ilk erkek arkadaşı olduğum, ilk

Bir çatının üstünde öpüşmek, hayatının en saçma sevişmesi, bir düşün içinde, ben giyinirken, onu kıran aşk, onu uzaktan paramparça etmeye devam ediyor, onu yoklukla, ilgisizlikle, eksiklikle ve ona vermediğim ve asla söylemediğim her şeyle parçalamaya devam ediyor.

O zaman ısrar etmeliydim, her türlü duvarı aşmalı, yoluma çıkan herkesi devirmeli ve gelini, onu asla hak etmeyen değersiz bir kocanın elinden kapmalıyım.

Terazi'nin sadece saflığını ve gençliğini elinden almakla kalmadığımı, muhtemelen onun *tek* ve *biricik* olarak sevilme ve tapınma hakkını da elinden aldığımı fark ettim.

"Ve sen bunu yıllardır ona zorla mı yaptırıyorsun?" diye hırlıyorum, ağır çekimde yükseliyorum, yumruklarımı masaya doğrultuyorum ve onu kirletmeye cüret açgözlü bir bakış atıyorum.

Bir lanet. Hayatım sürekli bir lanet oldu.

Üç, iki, bir.

'Bunu yapmaya asla zorlanmadı'.

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!"

Yüz saniye fazlasıyla geçti. Kendimi dizlerimi rafa dayamış, Gemini Hill'i ceketinin yakasından tutarken buluyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama bariyerin üzerinden atlayıp kendimi ona doğru savurmayı başardım, o da sırt üstü sandalyenin üzerinden yere düştü.

Peşindeyim ama yumruğumu onun iyi adamının suratına indirecek vaktim yok, zaten korumalarının elleri kollarımda.

Beni zorla ondan uzaklaştırdılar ve belli bir mesafede tuttular.

Adamlarından biri kalkmasına yardım eder ve o da kıyafetlerini, saçını ve duruşunu düzeltir.

"Sorun ," diye açıklıyor, kendini ayırarak.

"Hiç iyi değil Hill," diye bağıyorum. "Hiç iyi değil!"

"Sakinleşir sakınleşmez, sana bırakmanı emredeceğim ve iki medeni insan gibi sohbet etmek için tekrar oturacağız."

"Sorun da bu zaten, Hill," diyerek muhafızları çekiştirmeye çalışıyorum, ama iyi yerleştirilmişler, "Ben medeni bir insan değilim."

"Sakin ol ve bunun hakkında konuşalım".

"Ne hakkında tartışıyoruz, seni bok parçası!" Muhafızlardan birinin suratına kafa attım. Refleks olarak, o

Bir yumruğunu yan tarafıma yerleştirirken, diğeri dizimin arkasına bir tekme atıyor. Yere düştüm ama ayağı kalktım.

"Bu kadar yeter, dur!" diye emrediyor.

Nefes nefese, sanki fırtınadaki kan gibi damarlarımda dolaşan öfkeyle, öfkemi dizginlemeye ve kendimi toparlamaya karar veriyorum. Ancak zihnim daha da ileri gidiyor ve Gemini Hill'e kendimi söndürdüğümü düşündürüyorum, oysa aslında alev henüz yanmamıştı bile.

"Geri dönüp oturacağım!" diye uyarıyorum onu, yumuşamış gibi yaparak.

Yetkili eskort elini gevşetiyor ve beni hareket etmem için serbest bırakıyor.

Adamlar yemek salonundaki masaların yanından geçip dışarı çıkıyor ve bizi yine yalnız bırakıyorlar. Oturup bir sigara yakıyorum ve kalbimin göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle çarptığını hissediyorum.

"şimdi benden ne istiyorsun?", bir duman bulutu üflüyorum ve hemen ardından bir nefes daha çekiyorum.

"Önce ben konuşayım, sonra siz kendi açınızı ifade edersiniz." Elini sallayarak beni sakın olmaya davet etti.

"Bazı varsayımlarda bulunman işleri daha da kötüleştiriyor, Hill."

"Beni dinle!" Sinirli bir şekilde sigara içmeye devam ediyorum ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra sözü ona veriyorum.

"Konuş!"

"Senin ve karımın benim önümde seks yapmanızı istiyorum."

Ellerim titriyor, aşkına! Şampanya rengi masa örtüsünün üzerine sigara külü düşüyor. Bu adamın beyninde kapatılamaz delikler olmalı.

"Neden?" diye soruyorum, çünkü kiminle uğraştığımı anlamam gerekiyor.

"Çünkü hoşuma gidiyor.

"Hangi lanet sebepten dolayı senin kaprislerine boyun eğeyim ki?"

'Çünkü ancak o zaman Terazı'yı gerçekten kimin sevdiğini anlayabilirim'.

"Peki bunu neye dayanarak söylüyorsun, seni manyak?"

"Bana hakaret etmenize izin vermeyeceğim!"

"Cevap ver!"

"Onu hiç kimseyle sevişirken görmedim. Asla!"

"E değıl onubkz. hiç'. Gergin bir şekilde, Kapatıyorum. ve popo kül tablasında.

"Ver şunu bana!"

"Sen hastasın!"

"Zakhar..."

"Sen delisin!"

"O seni sevmiyor," diye bağıyor. "Onun beni sevdiğini görmeliyim!"

"Hayır, seni sevmiyor," diye sesimi yükselterek masaya vuruyorum.

"Seni hiç sevmedi, çünkü hep bana bağlı kaldı."

"O zaman bunu bana kanıtla."

Dişlerimi sıkıyorum, kendime sakın ve hareketsiz kalmam gerektiğini hatırlatıyorum, ellerim hayali yumruklar halinde sıkılmış, yüzüne çarpıyor.

Hayal ediyorum ama sahneyi yeniden yaratmıyorum.

"Neden böylesin?"

"Ben hep böyleydim.

"Hayır, lanet olası bir nedenden dolayı böyle oluyorsun".

"Sizi ilgilendirmeyen nedenler".

"İsteğiniz göz önüne alındığında, bu beni endişelendiriyor."

İkizler Tepesi, ruh hali üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolü olmadığını göstererek, her zamankinden daha az küçümseyici bir ses tonuyla, kendince doğasını haklı çıkarmaya çalışıyor.

"Ahlaksızlıkların ortasında büyüdüm. Bir zamanlar Château Leclerc'de özel seks partileri düzenlenirdi ve bu partilerde herkes, hatta reşit olmayanlar bile eğlenebilirdi. Bu partilere babamla birlikte katılırdım, çünkü Masa'ya girmem bu şekilde planlanmıştı'.

'Terazi burcu...!.

"Hayır, asla! O hiç orada olmadı. Taurus tüm kardeşlerine erişimi yasakladı ve elinden geldiğince çabuk şenlikleri yasakladı. Bir süreliğine Venedik'e, Tapınak Tarikatı'nın merkezine taşındılar ve Beş Duyu Kanadı'nın meşhur haddini aşan partilerinin eski alışkanlıklarını sürdürdüler, ancak orada bile kısa süre sonra bu partileri düzenlemeyi bıraktılar."

"Yani Taurus aynı zamanda bir cand... candau... şuradaki şey mi?"

"Hayır, hayır, sanırım başka parafilileri de var. O zamanlar her birimizin, aşırı erotizmi titizlikle uyguladıktan sonra, yıllar içinde onarılamaz cinsel bozukluklara yakalanması çok yaygındı'.

"Onu da lekelemek zorunda mıydın? Bu gerekli miydi, Gemini?"

"Onu asla zorlamadım, Zakhar! Konuya belli bir incelikte yaklaşarak bunu ona ben önerdim. Onun ne kadar meraklı ve maceracı olduğunu biliyorsun. Terazi yasak olanı sever. Yani, dene, dene, not al

Tahrik olmayan bir kocaya sahip olmak, bu durum dışında başka koşullarda işe yaramaz ve bir kadın olarak kendinizi cinsel açıdan dolu bir hayat sürmenin tek yolunun olduğuna ikna edersiniz'.

"Sen ve o...?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Geleneksel bir şekilde değil.

"Hiç birlikte, yalnız seks yapmadınız mı?"

Hill bunu başıyla reddediyor ve bir an için hissettiği tüm rahatsızlığı, yetersizliği, çaresizlik ve boyun eğme duygusunu görebiliyorum. Kötü alışkanlıklarına teslim olmuş, açgözlü, sıkılmış ve sırf kendine yardım edemediği için her şeyi yapabilecek bir insan.

Terazi'nin seks hayatının nasıl öğrenmek beni olumsuz etkilese de, bir yanım onun kocasıyla hiç sevişmediğini ve seksi olduğu gibi yaşadığını bilmekten mutlu: saf tatmin ve hepsi bu.

Ve benden sonra herkesin sadece sayılardan, anlatacak hikayesi, bağlantısı, tutkusu olmayan gelip geçen bedenlerden ibaret olduğunu düşünmek istiyorum.

Ve onun hayatındaki tek erkeğin ben olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Gemini bunu biliyor.

Görmek istediği şey bu.

Hiç sahip olmadığı tek şey bu.

Bana milyon dolarlık bir soru soran bir çocuğu hatırlatarak, "Seninle nasıl olduğunu anlatır mısın?" diye soruyor.

"Ne bilmek istiyorsun lan?"

"Terazim, seninle yatakta nasıl?"

"Siktir git!"

"Dinleyici istemiyor mu?"

"Hayır, lanet olsun, hayır!" diye iğrenerek söylendim.

"Neden talep etmediğini merak ediyorum, çünkü..."

"...Onu her zaman başkalarıyla seks yapmaya zorladığınızdan beri, siz de buna seyirci mi kalıyorsunuz?"

"Eğer seninle konuşmak istemezse..." diye devam ediyor, sanki ben orada değilmişim gibi düşüncelerine dalmış.

"...Bu onun için yeterli olduğum anlamına geliyor," diye tamamliyorum. Ayağa kalktım, gitmeye kararlıydım.

"Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamışım gibi davranacağım.

Terazi'ye gideceğim ve sana defolup gitmesini söylemesini önereceğim.
Eğer bunu yaparsa, onu bırakman için seni zorlayacağım'.

'Bu mümkün değil,' diye oturduğu yerden bana bakıyor.

"Ağzına ya da kışına silah dayayarak anlamayı sağlamak zorunda mıyım?"

"Konuşma tarzınla beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Ben böyleyim işte!"

"Beni tahrik eden de bu. İkinizin de özgün olduğunu bilmek. Karımı becermesi için para ödediğim tüm erkeklerden farklısınız."

Yüzümde bir tiksinti ifadesi beliriyor, yara izim epeyce küçülmüş olmalı, çünkü Hill'in gözleri sanki müstehcen bir görüntüyümüş gibi ona takılıyor.

"Bana hala ne yapmaya karar verdiğini söylemedin, Leskov."

Bu adam tüm sinir uçlarımı alt üst edebiliyor.

"Ben kadınımla kimseyle paylaşmam," diye tıslıyorum.

"Onu paylaşan benim. O senin kadının değil, benim karım."

"Bunu paylaşmıyorum. Bu benim son sözüm".

"Buraya geliyor ve *benim için* seninle ne yapması gerektiğini zaten biliyor".

"Biliyorsun... ne?"

Anın içinde içinde ne zaman bir yükselir, otomatik olarak, içinde .. korumaları yeniden ortaya çıkıyor.

"Onu seviyor çünkü beni tatmin ediyor. Şimdi iyi bir şekilde eşlik edildiğinden, namludan namluya bana bakıyor. "Bunu alamazsın, Zakhar".

"Ve ben bunu anlamak istemiyorum.

"Ama katılırsanız anlayacaksınız."

'Asla kabul etmezdi'.

"Aşk için bunu yapardı.

"Seni sevdiğim için mi?"

"İşte soru bu. İnsan aşkı için ne yapmaya hazırdır? Benim hatırım için beni memnun etmeye razı olur mu? Senin aşkın için bana itaatsizlik etmeye razı olur mu? Ya siz, Terazi'nin hatırı için, tahammül edemeyeceğiniz bir şey yapar mıydınız? O çok kınadığın duygu adına ne yapabilirdin, Zakhar Konstantin Leskov?"

"Öldürebilirim".

"Bu bir seçenek değil.

'Benim dünyamda bu her zaman bir seçenektir'.

Onu iterek geiyorom ve kapıya yöneliyorum.

Kendimi koridoru büyük, gergin adımlarla geçerken buluyorum, ta ki o yolumda belirene kadar.

Ve duruyorum.

maddi bir özü olsaydı, baş döndürücü bir yırtmacı olan deri eteğinin içindeki dar kalçalarında bulunurdu.

Eğer *barışın* bir şekli olsaydı, bu siyah korsajın içine sıkışmış göğüslerinin kıvrımlarında bulunurdu.

Eğer *tutkuya* bir renk verilseydi, bu dudaklarının kırmızısı olurdu.

Eğer *hayat*, benim hayatım, bir resimde  zetlenebilseydi, onun portresinde  l ms zleşirdi.

Ve eğer *aşkın* bir adı olsaydı, onun adını taşırdı.

"Zakhar," diye iç geçiriyor.

Günah kalalarımaya iniyor, *huzur* kabarıyor, *tutku* yeniden adımı mırıldanıyor ve Terazı adını taşıyan *hayatımın aşkı* bana ulaşıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla soruyor.

Yüzümü sola çeviriyorum, bir kapı var, elimi uzatıp kolu tutuyorum ve açıyorum.

Onu kolundan tutup içeri attım.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sana hak ettiğini veriyorum!"

Ne olduğunun farkında değilim ve doğru görüşü elde edemiyorum. Kendimi bir odanın karanlığına gömülmüş buluyorum, Zakhar'ın nefesi ensemde, havada deterjan ve sabun kokusu.

Sesim boğazımda düğümleniyor, bacaklarım bir kaçış yolu aramıyor, bileklerim parmaklarının pençesinden kurtulmaya çalışmıyor bile. Karanlık olmasına rağmen gözlerimi kapatıyorum.

Konsantre oluyorum.

Ne istediğimi, ne hissettiğimi, ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Ama tıpkı bu sabah ayrıldığım gibi, kendimi önceliğe koymayı seçerek, şimdi bile, yapmam gerekenin bunu reddetmek olacağını bilmeme rağmen, bunun olmasına izin verdim.

Ben sadece olmasına izin verdim.

Ve ellerim yol veriyor, Zakhar'ın baskısının gevşediğini, parmak uçlarının tenimden uzaklaştığını, heyecanlı nefesinin köprücük kemiğimde bir okşamaya dönüştüğünü, sırtımın duvara yaslanarak rahatladığını ve sessiz rızamın ona bana hak ettiğimi sunma izni verdiğini hissediyorum.

Dediği gibi.

Sana hak ettiğini veriyorum.

Çünkü hak ettiğim şey belki de heyecandır, bir rüyada boğulmaktan çok mutlu olduğunuz için eksik olan havadır, midenizde yanan alevdir, titreşmeye başlayan her deri parçasını ateşe verir.

Ve karanlıkta tam olarak istediğim şeyi görüyorum: onu.

"Alabilir miyim?" diye fısıldıyor ağzımın içine.

Artık görme yetim karanlığa alıştığından, gözlerinde belli belirsiz bir parıltı görebiliyorum, sanki beni yönlendiren iki far haline gelmişler gibi.

"Ne yapabilirsin?"

"Bu..." Dudakları, artık hiç olmadığı kadar, yavaşça açık olan dudaklarıma . Yukarı, aşağı ve yanlara doğru. Sert olmayan bir okşayışla, ama... "Sana olan tatlı okşayışım," diye tam olarak tamamlıyor.

Zakhar Leskov'un varlığının mükemmel bir parçası olduğunu bilmek beni duygulandırdı, onun göremeyeceği bir gözyaşı bıraktım.

Burnunun ucu yanaklarıma değiyor, tenlerin bir araya geldiği bir dans. Neden bilmiyorum ama şu anda onunla bir dans pistinde yavaşça dans ettiğimi hayal ediyorum, güzel bir elbise giymişim, saçımda bir gül var, dudakları yüzümü okşuyor, sonra elleri beni arkamdan kavıyor.

Ve belki de geçmişimin, gençliğimin en saf köşesini temsil ediyor, dünyayı kırmak isteyen ve sonra kendi evreni tarafından kırılan bir kızın anısını, şimdi bana en çok ihtiyacım olduğunda bana veremediği tatlılığı vermek isteyen kişi.

Kendimi duvardan ayırıyorum ve kollarımla boynunu sarıyorum, alnım onunkine yaslanıyor, göğsüm onun sıcak, güvenli ve tanıdık göğsüne yaslanıyor.

Bir evin odalarını yerlerine yerleştirmek, onları dekore etmek, renklendirmek, bir şömine yakmak ve ardından duvarlara resim çerçeveleri asmak gibidir.

Burası benim evim.

Evimi kucaklıyorum.

"Yıllar boyunca ısrar etmediysem beni affet," diye fısıldıyor kulağıma, sanki o da kendini bir dans pistinin ortasında, partiye davet ettiği kızla yavaşça dans ederken hayal ediyormuş gibi sallanmamı sağlıyor.

Ve gençliğimize, belki de on üç yıl öncesine, o dünyayı fethetmek istediğimiz günlere dönüyoruz.

"Ne demek istiyorsun? Neden ısrar ettiniz?"

"Evlenmene izin vermemeliydim. Dayaktan sonra seni yalnız bırakmamalıydim. Kalmalıydim. Seni aramalı, alıp götürmeli ve hak ettiğini vermeliydim."

"Peki ben neyi hak ediyorum?"

"Sevdiğin adamın referans noktası olmak. Onun hayatındaki tek ve değerli yol arkadaşı olmak. Size değer veren, arzularınızı tam olarak anlayan, sizi asla hafife almayan bir insanın yanında uyanmayı hak ediyorsunuz. Size her an yok olabileceğiniz gibi bakan, sizi yakınında tutan, sizi kendi zevkleri için yabancılara yedirilecek bir et parçası olarak görmeyen bir adamı hak ediyorsunuz. Seni sadece kendisinin olarak gören birini hak ediyorsun. Seni kaybetmemek için adam öldürecek birini.

İkizler ile konuşmuş olması gerektiğini hemen fark ediyorum ve bu beni direncimi hissettirecek kadar rahatsız ediyor.

Ama Zakhar bırakmıyor, aksine beni kendine yakın tutuyor, sözlerinin anlamını güçlendiriyor, vuruşlarla çeşitli vurgular ve daha güçlü sıkımlarla ünlem işaretleri koyuyor.

"Ama sana hak ettiğin kişinin ben olduğumu söylemeye cesaret edemiyorum, Terazi. Gerçek şu ki, dünyada seni yanımda görmeye layık olabilecek son kişi benim. Benim için ne kadar değerli ve eşsiz olduğuna sana hiçbir zaman gösteremedim. Bazen yatağında uyandın ve yanlış hatırlamıyorsam bundan hoşlandın. En azından bunu yaşadık. Ama geçmişi benimle tekrarlamayı hak ediyor musun? Sen çarşafplarımın arasındaki gün doğumuydun ve ben sana her zaman bir gün batımı gibi hissettirdim, en ufak bir sevgi belirtisinde geri çekilmeme ve seni kapatmama neden olan bir şey. Hiç fark ettin mi bilmiyorum ama ben seni hep her an kaybedecekmişim gibi düşündüm, çünkü bunun böyle olacağını biliyordum. Sen beni göremediğinde sana baktım, gözlerimi sana diktim ve arkana döndüğünde bakışlarımla geri çekildim. Ve bu beni çok etkiledi. Ben sana bakardım ve sen beni hissederdin. Keşfedilmekten nefret ederdim. Her zaman fark etmemeni diledim, böylece seni istediğim zaman izleyebilecektim. Ama sen beni fark ederdin ve ben kaçırdım çünkü bazen mutluluktan kaçarsın. Ve kaçtım çünkü seni yanımda tutamayacağımı biliyordum.

Dudaklarımla boynunu arıyorum, yoğun parfümü tenine karşı iç çekmeme neden oluyor. Kokusunu içime çekmeye çalışıyorum, zihnime kazımak istiyorum, silinmez bir anıya, kalbimin duvarlarına kazınan bir dövme gibi. Onu kulağının arkasından öpüyorum, ama ağzını aramıyorum, ona hükmetmeye çalışmıyorum ya da ona sahip olmaya, kendimi vermeye, bize istediğimizi vermeye karar vermiyorum. Ona yakın duruyorum, okşamalarımızı yüceltiyorum

tatlı olmasının tek nedeni, belki de onları hak etmemiz ve bizi onlardan mahrum bırakan zamanın telafi edilmesi gerektiğidir.

"Geçmişte ısrar etmemiş olmanızın bir önemi yok," diyorum ona. "İlk vazgeçen bendim. Duygularıma inanmadığım için değil, sadece bana ait olduklarına inandığım için."

"Biliyorum Terazî, biliyorum. Sana ne kadar değer verdiğimi bilmene izin vermeliydim. Ve bunun için kendimden o kadar nefret ettim ki."

"Her şeye rağmen, bir şey beni her zaman sana bağlı tuttu, sanki bir parçam bana verdiklerinin doğru olduğunu ve beni gerçekten sevdiğini biliyordu.

"Öyleydi! Hepsi doğruydü, seni o kadar çok sevdim ki!"

Zakhar'ın ellerinin kalçalarımından aşağı kaydığını, longuette'imın kenarından tuttuğunu ve yavaşça yukarı çektiğini hissediyorum.

Onu durdurmuyorum, beni okşamasına ve üzerimi açmasına izin veriyorum, altına girip tangamı arıyor.

"Gemini'nin sana yıllardır yaptırdıklarından gerçekten hoşlanmıyorum," diyor şimdi daha sert bir şekilde, kulağıma karşı, popomu sıkarken.

"Benim için fark etmezdi. Hiçbir zaman da olmadı. Seks özgürleştirici bir eylemdi ve her zaman da öyle oldu. Benim için hiçbir şeyin anlamı yoktu."

"Bütün bunlar..." diye homurdanıyor, boynumu ısıırıyor ve kalçalarımı tekrar sıkıyor. "Bana mantıklı geliyor!"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, belimi saran bir kurdele gibi beni çevreliyor. Hayali yay ateşli ve sıkı, uzun zamandır hissetmediğim bir heyecanla karnımı . Ellerinden tutarak bir sıçrayışla kalçalarımı beline doluyorum ve onu bacaklarımın arasında şiddetle hissediyorum.

"Sen bunu yapar mıydın?" diye soruyorum.

"Paylaşmak mı?"

"Evet.

Zakhar kendini jestlerle ifade ediyor. Beni aniden gövdesinden ayırıyor ve yüzümü şiddetle duvara çeviriyor.

Artık tamamen kalkmış olan etek, göbeğimin etrafında bitiyor.

Parmakları hiçbir incelik göstermeden tangamın ince ipine dolanıyor ve serbestçe erişebilmek için yana doğru hareket ettiriyor.

Önce kemerini, sonra pantolonunun fermuarını karıştırdığını duyuyorum.

Ve vücudu, sıcak ve sert, kıvrımlarımın arasında sürünüyor, nazik bir temasla değil, sertçe.

İnlemelerim onun sözlerinden önce geliyor ve dudakları her şeyden önce kulağıma yapışıyor.

"Biri sana bakarsa çıldırırım Terazî," diye itiraz ediyor, kendini etime sürüyor. Pozu vurgulayarak içime daha fazla girmesine yardım ediyorum. "Biri senin hakkında uygunsuz bir şey söylemeye cüret ederse, kafası altüst olur." Ereksiyonunun ucunun içime battığını ve beni yavaşça açtığını hissediyorum. "Seni yatakta kocanla tanıma fikri bile yıllardır derimi yüzmeme neden oluyor."

Kalçalarımı tutuyor ve beni içine çekiyor, vücudumun ezici bir şekilde onunla dolmasına izin veriyor. Sonuna kadar geliyor, kendini altıma bastırıyor, hareket etmiyor, geri çekilmiyor, içimde kalıyor. Tamamen içimde.

"Yani bu bir hayır mı?" diye öfkelen dim. "Beni kaliteli biriyle görmek istemezsin..."

"Sakin öyle deme!" Geri çekilerek bana çığlık attıran bir darbe indiriyor.

Gövdemi eğiyorum, avuçlarımı duvara dayıyorum ve sırtımı büküyorum, böylece beni istediğı gibi arkadan alabiliyor.

"Bunu asla yapmazsın değil mi?" diye devam ediyorum, çünkü bilmem gerekiyor, çünkü daha önce de yaptığı gibi bana eşsiz olduğumu, beni asla kimseye vermeyeceğini, sadece onun olduğumu, beni sevdiğini, sonsuza kadar benimle kalacağını ve onun her şeyi olacağını söylemesini istiyorum.

"Beni tanıyor musun, tanımıyor musun, Terazî?" Beni saçlarımdan tutup göğsüne çekiyor ama tüm seksini içimde hissetmeme izin veriyor. Onu kalçalarımın arasında tutmak ve yüzüne ulaşmak için olabildiğince eğiliyorum. Eliyle boynumu sarıyor ve zorla yüzünü bana çeviriyor.

Ve sonunda, kalçalarımız birbirine vururken dudakları dudaklarıma geri dönüyor: o içimde, ben onunla doluyum.

"Beni tanıyor musun, tanımıyor musun aşkım?" diye tekrarlıyor.

"Sen bunu asla yapmazsın!"

"Neden yapmayayım ki?" Parmakları korsemin yakasına uzanıyor, zorla indiriyor ve meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

İçimden bir ses cevap vermezsem bana dokunmayacağını söylüyor. Ve bu şimdiye kadar katlandığım en hoş işkence.

"Çünkü sen... kıskanç ve sahiplenici bir adamsın."

Göğüslerimden birini kavırıyor, daha güçlü bir şekilde içime girmek için onu tutuyor. "E...?"

"Ve çünkü senin olan başkasının olamaz."

Bol etimdeki kavrama artıyor ve bu şekilde hoşuma gidiyor, parmaklarını areolamda hissetmeme izin vermek için oyalanmasını seviyorum, bana sahip olduğu için onu kızgın ve zorba bilmekten zevk alıyorum.

"E...?"

"Ve... sen bana söyle."

"Çünkü tüm bunlardan önce..." diyor ve bana iki sert vuruş yapıyor.

"Seksten önce..." çekip arkasını döndü ve beni tekrar duvara çarptı, "...bu gelir!"

Ve beni öpüyor.

Bana, bizi ilk başta bir araya getiren şey olan cinselliğin, bizi bir arada tutmaya devam edecek son şey olduğunu göstermek istiyor. Önemli olanın bedende titreşen değil, ruhun tellerini hareket ettiren şey olduğunu. Onun dili yankılanmadan konuşuyor, sanki yıllar önce öğrendikleri ve şimdi mükemmelleştirdikleri bir stili dans ediyorlarmış gibi, benimkiyle mükemmel bir senkronizasyon içinde ağzıma kayıyor. Manyetik diller, birbirine dikilmiş, hiç kimsenin yapamayacağı kadar bağlı, sözlerinin anlamıyla, bu öpücüğe verdiği derin anlamla canlanıyor.

Ve belki de önce benim geldiğimi, aşkın geldiğini, beni asla paylaşmayacağını söylemek istiyor, kıskanç ve sahiplenici bir adam olduğu için değil, ahlaksızlık meselesi olacağı için değil, sadece kendini asla başkalarının eline bırakmayacağı için. Ve ben, onun için, onun içinde yaşayan bir şey olduğumu hissediyorum.

"Bir parçasını birine vermek için kalbini ikiye böler miydin?" diyor duraksamalar arasında, alt dudağımı ısırıktan sonra.

"Yıllarca kalbim ortada yaşadım!"

"Ama onu hiç kimseye vermedin, çünkü bende."

"Evet."

"Ruhunu vermek için hiç parçalara ayırır mısın?"

"Hayır, Zakhar... hayır!" demeyi başarıyorum, şimdi en güçlü duygularla.

"Bu bir beden, ten, öpücük ve okşama meselesi değil, bu bir *yaşam* meselesi. Hayatınızı hak etmeyen hiç kimseyle paylaşmazsınız".

"Ve ben senin hayatın mıyım?"

"Sadece istediğın şey olmalısın. Benim için ne olduğın önemli değıl.

"Sen de benim için aynıysan, bu sayılır".

"Vay anasını!" Ellerimle onu bacaklarımla arasında okşarken dudaklarımız tekrar bir araya geliyor, onu avuçlarımla içinde sert ve pürüzsüz hissediyorum. Sıcak ve ipeksi. Başparmağım nemli ucun üzerinde dönüyor, diğeri elimi onu daha da aşağı çekiyor, uyarıyor ve ağzımın içinde inlemesini sağlıyor.

"Lütfen, bebeğim...".

"Ne istiyorsun?"

"Birçok kez hayalini kurduğum bir şey yapmalısın, kirlili bir şey."

"Sen bana aşktan bahsederken mi?"

"Seninle aşk hakkında konuşmuyorum!"

"Peki şimdiye kadar ne ifade ettiniz?"

"Libra hakkında konuştum.

"Bu senin bana aşkın olduğumu söyleme şeklin mi?"

"Artık sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum bebeğim. Şimdi lütfen ağzına alır mısın?"

"Başka bir şey var mı?"

"Biraz emiyorsun, sonra tekrar içine sokuyorum ve sonunda tekrar ağzına alıyorsun."

"İşte şiir budur!"

"Aşağı in!"

Yere eğilip dudaklarımla onun ateşli seksini arıyorum. Onunla ilgileniyorum, boğazımda kalınlaştığını hissediyorum, lezzetini tadıyorum ve ipek üzerine ipeğe dokunuyorum, pürüzsüz dilim kadifemsi teninde geziniyor. Testislerini okşuyorum, zaman zaman yalıyorum, vücudunun tadını tam olarak hatırlıyorum.

"Ben bir karar verdim. Yine de durma."

Devam ediyorum, tutkuyla onun tadını çıkarıyorum, zevkle inlediğini duymaktan zevk alıyorum.

"Ne...?", beni duvara hapsedip ağzımı doldururken ve saçlarımdan tutarken söyleyebildiğim tek şey bu.

"Onu öldüreceğim. Kaza gibi görünmesini sağlayabilirim!".

Kendimi kurtarmayı ve yukarı çekmeyi başarıyorum. Duvar boyunca el yordamıyla ilerleyen elim ışık düğmesini buluyor ve bir anda rüyadan uyanıyoruz.

Kendimizi otel temizlik malzemeleriyle dolu dolabın içinde buluyoruz. Zakhar'ın yüzü çarpılmış, göz bebekleri büyümüş, pantolonu inmiş ve

ereksiyon halindeki penisi görünüyordu. Şok oldum, yarı soyunmuştum, korsemden dışarı fırlamıştı. Birden onun ellerine düştüler.

"Beni durduramazsın," diye mırıldanıyor, meme uçlarımı açgözlülükle yalıyor.

"Kesin şunu!"

"Ancak o zaman onu yakamızdan düşürebiliriz."

Onu itiyorum, şaşkınlıkla geri çekildiğini görüyorum.

"Sevdiğim birinden bahsediyorsun".

"Az önce önünde seninle seks yapmamı isteyen bir adam!"

"Ne?"

"İşte o kişi seni bu kadar seviyor!"

Tiksindim, iğrendim ve bir kadın olarak kendimi aşağılanmış hissettim. Gemini'nin bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. Zakhar ve benim aramdaki ilişkinin ne kadar hassas olduğunu her zaman biliyordu.

"Birlikte olduğumuzu biliyor mu?" diye soruyorum.

Ona ben söylemedim, Terazî. Sanırım hayal görüyorsun. Her iki durumda da, başardı!"

Ona, dolaba, duruma bakıyorum ve kendimi dışarıdan gözlemlemeye çalışıyorum. Ruhumun derinliklerine iniyorum ve kocama zihnimle ihanet ettiğimi, ona hak ettiği saygıyı göstermediğimi düşündüğüm için ağladığım tüm günleri arıyorum.

Çünkü gerçekte, onun cinsel zaaflarını sadece ben şımarttım çünkü ben, her gece düşüncelerimle, duşta başka bir erkeği arayan ellerimle, arzulanan bir kucaklaşmayı taklit eden kollarımla onu aldatmaya devam ettim.

Tüm bunları şimdi Zakhar'a söylemek, dayatılan yokluk nedeniyle suçluluk duygusunu besleyerek vücuduna bir yara daha kazımak gibi olur ve bunun olmasını istemiyorum, çünkü artık hayatımda birçok şey daha net ve ne istediğimi biliyorum.

Birdenbire kocamı aldatan kişinin ben olmadığımı, bunu onun yaptığını, kendi ihtiyaçlarını tatmin etmeyi tercih ettiğini ve bunları benim önüme koyduğunu fark ettim

Çünkü bir çiftte aldatma sadece fiziksel değildir. Kişi aynı zamanda zihniyle, eksiklikleriyle, partnerinin iyiliğini düşünmediğinde ve bencilleştiğinde, zorba olduğunda ve ilişki için doğru olanı yaptığına inandığında da sadakatsizdir, oysa aslında bu sadece ikisinden biri için doğrudur.

Çünkü aşta, adil olan her zaman iki kişiliktir. Gerekli bir çarpma.

Zakhar'a bakıyorum, sanki gittiğimi görmekten korkuyormuş gibi görünüyor. Gözleri bana tam da az önce, bana her baktıklarında yok olduğumu görmekten korktuklarını ifade ederken söylediklerini aktarıyor.

Ona muzipçe gülümsüyorum, onu seçiyorum, sadece kendimi değil onu da iyi hissettirmeye karar veriyorum.

Çünkü aşk bir çarpımdır. Ben onun için. O benim için.

Benim ihtiyaçlarım x onunkiler. Onunki benimkine.

Bölme yok, çıkarma yok. Ve çarpma işleminde genellikle parantezler vardır. Bugün onun yokluğunda onları kapatmaya karar verdim. Şimdi *Zakhar x Libra* sonucuna ulaşmaya karar veriyorum.

"Beni sert sik," dedim. "Sert yap!"

"Siktir git, ödümü kopardın! Beni terk edeceğini sandım."

"Seni sert ve acımasız istiyorum.

"Önce bana söyle!"

Yüzüme yaklaşıyor, dudakları dudaklarımda serbest kalmaya hazır, bakışları benimkilere sabitlenmiş, çünkü önce ruh, sonra beden geliyor.

"Seni seviyorum, Zakhar!"

"Şimdi seni becereceğim.

Şu anda, garip bir şekilde giyinirken, yanakları büzülmüşken, gözleri beni ararken ama sonra benden kaçarken, eldivenli eli deri eteğini düzeltirken ona tekrar aşık olacağımı hiç düşünmemiştim.

Aynı kadına, bu kadar uzun bir süre boyunca, bu kadar korkutucu bir farkındalıkla bu kadar çok kez aşık olabileceğimi hiç bilmiyordum.

Parfümünü her kokladığımda, bana bakıp gülümsediğinde, gülümsemesini çoktan aldığımı düşünmeme rağmen Terazî'ye aşık oluyorum.

Onun beceriksizliğine, tuhaflığına, onun kalibresindeki biri için alışılmadıklığına, deneyimine ve baskın karakterine aşık oluyorum.

Yeniden aşık oluyorum çünkü iki yanağın kızarışında, iki gözün ışıltısında, utancın dikte ettiği hareketlerde bana karşı hissettiği her şeyin olduğunu fark ediyorum.

Yıllar sonra hala vücudu ısınıyor, gözleri parlıyor, hareketleri beceriksizleşiyor ve sert kabuğu parçalanıyorsa, bunun tek nedeni bu kadının beni gerçekten sevmesi ve hala yanımda olmak için o saf ve naif arzuyu hissetmesidir.

"Ne oldu?" diye soruyor, gömleğimin düğmelerini iliklemek için yaklaşıırken.

"Herkes karşı böyle misin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarını çatır, belki de gücenmiştir.

"Şu anlamda değil... yani, demek istediğim... o kadar çekici ve herkesten etkilenen biri misin?"

"Büyüleyici, sanırım öyle. Yoksa beni büyüleyen çok az şey vardır".

"Ne gibi birkaç tane?"

Dudaklarım alnına doğru fısıldarken pantolonumun paçasını da sıkıca kapatmasına izin veriyorum: 'Benden hoşlanıyor musun?'

'Sen beni kazanan birkaç şeyden birisin, Zakhar Konstantin Leskov'.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ağzına doğru.

"Ve neyin?"

"Bilirsin işte.

"Gitsek iyi olur. Gemini beni bekliyor olacak."

Beni geçiyor, unutulmaz bir sikişin küçük dolap sahnesini terk etmeye hazır, ama kapıyı açamadan önce onu arkadan yakalıyorum, ona sarılıyorum ve kendimi yumuşak kıvrımlarına sürüyorum.

"Sana bir soru sormam gerekiyor. Anlamak için buna ihtiyacım var."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" O kadar tanıdık bir hareketle yüzümü arıyor ki, sanki her zaman hayatımın bir parçası olan günlük bir anmış gibi irkiliyorum.

Gözleri yine üzerimde, dudakları dudaklarımda, tüm vücudu bana dönük.

"Kocanın önünde benimle seks yapar mısın?"

Terazi eğiliyor, ama bu sefer daha sert bir şekilde onu geri çekiyorum.

"Yapmak istiyor musun?" diye ısrar ediyor.

"Soruyu ben soruyorum. Ayrıca, benim bakış açımın ne olduğunu size zaten söyledim".

Sinirle ellerimi silkeliyor ve bana doğru dönerek sert bir bakışla beni yakıyor.

"Beni tanıdığına ve sana karşı ne hissettiğimi bildiğine göre, bu duyguyu her şekilde bastırmak istesem de, hayır, seninle asla kimsenin önünde seks yapmayacağımı anlaman gerekirdi, çünkü seni becermiyorum, seninle sevişiyorum, pislik!"

İltihaplanmış, burun delikleri öfkeyle alevlenmiş, çıplak sırtına hayranlıkla bakarak ona arkadan vurduğum zamankinden bile daha seksi.

"Beni çıldırtıyorsun," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, bir elimle yanaklarını kavrayıp dudaklarını ait oldukları yere, benimkilerin üzerine çekerken. "Sadece gözlerinle beni baştan çıkarabilirsin. Bana tutunarak beni baştan çıkarabiliyorsun.

tüm kıyafetleri, sadece bu muhteşem ağzı hareket ettirerek'. Ben onu yavaşça ısırırken, o eldivenli eliyle yüzüme uzanarak göğsümü okşuyor.

"O zaman aramızdaki bağdan asla şüphe etme. Çünkü ben de senin arzuladığın gibi arzuluyorum. Senin koruduğun gibi ben de bizim olanı korurum. Ve ben..."

"...Sevdiğim gibi sev".

"Aynen öyle.

Ona daha az şiddetli, tatlılık ve sabır, tutku ve saygı tadında bir öpücük konduruyorum.

"Benim için, senin için her şeyin farklı olduğunu her zaman bilmeme rağmen sadece duymak istedim."

"Bu kadar güvensiz olduğunu düşünmemiştim."

"Ben değilim! Güçlü olmak daha doğru. Seni tamamen kendime istiyorum. Sadece benim!" Onu kışından yakaladım ve başka bir nabız atan horozuma doğru çarptım.

"Bunu söylemen hoşuma gitti.

"Neden kimse sana söylemedi?"

"Çünkü sadece bana söyledin."

Onu öpmek beni ona sahip olmak kadar memnun ediyor. Onun ağzıyla sevişmek, dilimle onu zorbaca becermek, içine girmek ve bir duyu patlamasının kurbanı olmak gibi.

"Artık gitmemiz gerekiyor.

"Tamam," diye kestirip atıyorum.

"Önce ben mi gideyim yoksa sen mi?"

"Saçmalık! Hadi birlikte dışarı çıkalım'. Bir an için direniş bekliyorum ama onun yerine elini tutmama ve kapıdan geçerken ona eşlik etmeme izin veriyor.

Ben mutluyum.

Sadece kadının yanımda olduğu için kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Koridordayken İkizler Tepesi'nin üç muhafızı bizi şaşırtıyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, Terazî'yi de yanımda sürükleyerek karşı tarafa geçiyorum, kasıtlı olarak onları görmezden gelmek ve böylece onlardan kaçınmak istiyorum. Köşeyi dönüp otelden çıkmaya hazır bir şekilde adımlarımızı uzatıyoruz ki bu kez de Fransız polisi yolumuzu kesiyor.

Dört üniformalı memurun eşlik ettiği sivil giyimli bir adam aramızdaki boşlukta yürüyor. Adımları hızlı, gözleri gizli

Bir çift Ray bans ile, bej paltosu aceleyle dalgalanıyor.

"Zakhar Konstantin Leskov?" Bir metreden daha az bir mesafede durdu.

Terazi'nin elini içgüdüsel olarak arkama iterek sıkıyorum.

"Bu onuru neye borçluyum?" diye karşılık veriyorum.

"Libra Leclerc Hill'i kaçırmaktan tutuklusunuz. Gasp amacıyla adam kaçırmakla suçlanıyorsunuz. Arkanızı dönün."

Sesimi ve onunla birlikte ciğerlerimi parçalayan, nefesimi kesen hayali tırnaklarımı yutuyorum.

"Ne? Bunu yapamazsın!", Terazi önüme geçti ve polislerin kelepçelerle bana yaklaşmasını önlemek için beni korudu. "Ben kaçırılma ihbarında bulunmadım!"

"Öyle misin?" diye soruyor adam küçümseyerek.

"Libra Leclerc Hill," diyor arkamızdan biri.

İkizler'in yönetimi ele geçirdiğini doğrulamak için arkamızı dönmemize gerek yok. Bize katılıyor, Terazi'yi kuşatıyor ve ona tatlı bir gülümseme verdikten sonra bana muzaffer ve zalim bir bakış yöneltiyor.

Bu arada, sesim boğazıma saplanan hayali çivilerin arasına sıkışıyor, her birine tutunuyor, kendi kendine bir tür güvence içinde zar zor çıkıyor.

"Sorun yok, sorun yok" diyorum ve elini bırakıyorum.

Parmaklarının güçlkle çekildiğini hissediyorum, ancak her zaman üzerimde hissedeceğim bir temas bırakıyor.

"Müfettiş Roger, bu benim karım, Bayan Hill." Gözlerinde nefretle kocasına bakıyor. Kafam karıştı. "Charles, karıma bakma nezaketini gösterebilir misin?"

Kont'un uşağı onu kolundan tutmaya cüret ediyor ve benden tamamen uzaklaştırıyor.

Her şey çok hızlı oluyor.

Kulaklarım duyma algısını kaybediyor, çınlamaya başlıyor. Gözlerim ağır çekimde görüyor, terlemem artıyor ve onu uzaktan sakinleştirmekten başka bir şey yapamıyorum, tam olarak ne olduğunu anlayamadan, kelepçelenmemin, onun benden sürüklenmesinin, bana seslenen sesinin kafamda neredeyse sessizliğe gömülmesinin nasıl mümkün olduğunu kendime açıklayamadan.

Çoktan gitti. Sonsuza dek
gitti. Artık sona erdi.

Benim için her şey sessizleşiyor, polisler bana bir şeyler söylüyor ama ben sadece koridorda kaybolan ve Terazî'nin kaybolan dudakları arasında ölen ismimi duyuyorum.

Gemini'nin memnuniyeti üzerime çığ gibi geliyor ve kendi kendime fırsatını bulduğum ilk anda darbeye karşılık vereceğime yemin ediyorum. Eğer az önce kazandığını düşünüyorsa, eğer karısının saygısını sadece beni cezalandırarak, hayatından çıkararak yeniden kazanabileceğini düşünüyorsa, o zaman kendini sonsuza dek karısının hor görmesine mahkûm etmiş demektir.

Kelepçenin demiri bileklerimin derisini sıkıyor, direnmeye çalışıyorum, beni çeken ajanı itiyorum. Dengesini kaybetmesine neden olan hareketim, ikinci bir ajanın müdahalesini gerektiriyor ve böylece, sanki şehirdeki en kötü suçluymuşum gibi, iki adamın eşliğinde otelden dışarı sürükleniyorum.

Hala kendimi zorluyorum, muameleyi protesto ediyorum, ama asla, bir kez bile kendimi temize çıkarmaya, suçlamayı reddetmeye veya haklarımı talep etmeye zahmet etmiyorum, çünkü bugün yapmam gereken ve er ya da geç yapmak zorunda kalacağımı her zaman bildiğim bir şey varsa, o da Terazî'ye yaptığım tüm kötülüklerin bedelini ödemektir.

Mutlak bir sessizlik içinde, suçluluğumun farkında, teslim olmuş bir halde çünkü bunu hak ettiğimi biliyorum, beni lacivert bir sedana götürmelerine izin verdim.

İçeride bir adam buldum, bir diğeri arabayı sürüyordu ve üçüncüsü de yolcu tarafında oturuyordu.

Çok sayıda muhafız olduğu için şüphelenmeye başladım.

Arabada benimle seyahat edenler üniforma giymiyorlar, polis gibi görünmüyorlar ama yine de silahlılar.

Arkamı döndüğümde dört üniformalı polisin arabalarına bindiğini fark ettim.

Sanırım bize eşlik edecekler.

Ayrıldığımızda bizi uzun bir süre takip ediyorlar, ama sonra, ben çok şaşırmadan, başka bir sokağa dönüyorlar.

Ve sonra fark ettim ki, her şey bitti.

Borcum ödenmek üzere.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağıyorum kocamın korumalarından birine.
"Dokunma bana! Bu bir emirdir, seni aptal!"

"Bu kadar yeter, Charles". Koruma ancak patronunun direktifini aldıktan sonra itaat ediyor. Bu beni o kadar rahatsız ediyor ki, tüm öfkemi ona ve ona ters bir yumruk atarak öfkemi serbest bırakıyorum.

Adamın kafası darbeme dayanamayarak yana kaydı. Kahverengi gözleri yavaşça bana bakıyor ve parmakları yarılmış dudaklarıma bastırıyor. Parmak ucunda parlayan kan damlacığı kadar onun dehşeti de beni memnun ediyor.

Arkamdan kocam memnuniyetle gülüyor ve Tanrı bilir eskortu yerine ona vurmayı ne kadar çok istedim.

Yavaşça ona doğru dönüyorum, günlerdir ertelediğim tartışmaya girmeye hazırım, ganimet karısı olmayı bıraktığımı ilk ve son kez ilan etmeye hazırım.

"Ne yaptın sen?" diye tıslıyorum.

"Yıllar önce yapman gereken şey".

"Hayat benim, İkizler. Ne yapmam ya da yapmamam gerektiği sadece beni ilgilendirir."

"Sen benim karımsın, o yüzden beni de sorgula."

"On üç yıl önce, değildim. Ve eğer gerçekten titiz olmamız gerekiyorsa, fidyeye talebini görmezden geldiğiniz için o zamanlar kocam olmakla hiç ilgilenmiyordunuz."

'Geçmiş yad etmeyelim, Terazî. Şimdi tartışalım'.

"Size neyin uygun olduğunu konuşalım mı?"

"Aynen öyle! Şimdi Leskov'u hapse attırsam iyi olacak."

"Kanıt yok. Zakhar'ın beni kaçırdığını kanıtlamanın hiçbir yolu yok."

"Bunu göreceğiz," diyerek beni aşıyor ve kendisini takip etmeye davet ediyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve peşinden gitmek için dönmeden önce kendime sakın olmam gerektiğini, görünüşün ötesine geçebilmem ve tanıdığımı sandığım ama belki de hiç anlamadığım biriyle çok kötü bir konuşma yapmak üzere olduğumu fark etmem gerektiğini söylüyorum.

Tadilat halindeki bir restoran salonuna benzeyen bir yere giriyoruz. Topuklarım mermere vuruyor, tokatladığım korumanın adımları bana eşlik ediyor, sanki kaçmamı engellemek ister gibi.

Neden kocamdan kaçayım ki?

"Otur, *güzelim*."

"Şu anda bana böyle seslenildiğini duymak beni sadece çileden çıkarıyor!"

Bir sandalye çekip oturuyorum, tam karşısına o eşsiz sakinliğiyle bakışlarıma girmeye çalışıyor, sanki şimdi bile bir şeyleri telafi etmek istiyormuş gibi.

"Leskov'la bana ihanet ettin," diye itiraf ediyor, kararlı bir şekilde.

"Fino köpeğinizin kalıp konuşmamızı izlemesi şart mı?" diye dudağı kanlı kanlı parlamaya devam eden adamı işaret ediyorum.

"Topuklarını tekmeleyip tekrar ortadan kaybolduğunu görmek istemem."

"Bana bir mahkum gibi davranıyorsun.

"Sana bir mahkum gibi davranan ben değilim, Terazî."

"Dinle, Gemini...".

"Hayır, sen dinle!" diye bağırıyor, ayağa kalkıyor, vücudunda öfke, gözbebekleri mavi ama öfke enjekte edilmiş, küçük kırmızımsı damarlar. Onu hiç böyle görmemiştim ve bu beni neredeyse korkutuyor.

Yutkunuyorum ama teslim olmuyorum, beni nesnesi olarak görmesine izin vermiyorum. Ayağa kalkıyorum, yüzümü ona dönüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun? Başka bir adamla yattığım için kızgın olduğunu mu? Bu on üç yıldır bana yaptırdığın bir şey. Sen izleyemedin diye değişti mi? Seninle oynamadığımız için mi kırgınsın? Küçük hevesli karın Leskov'un tadını tek başına çıkardı. Zavallı Kont Hill! O da biraz sık istiyordu!".

Önüme gelen tokat beni sandalyemde geriye düşürüyor. Bir an için yıldızların ve odanın döndüğünü görüyorum. Öfke bir süredir olmadığı kadar şiddetli bir şekilde nabız gibi atıyor, ama boyun eğmiyorum.

Eldivenli elim yanağıma gidiyor, hâlâ titreşen derime bastırıyor.

"Bunu asla yapmadın!" diye not düştüm.

"Görünüşe göre şiddeti seviyorsun."

"Bana bir daha böyle dokunursan sana bunu pahalıya ödetirim."

Masanın etrafında dönüyor, bana katılmaya hazır. Bakışlarım onu takip ediyor, gardımı alıyorum. O yere eğiliyor ve benim yüzüm onunkinin aksine alçalıyor.

"Bana pahalıya mı ödetiyorsun?" diye tekrarlıyor, kulaklarımın tanıyamadığı hayalet gibi bir sesle. "Peki sen ne yapıyorsun, Terazî? İlk aşkını arayıp parmaklarımı kesmemi mi istiyorsun?"

"Eğer Zakhar burada olsaydı, sizi temin ederim daha kötüsünü yapardı."

"Ama yok.

"Şimdi ne istiyorsunuz? Beni Viyana'ya geri götürmek ve sarayınızda tecrit etmek niyetinde misiniz?"

Kravatını gevşetiyor, kendini yukarı çekiyor ve bana sırtını veriyor. Sözlerimi tam olarak değerlendiriyor gibi görünüyor.

Onunla ve arka planda duran ama kalkıp gitmek istersem müdahale edeceğini bildiğim korumasıyla göz temasını kaybetmiyorum.

İkizler tekrar önüme oturdu, olgun yüzü, hatta yaşına göre fazla olgun yüzü, sanki bu günler onun için yıllar olmuş gibi, gittikçe daha yorgun, daha yaşlı görünüyordu.

"Sadakatsizlik ettin ve bu tür bir ihanetin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Sen de bana ihanet ettin. Hem de iki kez. On üç yıl önce fidyeyi hiçe saydığında ve bu sabah Zakhar'dan beni gözlerinin önünde becermesini istediğinde ."

"Ve bunu düğün günümüzde de yaptım, sana katılmasını engellemek için onu dövdürdüğümde."

"Ne piç ama!"

"Şimdi nasıl davranacağımızı açıklayacağım."

Başımla inkar edip alnıma masaj yapıyorum, düğünümünden önceki saatleri hatırlamaya çalışıyorum ama aynı zamanda

Her seferinde tek bir hataya odaklanmak için.

Görünüşe bakılırsa, İkizler burcu epey hata yapmış.

"Bana nasıl davranmam gerektiğini açıklamalısın?" diye cevap veriyorum. "Senin farklı olduğunu sanıyordum. Senin sadece... sapık olduğunu sanıyordum! Oysa sen hastasın. Hasta ve sapık."

Acı acı gülümsüyor ve neredeyse onun için üzüleceğim, çünkü birkaç gün öncesine kadar benim için bir yol göstericiydi, örnek, sevgi dolu ve şefkatli bir adamdı. Beni başkalarıyla paylaşması umurumda değildi, onu kabullenmişim ve hatta bu durumdan memnundum.

Ancak şimdi, onu hiçbir zaman hiçbir şekilde sevmediğimi anlıyorum. Kardeşim Taurus, ona karşı beslediğim şeyin asla sevgi olmadığını söylerken haklıydı; hayatımı paylaştığım, bana bir beyefendi gibi davranan ve beni hiçbir şeyden mahrum bırakmayan bir insana karşı sadece saygı duyduğumu söylemekten korkuyorum.

Bu aşk değildi.

Sadece

alışkanlıktı.

İstifaydı.

Bu ruhun ölümüydü.

'Eğer dediğimi yaparsanız, şikayeti geri çekeceğim'.

"Zakhar asla hapse girmeyecek. Benim tanıklığım onu temize çıkaracak."

"Senin deli olduğunu belirten bir psikiyatrik rapor hazırlattım. Farklı insanları sayısız video var ve bu videolarda kendimi hiç görmüyorum. Psikiyatrist kesin bir teşhis koyma nezaketini gösterdi: Kaçırılma sırasında gelişen Stockholm sendromu. Ayrıca hapishane sırasında uğradığınız grup cinsel saldırısı nedeniyle ciddi bir travma yaşadığınızı, bunun sizi onarılamaz bir şekilde saptırdığını ve evlilik hayatınızda başka erkekleri arzulamanıza neden olduğunu ve insan zihninin gizemlerine değinen daha birçok güzel şeyi kabul etti... Yani, devam etmeli miyim?"

"Aman Tanrım! Yıllardır benimle ilgili malzeme mi topluyordun?", ayağa kalkıyorum, kalbim boğazıma ulaşmış, mideme dalmış ve yarı kırık yerine geri dönmüştü.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve kalan parmaklarımla saten masa örtüsünü kavrayıp koparmak ve havaya fırlatmak istiyorum.

Karnımda yakında beni patlatacak bir sinir harbi yaşanıyor.

Olmadığım biri gibi görünebileceğim düşüncesi beni güçsüz hissettiriyor ve onu öldürmek isteyecek kadar öfkeliyor.

"Karşılığında ne istiyorsun? Çünkü sen her şeye bir değer biçersin. O halde söyle bana, Zakhar'ın özgürlüğünün ve benim itibarımın bedeli nedir?"

"Sadece ve sadece tek bir şeyi arzuluyorum: Onu gözlerimin önünde becermeni istiyorum. Onu istiyorum, Terazi. Ve sonra benimle eve gelmesini talep ediyorum."

"Berbatsın!"

"Şimdiye kadar beni sevmediğin ve hiçbir zaman da sevmediğin çok açık, bu yüzden seni küçük düşürüp hak ettiğin şekilde sonlanmanı sağlayabilirim."

"Yani, senin yanında."

"Evet, düşünsene, ne kötü bir son söz!"

"Biliyor musun?" diye göğsümü dolduruyorum, gururlu ve kararlı bir şekilde. "Buna tenezzül etmeyeceğim, senin şartlarınla değil."

"Yani hayır."

"Hayatım boyunca hayır dedim. Ve şimdi, eğer sakıncası , kanişine söyle geçmeme izin versin. Yollarımız burada ayrılıyor."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım".

Yüzündeki şeytani sırıtış, gerçek yüzünü hiç görmeden hep bir canavarın yanında yaşadığımı doğruluyor.

İkizler ceketinin düğmelerini açıp cep telefonunu arıyor. Kilidini açıyor, bana gösterecek bir şey arıyor. Akıllı telefonu çevirdiğinde, ekranda bir sandalyede oturan, üzerinde sadece pantolonu olan, gözleri bağlı ve elleri bağlı Zakhar beliriyor.

"Koşulları değiştiriyoruz," diye haykırıyor, her zamankinden daha memnun bir şekilde. "Eğer dediklerimi yapmazsanız, Leskov hapse girmez, yeraltına iner. Seçim sizin."

Fransız adaletine aşına değilim, ancak beni arabadan ağırlıkla çeken kişilerin polis olmadığını anlamak için kolluk kuvvetlerine aşına olmak gerekmiyor. Açıkça sayıca üstün olduğum için, hiçbir incelik göstermeden beni bir binanın kapısına doğru sürüklemelerine izin veriyorum. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakıyorum ama Paris'in hangi semtinde olduğumu bilmiyorum.

İçeri girdikten sonra dairelerden birine çıkan uzun merdiveni tırmanıyoruz. Yapı harap değil, aksine süslemelerde, mermerde ve korkuluklarda belli bir incelik var, bu yüzden Gemini Hill'in veya Libra'nın mülklerinden birine gittiğimizi varsayıyorum. En üst kata ulaşıyoruz, adamlar kapıyı çalıyor ve karşı taraftan biri tereddüt etmeden kapıyı açıyor.

Bizi bekliyorlardı.

Beni içeri ittiler ve Almanca konuşan başka bir kişi beni kolumdan tuttu.

Antika mobilyalarla döşenmiş bir oturma odasının önünden geçiyoruz. Etrafa yerleştirilmiş objeler bana buranın önemli bir konut olduğunu teyit ediyor.

"İngilizce bilen var mı?" diye bağıriyorum, "Fransızca? Benim lanet dilimi anlayan var mı?"

Karşılığında karnıma bir yumruk ve Almanca bir küfür yedim.

"beni!" Darbeyi yumuşatmak karın kaslarımı kasarak eğildim.

Oturma odasının ortasına, bir halının üzerine sürüklendim. Desenlerin arasında ayak izleri var, sanki her zaman bir masa ve koltuklar varmış gibi.

Şimdi çıplak, sanırım beni karşılamaya hizmet ediyor.

"Çabucak halledelim," , "ama halıya dikkat et, kan kolay kolay çıkmaz."

"İşte tam da bu yüzden üzerinde duruyorsun!" Sonunda, şimdikilerden biri cevap veriyor, sadece beni tekrar eğen bir yumruk daha atmak için.

Önümüzdeki altın aynadan adamları saymaya başlıyorum. Beni buraya, arabaya getiren üç kişi ve zaten binanın içinde olan iki kişi daha var. Toplamda beş kişi. Ve ben sadece biriyim, kelepçeli ve silahsız.

Bir insanı öldürmek için silaha ihtiyacım olduğundan değil, tek ihtiyacım olan bir şarj aleti, ancak benim durumumdaki bu insanlarla karşı karşıya kaldığımda seçenekler çok değil, aslında sıfır diyelim.

Almanca çok iyi anladığım bir dil değil, geçmişte Terazî burcuna yakınlaşmak için öğrenmeye çalışmış olsam da, kel adamlardan birinin telefonda konuşma şeklinden, her şeyin yazarının bilgilendirildiği sonucunu çıkarıyorum.

Aynadan, içlerinden birinin yaklaştığını ve beni bileklerimden tutup geri çektiğini fark ediyorum. Bir diğeri bir sandalyeyi sürükleyerek halının tam ortasına yerleştiriyor.

Bu gerçekten benim için, sizi piçler!

Arkamda bir başkası kelepçeleri çözerken kırım sandalyenin üzerinde duruyor.

Bir an için onları nasıl etkisiz hale getirebileceğimi, vurabileceğimi, demirlerini alıp kaçabileceğimi düşünüyorum ama herhangi bir planı hayata geçirmem mümkün değil çünkü bileklerimi çözdükleri anda bir silahın deliği şakağıma dayanıyor.

"Aklından bile geçirme!" dendi bana. Aklımı okumak bu kadar kolay mıydı?

Şimdi gözlerimin arasında duran tabancanın deliğine korkusuzca bakıyorum.

Silahlı adam bana "Ceketini çıkar" diye emrediyor. Özgür olmama ve silah zoruyla tutulmama rağmen tereddüt etmeden emri yerine getiriyorum. "Gömleğini de çıkar." Taleplerimi hızlandırmamı teşvik etmek için namluyu alnıma bastırıyor.

Buzlu.

"Her şeyi çıkarmam gerekiyorsa, söyle gitsin, aptal!"

Yabancı, silahın kabzasıyla bana vurarak başımı ve çenemi döndürdü.

Darbeyi alıyorum ama kendimi toparlıyorum, gardımı ve dolayısıyla saygınlığımı korumaya çalışıyorum. Eğer beni korkuttuğunu ya da protesto etmeye zorladığını düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

Rolümü eyleme dökmeye karar veriyorum ve her an onu parçalayacakmışım gibi ona bakarak gömleğimi bile düğme düğme çıkarıyorum.

Üstsüz kaldığımda kelepçeler bileklerime geri takıldı, bu sefer sandalyenin arkasına da bağlandı.

Aniden, ben fark etmeden, gözlerimi bir göz bağı kapatıyor.

"Ne oluyor lan?" diye itiraz ediyorum ama kimse tek kelime etmiyor. Saten kumaş başımın arkasından sıkıca çekiliyor ve karanlık çöküyor.

Silah sesini andıran bir şey duyuyorum, muhtemelen az önce fotoğrafım çekildi.

Böyle bir görüntünün Terazî'ye ulaşabileceği fikri beni ürpertiyor. Ve yaptığım tüm hatalar aklımdan geçiyor. Ona yaptığım muamele, şu anda yaşadığım duruma çok benziyor. Onu sakat bırakışım ve sürekli bana bağlı yaşamaya zorlayışım.

Ve şimdi, geçmişte olduğu gibi tarih tekerrür ettiğine göre, sadece tekrar ortadan kaybolmak amacıyla onun hayatına geri daldığım için kendimi daha fazla suçlayabilirim.

Eğer ölürsem, beni özler misin?

Kendimden nefret ediyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, sanki aniden pencereleri açmışlar gibi serin esintinin üzerimden geçtiğini hissediyorum.

"È Yani o işkence i Mahkumlar mı?" Kışkırtıyorum.

"The soğuk değil yeterli değildir."

Eğer bu insanların sabrını taşırayabilirsem, beklenenden daha kısa sürede alnıma bir kurşun yiyebilirdim ve tüm bunlar sona ererdi.

Eğer ölürsem, beni özler misin?

"Kapa çeneni".

"Patronun sana ne yapmanı emretti? İtiraf et, hadi!"

Kimse cevap vermiyor.

Açıklıktan hava giriyor ve onu bir daha görememe fikri bile beni kasıltırken sırtım titriyor.

Ona ölmeden önce yapmak istediğim tek bir şey olduğunu söyledim: onunla bir kez daha sevişmek, onu bir kez daha öpmek.

Belki de Ölüm Kardeş duygularımı gözetlemiştir ve hayal ettiğim şeyi elde ettiğim için kendisine ait olanı almaya geliyordur.

Kapı zili çalınca ve patronum sese doğru kendini yukarı çekinceye kadar ölçemediğim bir zaman geçti.

Daha fazla hava tenime geliyor, topuklar tıkırdıyor, sonra... onun kokusu.

"Zakhar!"

Ve elleri yüzümde.

"Gözbağını çıkarmayın!" diye emrediyor Gemini Hill.

"Siktir git!" diye dişlerimin arasından gıcırdaşıyorum. "Burada ne işin var güzelim?", ona gülümsemeye çalışıyorum, karşısında durduğumu, tatil için beni nasıl bronzlaştırdıklarını gözlemlemeye çok yakın olduğumu biliyorum.

Aptal gibi görünüyor olmalıyım!

"Adamlarını dışarı çıkar!" diye bağırıyor, beni görmezden gelerek.

Göremediğim gerçeği beni o kadar geriyor ki küfrederek sandalyeye vuruyorum.

"Çıkar şu lanet göz bağını üzerimden, !"

"Şu anda buna gerek yok.

"Terazi?" Onu arıyorum, başımı hareket ettiriyorum, kelepçelerin demirine karşı derisi yırtılmaya başlayan bileklerimi çekiştiriyorum.

"Ben buradayım, Zakhar. Onu uzakta görüyorum, artık eskisi kadar yakın değil.

Kapının kapanması bana Kont'un muhtemelen isteğini yerine getirdiğini ve diğer adamlarının daireyi terk ettiğini gösteriyor.

"Terazi...".

"Evet?"

"Bana çatıda yaptığın konuşmayı hatırlıyor musun, yıldızlarla ilgili olanı?"

"Elbette hatırlıyorum." Hiç hoşlanmadığım bir ses tonu var. Korkarım o da ateş altında, istemediği bir şeyi yapmaya zorlanıyor.

"Belki de sana itiraf etmemin zamanı gelmiştir, o gece bana yıldızımın neye benzediğini sorduğunda... orada, ben..."

"Bunu söylemene gerek yok. Biliyordum."

"Hayır, hissetmelisin!" Tekrar titriyorum, bu lanet göz bağıını çıkarmaya çalışıyorum. "Seni incittiğimden beri yıldızlara bakamıyorum. Başımı bir daha asla gökyüzüne kaldırmadım. Sadece bir kez yaptım. Ve o tek seferde de öldürdüm."

"Zakhar, konuşmamalısın! Hiçbir şey söylememelisin."

"Artık hiçbir şeyin önemi yok. Tüm günahlarımı kabul edebilirim. Eğer anlamamış olsaydım, küçüğüm, bugün senin yıldızın düşecekti."

"Kapa çeneni!" Sesi bir keman teli kadar canlı. Duyulandığını, acı çektiğini, belki de, evet, ölürsem beni özleyeceğini hayal ediyorum.

Uyarıda 'Gemini'nin size söylediği hiçbir şeye inanmayın' yazıyordu.

"Neden yapmasın ki?" diye araya giriyor.

Başımı onun Alman aksanına doğru çeviriyorum ve onu solumda hayal ediyorum.

"Çünkü zaten beni öldüreceksin," diye cevap veriyorum.

Sesli bir şekilde sırttığını duyuyorum ve sonra aniden, sadece onun neşesini hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda onun göt suratının benimkinin önünde kıs kıs güldüğünü de görüyorum. Işığa tekrar alışmak için gözlerimi kısıyorum, birkaç kez göz kırpmıyorum, yanlış bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum ama öfkemi dizginleyemiyorum ve ona vurmak için başka bir yolum olmadığı için ağzıma biraz tükürük alıp yüzüne tükürüyorum.

Hill, iğreniyor ve geri çekiliyor. Onun için endişelenmeyi bırakıyorum ve kendimi sadece acı içinde uzakta durup bekleyen Terazî'ye adıyorum.

Kocasının bir mendille kendini silmesini izliyor, sonra beni ve en sonunda yine onu. Sadece onun bildiği gibi güçlü ve inatçı, onu cehenneme gönderiyor, bana koşuyor.

Dudakları benimkilere yanan mıknaatılar gibi yapışıyor. Ve ben yanıyorum, onu son kez öpüyormuşum gibi öpüyorum.

Bunun muhtemelen sonum olacağını bildiğim için iltihaplanıyorum.

"Sana bir şey mi yaptılar?" diye soruyor endişeyle.

"Sadece birkaç shot. İyi misin?"

"Terazi!" İkizler onun arkasından, bir şey elde edeceğinden emin, otoriter bir ses tonuyla ona sesleniyor. "Harekete geç."

Gözleri benimkilere dönüyor, tatlı, endişeli ama yine de içten. Dili ağzıma batıyor, dişleri kaşıyor ve ısıyor.

Elleri enseme okşuyor, sonra göğsüme iniyor, ta ki üzerime oturana kadar, o koca orospu çocuğu yanında bir sandalye getirerek yaklaşırken.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" Mahremiyetimin üzerinden el sallıyor ve zihnimin gözünde, duruma rağmen, ne olacağını çok iyi bilmeme rağmen, dokunuşuyla ne kadar aydınlansam da, başıma gelenler için tüm azizlere hakaret ediyorum.

Hill'i tamamen görmezden geliyorum ama çakmağının çıktığını ve purosunun sonsuza dek hatırlayacağım kokusunu hissedebiliyorum.

Terazi'nin seksi benimkine sürtünüyor ve kendimi prangalarımı çekiştirirken buluyorum, bileklerimin giderek daha fazla yırtıldığını hissediyorum, dişlerimi sıkıyorum ve beni öpmeye çalıştığı anda kendimi reddediyorum.

Yüzümü bir, iki, üç kez hareket ettiriyorum, sonra teslim oluyorum. Bacaklarımın arasındaki titreşimleri durduramıyorum ve nasıl durduracağımı da bilmiyorum.

Onun amının üzerimde süründüğünü hissettiğimde sikim pantolonumun içinde dalgalanıyor.

"Kes şunu!" diye bağırdım.

'Bunu yapmak zorundayız'.

Korsesinin kayışlarını aşağı kaydırıyor ve ben ona bakmamak, heyecanımı beslememek için göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum.

"Yeter!" diye itiraz ediyorum.

Domuz ona, "Sevgilim, göğsünü aç," diye emrediyor.

"Kapa çeneni, pislik!" diye bağırdım ona. "Yapma!" Gözlerinin içine bakıyorum, ona yalvarıyorum, bacaklarının arasındaki sert bedenimden daha fazlasını anlatmaya çalışıyorum.

"Lütfen, Zakhar. Seni kaybedemem, izin ver!"

"Seni tehdit mi ediyor?" diye soruyorum ama cevap vermiyor, sadece üzerime binmeye devam , göğüslerini açıp yüzüme yaklaştırıyor.

"Onun gözünü mü korkutuyorsun, seni orospu çocuğu?"

Purosunu içerken kendini beğenmiş ve gösterinin tadını çıkaran Gemini Hill'e odaklanıyorum.

"Benim için meme uçlarını em, Leskov!"

"Parça . Kahretsin!" Atlıyorum. Yani çok fazla üzerinde sandalye o Terazi dengesini kaybediyor. Beni saçlarımdan tutuyor ve yüzümü çıplak olduğu yere getiriyor.

Kokusu beni çürütüyor, yanma zonklayan damarlarıma ulaşıyor.

"Lütfen Lütfen, Kes şunu!" Devam ediyorum. a ona yalvarıyor, alçaltma ve Yüzüm, alnımın onun büyüleyici etiyle birleşmesine izin verdi.

"Bırak ben yapayım," diyerek yanaklarımı okşuyor, tatlı, yapmaya kararlı çünkü... Beni kaybetmek istemiyor mu?

"Bunu beni öldüreceğini mi söyledi?"

Cevap, onay kokan bir damga şeklinde bir öpücüktür.

"Onu öpmemelisin Terazi," diye azarlıyor pislilik. "Ona göğüslerini ağzına vermelisin. Şimdi!"

"Bana bak, aşkım!", bunu görmezden gelmeye ve sadece ona odaklanmaya karar veriyorum.

Bakışları bana yapışıyor ve parmak uçlarıyla yüzümü okşuyor, yapabildiğinde yüzümü kendi formuna doğru çekmeye çalışıyor.

"Seni öldürecek," diye fısıldıyor.

'Nasıl olsa yapacak.

"Hayır, gitmene izin verecek."

"Siktir git! Bunu yapmayacağım. Bunu benim isteğim dışında yapmak zorunda kalacaksın."

"Seni kaybedemem, anlıyor musun?!"

"Umurumda değil! Ona bir daha boyun eğmeyeceksin!"

'Çabuk olacağız,' parmaklarını pantolonumun içine sokuyor.

"Terazi, hayır!" eli durur. Bir anlığına sapkınlık ve bencillikten oluşan glansın ucunda durur ve temasından zevk alır.

"Beni zorlama, lütfen. İstemiyorum."

"Ben de istemiyorum.

"O zaman yapma.

"Terazi!", İkizler onu geri çağırmaya devam ediyor, ama bu sefer sadece benim için gözleri var, sadece benim için kulakları var, sadece benim için vücudu var. Ona hakaret bile etmiyorum, onu ihmal ediyorum ve kadınımınla zaman geçiriyorum.

"Senin öldüğünü görmek istemiyorum," diyor penisimi okşayarak.

Bunu düşünmek garip, ama bir izleyicinin varlığına rağmen, şimdi, bakışlarımızın yoğunluğu o kadar güçlü ki, yalnız hissediyoruz, boş bir yerde, renksiz, sadece mavi tonlar bana içtenlikle bakıyor.

Çünkü bunu benim için yapıyor ve sevgisi

gerçek. Hisleri daha güçlü.
Terazi benden daha güçlü.

Artık biliyorum.

Hiçbir şey umurunda değil, hiçbir şeye bakmıyor, hiçbir şey hissetmiyor. Sadece bana odaklanıyor ve bunu benim için yapıyor.

Ve ona daha fazla saygı borçluyum.

"Sen güçlü bir kadınsın, onun taleplerine boyun eğme, zorla değilsin. Bana etkileyici bir güce sahip olduğunu gösteriyorsun. Beni kendine zincirliyorsun, hıyarı sildin, artık onu görmüyorum..."

"Terazi, dediğimi yap!" ve göt herif konuşur.

"...Ve artık hissetmiyorum. Ama lütfen bebeğim, sana yalvarıyorum... Yapma bunu. Ve bunu kendin için yapmak zorunda değilsin."

"Peki ya senin için?"

"İkimiz için de. Daha çok senin için, çünkü seni her yerde becerirdim, ama onu tatmin etmek istemiyorum."

"Sabrım tükeniyor!" diye mırıldanan Hill, sürekli olarak görmezden geliniyor.

"Bana ne yapacağımı söyle!" diye fısıldıyor, yardım istiyor.

"Yaklaş.

Terazi yüzüme uzanıyor ve ben de dudaklarımı yanağına sürtüyorum, bok parçasının bakış açısından karşı kulağa ulaşmak için.

Duymamasını umarak ses tonumu iyice alçaltıyorum.

"Oyalamalıyız. Sana dokunmamı istediğini söyle."

Suçluluk duygusuyla kalçalarını üzerinde gezdirmeye devam ediyor. Heyecanını körüklememek için dişlerimi sıkıyorum ama göğüsleri gözlerimin önüne serilmişken, vücudu benimkinin üzerinde dans ederken, dudakları muzipçe gülümserken, hareketleri artık benim emirlerimi yerine getirirken bu o kadar da kolay değil.

"Lütfen, İkizler..." diye inliyor ve bu kelimelerin yıllardır onun ağzından çıktığı fikri beni sinirlendiriyor.

"Ne diliyorsun sevgilim?" diye karşılık veriyor, bana senaryo gibi gelen bir şeyi sahneliyor.

"Parmaklarını içimde istiyorum."

Vay anasını!

Bu hiç iyi değil. Bu hiç iyi değil.

Neden aletim bu fikir karşısında titresin ki?

"Fantezini şımartmak için onu serbest bırakmalıyım," diye yanıtlıyor.

"Ama ben istiyorum." Terazi dudaklarını şehvetli, kaprisli küçük bir kız gibi büzüyor ve bedenimde vahşi bir dans başlıyor.

"O istiyor," diye araya giriyorum. "Onu memnun etmek zorundayız."

"Çeneni !"

"Karın parmaklarımın o harika amcığının içinde olmasını ister. Şimdi!"

"Güvende olmak için hapsedilmeye devam edeceksiniz."

"Sikim taştan daha sert, Hill. Şu anda kaçmaktansa karını becermeyi tercih ederim. Seni temin ederim."

"Lütfen, İkizler," diye okumaya devam ediyor. "Buna ihtiyacım var, hazırım ve ıslağım. Görmek ister misin?"

"Onlara göstereceğim!" diye düzeltiyorum, dengesiz bir şekilde. "Ellerimi çöz, Hill, böylece karını ikiye ayırabilirim. Beni çöz de sana karının ne kadar sıırıslıklam olduğunu göstereyim."

Ve paylaşılan yılların sonuçlarının hepsi şimdi mevcut.

"Oh Tanrım, Zakhar!", Libra, kirli sözlerimle ateşlendi, sürmeye devam eden penisim tarafından uyarıldı, kendini bana daha da itti, ağzımı aldı ve beni kıskandıran bir taşıma ile öptü, çünkü onun için olduğundan korkuyorum. Benim için değil.

"Aşkım, siktir!" diye itiraz ediyorum, ama o bana saldırıyor. "Bunu yapma yoksa seni gerçekten beceririm!"

"Devam et," diye ısrar ediyor. "Biz ne kadar gerçek olursak, o da o kadar teslim olur."

"Beğendin mi?"

"Sadece senden hoşlanıyorum! Beni her yönden çekiyorsun."

Ve sonra teslim oluyorum, çünkü artık sikimde değil, çünkü o beni istiyor, çünkü vücutlarımız mıknaş gibi birbirini çekiyor ve çünkü artık dayanamıyorum. Göğüslerinden birini ısııyorum ve başı zarıfçe geriye kayıyor.

Tutkuyla, gürültüyle emiyorum, dilimi çıkarıp şişkin meme ucunun etrafında döndürüyorum.

"Kahretsin, sana dokunmak istiyorum!"

Göz ucuyla İkizler'in bizi gözden kaçırmadan sandalyesinden kalktığını fark ediyorum.

Bedenimi terk edip uzaklaşıyor. Bakışları kötülükle lekeli, yüzü arzu dolu. Önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkarıyor. Ayağa kalkıyor.

ve... Onu durdurmayacağım, umurumda değil!

Bir ayağıyla sandalyeme tırmanmasına, bir bacağıyla omzuma sarılmasına ve seksini ağzıma sunmasına izin verdim.

Süper seksi eldivenli eliyle tangayı hareket ettiriyor ve dilim tadına bakıyor. Kendimi tutamadan, aldığım zevk odada alevleniyor.

Tepe yok, kimse yok, sadece biz varız.

"Seni seviyorum," diyor. "Oh, evet. Seni çok seviyorum! Seni çok seviyorum!"

Dudaklarımı onun mahrem, ıslak, yumuşak ve pürüzsüz dudaklarına yapıştırıyorum. Onu iyice yalıyorum, yutuyorum ve dilimi odanın içinde gezdiriyorum.

"Ben de seni seviyorum, Terazî".

"İkizler! Eller, ellerini istiyorum!"

Onu emmeye devam ediyorum, açgözlülükle yalıyorum, tadını çıkarıyorum, onunla kendimi ıslatıyorum, kadınım la sarhoş oluyorum.

Ve sonra, aniden, bir çatırtı ve serbest bir nabız hissediyorum.

Ama durmuyorum, ona tapmaya devam ediyorum, kışını tutup avuçlarımda sıkıyorum.

Parmaklarımı klitorisine yaklaşıtıyorum, onu bacaklarımdan arasından, aşağıdan, mükemmel bir pozisyon dan izliyorum. Ona Tanrı'nın emrettiği gibi masaj yapıyorum, sert, bozulmuş bir makine gibi.

Terazî saçlarıma yapışarak çığlık atıyor ve ben kendimi sarhoş bir iblis gibi hissediyorum, pençeleri güzel siyah bir meleğin kıvrımları arasında geziniyor.

"İşte bu, kahretsin, evet... Bana geldiğini söyle! Geldiğini duyayım."

"Durma!"

Parmak uçlarımla onu açıyorum, tekrar yalıyorum, iki parmağımı içine sokuyorum, derinlere, ta ki piçin farkına varana kadar, çok yakın, çok mevcut, çok müdahaleci... Ve artık hiçbir bok anlamıyorum.

Yüzümle onun seksini örtüyorum, onu hemen orgazm etmek için çabalıyorum.

Zaten cüretkâr, zaten tatmin edici olan bu hareket onun yüzüme çarpmasına neden oluyor.

Patladığı belli olduğunda, hızla onu kucağımdan indiriyorum, ayağa kalkıyorum ve omuzlayarak nereye olduğunu bilmediğim bir yere götürüyorum.

Hill'in beni çağırdığını duyuyorum ama yoluma devam edip herhangi bir odaya yöneliyorum.

Burası bir mutfak.

Kapıyı kapatıp anahtarı çeviriyorum.

Doğruca ahşap masaya gidiyorum, sandalyelerden birini bir tekmeyeyle hareket ettirip rafa yerleştiriyorum, bu sırada Gemini yumruklarını tahtaya vuruyor.

Zihnimde onun sesini kapatıyorum ve ona konsantre oluyorum.

"Önce seni becereceğim, aşkım, sonra onu öldüreceğim.

"TAMAM!"

Külotunu parmaklarımla hareket ettiriyorum, yana doğru tutuyorum, pantolonundaki titreyen canavarı çıkarıyorum ve onu cennetin girişine doğru yönlendiriyorum. Ucunu kaygan etine sürüyorum ve bir hamlede içine giriyorum.

Benim ama seviyorum.

Onu hak ettiği şeyi vererek seviyorum: hazzı değil, bir eylemin, sadece bize ait olan bir anın eşsizliğini ve onu her şeyiyle, sonuna kadar alarak, hiçbir köşesini kaçırmadan okşayarak.

Onu öperek, saçlarını tutkuyla çekerek, biçimli formunu sıkarak ve içinde ölmek istercesine bedenine gömülerek seviyorum.

Onunla ölürüm, evet, tamamen benim olması için.

"Sadece benim, Terazî. Sadece benim! Bu sadece bizim.

"O sadece bizim.

'Seni çok seviyorum'.

"Sana zarar vermesine izin vermezdim."

"Ve onun önünde benimle sevişmene izin vermezdim. Bütün bunlar sadece bizi becermek için. Sadece sen ve ben olmalıyız."

"Sadece biz".

Bacaklarını sırtımın etrafına daha sıkı doluyor, alçaltılmış pantolonu hareketlerimi zorlaştırıyor ama ona tamamen nüfuz edemeyeceğim kadar değil. Kıcını kavriyorum ve onu vücuduma yapıştırıyorum. Sıkı, sıkı, bana sıkı sıkı.

Daha hızlı, daha sert gidiyorum, boynunu kavriyorum ve kendimi dudaklarına yapıştırıyorum, ta ki üzerine yığılana, ona eşlik edene, nazıkçe masaya yatırana ve hissettiğim her şeyi ona fırlatana kadar.

Ve böylece öfke devam eder.

"Kahretsin, Terazî!" diye nefes nefese kaldım, yüzüm göğüslerinin arasındaydı.

"Ne?"

"Bir yıldızla seviştim".

Onu yukarı çekiyorum, kollarımda bırakıyorum, küçük bir kız gibi sarılmış, eskiden benimle uyumak odama gizlice giren ve tüm gece boyunca onu becermeme izin verenle aynı.

Ve bu arada, mutfağın dışında birileri gelmiş gibi görünüyor, sesler yoğunlaşıyor ve gürültü daha da artıyor.

İkizler Tepesi kapıyı kırmayı başardığında giyinmek için yeterli zamanımız var.

Ancak diğer tarafta gördüğümüz ilk kişi o değil. Bu Taurus Leclerc.

"*Taurus?*"

İkimiz de şaşırarak koro halinde kardeşimin adını söyledik.

Kendisi de siyah paltosunun içinde zarif ve sert bir şekilde, elinde üzerinde aile armasının basılı olduğu bir dosya tutuyor.

Her zamanki onaylamayan bakışıyla ikimize de bakıyor ve sonra omuz silkerek bizi mutfaktan çıkmaya davet ediyor.

Zakhar'ın elinden tutuyorum ve eşikten geçiyoruz, Taurus'un bana attığı sert bakıştan kaçamıyorum.

Oturma odasına döndüklerinde kelepçeler hâlâ yerde durmaktadır ve geniş halının ortasındaki sandalye olanları açıkça göstermektedir.

Gemini'nin adamlarının sayısı yarıya indi. İkiye ayrılmışlar, Dimitri'nin ve kalede daha önce gördüğüm başka bir muhafızın önünde duruyorlar. Ekibin geri kalanının sokağın aşağısında olduğuna eminim.

Ama Taurus nerede olduğumuzu nereden biliyordu?

"Görüyorum ki planını harfiyen uygulamışsın İkizler," diye söze başladı Boğa.

Zakhar ve ben onun her şeyi bildiğini öğrenmenin şokuyla birbirimize bakıyoruz. Bunun mümkün olduğuna inanmadığım için hemen sevgilimden ayrılıyor ve ona ihanet edebilecek tek şey olan kardeşimin gözlerini aramaya çıkıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Boğa, sanki her şey normalmiş gibi, her zamanki şeytandan daha çok şey bilen biri havasıyla ceketinin düğmelerini çözdü ve içeri girmeye devam etti

Odanın içinde dolaşıyorum ve beni tedirgin etmeye başlayan bir sessizlik içinde konuşuyorum.

"İkizler ve ben anlaştık," diye itiraf ediyor.

Bang!

Eğer şu anda kalbimi duyabilseydi, kırılan camın gümbürtüsünü de duyardı.

"Nasıl yaparsın?", ağzımı kapatıyorum, devam edemiyorum.

"Ne boktan bir herif!", Zakhar yarı çıplak fiziği, büyüleyici yara izleri ve şimdi de gergin kaslar ve yıpranmış sinirlerden oluşan bir tuval ile devraldı. "Kız kardeşinle dalga geçtin!"

"Sakin ol, Leskov. Sana konuşmadan önce gerçekleri bilmen gerektiğini öğretmediler mi?" İkisi de birbirlerine meydan okuyor, sert, göz göze, öfke öfkeye. Ancak kardeşim daha kontrollü görünüyor, sanki mantığı cebindeymiş gibi.

"Boğa burcu benim girişiminin farkındaydı," diye açıklıyor İkizler, memnuniyetle.

Gittikçe daha çok üzülüyorum.

"Özellikle hangisi?" diye soruyor Zakhar, ancak en son gelene hitap ederek. "Beni öldürtmekle ilgili olanı mı yoksa kız kardeşini sikmeye zorlamakla ilgili olanı mı çünkü o lanet olası bir candual... candu... oradaki bok!"

Boğa'nın yüzü keskin bir şekilde suç ortağına döner ve bazı konulardan habersiz olduğunu gösterir.

Hayatımın bu yönünü bilmiyor, bu yüzden utanç devreye giriyor. Eldivenli elimle gözlerimi kapatıyorum, kaybolmak istiyorum. Bilmesini istemiyordum, bu şekilde değil, şimdi değil.

Boğa yutkunur, ancak konuyu zorla geçiştiriyor gibi görünür.

'Gemini'nin bir planı vardı,' diye açıklıyor, 've kısmen de olsa bana bildirildi. Görünüşe bakılırsa,' diye odayı işaret ediyor, "belli ki bunu gerçekleştirmiş. Niyeti sana işkence ettirmektir, Zakhar."

"Ve sen de kabul ettin."

"Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Bu şekilde olmaz! Terazî baskı altındayken olmaz!"

"Her neyse, ne yazık ki tüm kemikleriniz yerinde görünüyor."

"Fikir bu değildi," diye karşılık verir Gemini, "adamlarım buna uygun değildi".

"Çünkü onlara senden daha fazla para ödedim," diye vurdu Taurus ona. "Uymaları gereken başka direktifler vardı."

Sessizlik ve şaşkınlık o kadar hissedilir hale geliyor ki havaya bir gerilim çöküyor, o kadar güçlü ki Zakhar'ın eline bir tür tutunma amacıyla uzanıyorum.

"Onlara para mı verdin?" diye patladı kocam, şok olmuştu.

Kardeşim, sanki bir çocuğa açıklama yapacakmış gibi, yanında getirdiği dosyayı açıyor ve bir tomar belge çıkarıyor.

"Bazı izler bırakılmış olmalı, Leskov," diye ekledi Taurus. "Dayak genellikle kanıt olarak sayılır."

"Bir bok anlamıyorum!" diye mırıldanıyor Zakhar.

"Bunu hatırlıyor musun, enişte?" Boğa ona belgeleri uzatır. "Bu senin Terazî ile evliliğin vesilesiyle hazırladığım evlilik öncesi anlaşma."

Aman Tanrım!

"Bunu sayısız kez okudum. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Kardeşim etrafına bakınıyor, başıyla inkâr ediyor. "Burada içecek bir şey yok mu?" diye yakınıyor, tahtta oturan bir kral gibi mevcut tek sandalyeye oturuyor. "Dördüncü sayfanın ikinci paragrafını aç," diye talimat veriyor, yanındaki kanepeye oturan kocam.

Zakhar ve ben ayakta durmaya devam ediyoruz, elim onun elini daha sıkı kavlıyor, ona güven vermek için başımı sallıyorum.

Çevirilen sayfaların sesi sessizliği doldururken, Boğa'nın gözleri hala sert ve gizemli bir şekilde bize bakıyor.

"Orada mısın, İkizler?" Boğa burcu işleri hızlandırmaya çalışır. "Bütün gün bekleyemem!"

"Evet, evet, oradayım!"

"İkinci fıkra, eşlerden birinin zarar gören eşin bir akrabasına veya yakınına zarar vermesi veya şiddet uygulaması halinde evliliğin feshedilmiş sayılacağına ilişkin bir hüküm içermektedir".

"Vay anasını!" diyor Zakhar, Leclerc iş adamına hayranlıkla bakarak kendini özgürce ifade ediyor. Öte yandan, kardeşim en ufak bir ürkeklik göstermiyor ve sahip olduğu en şiddetli silahla, yani kurnazlıkla kendisini başrol oyuncusu yapmaya devam ediyor.

"Bana dūřmanına işkence yaptırmak istediğini söylediğinde, ben de seninle birlikte hareket ettim, İ izler. Onayladım        b zen bir deliyi desteklemek onu engellemekten daha iyidir. Ve her şeyin kontrol     bende olmasına ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Ama bana onu   ld rtmek istediğini söylediğinde biraz kızdım. Kusura bakma ama s   konusu Rus'un kaderi umurumda değil...' sırttan Zakhar'a baktı, 'ama kız kardeşimin mutlu, sakın ve g v nde olduğunu bilmek daha   nemli. şimdi, Leskov'un on      yıl   nce barbarca uzuvlarını kestiğini ve senin, İ izler, bug  n kız kardeşimin itibarını kaybettiğini anladığım i  in, senin ve Rus'un hatalarını bir teraziye koydum. O senden   ok daha ağır basıyor, bu y  zden kendi kendime dedim ki, Terazi'ye karar verme imkanı verelim, ne de olsa Terazi burada Terazi. Ona yargılama ve hayatı i  in en iyi olanı se  me   zg rl đ  verelim, kendi yoluna gitmesi i  in onu g    lendirelim...'.

"Bu da ne demek oluyor?" diye s  z  n   keser İ izler.

"Bu sadece, yıllar   nce yaptığım gibi, bu k    k maddeyi ekleyerek sana geleceğin hakkında karar verebilme fırsatı verdiğim anlamına geliyor. İ mzaladığınız evlilik   ncesi anlaşma   ok katı. Terazi'nin senden kolayca boşanmasına izin vermiyor ama şu iki satır...", parmağıyla saf bir   ocuğu azarlar gibi onu işaret ediyor. "Onları daha iyi okumalıydın. Her neyse, ikinci paragraf kız kardeşimin Leskov'la ya da tek başına o kapıdan   ıkıp gitmesine izin veriyor. Sizler i  in iyi haber şu ki, hangisini se  erse se  sin, hepinizden bağımsız olarak evine benimle d  necek." Ayağa kalktı ve Dimitri ve Gemini'nin adamlarıyla birlikte   ıkışa doğru ilerlemeye başladı, aslında kendisi tarafından kontrol ediliyordu. "Seni aşağıda bekleyeceğim sevgilim," diyerek g  z  m   sıkıyor ve ardından Zakhar'a hala sert bir bakış atıyor. "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor ona, bambaşka bir tonda.

"Son bir şey yapmam gerekiyor." Zakhar, oturduğu yerden ona biraz fazla korkuyla bakan kocama doğru y  r  yor. "Ayağa kalk."

"Ne halt istiyorsun...?" Ve ayağa kalkar kalkmaz, kadının ona attığu yumruk onu kanepeye u  urur.

"İşim bitti!" diye haykırıyor ve Taurus'a d  n  yor. Ceketini ve g  mleğini alıyor, sonra bana doğru uzanıyor.

Beni yanaklarımdan tutuyor ve kısa, sevgi dolu bir   p  c  k konduruyor.

"Sen seç. Kendin için karar ver, Terazî. Senden benimle birlikte gitmeni istemiyorum, ama yıllar önce beni aradığında ve evlenmeni engellemek için sana zamanında ulaşamadığımda sana önermem gereken şeyi yapmaya davet ediyorum. Ruhunuzun derinliklerine inin ve her zaman her şeyden önce *kendinizi* tercih edin. Çünkü sen önemlisin, mutlu olmayı hak ediyorsun ve çünkü benim seni sevdiğim kadar sen de kendini sevmelisin".

İkizler'e bakıyorum, koltukta oturuyor, bir eliyle yüzünü kapatmış, kederli, içi ve dışı yaralı.

"Onunla beş dakikaya ihtiyacım var".

"Emin misin?"

"Evet.

Uzaklaşmadan önce Zakhar, Gemini'ye öldürücü bir bakış atar ve onu tehdit eder: 'Bu iş aramızda bitmedi. Arkanı kolla Kont'.

Taurus'la birlikte daireden çıkmaya hazırlanıyor, ama Dimitri'nin girişin önünde, sahanlıktaki varlığından habersiz değilim.

Kocama dönüyorum ve yanına oturuyorum.

Bana bakmak için yüzünü kaldıracak gücü yok ve ben de bulamıyorum, ama bulmalıyım. Yıllar boyunca bana verdiği çok az şeyi düşünmek ve her zaman hayatımın bir parçası olan bir bölümü kapatmak için cesaret bulmalıyım.

"Böyle bittiği için üzgünüm. Kötü alışkanlıklarının bana duyduğunu söylediğin sevginin önüne geçmesini beklemiyordum. Senin için çok daha değerli olduğumu ve seni her zaman rahatsız eden bu sorunun üstesinden gelebilecek bir şey sunduğumu düşünmüştüm. Bunu bir mahkûmiyet olarak yaşadığını biliyorum ve bu nedenle bugün bunun seni öldürdüğünü düşünüyorsun. Tek başınıza ya da bir başkasıyla bu durumdan nasıl kurtulacağınızı öğreneceğinizden eminim. Sana karşı dürüst olmamakla ve seninle uzlaşmakla hata ettim. Kendimi feshetmek bir yana, bu ateşi körüklememeliydim. Bir kadın bunu asla yapmamalı, sen de yapmamalısın. Sizi takip eden birini bulun çünkü onlar bunu seçiyor. Eğer kendimi bıraktıysam ve seni sorun etmediğime inandırdıysam özür dilerim, artık gerçekten sevmeye değmeyeceğine ikna olmuştum. İstedğin gibi bir eş olamadığım için de özür dilerim.

"Öyleydin Terazî, seni temin ederim. Sana hak ettiğin gibi bir koca olamadığım için pişman olduğumu söyleyecek kişi benim."

Eldivenli elimi uzatıyorum ve o da her zaman yaptığı gibi elimi öpüyor. Gözleri yine tatlı, her sabah gördüğüm gibi.

Hayatımın son yıllarında beni yalvararak ama farkında olarak izlediler.

"Affet beni! Benimle eve gel. Söz veriyorum, değışmeye çalışacağım. Sen benim için tek olacaksın, seni artık hiçbir erkeğe vermeyeceğim. Senin için sadece ben olacağım."

Ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum ve artık eski bir koca olan adamı selamlayan iyi kadının elbisesini çıkarıyorum.

"Bir şekilde beni ya da Zakhar'ı bir daha rahatsız etmeye kalkışırsanız, kardeşim kadar bilge olamam."

Cevap vermesini beklemeden dönüp uzaklaşmaya hazırlanırken, tehditlerini hatırlayınca birden donup kalıyorum.

Ona tekrar baktım, artık ona karşı hiçbir sevgi hissetmiyordum ve ona son uyarımı yaptım: 'Yıllar boyunca benden habersiz çektiğin videoları ifşa etmeye cüret edersen, Claudie Rolland'ın Morel'e getirdiği malzemeyi geri alırım. Eğer ben batarsam, sen de benimle gelirsın. Eminim senin seks kasetlerin benimkilerden daha skandaldır, çünkü o zamanlar reşit değildin. Ama belki de seninle benim aramda kimin daha çok manşet olacağını öğrenmekle ilgilenmiyorsundur, değil mi?"

"Tıpkı kardeşin Taurus gibisin!" diye küçümseyerek cevap verir.

"Yine de hiçbir zaman bir Hill olmadım. Ben bir Leclerc'im."

Ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

Sonunda kendimi seçtim.

EPİLOG

Bir ay sonra.

Eteğini kaldırıyorum ve siyah dantelli baldırlarını görünce penisim havalanıyor. Dudakları benimkilere yapışıyor, görüşümü engelliyor ama gözlerim bu harika dolanmanın tek bir görüntüsünü bile kaçırmamak için aşağı iniyor.

Çılgınca, sürücü koltuğunun altındaki kola uzanıyorum, yukarı kaldırıyorum ve kucağında, üstümde yükselmesini sağlamak için geri kaydırıyorum.

Bacaklarımı daha fazla açıyorum, ama dar alanda onu kucağıma zar zor alabiliyorum.

Beyaz kazağının kenarından tutup yukarı çekiyorum. Tenine dokunduğumda Terazî iç çekerek kamburunu çıkarıyor.

Hemen yalamak için ağzını arıyorum, üzerine iç çekiyorum ve daha fazla sıcaklık aşıyorum.

Kaloriferler yanıyor ama dışarıdaki kar durmadan yağıyor, havayı soğutuyor ama bedenlerimizi soğutmuyor.

Deri eteğini yukarı çekerken kalçalarına vuruyorum.

O şeffaf çoraplar, kalçalarını sıkı danteller, pürüzsüz ve yağlı amcığı ve dudakları hâlâ benimkilerde, dişleri sürünüyor, leğen kemiğim onun arzuladığı teması aramak için yükseliyor... Ne diyordum ben? Kahretsin, onunla sarhoş oldum.

"Sür beni!"

"Ve sen bana dokunuyorsun!"

"Donmuş durumdayım bebeğim."

"Umurumda değil.

Parmaklarımı hırkasının altından geçirip karnından aşağı kaydırıyorum, meme uçlarını okşarken titremesine neden oluyorum.

Göğüslerine yapıştığımda inliyor. Avularımdaki bolluk ereksiyonumu daha da titretiyor.

Eldivenli eli sıcakken, açıkta kalan eli penisimin etrafında donmuş durumda.

Nefesim kesiliyor, ama beni geniş, sıcak, nemli dudaklarıyla kucaklamaya başladığında, vücutuma sıcaklık yayılıyor, titreme soğuktan uyarılmaya dönüşüyor ve sonunda onu hissediyorum.

Hepsi.

Bana binmeye başlıyor, beni kalçalarının arasında tutuyor, onu boşaltan yerleri uyarıyor ve bastırıyor.

"Parmaklarımı sokmamı ister misin bebeğim?"

"Hayır, sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Ben penisimi kavrarken, o refleks olarak dizlerinin üzerine kalkıyor. Başı arabanın tavanına çarpıyor ve eli kararmış cama bir ayak izi bırakarak tutkunun işaretini çiziyor.

Dışarıda kar sessizce dans ediyor, rüzgar hışırdayarak duymayı seçtiğimiz müziği mırıldanıyor.

Telsiz kapalı. Fırtına istiyorduk.

Ucunu sıcak yarığına sürtüyorum, bana açacak kadar içeri kaydırıyorum.

"Sen benim cehennem cennetimsin. Sıcak, cehennem gibi bir cennet."

Terazi ereksiyonumun üzerine oturuyor, yavaşça içeri girmeme izin veriyor, sonra aynı çılgınlıkla kendini yukarı çekiyor.

"Bana işkence etmek mi istiyorsun?"

"Beğendin mi?"

"ok fazla, ama çok daha fazla, çünkü sevdiğini biliyorum!".

Onu saçlarından, ensesinin arkasından tutuyorum ama dizleri yarı bükülmüş halde üzerimde tutuyorum. Gerekli enerjiyi topluyorum ve sikimi sertçe içine sokarak onu dövmeye başlıyorum.

Tekrar tekrar.

Acımasız.

Ve hareketsiz duruyor, boynunu yalayıp ısırabilmem için başını eğik tutan ellerim tarafından hapsedilmiş.

Bir elimle onu engelliyor, diğ er elimle k ı ına yapı ıyorum.

Kar hiç ses , rüzgâr ıslık çalarken ve o benim adımlı haykırırken onu öfkeyle, onun sevdiğı şekilde beceriyorum.

Öte yandan ben de onu becerirken aynı şekilde usulca fısıldıyorum.

"Seni seviyorum Terazî. Seni zorba bir şekilde seviyorum."

"Daha zorba. Daha güçlü!"

Beni böyle istiyor. Olduğum şeyi seviyor, benim orijinal halimi istiyor: vahşi ve kaba, acımasız ve bazen şiddetli.

Ve kemiğimi kaldırıyorum, vurarak ve çılgınca, şimdi bana doğru iten bedenine doğru itiyorum.

Etin yüce  arpı masında dans ediyoruz.

Ben onun içinde.

Sen benimle i eridesin.

Parmaklarımı ekliyorum, çünkü bu şekilde bo almayı çok seviyor, ben tamamen içine girmişken, her hareketim ona adanmışken, tüm dikkatim, her  eyim onun üzerindeyken.

Üzerimde ilkel bir tanrıça gibi kalçalarını sallarken, yarı çıplak, gözlerinden makyaj damlarken, hava boğucu hale gelirken, kalçaları vücudumu boğarken ve amcığı sikimi sıkarken klitorisine masaj yapıyorum.

"Gelmek zorundayım bebeğim!"

Kalçalarına yapı ıyorum, sıkıyorum ve açıyorum, sıkıyorum ve açıyorum, o da kendini üzerimde uyarak beni beceriyor.

Kollarıma düştüğünde ve beni  pmeyi bıraktığında, dişleri boynumun derisine battığında ve parmakları saçlarını kavradığında, kasıldığını ve adımlı bir ısırıkta boğduğunu hissediyorum.

Ona birkaç güçlü vuruş yapıyorum ve içinde patlıyorum, kendimi serbest bırakıyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Bacakları yol veriyor, benim kaslarım da.

Ellerim sırtını ok uyor, sonra onu g ğ me bastırıyor.

Böyle kalıyoruz, hala birlikteyiz, hala simbiyoz halindeyiz, gecenin sessizliğinde kucaklaşmışız, kale duvarlarının dışına park etmişiz, arabanın üzerinde biriken kar tarafından gizlenmişiz.

Yüzünü ok uyorum ve gözlerini  alıyorum: memnuniyetle parlayan iki mavi safir.

"Seni tekrar hayatıma sokacak kadar özel ne yaptım?"

"Sen varsın. Sen benim için varsın."

Mevcut.

Bir zamanlar bana bir kınamayı hatırlatan bu söz, bugün onun dudaklarından döküldüğünde bir adanmışlık, ona sonsuza kadar borçlu olduğum bir söz gibi.

Onun için var olmalıyım.

"Sana yemin ederim. Hak ettiğin gibi senin için var olacağım."

Bana genç bir öpücük veriyor ve bedenimden ayrılıyor, kendini toparlayıp koltuğuna oturuyor.

Ceketlerimizi giydikten sonra, seks sonrası sigara içmek için camları biraz indiriyoruz. Genelde başka kadınları becerdikten sonra tekrar tekrar kokain çekerdim, onunla bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var... yine ona.

"Bu şekilde devam edemeyiz," diye gözlemde bulunuyor.

"Eğer kaleye adımımı atarsam, kardeşlerin beni en yüksek kuleye tırmandıracak ve sonra da aşağı atacaklar".

Marlboro'yu sol elime geçiriyorum ve sağ elimle parmaklarını sıkıyorum.

"Artık yirmili yaşlarda değiliz, Zakhar!"

'Araba seksi 20 yaşındaki gençlerin ayrıcalığı değildir'.

"Dışarıda kar yağıyor".

Umurumda değil. Onunla biraz zaman geçirme fırsatım sürece her şeye razıyım.

"Rusya'da iklim çok daha düşmanca ve içerideyken sizi temin ederim ki hava çok sıcak".

"Bu soğukta nasıl böyle kaldırabiliyorsun?"

"Kontes Terazî, neden bahsediyorsunuz? Çiselemekten mi?" Onunla alay ediyorum.

"Başka nasıl söyleyebilirim ki?"

"Seninle Kuzey Kutbu'na bile çıkabilirim". Elimi penisine götürüp ovuşturuyorum ve ona hala sunacak çok şeyim olduğunu gösteriyorum.

Yaramazca gülümsüyor, sigarasını içiyor ve yüzüme grimsi bir bulut üflüyor.

"Şöminenin önünde seks yaptığımız ve annemin bizi neredeyse yakaladığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Bence bizi pek çok kez şaşırttı ama bunu bize hiç söylemedi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eskiden ortalığı dağıtırdın, bebeğim. Unuttun mu?"

"Her şeyi berbat ettiğimde aklımı kaybettim, o yüzden hayır, bunu hatırlamıyorum".

" daha çılgılık atmak ister misin?" Elimi yine onun hâlâ sert olan sikinin üzerine koyuyorum.

"Hayır, şatoya gelmeni, yatağında uyumanı, benimle uyanmanı ve ailemle kahvaltı etmeni istiyorum. Seçimlerimden utanmadan elini tutmak istiyorum ve başkalarının da benim gördüğümü, benim gördüğüm gibi görmesini istiyorum."

"Peki ne görüyorsun?"

'Beni güçlü seven bir adam, çok güçlü'.

"Ve seni sertçe beceriyor, çok sert." Sigaramı candan dışarı atıyorum ve aynısını yaparak ondan da alıyorum. Cehennem gibi cennetime geri dönüyorum, aramızda vites kutusu ve el freni var.

Siktir et, haklı! Bu böyle devam edemez.

Öpüşmemiz hızlı olur, çünkü Terazî'nin sebepleri bekleyemez.

"İlişkimizi savunmak zorundayız, Zakhar. Bu bir süredir devam ediyor. Kardeşlerim bunu kolayca atlatacaktır."

"Hayatımı imkânsız kılmak istiyorsan şimdi söyle, çünkü kale kapısından geçmek, benden nefret eden on iki öfkeli Leclerc'le yüzleşmek anlamına gelir, sen hariç on bir. Hayır, her zaman on iki, çünkü senin o koca orospu çocuğu baban var."

"Büyükanneme hakaret etme! Hem zaten benim dünyama adım atmak, benim hayatıma adım atmak demek. Bunu benimle birlikte yapmak, benim *tüm* hayatım olmak anlamına gelir."

"Bana aşkını mı ilan ediyorsun?"

"Sayılır...".

"Ama seni ne kadar çok seviyorum?" Alınlarımız birbirine değiyor, burunlarımız okşuyor ve mantığım tereddüt etse bile ruhum onu memnun etmek istiyor.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordum.

"Başa çıkabileceğim kızlar".

"Peki ya çocuklar?"

"Yüce Tanrı bunun icabına bakacaktır".

'O benim tarafımda değil, Terazî'.

"Benimkinden.

Aynen öyle.

"Benim grubumda sen varsın, Zakhar. Bunu asla kabul etmeyecek olsa da, Taurus hayatımdaki varlığını onaylıyor. Bunu çoktan kanıtladı."

'Gerçekten , stratejist olduğu için, eğer kabul etmeseydi, beni saf dışı bırakmanın bir yolunu bulurdu'.

"Sizi temin ederim ki bunu yapma fırsatı vardı ama o benim duygularımı ön planda tuttu."

"Gerçek şu ki seni çok seviyor ve seni kaybetmemek için bana katlanmaya razı".

"Diğerlerinin de öyle olacağını göreceksiniz."

"Buraya gel!", koltuğumda gevşeyerek kalçalarımı işaret ediyorum. Terazî tırmanıyor ve üstüme oturuyor, sırtı koluma dayanıyor, bacakları koltuğuna uzanıyor, elleri ceketimin altına giriyor, sıcaklığımı arıyor ve benimkiler eteğinin altından en sıcak noktasına doğru kayıyor.

"Seni seviyorum Zakhar, bunu anlayacaklardır."

"Ve seni seviyorum, umarım bunu görürler".

"Çantayı bana ver!".

Ben de öyle yapıyorum ve onu içeride bir şey ararken görüyorum, ta ki küçük bir uzaktan kumanda çıkarana kadar. Bir düğmeye basıyor ve Leclerc kalesinin büyük kapısı açılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hadi eve gidelim. Arabayı çalıştır."

Akıl emrediyor, kalp itaatsizlik ediyor.

Hayat öğretir, aşıklar çiğner.

Zakhar beni kırdı ama aynı zamanda tekrar bir araya getirdi.

Bencilce ve zorbaca yapmış olsam bile onu dünyama getirdiğim için pişman değilim. Onu burada, odamda, yatağında, yıllar önce parmaklarımdaki acı için, kalbimdeki acı için, onun asla yanımda olamayacağı karanlık bir geleceğin bilgisi için ağladığım aynı yatakta görmekten pişman değilim.

Hayır, pişman değilim.

Ve bunu söyleyebilmenin insanın varoluşu açısından ne kadar önemli olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Birçok kez yanlış seçimler yaptığım ve ailemin iyiliğini kendiminkinin önüne koyduğum için kendimi utandırdım. Pek çok kez yanıldığıma inandım ve geri dönmek, *yeter artık, daha fazla dayanamayacağım* demek istedim.

Bugün yeni bir hayatım var.

Bugün özür dilemeyi bırakıyorum.

Bugün üzgünüm demeyi bırakıyorum.

Bugün, en kötü yaralarım için tedavi gördüğüm aynı yatakta, beni tutan kolları var, beni ısıtan vücudu var, boynumu okşayan huzurlu nefesi var, beni koruyan sert ve güvenli göğsü var.

Ve mutluyum, o kadar mutluyum ki gözlerim yanıyor, ellerim ona dokunmak ve hissetmek için karşı konulmaz bir istekle karıncalanıyor.

Arkamı döndüm

ve onu gördüm.

O gerçekten

burada.

Geri döndük.

Libra ve Zakhar geri döndü.

Uğursuz yüzünün yarısını aydınlatan bahçe ışıklarıyla gözleri kamaşmış bir şekilde uyuyor, adımı taşıyan yara izi ona bir hava veriyor.

Uğursuz.

Heyecan verici, gizemli, tehlikeli bir ruhun işareti gibi.

Ve beni becerdiğinde, o yara izine bakmak beni kızgın bir iblisin avı gibi hissettiriyor.

Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum.

"Uyanığım," diye fısıldıyor gözleri kapalı. "Beni izlediğini hissedebiliyorum."

"Sakıncası var mı?"

"Hayır. Sen uyuyana kadar bekleyeceğim, sonra seni izleyebilirim."

"Şimdi yap.

Yavaşça göz kapaklarını kaldırıyor ve koyu renkli gözbebekleri sanki ışık dilimleri çalmış gibi parlıyor.

'Yakışıklısın'.

"Gerçekten mi?"

"Öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu biraz daha az," diyerek yüzündeki izi gösteriyor.

"Bana elini ver.

Bana uzatıyor ve ben de alıp yorganın altına, ipek pijamalarımın yanına götürüyorum. Külotumun hemen altına getiriyorum ve o da parmaklarıyla, kendisinden hiçbir şey istemeyen uyarılmış, nemli kıvrımlarımın arasını okşuyor.

"Yara izinin üzerimdeki etkisi bu. Bunun yeterli bir doğrulama olacağını düşünüyor musun?"

"Elini ver bana!" Bu sefer sıra onda. Hiç tereddüt etmeden, kopmuş parmaklı elimi ona uzattım. Parmaksızdı.

Onu boxer'ının altında taşımasını bekliyorum, ama bunun yerine aşkım onu kalbinin üzerine koyuyor.

Ve çalkantılı ritim, yanan gözlerime ulaşırken avuçlarıma çarpıyor.

"Üzerimde bıraktığın etki bu, Terazi."

Artık duygularımı bastıramıyorum ve gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

"Sen benim için önemlisin Zakhar. Bunu daha fazla saklamak istemiyorum, orada yaşamaya hakkımız var."

"Bize çok inanıyorsun. Teşekkür ederim," diyerek beni göğsüne çekti, kalçamı kaldırıp kalçasının üzerine koydu. "Romantik olmak istedim.

elini kalbime koy, aşkım, ama..." leğen hareket ettirerek bacaklarımın arasına kuvvetle bastırıyor, "şimdi sikimin üzerine koymaya ne dersin?"

Dudaklarına gülümsüyorum ve uyuyan bir kalenin gecesinin sessizliğinde yeniden sevişiyoruz.

Yaklaşık bir ay sonra.

Kolumu uzatıyorum ama yatak boş. Yokluk hissi bazen doğrudan karnıma inen bir darbe gibi yeniden ortaya çıkıyor, ancak berraklık mantığı aydınlattığında, Terazi'nin hayatıma geri döndüğünü hatırlıyorum.

Sonunda bir hayatım olduğunu hatırlıyorum.

Kulağıma Terazi'nin banyosundaki duştan sıçrayan su sesi geliyor, bu yüzden yıkandığını hayal ediyorum. Yanına koşmadan önce onu biraz yalnız bırakmak için uzanarak birkaç dakika daha oyalanıyorum.

Bir süredir, fırsat buldukça bana hakaret etmekten geri durmayan hanedan mensuplarını memnun etmek için ara sıra kalede uyuyorum.

Şimdiye kadar çocukları hiç görmedim ya da tüm aile ile kahvaltı etmedim. Onlarla karşılaşmaktan ve alanlarını işgal etmekten kaçınıyorum, sadece geceyi Libra ile geçiriyorum ve onunla birlikte büyük dairelerinde kalıyorumama bunun dışında, sabahları kaleyi ilk terk eden patron dışında Leclerc erkeklerinden hiçbirini görmüyorum.

Bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum, yani ben dışarı çıkarken o da dışarı çıkıyor, ama umursamıyorum, çünkü onunla konuşabildiğim tek zaman bu.

Chantal Leclerc'i birkaç kez yakaladım ve Tanrı aşkına, kuduz bir kaplanı geçmek daha iyidir, yemin ederim.

Terazi'nin kız kardeşi acımasız bir engerek yılanı. Ağzından benim için esrarengiz bir Fransızca ile öyle açık ifadeler çıkıyor ki, hakaretlerinin anlamını asla tam olarak çözemiyorum. Ancak daha derine indikçe, konuşmalarının asla barışçıl olmadığını fark ediyorum,

hepsi de kelimeye atıfta bulunan eşanlamlı kelimeler üzerine eşanlamlı kelimeler sıralarlar

aşagılama. Belli ki bana karşı.

Bir sabah çılgınca bir şey fark ettim, çılgınca bir dedikodu.

Akrep'in karısı Venüs, pencerenin önünde durmuş Boğa'nın sabah erkenden yola çıkmasını düşünüyordu.

Ne olduğunu bilmediğim bir tür heykelin arkasında durmuş, kızın bakışlarını titizlikle gözlemliyordum.

Pahalı sabahlığına sarınmış, gözleri parlak ve duruşu rahat bir şekilde pencere perdelerinin arasından geçerken gülümsedi.

Bentley'in uzaklaştığını, şatonun bahçeleri boyunca gözden kaybolduğunu duymuştum ve Taurus'un gittiği gibi Venüs'ün yüzündeki neşe de kaybolmuştu.

Saklandığım yerden çıkıp ona doğru yürüdüm ve beni fark ettiğinde yüzündeki olumsuz şaşkın ifadeden onu suçüstü yakaladığım anlaşılıyordu.

"Büyüleyici bir adam, değil mi?" diye alay ettim onunla, ellerim ceplerimde, bakışlarımda, "Eh, evet güzelim, ağzının suyunun nasıl aktığını gördüm."

"Kendi işine bakmalısın, Leskov". O beni geçmeden, ben de kendime has üslubumla konuyu detaylandırmaya karar verdim.

"Sen ve Taurus sikişiyor musunuz?"

Bir tokat, bir hakaret, şaşkın ya da mahcup bir bakış bekliyordum, ama bunun yerine sarışın, kollarını göğsünde kavuşturarak, çenesini yukarı kaldırarak ve benim doğrudan üslup seviyeme inerek cevap verdi: 'Evet, ve bunu çok iyi yapıyoruz.

Omzuma vurdu ve yanımdan geçti.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum, bu yüzden merdivenlere doğru yürürken ona sordum: "Kocan biliyor mu?"

"Elbette!" diye bağırdı, arkasını dönmeden. "Kara hanedana hoş geldin Leskov."

Başımı salladım ve Terazî'yle bu konuyu konuşacağıma dair kendime söz verdim.

Sonra bir gece mutfakta güzeller güzeli Crystal Colin'e rastladım.

O çikolata bulmak için tezgâhları karıştırıyordu, ben ise tekila içmek ve kadınının vücudundaki tuzu yalamak, seks ve alkolle sarhoş olmak düşüncesiyle Terazî dairelerine götürmek için limon arıyordum.

Onun için çok yüksek olan bir tezgahdan birkaç çubuk almasına yardım ettim ve bir aile üyesinden ilk *teşekkürü* aldım.

"Senden hoşlanmıyorum Zakhar," diye belirtmekte gecikmedi, "ve arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum, ama Libra senden hoşlanıyor, yani..."

"Demek sen de benden hoşlanıyorsun?" dedim ona muzipçe.

"Bu seni şaşırtır mıydı?"

'Hayır, çünkü sen ve ben aynı kumaştan kesildik'.

"Bir adam öldürmüş olmam beni seninle eşit yapmaz."

'Sen kız kardeşini korumak için öldürdün, ben de Terazi'nin alnına kurşun yemesini önlemek için parmaklarını kestim. Belki bir ara sana gerçek hikâyemizi anlatırım da hakkında bir kitap yazarsın. Ne dersin, Kristal Katil?"

"Diyorum ki, eğer bu hanedanlıkta bir yeriniz olsun istiyorsanız, sadece burcunuzu sevmekle kalmamalı, diğer herkese de saygı duymayı öğrenmelisiniz. Buna ben de dahilim."

"O kadar basit değil. Sana ... Ben kavramı kavradım".

"Bize Terazi'ye ne kadar bağlı olduğunuzu gösterin ve böylece tüm kardeşleri de onlara saygı duyduğunuzu bilsin."

Açık gri ipek sabahlığı içinde sallanarak mutfaktan çıktı. Kıçına baktım, itiraf ediyorum. Ama gözlerimde kötü niyet yoktu, cinsel bir dürtü yoktu, sadece onu inceleme merakı vardı. Her neyse, bu konuda daha fazla düşünmedim ve aşkıma getirmek istediğim şeyi aramak için hızla ilerledim.

Aksi takdirde, erkeklerle ve Yengeçlerle tanışmamak için elimden geleni yaparım. Chantal Leclerc beni Koç, Akrep ve Başak burçlarının toplamından daha çok korkutuyor.

Şimdiki halime dönerek yatağın üzerine yuvarlanıyorum ve yüzüstü dönüyorum, geriniyorum, kalkmaya hazırım...

"!" diye sarsılıyorum, aniden üzerimi örtüyorum ve kendimi yatakta sarışın, mavi gözlü ve görevdeki mini Leclerc havasında bir sürtük buluyorum. "Kahretsin!" diye tekrarlıyorum, hızlıca çarşafı kaldırıp boxer giyip giymediğini kontrol ediyorum.

Buldum onları, lanet olsun. Tanrıya şükür!

Neyse ki tişört giyiyorum, yaralarımınla onu üzmem....

"Sadece iki nedenden dolayı buradayım," diye düşüncelerimi böldü, bacak bacak üstüne attı ve küçük parmaklarıyla V işareti yaptı.

"Şey... sana da günaydın çocuğum," diye sahte bir gülümsemeyle saçlarımı topluyorum.

Terazi, hangi cehennemdesin?

"Benim adım çocuk değil.

"Peki senin adın ne?"

"Bilmiyor musun?" diye iğrenç bir çocuksu tavırla dudaklarını büzüyor.

"Burada sizden çok fazla var. Hayır, bilmiyorum."

"Sachilegio!"

"Buna *kutsala saygısızlık* denir," diye içgüdüsel olarak onu düzeltiyorum.

"Aynen öyle.

"Ne istiyorsun çocuğum?" Özellikle fiziksel durumumdan utanıyorum, bu yüzden endişeyle gözlerimle pantolonumu aramaya başlıyorum.

"Benim adım Michelle Sagittarius, Leclerc ailesinin on birincisiyim ve sizden cinsiyetimin değil, neyse ki sadece birkaç yıl daha sürecek olan ismimi kullanmanızı istiyorum".

Şaşırdım.

"Pekala, Michelle Sagittarius, Leclerc'in on birincisi."

Sorgulayıcı bir bakışla beni inceliyor, dönüyor ve yatağın kenarından garip bir şekilde dışarı bakıyor.

Sanki düşmek üzereymiş gibi hissediyorum, içgüdüsel olarak onu tutmak için uzanıyorum ve yatağa geri oturmasına yardım ediyorum.

"Bunları mı arıyorsun?" Ben çarşafın altına saklanmaya devam ederken, yerden almış olması gereken pantolonunu yüzüme doğru sallıyor.

Siktiğimin boxer'ında iyi görünmüyor.

"Evet, teşekkür ederim, onları bana verebilir misiniz?"

"Önce birkaç sorum var. Leclerc ile pazarlık yapmak istemiyor musun?"

Terazi, bir kız olarak bunu hep yapardı. Ayrıca, bu küçük sarışın melek onun kız kardeşi... Ya Chantal'a çekmişse?

Kahretsin!

"Bana giysilerimi verirseniz, istediğiniz tüm soruları yanıtlarım."

"Bu konuda sizinle pazarlık yapmaya niyetim yok. Bu şüphesiz bir Leclerc. "Bu yüzden sorularımla devam edeceğim."

Homurdanıyorum, yatak başlığına yaslıyorum ama belden aşağıyı iyice örtüyorum.

"Seçme şansım var mı?"

"Hiç sanmıyorum".

"O zaman birincisiyle devam edelim," diye espri yaptım.

"Birincisi: Bir kaplanınız olduğu doğru mu?"

"Doğru.

'Buna inanmıyorum'.

"Bahse var mısın?" gözlerinin içine bakıyorum, onu korkutmayı umuyorum ama bakışlarını en ufak bir şekilde kaçırmıyor; aksine, ilk geri adım atanın ben olduğumdan emin oluyor.

"İkinci sorumu yanıtlasaydınız teyit ederdim."

Bu kadar küçük bir insan için etkileyici dil becerileri var.

"Duyalım bakalım!"

"Yüzündeki kesik, bunu sana kaplan mı yaptı?"

"Hayır.

"O zaman senin kaplanın yok!" diye tatmin olmuş bir şekilde çıkarımda bulunur. "Sakin ol!" Bir kaşını kaldırıyor ve şu anda bana Chantal Leclerc gibi görünüyor, ama sarı saçlı.

Bu beni çok korkutuyor, gardımı düşürmemeliyim.

Ona doğru eğildim ve gizemli bir şekilde "Gerçek bir kaplan tırmığı görmek ister misin?" dedim.

"Evet," diyor merakla, gözlerinde tuhaf bir ışıkla.

"İşte, bak!" Tişörtümü yukarı çekip ona Nikita'nın göğsümde, göğüs ucumda ve karnımın bir kısmında açtığı yarayı gösteriyorum.

Michelle'in yüzündeki şaşkınlık, tombul yanaklarını çimdiklemek istememe neden oluyor.

"Ama o zaman gerçekten var mı?" diye bağılıyor, ardından gözlerimin içine bakarak.

"Evet, size gösterebilirim."

"Onu görmek istiyorum. Hemen!" diye coşkuyla bağılıyor. Tişörtümü indirdim ve elimi uzattım.

"Önce pantolonlar!" Küçük kız pazarlığın yapılması gerektiğini hissediyor ve tombul yanaklarını tekrar sıkma istememe neden olan bir surat ifadesiyle, istemeyerek de olsa pantolonu bana uzatıyor. "Arkanı dön!" diye emrediyorum kuru bir sesle.

Nefes alıyor, ama uyguluyor.

"Kardeşim Maxime'i hep değişirken görüyorum, büyümeme engel olmayın!".

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak giyiniyorum.

"Kardeşin Maxime kaç yaşında?"

"On yıl. O Oğlak burcu, Leclerc'lerin dokuzuncusu,' diye açıklıyor, sırtı bana dönük, kollarını kavuşturmuş bir .

"Arkanı dönebilirsin prenses."

"Şimdi sözünde durmalısın. Bana kaplanı göster!"

Yatağa oturuyorum ve komodinden akıllı telefonumu alıyorum. Galeride bazı videolar arıyorum ve onları gösteriyorum.

'Ama, ama... ama bu gerçek. O çok güzel! O büyük. Ve sen... sen ona sarılıyorsun! Deli misin yoksa cesur mu?" diye gülerek görüntüleri dikkatle izliyor.

"Bazen fazla cesur olmak da biraz deli olmakla aynı şeydir."

"Güzel yavru köpeğinizin adı ne?"

"Nikita".

"Nerede o?"

"Malezya'da".

"Malezya nerede?"

"Uzakta".

"Jetim her yere gidiyor.

"Oh, elbette!"

"Nikita kaç yaşında?"

Biri bana yardım etsin!

'Yedi yıl'.

"Benim gibi! Senin kardeşin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ailen var mı?"

Libraaaaa!

Banyoya doğru dönüyorum, artık duşta akan suyun sesini duyabiliyorum ama ondan hiçbir iz yok.

"Babasını tanıdığını hiç sanmıyorum ve annesi de öldü".

"Nasıl öldü?"

"Vuruldu".

"Neden?"

Kahretsin!

"Çünkü onun kürkünü, dişlerini ve kafasını ganimet olarak istiyorlardı".

"Chantal kürke gerek olmadığını söylüyor. Dişlerle ne yapıyorlar?

Nikita da annesinin mi tanık oldu?"

"Buna *cinayet* denir.

"Aynen öyle.

"Evet, her şeyi gördü. Annesi öldürüldüğünde daha yavru bir köpekti. Onu bulduğumda, annesinin ölü bedenine doğru kıvrılmış, patilerinin arasına saklanmıştı."

'Ne kadar *dramatik* bir hikaye'.

"Dramatik".

"Aynen öyle. Zavallı Nikita, annesinin ölümünü izlemek kolay olmamıştır."

"Ben de öyle düşünüyorum.

Onun üzüntüsünden biraz olsun uzaklaştığını görmek beni ne kadar üzdüyse, hemen ardından sadece çocukların yapabileceği gibi olayların olumlu tarafını bulmasına da o kadar şaşırdım.

"Ama o bir baba buldu. Onu kurtardınız ve yanınızda götürdünüz".

"Evet.

"Çok güzel," diyerek yatakta zıplamaya başlayınca aşağıya uçtuğunu görmek beni endişelendiriyor. Düşüp kendini yaralarsa Leclerc'ler beni öldürür. "Nikita senin kıyafetlerini, ayakkabılarını, gözlüklerini, çantalarını, mobilyalarını, mücevherlerini ve perdelerini yemedi mi?..." diye bağırıyor, yükselmeye devam ediyor ve nesnelerin sonsuz bir listesini yapıyor. Aniden, garip bir baş ağrısıyla endişem daha da arttı.

"Um... hayır, bunların hiçbirisi değil. Şimdi dur, buraya gel!", onu kolundan tuttum ve tekrar oturmasını sağladım. Eğer bunun canı yanarsa, benim kığım yanar!

"Ama bir keresinde neredeyse bahçıvanı yutuyordu."

"Ariel'den daha iyi o zaman. Benim dişi kurdum her şeyi yer. Chantal'ın Louboutin'lerini bile, ama o kadar çok var ki fark etmiyor. Şışt!"

"Bir bahçıvanı hırpalamaktan iyidir..."

'Bahçıvanlar değişir, Louboutin'ler kutsaldır. Chantal öyle diyor'.

"Kız kardeşin sana çok... doğru şeyler öğretiyor, eh!"

"Bunlar temel bilgiler," diye karşılık veriyor kesin bir ifadeyle.

"Sanırım. Chantal...", bir kaltak, ona söylemek isterdim. "Çok güzel! Demek sadece yedi yaşındasın?"

"Peki kaç tane var?"

"Otuz dört.

'Daha genç görünüyorsun'.

"Teşekkür ederim, bu bir iltifat.

"Peki ya ben? Meslektaşlarımdan daha olgun görünmüyor muyum?"

"İş arkadaşları mı?" diye şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

"Benim türümden olanlar... diğer kızlar," gözlerini tavana çeviriyor ve sanki onun gözünde ne kadar anlayışsız olduğumu belirtmek istercesine bir elini alnına vuruyor.

"Ah, tabii. Evet, şey... sen daha olgunsun, tamam, eğer duymak istediğin buysa..."

"Bakın, bana hiçbir şey söylenmesini istemiyorum. Soruları ben sorarım, sen istediğin gibi cevaplırsın. Sonunda ben kendi sonuçlarımı belirlerim."

"Çiziyor muyum?"

"Aynen öyle.

Yataktan kayıyor ve önümde duruyor. Yüzümden çıplak ayaklarıma kadar her yerimi inceliyor, dizlerimde oyalanıyor.

"Buraya oturabilir miyim?" diye beni işaret ediyor.

Göğsüm utançla ısınıyor. Bu istek beni şaşkına çeviriyor, ama onun umutlu, tatlı ve samimi bir şeyler için istekli bakışı, biraz tereddütle de olsa kabul etmemi sağlıyor.

Onu koltuk altlarından kaldırdım ve gösterdiği yere oturttum.

"Ama dinle... Eğer yanağındaki bu yara Nikita'dan kaynaklanmadıysa, nasıl düzelttirdin?" Bunu hissediyor ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Libra'nın kilerden sonra, bunlar şimdiye kadar aldığım en tatlı dokunuşlar.

Yara izimi okşamasına ve kalbimin ona belki de hiç bu kadar çocukça, bu kadar saf, basit ve bilinçsizce anlatmadığı bir şeyi anlatmasına izin verdim.

"Bu bir ceza," diye itiraf ediyorum.

"Yaramazlık yaptın ve biri seni kesti mi? Zac-zac-zac!" parmaklarıyla yüzümü kesiyor.

"Aynen öyle.

"Neden?"

"Çok soru soruyorsun..."

"Cevap ver!"

"Çünkü çok sevdiğim birine kötü davrandım".

'Bu iş bitmedi'.

"Evet.

"Peki, aptal küçük lorda karşı her zaman iyi davranmadığım için bende de böyle kötü bir yara izi oluşacak mı?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü bir daha asla benzerlerini yapmamak için hayatımın her günü en büyük hatamın bana hatırlatılmasına ihtiyacım vardı."

"Yani, küçük aptal lordla bir daha hata yapmamam gerektiğini hatırlarsam, işaret görünmüyor mu?"

"Kim bu aptal küçük lord?" Yüksek sesle gülüyor ve bacaklarımın üzerinde dönüyor. Onu tutmak zorunda kalıyorum çünkü her an geriye doğru devrilecekmiş gibi eğiliyor.

"Bu benim kardeşim Leo, Leclerc ailesinin on ikincisi, bir *pigme*".

"*Veba* mı demek istediniz?"

"Aynen öyle.

Chantal ile aynı odayı paylaştığına inanmaya başlıyorum, başka bir açıklaması yok.

"Göremediğin yaralar var, Michelle. Hiç kardeşine yanlış yaptığın ve pişman olduğun oldu mu?"

"Evet.

"Ve ondan özür dileyene kadar içinde bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmiyor musun?"

"Evet. Karnım ağrıyor."

"İşte, bu bir tür görünmez yara izi. Aslında çok sevdiğiniz birini incittiğiniz için mideniz seviyesinde kötü bir şey hissedersiniz, ancak sizin durumunuzda, bunu düzelttiğiniz için iz iyileşir. Benim durumumda, çok fazla yanlış yapmışım, çok fazla yanlış ve artık bunu telafi edemezdim, yara izi kaldı.

"Anladım," diyerek bacaklarımdan kayıyor ve... Neredeyse üzüleceğim. Ne de olsa küçük, sevimli bir kız. "Her karşı gidip Leo'dan özür dileyeceğim."

"Ona ne yaptın?"

"Onu banyoya kilitledim. Belki henüz çıkmamıştır," diye itiraf ediyor, suçlu bir küçük kız sesi çıkararak.

"Leo kaç yaşında?"

"Dört".

'En iyisi gidip onu kurtarmak'.

"Nikita'yı buraya getirebilir misin? Kalede onun için hektarlarca arazimiz var."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Çok kötü, Ariel'in bir oyun arkadaşı yok".

"Ariel senin köpeğin, değil mi?"

"O bir köpek değil," diye karşılık veriyor kaşlarını çatarak.

"Bu bir kurt mu?"

"Bu bir Sibiryalı kurdu," diye tiz bir sesle beni bilgilendiriyor.

"Şimdi tuvalete gidebilir miyim, yoksa başka sorularınız mı var?"

"Devam et".

"Teşekkür ederim, Michelle Sagittarius, Leclerc'lerin on birincisi," diyerek onu selamlamak için ayağa kalktım. "Şimdi git ve hanedanının son üyesini serbest bırak."

"Hızlı öğreniyorsun.

"Diyelim ki siz, kavramlar, kafanızda doğru anladınız."

"Son bir sorum var," diyor parmağını kaldırarak. "Planlanmamıştı ama sorabilir miyim?"

"Dışarıdan mı demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Sen beni her zaman , diğerleri bazen . Onlar mı aptal yoksa sen mi çok iyisin?"

"Um..."

"Bu önemli değil! Şimdi soruma geçiyorum". Bir anda, tek nefeste ekler: "Sen benim kayınbiraderim misin? Venüs ve Crystal gibi mi?"

"Oh, kahretsin," diye kaçıyorum, yatağa oturmak için düşerken.

"Kelimeleri söylemiyorsun. Aslında onları sadece etrafta Boğa yoksa söyleyebilirsin, yoksa o sana söyler..." diye mırıldanıyor ve ağabeyini taklit ediyor, "'Sözcükler!'"

"Bunu unutmayacağım," diye keyifle gülüyorum.

"Peki, sen benim kayınbiraderim misin, değil misin?"

"Teoride, evet, sanırım öyle olmalıyım. Eğer kız kardeşlerinden biriyle birlikteysem... tabii ki! Öyleyim."

"O zaman bir deneyeyim..."

"Ne için?" diye soruyorum sıkıntıyla. Bu mini Leclerc beni korkutuyor.
"Kimsenin bana vermediği bir şey istiyorum," diye gururla itiraf ediyor.
"Ne?"

"Kendi *yetiştireceğim* bir torun istiyorum." Kendi tükürüğümde boğuluyorum, lanet olsun!

"Daha yedi yaşındasın Michelle," diye öksürüyorum. "Böyle şeyler için zaman var."

"Ama ben istiyorum!" diye bağırıyor.

"Taurus'a sor, belki bir yerden satın alır."

"Torunların onları satmadığını söyledi."

"Ben inanıyorum ki onlar insan ve insanlar satın alınamaz."

"Chantal öyle demiyor," diye ikna edici bir şekilde cevap veriyor.

"Tabii ki, bu o str..." değil.

"Michelle, tatlım, burada ne yapıyorsun?" Sonunda, lanet olsun, kurtuluşum banyodan çıkıyor, üzerinde siyah ipek bir elbise, ona uygun bir sabahlık, ayağını süsleyen bantta pırlantalar olan terlikler. "Eee?" diyor kız kardeşini yanaklarından tutarak.

Ve bu bir serap, daha önce hiç görmediğim bir şey, bir çocuğu okşayan bir kadın, çok seksi, çok koruyucu, çok...

Dudaklarımı ıslatıyorum, korkutucu ama heyecan verici bir inanç tadında bir yalama.

Evet,
biliyorum.

Evet, dilerim.

Onun bir gün çocuklarımla annesi olmasını istiyorum.

"Kayınbiraderim ve ben pazarlık yapıyoruz". Yay'ın sempatisi beni katartık durumumdan uyandırıyor.

"Neyin üzerine?" diye soruyor Terazî, diz çökmüş ve düğmeleri yamuk iliklenmiş pamuklu ceketini düzeltiyor. Bunu ancak şimdi fark ediyorum.

"Kayınbiraderime... bir... yeğen istediğimi... söylüyordum." Terazî ona küfür eder gibi bakar.

Kendini toparlıyor ve onu azarlıyor. Ve o daha da seksi.

Ne gösteri ama!

Arkama yaslanıp oturduğum yerden onları izliyorum.

"Git kardeşlerinle oyna. Kalede zaten yeterince çocuk var, böyle torun istemezsin."

"Karı koca yaşında bu kadar ağabeyim varken bana bir torun bile vermemeleri normal değil! Ve sen, en kötüsüsün. Benim bu dileğime bile faydası *olmayan* o adamla evlendin...".

"Onu seviyorum!" diye savunmasına müdahale ediyorum, Terazî'nin kötü bakışını yakalıyorum. "Yine de haklı," diye ekliyorum. 'İşe yaramaz bir varlık, o adam...!'

"Ama sadece işe yaramaz!" diye ısrar eder küçük afacan, desteklendiğini hissederek.

"Bu terimi insanlara karşı kullanamazsın". Terazî onu eğitmeye çalışıyor ama bence boşa nefes tüketiyor, yaratık artık diğer şeytani kız kardeşin etkisiyle tehlikeye girmiş durumda.

"Chantal bunu her zaman söyler.

İşte!

"Sen Chantal mısın? Hiç sanmıyorum!" diye ısrar ediyor . Annelik yönünü gösterirken ateşli olduğundan bahsetmiş miydim? "Sen Michelle'sin, o yüzden kalibrene daha uygun bir dil kullan."

"O adamdan hoşlanmadım".

"Bu daha iyi. 'İşe *yaramaz*' demekten daha uygun görünüyor.

"Hayır, hayır," diye tekrar araya giriyorum, "dur, dur! Baldızım haklı, çok gereksizdi! Doğru kelime 'i-nu-ti-le man'.

"Eğer beni destekliyorsa, o zaman benim düşüncem kanundur," diye haykırıyor. "Artık erkek değiştirdiğine göre, Terazî, bana bir torun yapabilir misin? Bana daha iyi görünüyor."

"Aman Tanrım, Michelle!" Terazî gülmekten kendini alamaz.

"Devam et sevgilim, dinliyorum," diye ısrar ediyorum. "Ne kadar daha iyi?"

"Sen daha gençsin. Belki o çok eskiydi ve artık işe yaramıyordu".

"Sen bir meleksin! Devam et!"

"Bir kaplanınız var ve böyle bir hayvana ancak güçlü bir adam sahip olabilir."

"Hmm, o zaman...?"

"Yara izin olsa bile güzel bir yüzün var. Yeğenimin yara iziyle doğduğunu sanmıyorum..." Terazî'ye dönerek başını ona doğru kaldırdı ve onay istedi, "Yüzünde bir iz ile doğmadı, değil mi?"

'Yara izi kalıtsal değildir, hayır'.

"Ve sonra..." diye düşünüyör, hala beni izliyor. "O zaman bilemiyorum. Bu bana iyi biri gibi geldi. Benimle birkaç dakikadan fazla konuştu. Evlendiğin adam benimle hiç ilgilenmedi. Asla! Sadece işe yaramaz!"

"Bitirdin mi?" diye sorar Terazi.

"Hayır. Ben bir torun istiyorum.

"Git Taurus'a Ariel için bir eş bulup bulamayacağını sor, sana tüylü torunlar verecek kişi o olabilir. Ne dersin?"

Michelle donakalır, boşlukta bir noktaya bakar.

'Bu olasılığı hiç düşünmemiştim... İnsanın kendini bilgilendirmesi iyidir,' diye geri çekiliyor.

"Zakhar'a merhaba de!" diye emrediyor kız kardeşi.

"!"

Küçük kız bana doğru geliyor. Kollarını açıyor ve ben de resmi bir öpücük olacağını düşündüğüm öpücüğü selamlamak için yere kayıyorum.

Öyle değil.

Kız boynuma yapıştı ve sahip olabileceğini düşünmediğim bir güçle beni tuttu.

Saflık ve nostalji kokuyor.

Benim için nostalji, yaşamadığım bir geçmiş için, annemle ya da diğer akrabalarımle hiç kurmadığım bir ilişki için.

Hiç kucaklanmamış çok fazla kucak için nostalji.

Yarım yaşadığım bir hayata, bir daha asla geri gelmeyecek ve sadece değerli bir şey için harcamayı dilediğim bir zamana duyduğum nostalji.

Kulağıma 'beni yeğen yap' diye fısıldadığını duyarak şefkatle sıkmasına karşılık veriyorum. Yüzümdeki yapışkan tükürüğü silmeme neden olan salyalı bir öpücük konduruyor ve sonunda dairelerden ayrıldığını görüyoruz.

Ayağa kalkıyorum, Terazi'nin arkasına uzanıyorum ve onu arkadan tutkulu bir şekilde kavriyorum.

"Baldızım bir yeğen istiyor," diye tekrarlıyorum gülerek.

"Ama bu tür ifadeleri nereden duyuyorsunuz?"

'Bence kendisinden daha yaşlı insanlarla çok fazla zaman geçiriyor'.

"Chantal'la çok fazla vakit geçiriyor, bu farklı bir şey." İyi ki o da Şeytan'ın tehlikesinin farkında.

"Artık benimle tanıştığına göre, kız kardeşin eniştesi Zakhar ile daha fazla vakit geçirebilecek. Ona birkaç şey öğreteceğim." Onu daha sıkı tutuyorum, kucaklıyorum ve yüzüne bakıyorum, o da benimkine bakıyor.

"Mesela bir kaplana nasıl sarılırsınız?"

"Ya da bir kaplan gibi nasıl dövüşülür".

"Çocuklarla birlikte olmayı seviyor musun?"

"Oraya hiç gitmedim," diyerek yatağa geri çekiliyorum ve tıpkı birkaç dakika önce küçük kız kardeşinin oturduğu gibi onu kucağıma oturtuyorum. "Cheslav'ın evine ancak birkaç kez gittim, o da küçük çocukları olduğu günlerde, ama ağlamak ve bebek bezleri bana göre değil. Yani, hayır, onlarla birlikte olmaktan hoşlandığımı sanmıyorum. Ancak oğlu, gizli bir nedenden dolayı beni çok sevdi".

"Görünüşe göre, on birinci Leclerc ailesi de senden hoşlanıyor. Michelle ile en başından beri rahat görünüyordunuz."

"Bizi mi gözetliyordun?" diyerek poposuna bir şaplak indirdim.

'Saf merak. Daha önce hiç görmediğim bir versiyondaydınız'.

"Sen de benim için öyleydin. Peki benim varyasyonumu beğendin mi?"

"Çok fazla! Onunla eğlenebildiniz mi?"

"Bilmiyorum..." diye omuz silkiyorum, onu öpüyorum ve dudaklarını ısııyorum. Terazî geri çekiliyor, benimle burun buruna, ağız ağıza, el ele konuşuyor.

Sonra beni karnına götüren el.

"Peki ondan hoşlanacak

mısın?" Hayır.

Hisse

diyor

um.

Daha

fazla.

Hiçlik.

Boşluk

.

Boşluk

.

Boşluk

.

"O , bu mu?" diye soruyorum şok içinde, hareketsiz, ses geçirmez kristal bir balonun içinde.

İçimde ateş var.

Elimi karnına bastırarak, "Michelle'in torunu," diye ekliyor.

"Torun mu?"

"Evet.

"Kahretsin, Michelle için gerçekten bir torun var mı?"

"Evet, yolda bir çocuk olduğunu söylemek daha iyi".

"Hamile misin?"

"Birbirimizi tekrar gördüğümüzden beri hap kullanmıyorum, belki de sana söylemeliydim," diye yanıtlıyor suçlu bir tonda, sanki bir hata yapmış gibi.

"Yani, araştırdın mı?"

"Ben istedim.

"Benimle mi?"

"Evet.

İnanamıyorum.

Oğlum bana annesinin parmaklarını nasıl kaybettiğini sorduğunda ona ne diyeceğim?

Bana babamı sorduğunda ne yapacağım?

Amcaları beni hor gördüğünde ve masalarına oturmamı yasakladığında ya da daha kötüsü, sırf kanım onun damarlarında dolaştığı için ona karşı ayrımcılık yaptığında onunla nasıl başa çıkacağım?

"Mutlu musun?" Terazî ruh halimi, beni ele geçiren kafa karışıklığını, içimden geçen çok sayıda şüpheyi fark ediyor.

Her şeyi hissediyor ve her şeyi dengeliyor. Endişelerimi alır ve onları tartar. Bu yükü paylaşıyor ve kısmını benim için tutuyor, bana ruhumun tam yarısı olduğunu gösteriyor.

Çünkü içime bakıyor ve beni destekliyor ve bunu o kadar iyi yapıyor ki içimde çığ gibi büyüyen duyguları durduramıyorum.

Onları yırtıp bana fırlattı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, onlarla mücadele edemiyorum.

"Çocuklarınıza kendinizin en iyi versiyonunu vereceksiniz. Onlara kötü bir hikaye anlatmanıza gerek kalmayacak, sadece onlara hak ettikleri sonu verdiğiniz peri masalını okuyun".

Ve burada, kendi sözleriyle, benim her bir düşüncemi okuduğunu teyit ediyor.

"Özür dilerim," alnım göğsüne düşüyor ve duygularımı boynuna saklıyorum. "Ben mutluyum. Senden bir bebek istemediğimi bir an bile düşünmedim. Ben sadece..."

"Korkuyorum, biliyorum. Bir gün çocuklarının bana dolayı senden nefret etmesinden korkuyorum." Acıyı , onları ıslatmaktan utanmıyorum.

Ağlayışımıyla derimi yüzdüler. "Eğer senden nefret ederlerse, onları bana gönder ki onlara senin en güzel yanlarını anlatabileyim."

"O zaman onlarla sadece anneleri hakkında konuşmak zorunda kalacaksın, çünkü hepiniz benim en iyi parçalarımısınız."

Noel zamanı en çok sevdiğim şeydir, özellikle de kalede kaldığım zamanlarda. Bir daha dönmek üzere eve dönme düşüncesi bu kutlamayı daha da özel kılıyor. Bu yıl Chantal, Terazı burcunun renklerini onurlandırmak için odaları deniz mavisinden parlak maviye kadar değişen renklerle süsleyerek beni onurlandırmak istedi. Doğum taşımın anısına her yerde Tomalinler var. Ağaç bile tamamen onlarla kaplı ve parlak altın tonlarıyla süslenmiş. Bu gece kutlama salonunda Noel Arifesi yemeği verilecek. Ağacın altında, her yıl olduğu gibi, Vakıf için bağışları içeren çok sayıda koli var. Ben çekimi çoktan kestim. Stéphanie ve David kişiselleştirilmiş bir kutuda paketlememe seve seve yardımcı oldular.

Noel'in her zaman çocuklar için bir tatil olduğunu düşünmüşümdür, bu yüzden onlara çok zaman ayırmak, daha fazla ilgi göstermek ve benzersiz ve özel bir atmosfer yarattığımdan emin olmak istedim; tıpkı çocukken benim için olduğu gibi, artık Noel'lerim olmadan önce kaledeki yaşamlarının anısına sonsuza dek yanlarında taşıyacakları bir şey.

Zakhar ve ben merdivenlerden inerek söz konusu odaya doğru ilerliyoruz. Eldivenli elimle karnımı okşuyorum, bebeğimi okşamak isteyen vücudumun küçük bir otomatik refleksi, o ise sanki ben acızmışım gibi bana eşlik ediyor.

"Hamileyim, sen kolumu tutmadan merdivenlerden bile inebiliyorum."

"Bu topuklularla düşebilirsin o zaman... Spor ayakkabısı kullanmalısın, anne ayakkabısı. Ya bu dar elbise? Hareket edebilir misin? Boğulmayacak mısın çocuğum?"

"Kes şunu!" diye gülüyorum, usulca ilerlemeye devam ediyorum.

"Acil olarak görüşülmesi gereken bazı konular var.

"Ne gibi?"

"Eğer kadın olsaydı, kız kardeşin Chantal'dan en azından... şey... reşit olana kadar uzak durmasını talep ederdim."

"Kapa çeneni!"

"Eğer erkek olsaydı... Boğa'nın gözetimine ancak tahammül edebilirim, bana kesinlikle daha güvenilir görünüyor. Belki Koç, ama Akrep değil. Hayır, Akrep kesinlikle olmaz."

Ve tüm yol boyunca böyle devam etti. Hamilelik testini yaptığımda Zakhar'ın Michelle ile konuştuğunu duyabiliyordum. Sonucu beklerken onun kaslı sırtına, küçüğümün yanında oturan bedenine, gözlerinin içine bakmak için onu arayan profiline baktım.

onun yaşında bir çocuk.

Çocukların yanında olabileceğinden korktuğum kadar korkmuş görünmüyordu. Rahattı.

Utanmıştı, bu doğru, ama sanki ruhuna bir kapı açmış ve uzun zaman sonra unuttuğu ya da belki de hiç görmediği bir parçasını yeniden görmüş gibi dingin görünüyordu.

Onu mutlu, gülümseyen bir adam olarak hatırlamıyorum, onu her zaman huysuz, sıkılmış, üzgün, sadece benden tahrik olan biri olarak gördüm.

Konfor alanını terk edip küçük kardeşlerimle yeni bir alan bulabileceği fikri, evet, bir çocuğun gelişine hazır olduğumuzu kendime teyit etmem için bana ekstra güç verdi.

Ben de testi yaptım, pozitif olduğunu görünce ağladım ve doğruca onlara koştum.

Söylerken tereddüt etmedim, düşünmedim ya da korkmadım. Kalbimde sadece sevinç vardı.

Ve onun gözlerindeki yaşları görmek, yılların bizi ayırmadığının, aksine her zaman var olan bir duyguyu bir şekilde pekiştirdiğinin teyidiydi.

Ne kadar zamandır birlikte olduğumuz sorulsa, 'bir ömür boyu' cevabını verirdim, çünkü o yanımda olmadığında bile benimleydi.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye soruyorum ve elimi uzatarak onu herkesin bulunduğu salona götürüyorum.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor, telaşla kravatını düzeltiyor.

Bu, Leclerc ailesi için önemli bir günde aileye ilk katılışı olacaktı.

Onu kabul etmeleri ve hoş karşılandığını hissetmesi için dua ediyorum.

Ona yaklaşıyorum ve kravatının düğümünü sıkarak ellerini itiyorum.

Zakhar Leskov, şık takım elbisesi, dağınık sakalının arasından görünen yara izi, koyu renk gözleri, iri vücudu ve geniş omuzlarıyla, söylemem gerek: çok ama çok yakışıklı bir adam.

"Eğer kendinizi rahatsız hissederseniz, Michelle ile her zaman harika sohbetler yapabilirsiniz."

"Bana tahammül eden tek kişi o".

"Şimdilik.

"Ondan baba olarak pratik yapmama yardım etmesini isteyeceğim."

"Teyze olacağını duyunca çok sevinecek".

"Elbette! Beni da çok sevecek. Daha geçen gün benden bir torun istedi ve ben de Noel'de ona bir tane vereceğim, eğer bu aşk değilse...".

"Hazır mısın?" Geri çekiyorum, yoksa içeri girmeyecek.

"Ama evet, gidelim. Siktir et!"

Elini tuttum ve onunla birlikte koridora doğru yürüdüm.

Viktorya dönemi ziyafetlerini çağrıştıran bir freskle süslenmiş büyük duvar şöminesi çıtırdıyor.

Ortada, bana adanmış güzel ağaç altın ışıklarla parıldıyor. Etrafta neredeyse tüm ailem. Babam Zakhar'ın varlığı nedeniyle gelmemeye karar verdi, bu beni hiç rahatsız etmiyor, aksine uzakta olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Her seferinde tek bir şeyle uğraşmak iyidir.

Çocuklar hemen beni görüp selamlamak için koşarken, Michelle beni meşgul bulup şaşkınlıkla kendini ortağımın kollarına atıyor.

Belki de küçük kızın sevincine kapılmış olan adam, onun hareketlerini fark etmez, bu yüzden onu kaldırıp kollarının arasına alır ve yanağına bir öpücük kondurur.

"Nikita'nın Noel hediyesini sen mi yaptın?" diye sorar.

"Tabii ki".

"Ona ne verdin? Bir bahçıvan mı?" diye kıkırdar.

Koç ve Akrep birbirlerine yaklaşır, bakışlarında her zamanki onaylamama, şimdi küçük kız kardeşlerinin Zakhar ile yakınlaştığını görmenin kıskançlığıyla karışmıştır.

İkincisi bunu fark eder ve onu yere bırakır, onunla birlikte eğilir. Ceplerini karıştırır ve mühürlü bir zarf çıkararak kadına uzatır.

"Ne oldu?"

"Leclerc Vakfı için hediyem. Git ağacın altına koy."

"Vakıf size teşekkür ediyor," diye mırıldanan küçük kız, ikramı diğerlerinin yanına geri koymak için koşmaya başladı.

Zakhar kendini toparlıyor ve elleri cebinde, sanki ona bir yumruk atmak üzereymiş gibi önümüzde duran Aries'e dönüyor.

"Aries..." diye selamlıyor onu.

"Leskov..." Kardeşim biraz fazla tehditkâr bir adım atıyor. Elinden tutup, vücudunda titreştiğini gördüğüm öfkeyi yatıştıran Crystal yaklaşıp sohbet ediyor.

"Vakfa bağış yaptınız mı?" diye soruyor.

Zakhar, "Özel bir şey yok," diye küçümsüyor.

"Hepimizi satın alabileceğini mi sanıyorsun?" diye tıslar inatçı Koç.

"Kimseyi satın almaya çalışmıyorum. bu kitap e.ure.kad.dl adresinden indirilmiştir Sadece normal bir Noel geçirmeyi düşünüyorum, normal bir aile gibi hissettiren bir şeyle, sevdiğim kadınla, burada, hepinizle. Hoşunuza gitmezse bana söyleyin, ben de fazla yaygara koparmadan gideyim. Ama sakıncası varsa, beni aşağılamama basiretini gösterin, çünkü beni aşağılarsanız, Terazı'yi de gücendirirsiniz".

Aries ona biraz fazla yaklaşıp ve Cry onu uzaklaştırmaya çalışır.

Kardeşim neredeyse burnunu ona doğrulttuğunda nasıl irkilmiyorsa, benim adamım da irkilmiyor, inançlarında katı ve güçlü kalıyor.

Onunla sert bir yüz ifadesiyle konuşuyor ama beni şaşırtan ve bana umut veren kelimeler seçiyor.

"Gözüm üzerinde, Leskov. Bu gece partinin tadını çıkar. Seni hedef alarak ailemi rahatsız etmek istemiyorum."

"Aman Tanrım, orada olduğunu düşünmemiştim," diyor Chantal arkamızdan.

Şimdi Zakhar'ın gözü korktu.

Ona doğru dönüyor ve sırf beni memnun etmek için tüm gücüyle gülümsemeye çalışıyor, kız kardeşime sakın ve alaycı bir şekilde hitap etmeye çalışıyor.

"Merhaba Şeytan... Chantal'ı kastetmişim. Ne güzel bir oda, mi dekore ettin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şeytan'la dalga geçmek mi? Kendime asla izin vermem. Güvenliğimi önemsiyorum."

"Rus köpeğini uzak tut, kardeşim," diyor, "çünkü onun iri ve şişman olması umurumda değil." Ona doğru yürüyor ve topuklu ayakkabı giymesine rağmen kendini ayak parmaklarının üzerine çekiyor. Koleksiyonumdan bir çift açık gri ipek eldiven giyiyor, parmağıyla adamın yüzünü işaret ediyor ve onu kışkırtmaya devam ediyor.

"Neden burada olduğunu biliyor musun, Leskov?"

"Aydınlat beni, Şeytan".

"Buradasın çünkü tanıdığım en güçlü kadınlardan biri, senin hayal bile edemeyeceğin iki topa sahip, seni affetti. Benim aklım bunu kavrayamaz ama kabul edebilir. Ayrıca, buradasın çünkü Yüce..." çocukların çığlıklarına bakılırsa Taurus'un varlığının zaten hissedildiği arkasını işaret ediyor, "yani, bu lanet gezegendeki en etkili adam, senin ona layık olduğuna karar verdi..."

"Ne olmuş yani? Şeytan hangi sonuçlara vardı?"

"Terazi gülümserse, nefes alırsın. Terazi ağlarsa, ölürsünüz." Chantal, parlak siyah elbisesiyle onu alt eder ve ardından ekler: "Ve şimdi git ve Vakfa önemli bir bağış yap".

"Çoktan yaptım," diyerek gözünü sildi.

"Ne kadar?"

"Söylemiyorsun!"

"Gidip bakacağım!" Ve böylece ayrılır, aslında ağacın altındaki zarfları karıştırmaya gider.

Zakhar, "Aries ve Chantal ile işlerin kötü gittiğini düşünmüyorum," diye yorumladı.

"İyi gitti!"

"AMAN TANRIM!" Cancer'ın çığlığıyla hepimiz arkamızı döndük.

"Ona ne oldu böyle?" diye soruyorum, çek gibi görünen bir şeyi okumasını izlerken.

"Sanırım bağışımı gördü".

Ona bakıyorum, kafam karışmış ama aniden ne yapmış olabileceğinin farkına varmıştım.

"Ne kadar bağış yaptınız?"

Elleri kalçalarımı sarıyor, beni kendisine çekiyor. Dudakları dudaklarıma uzanıyor, nefesi beni okşuyor, parmakları sırtıma masaj yapıyor.

"O senin parandı, Libra. O zaman onu almaya hakkım yoktu".

"30 milyon avro mu bağışladınız?"

"Borcum hala ödenmedi. Bir meleği incittiğinizde, bunu telafi etmenin bir yolu yoktur. Sonsuza dek lanetlenirsin. Sadece bazı şeyleri içimden atmak istedim...".

"Yeter, Zakhar!" diyorum dudaklarına, ensesini okşayarak. "Artık benim için yeterince şey yapmadığını düşünmek yok. Artık suçluluk hissetmek yok. Seni affettim."

"Biliyorum ama kendimi affetmem biraz zaman alacak. Ve bunu senin yanında durarak, sana her baktığımda ne kadar harika olduğunu kendime hatırlatarak yapmak zor."

'Eğer seni seviyorsam, bu senin de olağanüstü olduğun anlamına gelir'.

Elleri hala düz olan karnımın üzerine iniyor. Şu anda onun da bebeğimizi okşadığı düşüncesi mutluluk termometresine fazladan bir çentik daha ekliyor.

"Belki de onunla birlikte kendimi daha kolay affedebilirim".

"Şimdi yapmanı istesem?"

"Haksızlık ediyorsun, çünkü senin için her şeyi yaparım".

Kendimi dizginlemeli ve ona karşı hissettiklerimi burada, bana yaptıkları yüzünden acı çeken tüm ailemin önünde bu kadar pervasızca dışa vurmamalıyım, ancak aşk kontrol edilemez, içgüdü kontrol edilemez ve duygular isteğe bağlı olarak durdurulamaz veya savaştırılamaz, Bu yüzden umurumda değil, belki de kardeşlerimin öfkesini umursamıyorum ve beni öpmesine, kucaklaşmamızın herkesin dikkatini çekmesine ve ona olan sevgimin etrafa yayılmasına izin veriyorum, çünkü içimde o kadar güçlü hissediyorum ki artık onu saklayamıyorum ya da boğamıyorum.

Ve artık hissettiklerimi bastırmıyorum. Yıllar sonra, Terazî gerçekten özgür.

Bunun mümkün olduğuna asla inanmazdım ama sevdiğim kadını sanki her zaman bana aitmiş gibi öpüyorum.

Ve öyle de oldu, Libra hayatıma girdiğinden beri benim.

Libra ona ilk dokunduğumdan beri benim.

Terazi, gözlerimin içine bakarak beni kendisine zincirlediği andan itibaren beni ele geçirdi.

İçimde sahip olduğum her şeyi aldı ve yanında taşıdı, uzakta besledi ve kollarıma döndüğümde her eksik parçayı bana geri verdi.

Ona son bir öpücük konduruyorum ve odanın arkasından bana bakan Akrep ve Başak'ı fark ediyorum.

Bir şeyler içiyorlar ve buz gibi bakışlarıyla benimle konuşuyorlar.

Ancak Leclerc'lerin yüzeysel olarak hayal edilebileceği gibi zorba ve şımarık olmadıklarını fark ettim. Onlar bir aile ve bu nedenle kalplerini sağlam tutmak için savaşıyorlar, böylece hiçbiri acı çekmiyor ve dünyanın karanlık tarafını asla göremiyor. Ve Chantal'ın hayatında istediği renkleri, neden her şeyi, özellikle de küçükleri parlatmayı sevdiğini anlıyorum. Koç'un kız kardeşine dokunduğumda neden çenemi kırmak istediğini anlıyorum ve onu suçlamıyorum çünkü Michelle'le birlikte olduğum birkaç dakika içinde, saf, savunmasız ve sonsuza kadar öyle kalmasını umduğu bir şeyi korumak istemenin doğal dürtüsünü hissettim.

Terazi'nin küçük kız kardeşleri onu çağırıyor çünkü ona Noel hediyelerini vermek istiyorlar ve içimde hamile olduğunu söyleyeceği anı hayal ediyorum.

Bugün yapacak mı? Yarın, bir ay sonra? Bundan mutlu olacaklar mı? Oğlumu kabul edecekler mi? Yoksa onu vahşi piçin varisi olarak mı görecekler?

Boğazımdaki bir yumru, çocuklarım, Terazi ve her zaman bir köşede durup tek bir kelime söylemek için doğru anı bekleyen kendim için korkunç senaryolar hayal etmeye devam etmemi engelliyor

Dostça, diğerleriyle uyum içinde hissetmemi sağlayacak bir şey.

Bu aileyle ilgili olarak benimsediğim bir şey varsa, o da İşaretlerden birine katılmaya karar verdiğinizde, bunu otomatik olarak Hanedanlıktaki diğer herkesle birlikte yapmış olacağınızdır; hantal, çok güçlü ya da bencil oldukları için değil, sadece benim gibi insanların kavramakta zorlandığı, ancak net, keskin ve güçlü bir kıskançlık notuyla gördüğü bir şeye bağlı oldukları için.

Leclerc iş adamı, şık siyah takım elbisesi içinde, saçları düzenli ve gözleri sert, bana yaklaşıp bir bardak viski uzatıyor. Teşekkür ederek kabul ediyorum ve onunla birlikte hediyelerini açan çocukları izlemeye devam ediyorum.

"Orantısız miktarda para bağışlamama gerek yoktu".

"Eğer düşündüğünüz buysa, kendimi yoksullaştırmadım. Bu benim değer verdiğim bir jestti".

"O zaman hastaneyi daha hızlı inşa edeceğiz."

"Harika! Dinle Boğa...", tereddüt ediyorum, çünkü minnettarlık bana ait değil, ama onun için yapabileceğim en az şey bu. "Terazi'yle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Ona ne hissettiğimi, ona başka birçok kez söylemem gereken şeyi söylüyorum.

"Ben onun kardeşiyim, benim için bu bir görev değil, basit bir sevgi eylemidir".

"Seni gerçekten kıskanıyorum, biliyor musun?"

"Bütün dünya beni kıskanıyor, Leskov". Kibri, istediğini yapabileceğini ve sahip olabileceğini bilen güçlü bir adam olarak manik duruşu kadar rahatsız edicidir.

"Paranızı ya da konumunuzu kıskanmıyorum."

"Oh, hayır mı?"

"Ailenize hayranım," diye birbirleriyle konuşan Leclerc kalabalığını işaret ediyorum. "Libra ve Agnès'in bizimle yaşadığı o çok kısa dönem dışında hiç ailem olmadı. Üvey annemin ilgisinden çok nefret ediyordum ama zamanla onları özledim. Anne figürü hakkında hep kötü bir fikrim vardı...".

"O zaman ortak bir noktamız var."

"Annenle sorun mu var?"

"Beni beşikte öldürmek istedi." Bir an için şaka yaptığını düşünüyorum, ama bakışlarını aradığımda onu sevdiklerine bakarken kaybolmuş buluyorum.

Bakışlarındaki nostalji bazen benim hissettiklerime o kadar benziyor ki, ciddi olduğunu anlıyorum.

"Ah, lanet olsun, üzgünüm. En azından benimki beni terk etti."

"Yine de alabilirsin..."

"Ne?"

"Bir aile. Gözlerimin içine bakıyor.

Ona bunun çoktan hazır olduğunu söylemek isterdim ama ortağımın zamanlamasına saygı duyuyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Agnès'e ne oldu?"

'Resmi olarak bir araba kazasında öldü. Herkes bunu biliyor'.

Şaşırdım ve endişelendim ama daha fazla araştırdım.

"Peki gayri resmi olarak?"

"Başa çıkamadı. Tek kızını Rusya'ya götürdüğü için duyduğu suçluluk duygusu onu Paris'teki dairesinin küvetinde bileklerini kesmeye itti".

"Siktir! Çok özür dilerim."

Bir an için bana bakıyor, sert ve kontrollü.

"Terazi bu ayrıntıyı bilmiyor. Hayatının geri kalanında eldivenle birlikte taşıyacağı suçluluk duygusunu ona onu daha fazla travmatize etmek söz konusu değildi. Büyükbabam, babam ve ben, annesinin çektiği acının sebebinin kendisi olduğunu asla düşünmemesi için ona bu versiyonu vermeyi tercih ettik.

"Neden onca insan arasından bana gerçeği söylüyorsun?"

"Çünkü bu sefer terazi olma sırası sende. Bu ağırlığı onun için sen taşıyacaksın, sonuçta yanlış yapan biri varsa o da kesinlikle Terazi ya da o zavallı kadın değil."

Şu anda onunla konuşuyor olmama ve onun evinde, ailesiyle birlikte olmama rağmen, Taurus'un bir parçasının kız kardeşine verdiğim zararı asla affetmeyeceği açık, tıpkı benim de affetmeyeceğim gibi.

"Geçmiş geçmişte bırakalım mı?" diye teklif ediyorum.

"Yaptıklarınızı unutmuyorum ama geriye bakmamaya çalışarak ileriye bakabilirim".

"Temiz!"

"Kardeşlerimle ilgilendiğimi söylerken bebek bakıcılığı kastetmiyorum, Zakhar". İfadesinde bir ahlak dersi havası var.

"Konsepti kavradım.

Önümde duruyor, akrabalarını görmemi engelliyor. Buz gibi gözleri benimkilere dikilmiş, sabit, hiç dalgalanmıyor.

"Unutmayın ki atacağınız herhangi bir yanlış adımı, siz daha zihninizde eyleme geçirmeden ben çoktan yakalamış olacağım".

"Ben de bu kavramı kavradım. Söylemeye gerek yok, birçok adım atacağım ama yanlış adımlar değil, Terazi'nin yanında, çünkü onunla bir aile kurmak niyetindeyim. Senin izinle ya da iznin olmadan."

"Kız kardeşim senin yanında yürümek isterse, onu engellemeyeceğim. Gitmesine izin vereceğim ama her zaman bir gölge gibi arkasında olacağım".

"Üçüncü kavram kavrandı, Taurus".

"Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.

"Bunu anlıyorum.

"Güzel," diye iç geçiriyor, sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi.

"Umarım bir gün arkadaş olmayı öğreniriz."

"O gün belki de hiç gelmeyecek". Gözlerimi tekrar arıyor ve bu sefer ona, bir şekilde, ifadesinin derinlerde beni incittiğini göstermeden onları vermem bana mal oluyor. "Ya da o gün bugün olabilir." Ve sözlerini böyle bitiriyor, kadının hayatını daha huzurlu hale getirme planıma daha fazla umut ekliyor.

"Teşekkür ederim!"

"Bazı konular hakkında konuşmamız gerekiyor.

"Ne hakkında?"

"Venüs!"

İşte geldi! Beni susturmak için rüşvet istiyor.

"Merak etme, beni ilgilendirmez."

"Bir yıldan uzun bir süredir benim gizli yoldaşım oldu".

"Ah!" Bunu gerçekten beklemiyordum.

"Masada yaşadığımız bir sorun yüzünden Akrep burcuyla evlendi. Aslında onların evliliği kağıt üzerinde yok. Kuruluşumuzda yankıları olan bir aile içi meselenin zararlarını kontrol altına almak için bunu sahneledik".

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin, Taurus."

"Hanedanın bir parçası olmak istiyorsanız, bilmeniz gereken bazı şeyler var."

"Tamam," diye yutkunuyorum, Terazi'nin hayatındaki varlığını gerçekten kabul ettiğine dair onay almıştım.

"Çocuklar bilmiyor tabii ki. Düğünlerinin gerçek olduğunu sanıyorlar. Sadece Maxime daha fazlasını biliyor ama o küçük olduğu için pek dikkat etmiyor. Venüs'ün bizimle yaşaması onun için sorun değil. Sadece onlar için, şimdilik gerçeği açıklamıyoruz. Kardeşimizin karısını çaldığını düşünmelerini istemem."

"Bu şekilde daha ne kadar devam etmeyi düşünüyorsunuz?"

"Oğlum veya ortağım için iyi değil, bu yüzden sanırım..."

"Bekle!", onu durduruyorum, bu sefer önüne geçiyorum. "Scorpio senin oğlun mu?" diye fısıldıyorum.

"Bu aileye katılmak istediğine emin misin Leskov?" diye muzipçe gülümsüyor. Şok oldum.

"Kaç yaşındasın lan sen?"

"Kelimeler!"

"Tamam, ki... şey... gelecekte kesinlikle konuşacak çok şeyimiz olacak."

"Oh, hiçbir fikrin yok, Zakhar, hiçbir fikrin yok! Her neyse, Venüs'ün benim olduğunu bilmeni istedim ve bunu sana ona uygunsuz bir şekilde yaklaşımdan korktuğum için söylemiyorum. Sadece bana saygı duyduğun gibi ona da saygı duymanı istediğim için söylüyorum. *O benim*. Anlaşıldı mı?"

"Anlıyorum, Toro.

"Masaya geçelim!"

"Umurumda değil'.

"Benim için önemli, bu yüzden Oğlak seansına devam edeceksin."

"Benim burcum Aslan".

"İşte bu yüzden Crystal ile iyi geçiniyorsun... Senin yokluğunda seni savunacak tek kişi o."

"Gerçekten mi? Bunu beklemiyordum!"

"Vaftiz kızım, bir şekilde kendini sende görüyor."

"Ben de ona bunu belirttim".

"Ama o senin gibi değil.

"Bunu düşünmeye asla cesaret edemem'.

"Masadaki yerinizi yeniden alacaksınız ve bir sonraki talimata kadar da orada kalmaya devam edeceksiniz."

"Neden?"

"Çünkü Zodyak'ta sayılan İkizler Tepesi'nin desteğini kaybettik.

Çok fazla, Hatta Çok fazla, e Çünkü Benim var.
ihtiyaç . güvenlike

koruma'.

"Ne anlamda?"

"Zodiac hakkında bilmediğin şeyler var. Tetiği çekmekten korkmayan insanlara ihtiyacım var. Akıllı, güçlü, acımasız adamlara. Ve sen yıllar boyunca Terazi'nin intikamını alan biri olduğunu kanıtladın."

"Tamam, sanırım bana çok güven veriyorsun Boğa ve gururum okşandı ama bunu senin için yapmayacağımı bilmelisin. İstedığın güvenliği, istediğin korumayı sana sadece kadının bu masanın bir parçası olduğu için veriyorum. Gerisi, iş, o seanslardan gelen güç, hiçbir şey umurumda değil."

"Biliyorum. Bu nedenle size güveniyorum. Masa etrafında dönen ve körü körüne güvendiğim çok az İşaret vardır. Krum ailemi koruyamaz, o sadece Leo'nun koruyucusu olabilir. Bir araya geldiğimizde ondan benim ve kardeşlerimin arkasını kollamasını isteyemem."

"Yani bir çeşit koruma olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Senin tam teşekküllü bir İşaret olmanı istiyorum, çıplak elleriyle öldürmekten çekinmeyecek biri."

"O halde doğru kişiyi buldunuz."

"Güzel!"

"Atacak başka bombanız var mı yoksa bu geceyi sakın geçirebilir miyim?"

"Şimdilik gidebilirsin."

"Teşekkürler, patron."

Venüs, sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi, Boğa'ya yaklaşıyor ve başını bana doğru eğerek selam veriyor. Etrafına, özellikle de çocuklara doğru baktığını fark ediyorum ve güvende olduğunu düşündüğünde, gövdesini ceketinin altına sararak arkadaşının göğsünü okşuyor.

"Kendinizi netleştirdiniz mi?" diyor.

"Leskov, çağdaş Leclerc tarihi konusunda ilk dersini verdi."

"Büyüleyici bir konu," diye yorum yaptı.

"Eminim seni bana yaklaşmamaya, benimle konuşmamaya, bana bakmamaya ve hiçbir şekilde fiziksel temas kurmamaya zorlamıştır."

"Onu iyi tanıyorsun," diye cevap veriyorum.

Leclerc gülümsüyor, içkisini yudumluyor.

"Ben çok daha kısa ve öz konuştum Venüs.

"Ne gibi?" diye yanıtlıyor, ona tekrar dokunarak.

"*Senin o olduğunu* söyledi," diye ispiyonladım, "bundan daha açık...", bir kaşımı kaldırdım ve Terazi'ye ulaşmaya kararlı bir şekilde geri çekildim.

Ancak yolun yarısında Michelle tarafından durduruldum, boyunun uzunluğundan dolayı başımı öne eğmek zorunda kaldım, iri mavi gözleriyle bana baktı ve sordu: "Üzerinde çalışmaya başladın mı?", sonra gözlerini kısarak bana ve ekledi: "şu şey hakkında...".

"Belki önce size Noel hediyesi verebilirim, sonra işimizi konuşabiliriz."

"Bana hediye mi verdin?" diye hayretle iç geçiriyor.

"Git Terazi'ye sor, sana verebilir miyim?"

Çocuk coşkuyla koşarak uzaklaşır.

Kız kardeşine ulaşıyor ve kulağına konuşmak için onu aşağı çekiyor ve arkadaşım bana bakıyor.

Gözleri, uzakta, bana parlak, mutlu geliyor, onları üzerimde hissediyorum, karnımdaki bir çizik gibi... Dur!

Bir dakika!

Kendimi kesmeyeli ne kadar
oldu? Kokain kullanmayalı ne
kadar oldu? Ne kadar
zamandır... Siktir!

"söyledi mi?", düşüncelerimin yelkenini tutan Scorpio Leclerc' dönüyorum. Kardeşlerinininki kadar sert olan gözleri zihnimin derinliklerine inmeye çalışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dudaklarını okudum. Sana söyledi!"

Onu daha iyi gözlemliyorum ve Boğa ile bazı benzerlikler buluyorum. Her halükarda erkek kardeş olduğu için alışılmadık bir durum değil ama oğlu olduğunu bilmek bakış açısını biraz değiştiriyor. Örneğin, hanedanın bir üyesini yumruklamak istesem, oğlunu mu yoksa patronun kardeşini mi yumruklamak daha kötü olurdu?

"Babamla dalga geçerseniz, ona yalan vaatlerde bulunursanız..."burada o da Chantal gibi ve ailenin her üyesi gibi söz sahibidir.

"Evet, evet, biliyorum... beni öldürüyorsun, parçalara ayırıyorsun, vs. vs... Bıktım artık. Sakin ol!"

"Burada hepsi seni onaylayacaktır. Öte yandan ben bunu asla yapmayacağım".

Akrep'in grubun asisi olduğunu biliyordum ama bunun doğrulanması o kadar da şaşırtıcı değil. Hoş karşılanmayan düşüncelerini ifade ettikten sonra öylece ayrılıyor.

"Hey!", arkamı dönüyorum ve kendimi soyda nerede konumlandığını bilmediğim Zöe Leclerc'in önünde buluyorum. Michelle'i kullanabilirdim, o beni hemen aydınlatırdı. "Ben Zöe Pisces," elini uzatıyor ve bana gülümsüyor, bana Terazî'nin çok genç olduğu zamanları hatırlatıyor. Ne de olsa birbirlerine çok benziyorlar. İkisi de koyu renk saçlı ve açık renk gözlü. Bir an kafam karışıyor, çünkü kızlar arasında Boğa'ya en çok benzeyen o. Onun gayrimeşru kızı olabileceğinden şüphe duymaya başladım.

Sıkışma ve gülümsemeye karşılık veriyorum, onun en büyükler arasında beni herhangi bir kız kardeş gibi karşılayan ilk, belki de tek kişi olduğunu fark ediyorum.

"Ben çocukken Terazî sık sık sizden bahsederdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Kaçırıldıktan sonra Rusya'dan döndüğünde uzun bir süre aynı odayı paylaştık. Belki de ben daha çocuk olduğum ve fazla yargılayamadığım için bana içini dökabiliyordu. Bana senin bizim sırrımız olduğunu söylerdi. Benden istediği sessizliğe her zaman saygı duydum'.

"Seninle konuştu... iyi mi?"

"Bana senin hakkında çeşitli bakış açıları anlattı. Söylediği pek çok şey iyiydi, pek çoğu da kötüydü. Ama kendini sınırlamak zorundaydı, beni üzemezdi. Ben küçüktüm. Senin... şey, o gün... bunu bana hiç açıklamadı."

"Yani biraz da onun anlattıkları sayesinde beni tanıdınız."

"Aynen öyle.

"Gülümseyerek ortaya çıkmış olman, Terazî'nin sana en iyi yanımı gösterdiğine inanmamı sağlıyor."

"Her zaman hayatın ve insanların olumlu yönlerini vurgulaması tipik bir özelliğidir.

Zöe gözlerini kısarak bana bakıyor ve uşak ilk konuğu tanıtarak kendini gösterir göstermez uzaklaşıyor.

Büyük altın kapıdan, bir daha görmeyi hiç beklemediğim bir kişi çıktı, en azından şimdi.

Ve ilk yaptığım şey güzel kadınıma bakıp teşekkür eder gibi bir mimik takınmak oluyor.

Kim bilir ne kadar yiyeceklerle dolu kocaman bir sepetin arkasına gizlenmiş, Farah'ın gür saçlarını yukarı kaldıran türbana bir an bakıyorum.

"Kim bu kadın?" diye soruyor yanımdaki Chantal.

"O benim annem," diye cevap veriyorum.

Beni fark eder etmez "Zaky!" diye bağırıyor. Sepeti atıyor ve bu kadar ağır olmasını beklemeyen uşağın kollarına bırakıyor. Her zamanki hararetli ses tonuyla ona bir şeyler söylüyor ve hazırladıklarının masamıza gelmesini sağlıyor.

Ona doğru gidiyorum, büyük bir enerjiyle ona sarılıyorum, kendimi onun yumuşaklığına bırakıyorum, o kadar tanıdık, o kadar güvenli, beni o kadar rahatlatıyor ki, yerden kaldırılıyorum, üzerime kusuyorum, vücudumdaki ilaçlar göz bebeklerimin göz kapaklarımın altında dönmesine neden oluyor, parmakları, Cheslav'ın son seferinde yaptığı gibi, boğulup ölmeyeyim diye dilimi boğazımdan çekip çıkarıyor.

O günlerde beni duşa sokan güçlü kollarını çok iyi hatırlıyorum. Dersleri, ahlakı, şefkati, beni iyileştirmek, ayağa kaldırmak, hayatımı değiştirmeye ve her zaman sevdiğim kadınla yeniden denemeye itmek için duyduğu amansız arzuyu da.

Çünkü Terazî için Zöe neyse, Farah da benim çıkış noktamdı. İtiraflarımı, işkencelerimi ve arzularımı yazdığım boş bir kâğıt.

Bir kere bile bana sırtını döndüğünü görmedim.

Ve bugün onu buraya getirdiği için aşkıma teşekkür etmeliyim.

"Terazi Farah'a bilet aldı," diyor kulağıma, ben ona sarılırken. "Tek yön bilet. Terazî, Farah'ın küçük Zaky'nin dadısı olduğunu söyledi!"

"Biliyorsun!"

Gizlice başını sallıyor. Belki de şatodaki herkesin etrafta sadece bir değil, iki Leskov olduğunu bilmediğinin farkındadır.

Her şeyin yaratıcısı bize yetişiyor ve ben hemen onu yakalayıp bir şükran öpücüğü konduruyorum.

"Sana küçük Noel hediye," diyor.

"Teşekkür ederim, aşkım!"

"Bir dadıya ihtiyacımız olacak. Seninkinden daha iyi kim olabilir?" diye alay eder.

"O benim dadım değildi!" Ona şaplak attım.

"Diğerlerine de söyleyecek miyiz?"

"Emin misin?"

"Michelle bekliyor!"

Farah, sepete ne koyduğunu tahmin ettiğim uşak tarafından çağrılır.

Kurslara katılma fırsatını asla kaçırmayacak olan kadın, yakında geri döneceğinin bilinciyle gözlerini kısarak endişeyle onu takip ediyor.

"Buraya gel, önce sana birkaç şey söylemek istiyorum!", onu tekrar yakaladım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. "Sana böyle anlatmak istiyorum." Karnını vücuduma bastırmamaya dikkat ederek sırtını okşuyorum. Henüz erken olduğunu biliyorum ama bunu düşünüyorum, onun içinde yaratılmasına yardım ettiğim ve korunması gereken biri olduğunu biliyorum. Dudaklarım onunkilerle birleşiyor ve kelimeler teninde öpücükler ve okşamalar gibi şekilleniyor. "Sadece sevdiğin adam olmak istemiyorum. Senin için bir referans noktası, istersen bir arkadaş, üzerinde uyuyabileceğin bir omuz, bir sırdaş olmak istiyorum. Beni zihninde bir yürüyüşe çıkarmanı, bana tüm hayallerini göstermeni, bana tüm endişelerini anlatmanı istiyorum, böylece onları silebilirim. Bu yıllar boyunca kaçırdığımız her şeyi deneyimlememizi istiyorum. Ve asla, Terazi, bana hiçbir kapıyı kapatmamalısın, kendini asla içine kapatmamalısın, beni asla ilk sıraya koymamalısın, çünkü sen önce gelirsin. Senin ve bebeğimizin önceliği var. Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum!"

Ceketimin iç cebini karıştırdım ve ona vereceğim küçük hediyeği çıkardım.

Kutuyu bile yanımda getirmediğim için ne olduğunu anlamasına fırsat vermiyorum. Eldivenli elini tutuyorum ve mavi elması orta parmağıma yerleştiriyorum.

"Aman Tanrım!"

Bütün parmaklarını teker teker öpüyorum, eksik olanlara odaklanıyorum.

"Bu tür yüzüklerin sol elde olması gerektiğini biliyorum ama..."

"Burası mükemmel! Tam olarak burası olsun istiyorum".

"Şu andan itibaren elini kötü bir anı olarak değil, sadece okşama ve saygı, sevgi ve sadakat göreceğin yeni bir hayatın başlangıcı olarak görmeni istiyorum. Çünkü seni buradan kırdım ve seni buradan yeniden inşa etmek niyetindeyim. Bu sadece bir sembol: Terazî burcunun renklerini parlak bir sembol, ama benim için gözlerini ve seni, olduğun harika kadınla ilgili her şeyi hatırlatıyor. Ve umarım ona baktığında, sonsuza dek seninle olmak istediğimi bilerek sana küçük iyiliği görürsün.

"Seninle hiçbir şey küçük değildir, Zakhar," diye heyecanla cevap verir.

Teşekkür ederim.

Yutkundu, duygulandı ama yüzünde bir gülümseme vardı, başka kadınlarla birlikteyken yüzlerce kez gördüğüm o yüz. Geceleri kendime hiç gelmeyen iyi bir gece dilemek için baktığım yüz. Yara izime her baktığımda ya da ona bir işaret, bir kesik, göğsümde yanmayan bir sigara ithaf ettiğimde hatırladığım yüz.

Her şey hep onun içindi.

Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

"Zakhar ve benim size söylememiz gereken bir şey var," diye yüksek sesle anons ediyor. İşte başlıyoruz, kısa bir süre sonra biri ıskalayacak. "Sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi?"

"Her şey sana bağlı, bebeğim.

Terazi elimi tutuyor ve ben fethedilmesi en zor olan Koç'un bakışlarını arıyorum.

Ancak Terazî'nin ağzını açmasına fırsat kalmadan Michelle atlayarak bağıyor: 'BANA BİR BÜYÜK ÇOCUK VERDİLER!'

Crystal ona "Hamile misin?" diye soruyor. Güzel kadını başını sallıyor ve bir anda herkes onun peşine düşüyor.

Kızlar beni tamamen görmezden gelerek sadece anne adayını tebrik ederken, "Ben baba olurdum, ha!" diyorum.

"Ah, canım!" diye ciyaklıyor Chantal. Bana ilk yaklaşan o oldu, ki bunu hiç beklemiyordum. "Umarım Leclerc soyadını alır."

"Ne yazık ki senin için Şeytan, bu bir Leskov olacak."

"Dua et de dişi olmasın, çünkü onu kendi suretimde şekillendirip sana haksızlık edeceğim."

Ve Michelle'in kelime dağarcığının evdeki kızıl saçlıdan geldiğini doğruladım.

"Öte yandan, umarım erkek olur!" Başak sırtımı sıvazladı. Ve itiraf etmeliyim ki bunu bile beklemiyordum. "Aileye şık bir şekilde giriyorsun. Tebrikler!" Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum.

"Teşekkür ederim. Cevabımda sadece iyi dilekler için minnettarlık değil, dikkate alındığım için de minnettarlık var.

"Çok hızlıydın. Çok hızlıydın!" diye zıplayan Michelle kollarını iki yana açarak kucağa alınmak istediğini ifade etti.

Onu şımarttım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Çalışmayan adam olduğunu söyledim".

"Mutlu musun?"

"Evet.

"Seninle antrenman yapabilir miyim?"

"Ne yapmak için?"

'Baba olmak için'.

"Ah, şey... Taurus'a sorabilirsin. Onda baba sendromu var!"

"Çok güzel bir kız Terazî'm, değil mi?" diyorum ona, büyülenmiş bir şekilde ona bakarken.

"O çok güzel bir Leclerc, ama Chantal'a söylemeyelim. Şşşt!"

"Şşşt!", onu taklit ediyorum ve parmağını burnumun ucuna getiriyorum.

"Sen ve Libra gidiyor musunuz?"

"Hadi ona nereye gitmek istediğini soralım!" Ufaklığı, orada bulunanların sarılmalarından nihayet kurtulmuş olan kız kardeşinin yanına götürüyorum.

Bunun bir sevinç anı olmasını beklemiyordum. Belki de hayatım boyunca doğumları hep bir yük, yanlış zamanda gelen bir şey olarak düşündüm.

Annem beni babama bıraktı. Cheslav baba olmaktan hiç mutlu olmamıştı. Aileler, kucaklaşmalar, okşamalar, Noeller, görümceler, kardeşler, yeğenler ve yeğenler hakkında hiçbir şey anlamadım....

Bugün, bir çırpıda, her şeye sahibim.

Ve gelecek olan çocuğumun tüm bunlara sahip olacağını bilmekten mutluluk duyuyorum.

"Terazi!", Michelle önerdiğim gibi yaptı. "Kalede kalıp yaşayacak yoksa o adamla yaptığın gibi gidecek misin?"

Hayat arkadaşım bana bakıyor, gözlerinde burada kalma arzusu var, bunu biliyorum, sevdiklerine duyduğu sevgiden hissediyorum, nasıl

saraydaki günlük hayatını ve baldızlarıyla olan güzel ilişkisini anlatıyor.

Bakışlarıyla beni geri çağırıyor çünkü benden tavsiye ya da belki destek istiyor, tatmin olma arzusu duyuyor.

"Terazi ve ben Terazi kulesinde yaşayacağız," diye karar verdim.

Ve yüzündeki gülümseme, gözlerindeki ışıltı, dudaklarının gerilmesi ve üzerime gelen mutluluk ihtiyacım olan tek şey.

Beni bulmasını ve geri götürmesini istediğim bir zaman vardı, her günün keşfedilecek ufukların başlangıcı olduğu ve birlikte olmayı öğrenen iki çocuk olduğumuz zamanlara.

Her gün batımının bir kapanış perdesi olmaktan çıkmasını şiddetle istediğim bir zaman vardı.

Her adımımın büyüme olmasını ve artık kaçmamayı istedim.

Bana geri dönmesi ve yaşama isteği vermesi, beni on üç yıllık ölüm uykusundan çekip çıkarması için dua ettim.

Heyecanı, rüzgârı ve tenimdeki yağmuru arıyordum. Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

Onları saçlarında, gözlerinde, dokunuşlarında aradım.

Gelmesini ve beni yarıda *bıraktığımız bizlerin* var olduğu yere geri götürmesini umuyordum.

Bana hayatımı geri vermesini istedim.

Ve artık istediğimi, arzuladığımı, aradığımı, umduğumu söylememe gerek yok... Bugün bunların hepsine *sahibim*.

Çünkü Libra beni kendimden kurtardı.

Ve ben, bunun için, onu sonsuza dek seveceğim.

"Git kardeşlerinle oyna," diyerek Michelle'i kucağımdan indiriyorum ve teyze olmakla övündüğünü duyuyorum. Elbette küçük kardeşleri onu rüyasından uyandırıyor ve ona *hepsinin* amca olacağını söylüyorlar.

"Burada yaşamak istediğine emin misin, Zakhar?"

Çenesini okşuyorum, dudaklarını kısa bir öpücükle emiyorum.

'Seninle yaşamak istiyorum, her yerde, sen orada olduğun sürece, gerçekten,' karnına dokunuyorum, 'sen'.

"Biz, Zakhar, artık bir *biziz*". Belki de sonunda, ben, bu kadın, onu hak ediyorum.

Teşekkür

Buraya kadar gelen ve Leclerc'leri takip etmeye devam eden hepinize en içten teşekkürlerimi sunarım.

Bloglara ve blog yazarlarına önceki ciltleri inceledikleri ve bana karşı her zaman yardımcı ve samimi oldukları için teşekkür ederim.

Üçlüme özel teşekkürlerimi sunuyorum: Federica, Ambra ve Silvia.

Fede, çeşitli engellere rağmen bu hikayeyi okumanın bir yolunu bulmayı başardın ve bana her zaman yardım etmeye hazır olduğunu, bir arkadaş kadar yakın ve bir profesyonel kadar yardımcı olduğunu gösterdin. Bazen insanların doğası zorluklarla ortaya çıkar ve sen bana en iyi tarafını, pes etmeyen ve hedefine ulaşana kadar devam eden tarafını gösterdin. Beni desteklemek için zamanını feda ettiğini bildiğim için sık sık kendimi suçlu hissediyorum, ancak sona ulaştığımız ve tatmin olduğumuz an, senin de tatmin olduğunu ve tüm bunların bir parçası olduğunu bilmek bu duyguyu hafifletiyor. Bu yüzden her şey için teşekkür ederim.

Ambra, kitaplarımı tüketme hızıyla beni her zaman şaşırtıyorsun. Hızına rağmen, her bir metne gereken göstermeyi başarıyor, çok aradığımız ama nihayetinde ulaşılamayan mükemmelliğe ulaşmamıza yardımcı oluyorsun. Katkılarınız ve hepsinden önemlisi dostluğunuz için teşekkür ederim. İlişkimize değer veriyorum ve sizi yakında tekrar görmeyi umuyorum.

Silvia, sen ve ben birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve her karşılaştığımızda sanki sonsuza dek arkadaşmışız gibi hissediyoruz. Bu, insanın hayatta nadiren deneyimleyebileceği bir duygu ve bunu seninle deneyimlemek bir hediye idi, çünkü senin dostluğun gerçek bir hediye. Şimdi siz de bu üçlüye katıldınız ve harika sonuçlar elde ettiniz - itiraf etmeliyim ki - artık sizden kim vazgeçebilir ki! Tüm bunların bir parçası olduğun için teşekkür ederim. Ve hayatımın bir parçası olduğun için de teşekkür ederim.

Aşkima ve Ariel'e teşekkürler.

**Sizi Château Leclerc'de yeni
bir burçla bekliyorum.**

Yazarın diğ er eserleri

KARA HANEDANLIK SERİSİ

Bir sonraki İşaret kim olacak?

BİR DAHA ASLA BU KADAR YAKIN

- Newton Compton tarafından yayınlandı -

Ağızdan ağıza yayılan bir başarı

Çok satan *Yanımdaki Yabancı* kitabının yazarından

Gölgede kalmak onun sanatıdır. Hiç başarısız olmadı, yetmiş beşten fazla soygun gerçekleştirdi, zaptedilemez. Ona Delirium diyorlar. Suriye aile 'ticaretini' her zaman küçümsemiştir ve şimdi onun da fahişe olma zamanı geldiği için daha da küçümsüyor. Küçük Hermes ona, "Yeterince büyüdüğümde seninle evleneceğim," diye söz vermişti. Ama asla geri dönmedi. Hayatlarının tekrar kesiştiği gün, onu tanımaz. Onun etraftaki en ünlü hırsız olduğunu bilmiyor. Tek bildiği onun hayal ettiğinden çok daha yakışıklı olduğu ve onu sevmekten asla vazgeçmediğidir. Çok geçmeden onun artık kendisiyle ilgilenmediğini ve o sözün genç bir çocuk tarafından söylenmiş aptalca bir cümle olduğunu anlar. Bir gün Delirio, kabul etmek zorunda kaldığı bir görev için çağrılır. Kendisini kariyerinin ilk hatasını yaparken bulacağını hayal bile edemez. Bir kurşun yanlış kişiye isabet ederse ne olur?

Geçmişten gelen ve asla unutulmayan bir aşk, Suriye'nin ve gizemli hırsız Delirio'nun kaderini sonsuza dek değiştirecektir

Onun romanları hakkında yazdılar:

'Tüyler ürpertici olduğu kadar kesinlikle akıllara durgunluk veren bir üslup. Yazar duyguları, hisleri ve acıyı kahramanların zihnine girerek ve okuyucuların kalbine yerleşerek anlatıyor. Size hiçbir çıkış yolu bırakmayan bir roman.'

"Nefes kesici anlarla dolu, her zaman kreşendo yapan fantastik bir kitap."
"Ezici bir tutku, ham ve gerçek. İyi yazılmış, gerilim dolu."

ÇETE

Ona bir kız çocuğu verdiklerinde hala Favelas'ta yaşıyordu. "O senin" ona. Sonra her şeyini kaybetti. Mikel Alves, El Salvador'un en tehlikeli çetesi olan 28HS'nin varisidir. On altı yaşındayken ortadan kaybolur, karanlıkta yaşamayı öğrenir ve onu mağarasının duvarına bağlayan zincirleri sever. Vahşi bir hayvana dönüşür, medeniyeti unuttur ama hayatta kalır ve pes etmez. Düşmanları tarafından işkence görür ve aşağılanır, bir prens olmanın, bir krallığa ve bir prensese sahip olmanın bedelini öder. Mikel hayatını geri almaya çalıştığında, kendi kişisel cehenneminde kapana kısıldığını fark eder. Yeniden başlamak için en büyük düşmanlarından birini yanına almak zorunda kalacaktır: Megan Lima. Megan'ın nefreti derin köklere sahiptir. Onu reddetmeli, hor görmeli, uzak tutmalıdır. Düşmana teslim olmamak için her şeyi yapmalıdır. Üstünlüklerini kabul ettirmeye çalışan iki karşıt çete, akıl ve içgüdü, tutku ve güç arasında sürekli bir mücadele. Megan için bu ahlaksızlık, Mikel içinse zorunluluk. Karanlık bir roman, şiddetli bir aşk hikayesi, tüm sınırları aşan iki karakter.

BİR YABANCI HALA YANIMDA

- Newton Compton baskıları -

BİR YABANCI:

En koyu karanlıkta gerçek tutku saklanabilir

Hayattasınız, nefes alıyorsunuz, hareket etmeye çalışıyorsunuz ama .

Bir yatağa bağlısınız ve ne olduğunu hatırlamıyorsunuz.

Uyandığınızda hapiste olsaydınız ne hissederdiniz? İlk görüntünüz Amir Shakib'in görüntüsü olsaydı ne yapardınız? Lena'nın başına gelenler Morozov, bilmediği bir görevi yerine getirmek üzere Sektör Sıfır'dan zorla alınmıştır. Amir Shakib saf karanlıktır, içi çürümüştür, acıyı bilir ama artık hissetmez. Ondan daha iyi kimse yoktur.

duyguları izole edin, bir ruhu yok edin, parmaklarınızın arasında parçalayın ve kendi yeniden inşa eder. Böylece Lena ve Amir'in hayatları kesişir. Amir onun ustası, o da öğrencisidir. Kadın direnmeye çalışır, Amir onu kırmak zorundadır. Ama Amir onun zihnine girmeyi başardığında, Lena Ayrıca karanlık şehvetle, yasak olana, dokunduğu her şeyi yok edene yaklaşma arzusuyla savaşmak zorunda kalmayı da beklemektedir. Lena bunun yanlış olduğunu biliyor ama ona doğru çekiliyor; Amir yapmaması gerektiğini biliyor ama yapmak istiyor.

Ona hayatta kalmayı öğretmek amaç, onu yanınızda tutmak ise tek arzu olacaktır.

Ağızdan ağıza yayılan sıra dışı bir yayıncılık vakası Sektör

Sıfır'a Hoş Geldiniz

"İçine giren, deşen, hareket ettiren, üzen bir kitap. Bir kitap ki Bir ya da iki gün sonra unutuluyor. Üzerinde tekrar tekrar düşüneceğiniz bir kitap sayısız gün boyunca defalarca. Beş yıldız benim için yeterli değil ama elimdeki tek şey bu. Unutulmaz."

"Sert, güçlü ve aynı zamanda romantik ve tutkulu. Sonuna kadar sizi koltuğunuzun tutuyor ve orada... şey... mama mia!"

ERKEK HER ŞEYİ İSTİYOR KADIN HER ŞEYİ İSTİYOR TAPINAKTA NOEL

HEPSİNİ İSTİYOR:

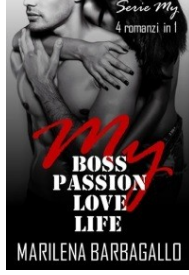
Krum Botev hayatta kendisinden başka hiçbir şeye sahip olmamıştır. O sadece kendisine öğretileni bilir. Sert, bencil, duyarsız ama onu yetiştiren ve ait olduğu gizli cemiyetin değerlerine göre eğiten babasına sadık. Hiç kimse onun zırhını kırmayı başaramadı. Kimse ona dışarıdan ya da içeriden dokunamaz. Krum'un unutamadığı geçmişin bir diliminin parçası olan bu kadın dışında kimse. Güzel ve zengin bir varis olan Ambra Livori, her zaman her şeye sahip olmuştur. Ancak kâbuslar ona hiç rahat vermemekte, daha on altı yaşındayken hayatını mahveden adamı göstermeye devam etmektedir. Onun anısı, zamanla tahammül edemediği sapkın bir duyguya dönüşmüştür. Amber tam da duygularını kontrol etmeyi öğrenmeye karar verdiğinde tuhaf bir çağrı alır. Kökenleri sorgulanacak ve geçmiş, kaçamayacağı korkunç bir şimdiki zamana dönüşecektir. Kendisi için savaşmak tek çözüm olacaktır. Amber ve Krum'u birbirine bağlayan nedir? Ama hepsinden önemlisi, bu kadar farklı iki ruh birbirlerine içten ve dıştan dokunmayı başarabilir mi? Gizli bir örgüt, dizginlenemez bir tutku, kaderinde çatışmak olan bir kadın ve bir erkek.

**Benim serim:
PATRONU
M TUTKUM
BENİM
AŞKIM
BENİM
HAYATI
M**

PATRONUM - Mary, Catania Hukuk Fakültesi'nde okuyan genç bir öğrencidir. İki yıldır, sızma görevlerinden biri sırasında kaybolan mafya karşıtı bir polis olan babasını aramaktadır. Mary, lüks partileri seven, coşkulu bir kız olan en iyi arkadaşı Jessica ile birlikte yaşamaktadır. Jessie'nin arkadaş çevresinden birinde Riccardo ile tanışır ve ikisi için de ilk görüşte aşktır, ancak Mary Ricky'nin gerçek kimliğinden habersizdir ve Jessie ona onun güçlü bir kaçak patronun oğlu ve şehirdeki en korkulan mafya ailelerinden birinin şu anki patronu olduğunu söylediğinde, bunu silmeye ve onu gördüğü anda hissettiği karşı konulmaz duyguları unutmaya çalışır. Mary, Ricky'nin en büyük günahını temsil ettiğini ve onunla birlikte olmanın ilkelerine karşı gelmek anlamına geleceğini bilmektedir, ancak fiziksel çekim kontrol edilemez olacak ve tutkunun tuzağına düşmek kaçınılmaz olacaktır. Ama gerçek Riccardo kimdir? Gerçekten görüldüğü gibi biri midir?

UCUZ KUTU SETİ
SERİMİN DÖRT ROMANINI DA İÇERİYOR:

SIRRIM BENİM DİZİMİ KAPAT

Salvo mafya karşıtı bir polistir, günleri düzdür, hiçbir hedefi yoktur. Seksin onun için sadece fiziksel bir çıkış noktası olduğu yıllardan sonra, hiçbir şey inşa etmediğini fark eder. En büyük takıntısını unutamaz: kardeşiyle evlenen kadını. Tam da hayatını sarsma ihtiyacı hissettiği anda, en korkulan silah tüccarlarından biri olan Eric Leroy'u yakalamak için sızma teklifi alır. Ona ulaşmak için Salvo ve meslektaşısı Loris'in önce ona ulaşması gerekecektir: Vücudunda kalbi lekeleyen bir karanlık iz bırakan Nemesis Lux. Nemesis, hayatının yarısını düşmanlarını hançeriyle vurarak, ruhunu yok etme, yeniden canlandırma ve çoğunlukla siyah olan yeni bir kılıkta gösteriş yapma tekniklerini öğrenerek geçirmiş bir suçludur. Hiçbir şey hissetmez, bedeni hiçbir arzuyu barındıramaz, onun dünyasında duygulara yer yoktur ve kavradığı tek şey intikam susuzluğudur. Salvo'nun amacı basit görünüyor: onu bulmalı ve almalı. Nemesis'e karşı yarım önlemlere gerek yoktur ve Salvo acımasız olmak zorunda kalacaktır. Onu konuşmaya zorlamak ve kişisel işkencesine maruz bırakmak görevinin amacı olacaktır. Tutku, ruhlarındaki düğümleri çözmeyi başarabilecek mi? Sapkınlık, kan ve şiddet dolu bir dünyanın ardında on dört yıllık bir sır gizlidir. Arzunun rengi siyaha döner ve rasyonalite kaybolup yerini dürtülere bırakırsa, iki zıt ruh birbirine uyabilir ve birbirini sevebilir mi? SIRRIM, MY serisinin bir yan ürünüdür. Seri şu romanlardan oluşmaktadır: BENİM PATRONUM, BENİM TUTKUM, BENİM AŞKIM ve BENİM HAYATIM.

KALBİMİ KIR

Canlı, beceriksiz, geri zekâlı ve hepsinden önemlisi aşktan aciz. Victoria, hiç aşık olmamış ve iki gözün bir ruhu doldurma gücüne hiç inanmamış parlak bir etkinlik organizatörüdür, ta ki eğlence olsun diye partneri Gloria ve en iyi arkadaşı Mirko ile birlikte kendine meydan okumaya ve 'kalbini kırabilecek' bir erkek aramaya karar verene kadar. Viky'nin aşk konusunda oldukça tuhaf bir görüşü vardır; ona göre aşk acı çekmekle eşdeğerdir. Böylece oyun doğar: ruhuna dokunabilecek, onu yok edebilecek ve sonra tekrar bir araya getirebilecek bir 'kalp kırıcı' bulmak. Arayış onu doğru yöne götürüyor gibi görünmektedir, ancak buz gibi, despot ve kibirli Diego Rinaldi ile uğraşmak zorunda kaldığında planları altüst olur. Diego, bir sonraki koleksiyonunun defilesini düzenlemesini açıkça isteyen ünlü bir moda atölyesinin sahibidir. Her ikisi için de ilk görüşte nefrettir, ancak seksi tasarımcının gözlerindeki bir şey, bu çekime karşı savaştan başka bir şey yapmayacak olan alaycı Viky'yi çeker. Diego ondan bir şeyler isteyecek ve ona daha fazlasını vermeye de istekli olacaktır. Başarılı bir moda tasarımcısı neden onun gibi sıradan bir kızı seçsin ki? Diego'nun soğukluğunun ardında, o sorunlu bakışının ötesinde ne yatmaktadır? Victoria 'kalp kıran'ını bulacak mı?

LANETLİLER
(Üç roman bir arada)
Obsidyen'in Çağrısı Son
Işığa geri dönün

Obsidyen'in Çağrısı - Cristian Costa, doğaüstü güçleri durdurmak amacıyla gizlilik içinde hareket eden bir tarikat olan Roma Koruyucuları Tarikatı'na mensup genç bir koruyucudur. Yeni bir görev onu Sicilya'ya, lanetlilerin hapsedildiği tesise götürecek ve burada gönüllü olarak hapsedilmesinin nedenlerini gizleyen, korkunç bir üne sahip gizemli vampir Eva ile tanışacaktır. Büyüleyici lanetlenmiş yaratık, bir flashback ve diğeri arasında, işkence gören anılarının girdabına geri dönerek geçmişini izleyecek ve gerçekte ölümlü yaşamdan pişmanlık duyan ve onu insanlığa bağlı tutan tek düşünce olan kayıp aşkı Zac için korkunç bir şekilde acı çeken tatlı bir kız olduğunu ortaya çıkaracaktır. Cristian, Eva'nın güvenini kazanmayı ve yalnızlığının ardında yatan şeyi keşfetmeyi başaracak ve algılanan ve bilinmeyen güçlü bir bağ tarafından yönlendirilerek, efsaneyi aramaya gitmek için onu serbest bırakması için Tarikat'ı ikna edecektir: ilk vampir. Eva sadece karanlığın çocuğu olmadığını, daha fazlası olduğunu, hiç beklemediği bir şey olduğunu keşfedecektir.

©Telif Hakkı 2020 Marilena Barbagallo

LIBRA - Kara Hanedan Serisi #4

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>